ฉบับนี้มีเฉพาะในงานมหกรรมหนังสือ

ปาล์มปี

เพชรสุมา 2

มาเรีย ฮอฟมันคะแนในสถานการณ์ร้ายไว้ได้
อย่างแม่นยำที่สุด และบุญคำลอดจนกลุ่ม
พรานพื้นเมืองทุกคนก็เตรียมแผนป้องกันไว้
อย่างถูกต้องที่สุดเช่นกัน

หนามหวายผสมกับกิ่งหนามคมและรุงรัง เท่าที่จะหาได้ ซึ่งใช้สะสุมเป็นรั้วกั้นกระท่อมที่พักทุกด้านในขณะนี้ พิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า เป็นด่านสกัดกั้นการจู่โจมของเจ้าสัตว์ฝูงประเภทเทอโรซอร์พันธุ์ดูดเลือดได้อย่างศักดิ์สิทธิ์

ยิ่งบินโฉบเข้ามากระทบเมื่อไหร่เป็นติดกับเมื่อนั้น

ยิ่งดิ้นยิ่งเลือดโชก และถูกหนามเหล่านั้นรัดพันตัวหนา-แน่น อย่างชนิดไม่มีโอกาสจะผละหลุดออกไปได้ จุดอ่อนมาจากพืดปีกที่เป็นหนัง

มันยกโขยงกันมาจริงๆ เมื่อไฟทุกกองดับหมดและเมื่อ

ฝนหยุดแต่ละตัวเหล่านั้นบินฉวัดเฉวียนอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วราวกับจรวดที่มีชีวิต เสียงปีกตัดอากาศและเสียงร้องแซ่ของมันเหมือนจะกดความรู้สึกของมนุษย์ทุกคนในที่หลบภัยขณะนี้ให้จมลงไปสู่ขุมนรก ดารินถึงกับต้องยกมือขึ้นอุดหูหลับตาแน่น

เชษฐากับไชยยันต์นั่งลืมตาค้างแทบไม่กระดุกกระดิกส่วนมาเรียกราดไฟฉายส่องสำรวจดูตามริ้วหนามรอบๆ ซึ่งมีเจ้าพวกนั้นบินเข้ามาติดดิ้นรนอยู่ เพื่อค้นหาจุดอ่อนว่า จะมีทางใดพอให้มันแทรกตัวเล็ดลอดเข้ามาได้หรือไม่ พวกพรานพื้นเมืองทุกคนแม้จะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้วว่า ที่พักอาศัยมีการป้องกันไว้อย่างมั่นคงปลอดภัยเพียงพอยังไม่วายสะดุ้งผวาไปตามๆ กัน ขยับตัวผละหนีจากริมๆ กระท่อมเข้ามาเบียดห่อตัวรวมกลุ่มกันเป็นกระจุกอยู่ตรงกลางพร้อมกับสบถกันขรมถมเถ

“เอา! ไอ้พวกผีกระหัง เอาเข้า ทุด! กะเดี๋ยวมึงก็ติดรั้วหนามของกูตายห่ากันหมดตรงนี้เอง”

บุญคำสาปแช่งลั่นแล้วถีบเจ้าส่างปา ผู้เข้ามาเบียดตัวสั่นอยู่ข้างๆ แกเพราะอดกัญชา หน้าถลำห่างออกไปด้วยความเดือดดาล

รพินทร์กับแงซายช่วยกันตรวจสอบกองหนามปากประตูซึ่งเป็นรั้วด่านสุดท้ายปิดเข้ามาหลังสุด เพื่อให้แน่ใจ ว่ามันไม่ได้ขยับเขยื้อนเปิดเป็นช่องว่างพอให้ไอ้พวกผีนรกพวกนั้นบินแทรกตัวเข้ามาได้ แล้วกล่าวปลอบขวัญคณะนายจ้างของเขาด้วยน้ำเสียงปกติ

“ไม่ต้องกลัวครับและไม่ต้องไปคิดทำอะไรมันด้วย เราอยู่ในที่มั่นอันปลอดภัยที่สุดแล้วรับรองว่ามันบินฝ่าเข้ามาไม่ได้แน่”

“ตรวจดูให้รอบคอบทุกด้านนะ รพินทร์ รู้สึกว่าแต่ละตัวของมันดุร้ายกระหายเลือดเกินคาดไปเสียอีก ผิดกับที่เราเห็นในตอนกลางวันมาก ถ้าหลุดเข้ามาได้แม้แต่ตัวเดียว และกัดใครเข้าลำบากแน่ อื่นใดก็ไม่สำคัญเท่าบาดทะยัก ยาที่จะรักษาของเราก็ไม่มีอีกแล้ว”

เชษฐาพูดโดยเร็วอย่างกังวล เต็มไปด้วยอาการกระสับ-กระส่าย อากาศกลางดึกภายหลังฝนกระหน่ำหนัก บัดนี้เต็มไปด้วยกลิ่นสาบสางคละคลุ้งไปหมด แทบจะสำลักหายใจไม่ออก

รพินทร์รับคำแล้วเขากับแงซายก็ช่วยกันคลานส่องไฟตรงไปรอบๆ อย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ไชยยันต์ผสมโรงตะโกนด่าเอ็ดอึงไปกับพวกพรานพื้นเมืองด้วยตามนิสัยคนเลือดร้อนขี้โมโหมาเรียโอบแขนกอดดารินผู้ยังนั่งปิดหน้าอดหเหมือนจะไม่พยายามรู้เห็นอะไรทั้งสิ้น

“ทำใจดีๆ ไว้ ที่รัก ถึงอย่างไรมันก็บุกเข้ามาไม่ได้หรอก รั้วหนามของบุญคำแข็งแรงมาก ติดนุงนังกันอยู่ด้านนอกเท่านั้น อีกสักครู่ถ้าความพยายามของมันไม่เป็นผล พวกมันก็คงบินกันไปที่อื่นเองแหละ”

เพื่อนสาวต่างผิวกระซิบปลอบใจ ตบเบาๆที่ต้นแขน

“ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว เมย์! ทนไม่ไหวจริงๆต่อเหตุการณ์เหล่านี้!!...

ราชสกุลสาวสั่นศีรษะอยู่ไปมา หยุดเสียงเครือแทบไม่เป็นภาษา ประสาทของหล่อนคลอนแคลนหวั่นไหวไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อร่างกายอ่อนเพลียหนักและสะบักสะบอมต่อการกรากกรำเช่นขณะนี้

“ไอ้พวกทโมนเหล่านั้นมันไปหลบหัวอยู่เสียที่ไหนนะ ตอนนี้แล้วไอ้พวกนี้ทำไมถึงไม่ไปเล่นงานพวกมัน ดันมารุมเรา ทำไม”

ไชยยันต์พล่ามออกมา

ไม่ทันจะขาดเสียงบ่นอย่างหงุดหงิดเดือดดาลใจของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ต่างก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวรอบด้านอีกครั้ง แต่คราวนี้มันดังมาจากราวป่าพื้นดินเดียวกัน พุ่มไม้สั่นอยู่สวบสาบ กิ่งไม้ที่สูงขึ้นไปก็โยกสะเทือน น้ำฝนที่เกาะค้างอยู่พากันร่วงกราวลงสู่พื้นขนานใหญ่ราวกับฝนจะเทลงมาอีกครั้ง

“นายทหารด่าไปถึงพวกมัน มันก็ยังอยู่นั่นเอง ไม่ได้ไปไหน!”

บุญคำรอง

ใช่แล้ว! จากเสียงการขยับเคลื่อนไหวในขณะนี้บอกให้ทุกคนทราบได้เป็นอย่างดีว่า กองทัพทโมนไม่ได้เคลื่อนย้ายอันตรธานไปไหนเลยทั้งสิ้น แท้ที่จริงมันยังล้อมราวป่าไว้อย่างหนาแน่นตามเดิมนั่นเอง

เพียงแต่กระจายทอดระยะห่างออกไปเล็กน้อยตอนฝนตกซัดใหญ่ และบัดนี้มันเริ่มจะเอิกเกริกเกรียวกราวกันขึ้นอีกอย่างพร้อมเพรียงด้วยการหักต้นไม้ทิ้งและส่งเสียงครอกครากขู่ตะคอกตามสันดาน หรือมิฉะนั้นก็เป็นการส่งภาษาบอกความอะไรสักอย่างหนึ่งในบรรดาพวกมันกันเอง

เบื้องบนอากาศ ฝูงเทอโรแดกทีลอยด์ก็ยังบินว่อนเวียนพยายามจะเล็ดลอดฝ่ารั้วหนาม เข้าหามนุษย์ในที่หลบให้ได้

“เอาละซิ นี่เราโดนศึกขนาบทั้งสองด้านเลยทีเดียวหรือ?”

เชษฐาพูดขึ้นดัง ๆ เริ่มไหวตัวเป็นครั้งแรกจากท่าทีนั่งสงบอยู่

“หวังว่ามันคงไม่รอคอยจังหวะรื้อทำลายกระท่อมของเราตอนที่ไอ้เทอร์โรซอร์กำลังยกโขยงมาเป็นฝูงนะ”

ไชยยันต์เริ่มใจไม่ดี จังหวะของภัยแทรกซ้อนซึ่งไม่อาจทำนายเหตุการณ์ได้นี่เอง ดารินผู้ตลอดเวลานั่งตัวสั่นเป็นลูกนกก็ฉวยไรเฟิลขึ้นมา พี่ชายรู้ทันรีบคว้าข้อมือน้องสาว

“เฉยไว้ก่อน น้อย รอการตัดสินใจจากรพินทร์เป็นดีที่สุด ขอให้ทุกคนยึดถือคำสั่งเดิม เราจะไม่ยิงแม้แต่นัดเดียวจนกว่าวินาทีสุดท้ายจริง ๆเท่านั้น ในกรณีที่เห็นแน่ชัดแล้วว่ามันมีเจตนาจะรื้อกระท่อมนี้”

ไฟฉายทุกดวงเท่าที่จะมีอยู่ในขณะนี้ สาดแสงลอดช่องโปร่งของรั้วหนามออกไปตรวจบริเวณรอบทิศ สุดแต่ว่าใครจะประจำคุมเชิงอยู่ทางด้านไหน แล้วก็เห็นด้วยหัวใจอันเหี่ยวฝ่อว่า ไอ้พวกทหารพระรามพันธุ์ดำที่พากันหายหัวเงียบสนิทไปเมื่อตอนฝนตกหนัก บัดนี้เคลื่อนพหลพลโยธาบุกรุกเข้ามาในบริเวณลานโล่งรอบที่พักดำมืดเต็มไปหมด ส่วนบนอากาศเหนือระดับพื้นดินเล่า ก็เป็นเงาวูบวาบบินฉวัดเฉวียนไปมาของสัตว์ยุคโลกล้านปี

แล้วสิ่งที่มนุษย์ไม่คาดฝัน คะเนไม่ถูกล่วงหน้าก็พลันปรากฏกับสายตา ท่ามกลางลำแสงไฟที่สาดออกไปรอบทิศนั้น

ฝูงทโมนเหล่านั้นไม่ได้แสดงว่าจะจู่โจมเข้ามาหมายราวี

มนุษย์ในกระท่อมใดๆ ทั้งสิ้น แต่กระจายกำลังกันออกรับมือกับเจ้าสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีกที่โฉบเฉี่ยวร่อนอยู่ด้วยกิริยาอันดุร้ายเกรี้ยวกราดเป็นโกลาหล พวกมันช่วยกันป่ายตะปบจับขยุ้มเทอโรแดกทีลอยด์ที่โฉบใกล้ลงมาด้วยอาการเหมือนคนไล่ตบยุง ฉีกขยี้บี้ขยำแล้วขว้างปาลงกับพื้นอย่างไม่ครนามือ ไม่ได้มีอาการสะดุ้งสะเทือนหรือหวาดกลัวใดๆ ทั้งสิ้น สังเกตดูเจ้าสัตว์ปีกฟันคมชนิดนั้น ก็ไม่สนใจที่จะเล่นงานพวกมันนัก เพราะความหนาทึบของเส้นขนยาวที่ปกคลุมอยู่ตลอดทั้งตัว ซึ่งไม่มีโอกาสจะฝังเขี้ยวเข้าไปถึงผิวหนังได้เลย คงบินวนตอมอยู่เป็นกลุ่มๆ แล้วก็แตกกระจายหนี เมื่อไอ้ทโมนอาละวาดขึ้นไขว่คว้าหมายตะครุบ บางตัวอาจหิวหรือโกรธแค้นจัดในการบุกเข้ามาอาละวาดแทรกแซงของฝูงทโมนไพร จิกหัวลงพุ่งชนติดขนหนาฟูเหล่านั้น แต่แล้วก็ถูกตบปัดแหลกเหลวร่วงหลุดดับดิ้นไป บางตัวถูกจับติดในอุ้งมือหนา กระพือปีกดิ้นพับๆ แล้วก็ถูกเด็ดฉีกออกไปทีละชิ้น เหมือนเด็กซนๆ จับผีเสื้อเด็ดปีกเล่น อึกทึกครึกโครมไปหมดทั้งราวป่ายามวิกาล

พักเดียวเท่านั้น ที่ไอ้ลิงดำลูกหลาน 'นิลเพชร' ยกพลเข้าตะลุมบอนทำสงครามต่อต้าน เทอโรแดกทีลอยด์ฝูงนั้นก็ล่าถอยจากการบินเวียนล้อมรอบกระท่อมของมนุษย์ เหินขึ้นสู่อากาศเบื้องสูงอย่างไม่อยากจะตอแยด้วย แล้วผละหนีหายกันไปหมด ทิ้งพวกพ้องบางส่วนให้ติดกับหนามที่ด้านนอกของกระท่อม แล้วอีกส่วนหนึ่งที่ถูกเจ้าพวกวานรไล่ขยี้หล่นกลาดเกลื่อนอยู่กับพื้น ท่ามกลางความตะลึงงันของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิต

“หมายความว่ายังไงกันนี่ มาช่วยเรา โดยการไล่เจ้าเทอโรซอร์เหล่านั้นไปงั้นหรือ?”

ดารินร้องออกมาอย่างมึนงง

รพินทร์ ไพรวัลย์สะบัดหน้าเร่าๆ เพื่อปลุกประสาทอันชาในขณะนี้ เรียกสำนึกจริงกลับคืนมา เขาตกอยู่ในอาการเช่นเดียวกับนายจ้างทุกคน คือเต็มไปด้วยปัญหาที่ขบไม่ออก

“เจ้าสัตว์ปีกชนิดนั้น ไม่มีความหมายอะไรหรอกครับ เพราะถึงอย่างไร เราอยู่ในที่มั่นก็ทำอะไรเราไม่ได้อยู่แล้ว ไอ้พวกทโมนพวกนั้นต่างหากที่เป็นปัญหาหนักของเราในขณะนี้”

“แต่อาการของมัน ก็คล้ายๆ จะช่วยเรางั้นแหละ”

ไชยยันต์เริ่มมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น

“ก็คงไม่เชิงนักหรอกครับ ไอ้พวกนี้มันจ้องเฝ้าเราอยู่ก่อนแล้วพอสัตว์อื่นรุกล้ำเข้ามามีอาการเหมือนจะมาแย่งเราไปจากมัน มันก็ไล่ไป เจ้าพวกเทอโรซอร์ทำอะไรมันไม่ได้ เพราะขนมันหนาและยาวมาก”

“นาย! พวกมันเข้ามาประชิดกระท่อมเราแล้ว!”

เสียงพวกพรานพื้นเมืองร้องบอกแซ่ขึ้นอย่างตกใจ

ดารินกับเชษฐาฉายไฟอีกครั้ง

ใบหน้าดำๆและเขี้ยวขาว โผล่สลอนอยู่ตามแนวโปร่งของรั้วหนาม ด้อมๆ มองๆ บางตัวยกมือขึ้นป้องหน้าพอกระทบแสงไฟก็หดหัวกลับ บางตัวก็เอื้อมมือเข้ามาจับเทอโรซอร์ที่ติดกิ่งหนาม ดิ้นสะบัดอยู่ ปลดเด็ดออกไปเหมือนเด็ดผลไม้ออกจากกิ่งยัดใส่ปากเคี้ยวหน้าตาเฉย นัวเนียยั้วเยี้ยไปหมด แต่ก็ไม่มีตัวไหนแสดงอาการว่าจะรื้อหรือพังกระท่อมพักอย่างที่กริ่ง

เกรงกัน ทุกคนจ้องปืนระวังเตรียมพร้อมใจอันเต้นไม่เป็นส่ำ แต่แล้วก็ยอมวางปืนลง เมื่อพรานใหญ่บอกมาว่า

“อย่าไปสนใจคอยระวังมันอยู่เลยครับ ถ้ามันจะพังกระท่อมมันก็พังเสียนานแล้ว นอนกันให้หลับสบายดีกว่า เก็บสมองไว้แก้ไขปัญหาพรุ่งนี้ คอยระวังพิทักษ์ภัยให้เราแล้ว อะไรจะแผ้วพานเข้ามาเป็นต้องเจอพวกมันก่อนแน่นอน”

เมื่อต่างสงบใจ ยึดมั่นอยู่ในขันติ ไม่สนใจไยดีอะไรอีกต่อสภาพอันน่ากริ่งเกรงหวาดเสียวที่แวดล้อมอยู่เบื้องนอกโดยรอบ นอกจากนอนฟังมันอยู่เฉยๆ มิช้ามินานสิ่งที่พรานใหญ่บอกไว้ก็ปรากฏเป็นความจริงอย่างเด่นชัด กระท่อมที่พักมิได้ถูกพวกมันรื้อทลาย หรือก่อกวนใดๆ ทั้งสิ้นแม้ว่าบัดนี้พวกมันจะรุกล้ำเข้ามาป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ชิดแล้วก็ตาม

ไม่มีใครบอกได้ว่า ตนม่อยหลับไปอีกตั้งแต่เมื่อไหร่ โดยปล่อยค่อนของราตรีอันน่าพิศวงนั้น ให้ผ่านพ้นไปอย่างสงบจนกระทั่งแสงกล้าของตะวันยามสายสว่างโร่สอดลอดผนังโปร่งของกระท่อมที่พักเข้ามาพร้อมกับอาการที่ระอุอ้าว

เจ้าพวกลิงดำเหล่านั้นยังไม่ไปไหน คงเพ่นพ่านแวดล้อมอยู่รอบที่พักเต็มไปหมด ในแสงสว่างของวันใหม่เช่นนี้ยันได้ว่า เหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนหาได้เกิดจากความฝันหรือมายาหลอกลวงอำพรางตาใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเช้านี้พวกมันพากันถอยห่างออกไปเล็กน้อยปล่อยเนื้อที่โล่งรอบกระท่อมด้าน

หน้าให้ว่างเปล่า โดยพากันไปชุมนุมยึดครองอยู่ในระดับแนวกองไฟที่ก่อไว้เมื่อคืน

ซึ่งบัดนี้ทุกกองเหลือแต่ฟืนดำเหมือนจะเปิดโอกาสให้มนุษย์สุมหลบภัยกันอยู่ในกระท่อมตลอดทั้งคืน ได้มีโอกาสออกมาสูดลมหายใจยืดเส้นยืดสายนอกกระท่อม

จากการลอบสังเกตออกไปดูในขณะนี้ ยกเว้นแต่ขนาดอันใหญ่โตและขนอันดำสนิทเหมือนพวกค่างดำแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาตินิสัยของมัน ก็คือลิงเราดีๆ นี่เอง บ้างนิ่ง บ้างเดิน และบ้างก็ปีนป่ายอยู่ตามกิ่งไม้ แกะโน่น หยิบนี่ ไม่มีการอยู่สุขตลอดเวลา บางทีก็ทำหน้าเริดเข้าหลอกหลอนกันเอง รวมไปถึงการไล่กัดฟัดเหวี่ยงเหมือนจะประลองกำลังหยอกเย้ากันดูเอิกเกริกเกรียวกราวไปหมดทั้งป่า

จำนวนของพวกมันเหล่านั้น คำนวณคร่าวๆ โดยสายตาของรพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่ต่ำกว่าร้อยตัวขึ้นไป ขนาดเล็กที่สุดเมื่อยืนขึ้นสองขาแล้ว ก็ไม่สูงไม่ต่ำกว่า 5 ฟุต

สายตาทุกคู่บัดนี้เปลี่ยนนิ่งมาจับอยู่ที่พรานใหญ่เป็นตาเดียว เหมือนจะขอการตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้าย ว่าจะดำเนินการอย่างใด

“เมื่อคืนนี้ หลับสบายกันดีทุกคนหรือเปล่าครับ”

เขากลับชวนพูดไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

“ก็หลับอยู่หรอกแต่ไม่สบายนัก...ว่าแต่นี่แน่ะ นายพรานคุณไม่คิดที่จะพูดอะไรให้มันเข้าท่ากว่านี้บ้างหรือ หรือคุณเห็น

ว่าไอ้ทโมนเหล่านี้ ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเรา มากไปกว่าฝูงลิงหน้าศาลพระกาฬที่ลพบุรี?”

ดารินย้อนถาม

“ก็ถ้าเราคิดเสียว่า พวกมันก็เหมือนๆ กับลิงที่หน้าศาลพระกาฬลพบุรี เราก็สบายใจได้ไม่ใช่หรือครับ”

“ลิงหน้าศาลพระกาฬเมืองลพบุรีเป็นยังไง นายหญิง?”

บุญคำถามหน้าตื่น เพราะไม่เคยทราบมาก่อน ดารินกำลังกลุ้มใจจึงเฉยเสียไม่อยากพูดอะไรอีก แต่ไชยยันต์บอกให้ว่า

“ลิงหน้าศาลพระกาฬที่นายหญิงว่า เป็นลิงป่าที่เข้ามาอาศัยอยู่ในศาลเจ้าพ่อศักดิ์สิทธิ์ใจกลางเมืองลพบุรีมานานแล้ว ถือเป็นลูกศิษย์ของเจ้าพ่อ คนไม่ทำอะไรมันก็ไม่ทำอะไรคน เพียงแต่ใครผ่านไปผ่านมา มันก็ขอของกินเท่านั้น”

“เป็นงั้นได้ก็ดีซิ นายทหาร”

ตาเฒ่าพูดค่อยๆ

“แต่ว่าบุญคำมันจะไม่ใช่เสียมากกว่า แล้วเราก็ไม่มีอะไรจะให้มันกินเสียด้วย นอกจากเนื้อหนังของพวกเราเอง”

“ผมไม่แน่ใจอะไรบางอย่างแล้ว รพินทร์ ถ้ามันคิดจะทำอันตรายเรา มันก็คงไม่เฝ้าล้อมอยู่เฉยๆ แบบนี้ จนกระทั่งรุ่งเช้า เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหมดไปประจันกับมันซึ่งๆหน้าดีกว่าเป็นอะไรก็ให้มันรู้ไป เราไม่ได้กินอาหารกันมาตั้งแต่เย็นวานนี้แล้ว และขณะนี้ก็กำลังขาดน้ำอีกด้วย”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจ

“ขอเวลาให้ผมสังเกตท่าทีมันอีกสักครู่เถิดครับ ก่อนที่จะให้พวกเราทั้งหมดออกไป”

จอมพรานบอกแล้วสั่งให้แงซายคลายเชือกซึ่งมัดผูกประตูกระท่อมออก ตนเองคลานลอดปากทางนั้นออกไปตามลำพังคนเดียวก่อนนั่งชันเข่าสังเกตดูพวกมันที่แวดล้อมเต็มราวป่าเงียบๆ ริมปากทางเข้า เชษฐาคลานออกมานั่งใกล้ๆ เขาด้วย โดยสั่งให้ทุกคนรวมกันอยู่ในกระท่อมตามเดิมก่อน

เจ้าทหารพระรามทั้งหลายพอเห็นประตูกระท่อมเคลื่อนไหวเปิดออก และมีมนุษย์สองคนโผล่ออกมานั่งดูมันอยู่ภายนอกก็ส่งเสียงร้องบอกกันครอกครากลั่นไปทั้งป่า ทำอาการคุกคามหลอกหลอนตามสันดานลิง แต่ก็ไม่ลุกล้ำเข้ามาใกล้บางตัวขึ้นไปขย่มกิ่งไม้ครืนโครมสนั่นหวั่นไหวไปหมด รพินทร์กับเชษฐาสอดสายตาพยายามสำรวจไปยังพวกมันแต่ละตัวเหล่านั้น อย่างใคร่ครวญพินิจหนัก

“มันเอาของของเราไปซ่อนเสียที่ไหนนะ?”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ก็คงที่ใดที่หนึ่ง ไม่ไกลจากที่นี่สักเท่าไหร่หรอกครับ เราก็ต้องหาอุบายเอากลับคืนมาให้ได้โดยสันติวิธีที่สุด”

“ผมว่ามันคงต้องการอะไรสักอย่างหนึ่ง จากพวกเราแน่นอน”

“ครับ แต่ผมก็ยังนึกไม่ออกว่ามันต้องการอะไร”

ทั้งสองปรึกษาหารือกันเบาๆ

“จำได้ไหม ไอ้ตัวไหนที่มันหิ้วปีนของเราเข้ามาให้เห็นเมื่อคืนนี้แล้วแย่งกับคุณน่ะ”

“ผมกำลังมองหาอยู่ครับ รู้สึกเจ้าพวกตัวเขื่องๆ ลักษณะจ่าฝูงที่บุกเข้ามาเดินอยู่ใกล้ๆ ตัวผมเมื่อคืนนี้จะหายหน้ากัน

ไปหมด เหลือแต่พวกลูกฝูงไพร่พลของมันเท่านั้น พวกลูกฝูงเหล่านี้ดูเหมือนจะต้องคอยฟังบงการจากหัวหน้าของมัน และทำงานอย่างมีระเบียบพอสมควรทีเดียว สังเกตไหมครับ พอไม่มีไอ้ตัวใหญ่ๆ หัวหน้าของมันบุกรุกเข้ามาใกล้ พวกมันก็ยังไม่บุกเข้ามาเหมือนกัน คงเว้นระยะลอมหางอยู่เพียงแค่เดิม ผมกำลังมองดูเจ้าพวกจ่าฝูงตัวโตๆที่หายหัวไปหมดเหล่านั้นเพราะปฏิบัติการเคลื่อนไหวของมันอ่านได้ง่ายกว่าเจ้าพวกลูกฝูงทั้งหลาย”

ภายในกระท่อม ดารินลงนอนคว่ำหน้าพังพาบอยู่กับพื้น หันหน้าออกไปจับมองดูพี่ชายกับพรานใหญ่ซึ่งนั่งนิ่ง พูดอะไรซุบซิบไม่ห่างออกไปนัก หล่อนอยากจะตามออกไปด้วย แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งของพี่ชายส่วนมาเรียเลี่ยงไปนั่งคุกเข่าอยู่อีกด้านหนึ่ง ใช้ปลายลำกล้อง .375 แหวกเขี่ยผนังหนามให้เป็นช่องห่างออกไปอีก เพื่อการลอบมองออกไปยังด้านนอกให้เห็นชัดยิ่งขึ้น ไชยยันต์คลานเข้ามาร่วมสังเกตอยู่ด้วย แหม่มสาวถอนใจเฮือกพร้อมกับส่ายหน้าช้าๆ อย่างอัดอั้นตันใจ

“แดมน์มิท”

หล่อนผรสวาทแผ่วเบา

“ไม่รู้มันจะเอายังไงกับเราแน่ ปิดล้อมอยู่นี่เอง”

“จริงๆ นะ ไชยยันต์ ถ้ามันยื่นข้อเสนอว่าต้องการผู้หญิงสักคนหนึ่งละก็ ฉันยินดีที่จะเสียสละเอง ขอให้พวกเราทุกคนปลอดภัย ได้ของคืนและออกเดินทางต่อไปได้ตามที่ตั้งเจตนาไว้เท่านั้น”

ไชยยันต์ทำตาพอง จ้องหน้ามาเรีย

“พูดเป็นเล่นไปน่า เมย์ ขนาดของมันใหญ่กว่าคนมากนัก เรี่ยวแรงร้ายกาจ ไปเอาความคิดบ้าๆ มาจากไหนนะ”

มาเรียหัวเราะแค่นๆ ไม่กล่าวอะไรอีก แต่ทดลองยกไรเฟิลขึ้นประทับ จ้องศูนย์ไปที่กลางอกของเจ้าตัวหนึ่งอย่างมันเขี้ยวเดือดดาลนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้าหล่อนลั่นไกตูมขึ้นและไอ้ตัวนั้นคว่ำลงอะไรจะเกิดขึ้นในอันดับต่อมา ไชยยันต์ชักปอดในท่าทีของหล่อนรีบจับข้อมือไว้มั่น

“อย่าบ้านะ เมย์ ถ้าไอ้พวกทโมนพวกนั้นไม่เล่นงานพวกเราตายหมด ก็มิสเตอร์ฮันเตอร์ของคุณนั่นแหละที่จะเอาคุณตาย ค่าที่ขัดคำสั่งเขา ผมเองอยากจะยิงมันตั้งแต่เมื่อคืนแล้วยังไม่กล้าเลย ชีวิตของเราทุกคนฝากไว้ที่เขาคนเดียว เราก็ต้องเชื่อฟังเขา”

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมานั่นเอง สิ่งแปลกๆ ก็อุบัติขึ้นอีกครั้ง

เจ้าตัวใหญ่ที่สุด ซึ่งเป็นตัวแย่งปืนกับรพินทร์เมื่อคืนนี้เดินสองขา เดินส่ายอาดๆ ผ่านฝูงชนอันหนาแน่นของพวกมันออกมาจากราวป่าด้านใต้ จนกระทั่งล่วงล้ำเข้ามาปรากฏกายเด่นทะมึนอยู่กลางลานโล่ง ห่างจากพรานใหญ่และเชษฐาผู้นั่งจ้องมองอยู่ในขณะนี้เพียง 15 วา ด้านหลังของมันมีบริวารตัวไล่เลี่ยกันอีกหลายตัว ตามเข้ามาเป็นพรวน

ไอ้ทหารพระรามพันธุ์ ‘นิล’ กลุ่มที่เข้ามาใหม่เหล่านี้ลาก

ซากสัตว์มีเขาชนิดหนึ่งเข้ามาด้วย พอมาถึงกลางลานโล่ง ก็เหวี่ยงพลั่กทิ้งลงตรงหน้าของรพินทร์กับเชษฐาผู้ตะลึงมองอยู่ แล้วถอยเข้าไปปะปนรวมอยู่ในกลุ่มของพวกมันส่วนใหญ่ ทิ้งให้ตัวจ่าฝูงขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งเดินนำหน้ามาแต่แรก ยืนขย่มตัวเนิบ ๆ อยู่ข้าง ๆ ซากของสัตว์ชนิดนั้นโดดเด่นอยู่ตัวเดียว

ซากสัตว์ชนิดนั้น เห็นชัดว่า เป็นสมันรุ่นหนุ่มตัวหนึ่ง!

เชษฐาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ เบิกตาโพลงแทบจะเชื่อสายตาเสียมิได้ คนอื่น ๆ ที่ซุ่มอยู่ในกระท่อมขณะนี้ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดอ้าปากค้าง ส่วนดารินเอื้อมมือไปบีบไหล่แงซายผู้นั่งอยู่ใกล้อย่างลืมตัว

“หมายความว่าอย่างไรกันนี่ แงซาย ฉันไม่เข้าใจเลย...”

หล่อนพูดแทบจะไม่มีเสียง

“มันเอาเนื้อมาให้เรานายหญิง อย่างน้อยที่สุด มันก็ยังไม่ต้องการให้เราตายเสียก่อนในขณะนี้”

“เป็นไปไม่ได้!”

“ก็เป็นไปแล้ว อย่างที่เห็นอยู่นี่ ผู้กองตัดสินใจถูกที่ไม่ให้พวกเราคนใดยิงมันขึ้น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นจับปลายคาง หรี่ตาจ้องพินิจไปยังไอ้จ่าฝูงตัวนั้นอย่างอึดใจ มันทำค่อมตัวเอามือข้างหน้าทั้งสองแตะติดพื้นเริดหน้าเริดตามาทางเขากับเชษฐา เหมือนกับจะบอกให้รู้ว่าเอา ‘อาหาร’ มาให้แล้ว จากนั้นก็เดินสี่ตีนถอยออกไปนั่งคุมเชิงอยู่ทางหนึ่งไม่ห่างนัก

“ถ้าเราไม่ได้ฝัน หรือว่าตาฝาดไปในขณะนี้ ผมรู้สึกว่าสถานการณ์ของพวกเราทุกคนน่าจะดีขึ้นแล้ว หรือยังไงรพินทร์”

เชษฐากระซิบ

“ผมก็รู้สึกเช่นนั้นแหละครับ เท่าที่เห็นชัดอยู่นี่”

“เอายังไง?”

“ขั้นแรกที่สุดก็คือ จัดการกับกระเพาะของเราเสียก่อน บอกให้พวกเราทุกคนออกจากกระท่อมได้แล้วครับ อย่าให้ใครทำอะไรผิดปกติขึ้นทั้งสิ้น ออกมาอย่างธรรมดาที่สุด”

เชษฐามุดศีรษะเข้าไปในกระท่อม สั่งกับพรรคพวกทุกคนที่รอฟังข่าวอยู่ ด้วยความรู้สึกอันผันแปรไปอีกอย่างหนึ่ง ในขณะที่รพินทร์ลุกขึ้น เดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่ซากของสมันหนุ่มตัวนั้น

มันเป็นซากที่เพิ่งตายใหม่ๆ ขนาดตัวยังอุ่นอยู่ ไม่มีบาดแผลอันใด นอกจากคอหัก ซึ่งแน่ละ เกิดจากพละกำลังมหาศาลของไอ้ทโมนพวกนั้นนั่นเอง

เบื้องหลังทั้งหมดที่อุดอู้กันอยู่ในกระท่อมที่พักหลบภัยตั้งแต่เมื่อคืน ค่อยๆ ทยอยกันออกมาเบื้องนอกจนครบคน ด้วยสีหน้าแปลกๆ ยากที่จะบรรยายได้ เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน แงซาย และมาเรีย ถือไรเฟิลประจำมือพร้อม แต่ไม่อยู่ในท่าที่จะต้องระวังเตรียมยิง ส่วนไรเฟิลของรพินทร์ ซึ่งทิ้งอยู่ในกระท่อม ตอนที่เขาโผล่ออกมาเป็นครั้งแรกนั้น บุญคำถือติดมือออกมาด้วย

ทุกคนเหล่านั้นรวมกลุ่มออกันอยู่ตรงหน้ากระท่อม สังเกตท่าทีไปยังเจ้าพวกทโมนไพรอย่างหวาดระแวง ไม่สู้จะไว้วางใจได้สนิทนัก พอเห็นว่าพวกมันทั้งหลายคงอยู่กันด้วยอาการเป็นปกติเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติผิดแปลกไปก็เบาใจขึ้น ต่าง

เหยียดแข้งขาบิดตัวด้วยความเมื่อยขบ แล้วพากันเดินเข้ามามุงอยู่ที่รพินทร์ ผู้ขณะนี้ยืนพิจารณาอยู่ที่ซากสมันตัวนั้น

“งงจริง ๆ ว่ะ ดูท่ามันก็เหมือนจะผูกมิตรกับเรานั้นแหละ”

ไชยยันต์พึมพำ ขมวดคิ้วย่น

“อิ่มท้องกันเสียก่อนเถอะครับ แล้วบางทีเราอาจหายงงกันได้ มันรู้ใจอยู่ว่าพวกเราทุกคนขาดอาหารและกำลังหิว”

รพินทร์พูดปนหัวเราะเบา ๆ แล้วหันไปสั่งงานกับคนของเขาทันที พวกหนึ่งช่วยกันจัดการถลกหนัง อีกพวกหนึ่งหาฟืนจากกองฟืนเก่าที่ดับเมื่อคืนมาก่อไฟขึ้นทันที พรานใหญ่กำชับสั่งคนของเขาทุกคน ให้เคลื่อนไหวทำงานกันอย่างธรรมดาที่สุด โดยไม่ต้องหันไปสนใจกับเจ้าพวกทโมนไพรที่แวดล้อมกลาดเกลื่อนตัวอยู่เหล่านั้น ไม่ว่ามันจะทำท่าหลอกหลอนเช่นไร

“มันไม่ขบหัวบุญคำแน่นะนาย”

ตาเฒ่าพูดเสียงอ่อย ขณะที่ชำเลืองไปยังจ่าฝูงซึ่งนั่งเอามือเกาหลังควากๆเอียงหน้ามามองแกอยู่ตอนที่จะเข้าไปขนฟืน

“เออ! ถ้าขบเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

รพินทร์ร้องบอกไป ทำเอาตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขาทำหน้าพิกล

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ยังยืนรวมกลุ่มกันอยู่ใจกลางลาน ในขณะที่รพินทร์ยืนห่างอยู่อีกมุมหนึ่งทำหน้าที่คอยจับสังเกตปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวของฝูงทโมนเหล่านั้น ระหว่างที่คนของเขาลงมือทำงานอย่างชนิดแข่งกับเวลา

ทุกคนกำลังหิวจัดและต้องการอาหารอย่างยิ่ง

มาเรียยืนเด่นดัดกายอย่างเมื่อยขบอยู่อีกทาง ร่างอวบ-อัดแข็งแรงและกอปรไปด้วยส่วนนูนส่วนเว้าแห่งเจ้าแม่ประโลมโลกย์ของหล่อน ปรากฏอยู่ในแสงอร่ามเรืองของตะวันเช้า จากพฤติการณ์ที่เห็นกับตา บัดนี้ หล่อนไม่มีความหวั่นเกรงใดๆ ต่อกองทัพลิงดำเหล่านั้นอีกแล้ว เพราะเชื่อแน่ว่าจะอย่างไรเสียมันก็ไม่ทำอันตรายแน่นอน จึงออกเดินเตร่สังเกตทางหนีทีไล่รอบๆ บริเวณตามนิสัย แล้วเดินมาหยุดยืนเท้าเอวดูบุญคำกับเจ้าต่องสู่ของหล่อน กำลังช่วยกันก่อไฟอยู่โดยไม่รู้สึกตัวว่าบัดนี้ ไอ้ตัวจ่าฝูงซึ่งเป็นตัวเดียวที่เข้ามายุ่มย่ามกลางลาน ทำทีประหนึ่งว่ามันจะเป็นคนหนึ่งในคณะของฝ่ายมนุษย์ กำลังทำปากยื่น จ้องเขม็งมายังหล่อนด้วยความสนใจยิ่ง

"นายแหม่ม!..."

เสียงตาเฒ่ากระซิบขึ้นเบาๆ

"บุญคำว่า นายแหม่มอย่ามายืนอยู่ตรงนี้เลย ไปนั่งรวมกลุ่มอยู่กับนายใหญ่ดีกว่า อย่าเดินไปเดินมา"

"ทำไม?" มาเรียสงสัย

บุญคำกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ แล้วบุ้ยปากไปทางเจ้าทโมนไพร

"ดูนั่น! ไอ้ลิงเวรนั่นกำลังจ้องนายแหม่มตาเป็นมันทีเดียว สงสัยว่ามันจะรู้แล้วว่านายแหม่มเป็นผู้หญิงสวย เกิดอะไรขึ้นละก็ไอ้คำ ไอ้ส่างปาหรือต่อให้พรานใหญ่ก็ช่วยนายแหม่มไม่ได้ทีเดียวนา"

มาเรียหันขวับไปทันที แล้วก็เห็นเข้ากับปฏิกิริยาอันผิดปกติของเจ้าทโมนนั่นจริงๆ

มันจ้องดูหล่อนเขม็ง ทำโยกตัวส่ายอยู่ไปมา มิหนำซ้ำยังเสือกเอามือขึ้นป้องหน้า ขยับปากอยู่ยับๆ สัญชาตญาณแห่งการระแวงภัยทำให้หล่อนชักใจไม่ดีอยู่เหมือนกันแต่ฝืนยิ้ม

“มันไม่ทำอะไรหรอก บุญคำ ถ้าทำมันก็ทำเสียนานแล้ว ฉันไม่กลัวมันหรอก”

“ไว้ใจมันไม่ได้นา นายแหม่ม รีบไปรวมกลุ่มกับนาย-ใหญ่เสียเถอะ นั่งเฉยๆ อย่างนายหญิง บางทีมันจะเลิกสนใจเสีย”

“มันจะทำอะไรฉัน ก็ให้มันรู้ไป”

แหม่มสาวแข็งใจบอก แต่ตาไม่วายจับนิ่งอยู่ที่ไอ้ตัวนั้น บุญคำจุ๊ปากเบาๆ แล้วบ่นออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บอกไม่เชื่อ อยากเป็นเมียลิงก็ตามใจ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของบุญคำ เจ้านิลเพชรก็ลุกขึ้นยืนจังก้าทันที โดยไม่เปลี่ยนสายตาไปจากร่างตระหง่าน เต็มไปด้วยเนื้อหนังมังสาของมาเรีย ฮอฟมัน ขยับเดินโคลงตัวเข้ามา แหม่มสาวใจหายวาบเดินถอยหลังผงะห่างออกจากกลุ่มของบุญคำ จะเลี่ยงกลับไปยังกลุ่มของเชษฐา ดาริน และไชย-ยันต์ ซึ่งบัดนี้นั่งสงบรวมกันอยู่ที่ขอนไม้ แต่แล้ว ทันทีนั้นเอง เมื่อเห็นหล่อนเดินผละหนี มันก็ตามปรี่เข้ามาโดยเร็วพุ่งเข้าสกัดขวางหน้าไว้ พร้อมกับกางแขนทั้งสองออก ทำกิริยาเหมือน

จะโอบต้อนไล่จับตัว มาเรียร้องออกมาสุดเสียงอย่างตกใจ ถอยหลังกรูดยกปากกระบอกไรเฟิลจ้องอกของมันไว้

“อย่าเข้ามานะ ไป๊!!”

หล่อนตะโกนเอ็ดหน้าซีด

ทุกคนหันขวับไปเห็นภาพนั้น ด้วยความตกใจตะลึง

“เมย์ อย่ายิง!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ร้อง เผ่นรวดเดียวเข้ามาถึงไอ้ทโมนไพรกับแหม่มสาว ผู้กำลังประจันหน้ากันอยู่อย่างน่าหวาดเสียวนั้น กระชากแขนมาเรีย ให้หลบไปอยู่เบื้องหลังของเขา ตนเองก้าวออกไปสกัดขวางอยู่เบื้องหน้าจ้องตาเขม็ง

ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และแงซายพรวดขึ้นยืนพร้อมกันหมดอย่างระวังเตรียมพร้อม สำหรับเหตุการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในภาวะเช่นนี้

เจ้าลิงใหญ่หยุดชะงัก เมื่อมนุษย์หน้าเหี้ยมสายตากร้าวมายืนขวางกั้นเหยื่ออันน่าสนใจของมันไว้ มันเริดหน้ามองเขาเหมือนจะถามว่า มันเรื่องอะไรที่เอ็งบังอาจมาเสือกขัดขวางข้าไว้ แล้วยื่นหน้าแยกเขี้ยวขาวใกล้จนห่างเพียงศอกเดียว แต่มนุษย์คนนั้นไม่หลบไม่ถอย อีกทั้งไม่แสดงอาการว่าจะครั่นคร้ามขามเกรงมันด้วย นอกจากจ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของพรรคพวกทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ในขณะนี้

ขณะจิตต่อมา มันจึงค่อยๆ เลี่ยงถอยไปนั่งเกาอยู่ที่เดิม พรานใหญ่ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก พูดลอดไรฟันโดยไม่เหลียวหลังบอกกับมาเรียว่า

"ถอยเข้าไปอยู่กับพวกคุณชายเดี๋ยวนี้ แล้วก็นั่งรวมกลุ่มอยู่ที่นั่น อย่าออกมาเดินเพ่นพ่านอีก ถ้าไม่อยากลำบาก"

มาเรียเนื้อตัวสั่นเทาไปหมด จะเข้มแข็งห้าวหาญสักปานใดก็ตาม บัดนี้หล่อนก็ขวัญหนีดีฝ่อแทบจะทำอะไรไม่ถูก เมื่อเผชิญหน้ากับไอ้ทโมนจ่าฝูงในระยะใกล้ชิดขณะที่มันทำท่าไล่ต้อน รีบถอยหลังเข้าไปในกลุ่มของเชษฐาโดยเร็ว พอถึงก็กอดดารินไว้แน่น ทำตาเหลือกแหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า

"โอ! พระเจ้าเกือบไปแล้ว...

"ทำไมน่ะ เมย์ เกิดอะไรขึ้น มันถึงไล่เธอ?"

ดารินถามกระหืดกระหอบ

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

เพื่อนสาวต่างผิวบอกอย่างยากเย็น

"ฉันกำลังยืนดูพวกนั้นก่อไฟอยู่ดีๆ เห็นมันจ้องฉันเขม็งทีเดียวทำท่าพิกล พอฉันจะเดินกลับมาที่นี่ มันก็ปราดเข้ามาทำท่าเหมือนกับจะตะครุบตัว โอ๊ย! ใจหายหมด"

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ขณะที่จ้องไปยังลิงเวรตัวนั้นอย่างใคร่ครวญ

"เอ ถ้าจะไม่ได้การเสียแล้ว รู้สึกว่ามันจะแยกออกว่าในระหว่างพวกเรานั้น ใครเป็นผู้ชาย ใครเป็นผู้หญิง แล้วรู้สึกว่าจะสนใจผู้หญิงเป็นพิเศษเสียด้วย จากท่าทางที่มันไล่ต้อนเมย์เมื่อกี้นี้"

ดารินลืมตาโต ร้องออกมา

“ตายละค่ะ พี่ใหญ่...ทำยังไงดีล่ะ ถ้าเป็นอย่างนั้น”

แล้วหล่อนก็ห่อตัว ขนลุกขนชันขึ้นมา

“ก็ต้องระวังกันหน่อยละ น้อยกับเมย์ อย่าพยายามออกไปเดินเกะกะ ให้เป็นเป้าสนใจของมันเป็นอันขาด รูปการณ์อื่นๆ ทั่วไปทำท่าจะดีขึ้นแล้วระหว่างเรากับพวกมัน อย่าให้มันกลับตาลปัตรไปเสีย เพราะบังเอิญพวกเรามีผู้หญิงอยู่ด้วยสองคน”

“ชิบหายละซิ เจอะเอาไอ้ลิงทีเด็ดเข้าให้แล้ว”

ไชยยันต์ครางออกมา แล้วหันไปมองดูหน้าอันซีดเผือดของแม่สาวผมทอง

“แต่ให้ตายเถอะ เมย์ เสน่ห์แห่งเพศของคุณมันไม่ได้มีอิทธิพลอยู่เพียงมนุษย์ผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ขนาดลิงตัวผู้ยังว่นวายไปหมดพับผ่า!ประเดี๋ยวก็ได้กลายเป็นราชินีนครลิงไปเสียเท่านั้น!”

มาเรีย ฮอฟมันนิ่งเงียบกริบ หน้าซีดเผือดอยู่เช่นนั้น จะแก่นแก้วห้าวหาญสักเพียงใดก็ตาม **บัดนี้เหตุการณ์เท่าที่ปรากฏให้เห็นกับตนเอง ทำเอาอกสั่นขวัญหายเหลือที่จะกล่าว ไอ้ลิงเจ้ากรรมตัวนั้นส่ออาการพิกลเสียแล้ว...**

พระเจ้าทรงโปรดเถอะ...

ถ้าหากมันเกิดมีสัญชาตญาณแห่งสัตว์เพศผู้กับหล่อนจริงๆ เหมือนอย่างที่เคยพูดท้าทายพล่อยๆ ไว้กับไชยยันต์หล่อนมิย่ำแย่หรือ?

คิดแล้วแหม่มสาวก็บังเกิดอาการหวาดสยองจับขั้วหัวใจจนต้องหลับตาลง

ดาริน วราฤทธิ์ เป็นอีกคนหนึ่งในคณะ ซึ่งความรู้สึกอัน

สะบัดร้อนสะบัดหนาวไม่ผิดอะไรกับมาเรีย เพราะนอกจากเพื่อนสาวต่างผิวแล้ว ก็ยังมีหล่อนอยู่อีกคนหนึ่งที่เป็นผู้หญิงของคณะ

ขณะนั้นเอง พรานใหญ่ก็เดินเลี่ยงเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าอันหนักใจ แต่ฝืนยิ้มให้กับคณะนายจ้างของเขา

“ไม่มีอะไร มันล้อเล่นนะครับ”

เขาบอกเบาๆ

“ล้อเล่นหรือเมื่อตะกี้ ฉันเห็นกับตาว่ามันทำท่าเหมือนจะไล่ปล้ำเมย์งั้นแหละ”

ดารินพูดเสียงเครือ

“สันดานลิงทั่วๆ ไปมันก็อย่างนั้นแหละครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวผู้ ถ้าเห็นผู้หญิงก็มักจะหลอกล้อ ทำหยาบโลนเข้าใส่เสมอ แต่อาการเมื่อครู่นี้มันแค่หยอกเล่นเท่านั้น ถ้ามันจะเล่นงานจริงๆ ป่านนี้ผมก็ถูกมันฟัดตายแล้ว ที่ไปขวางหน้าดักมันไว้”

“คุณอาจมีอำนาจประหลาดอยู่ในตัว เกี่ยวกับสัตว์ทุกชนิดก็ได้ที่ทำให้มันเกรง พอเห็นขวางหน้าไว้ มันก็เลยถอยออกไปแต่ฉันว่า ถ้าไม่มีคุณเมื่อตะกี้ เป็นได้ยุ่งกันใหญ่ละ ไม่ได้ล้อเล่นแน่ๆ เมื่อตะกี้อาการของมันที่สนใจต่อเมย์มันประหลาดพิกลอยู่ เหมือนไอ้โจรห้าร้อยไล่ปล้ำผู้หญิง”

นักมานุษยวิทยาสาวไม่ยอมผ่านข้อกังวลใจชนิดใหม่ที่เกิดขึ้นไปง่ายๆ รพินทร์คงหัวเราะปลอบใจอยู่เช่นนั้น ชำเลือง

ไปทางมาเรียผู้ขณะนี้นั่งเอามือประสานอกไว้ท่าทางอกสั่นขวัญเต้นยังไม่หาย

“เชื่อผมเถอะ เฉยๆ ดีกว่าครับ ถึงอย่างไรพวกเราก็ยังอยู่กันครบ อาวุธก็มีติดมืออยู่ คงไม่มีใครยอมให้ไอ้ทโมนพวกนั้นแตะต้องคุณหญิงหรือเมย์หรอก ผิดนักเราก็อาจต้องสู้ตายทั้งหมด แต่ผมไม่เชื่อว่ามันจะเกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนั้น ในเมื่ออะไรต่ออะไรก็ดีขึ้นจนถึงแค่นี้แล้ว”

“ไม่รู้ละ คุณจะมาโทษฉันไม่ได้นะ บอกเสียก่อนถ้าไอ้ตัว ใดตัวหนึ่งแตะต้องฉันเมื่อไร ฉันยิงเมื่อนั้น เป็นอะไรเป็นกัน”

จอมพรานไม่ตอบเช่นไร แต่หันไปมองดูเจ้าจ่าฝูงตัวนั้นบัดนี้มันยังคงนั่งแกะโน่นเกานี่ หยุกหยิกตามประสาลิงอยู่ที่เดิมของมันดูจะไม่สนใจกับอะไรอีก เหมือนลิงเลี้ยงเชื่องๆ ที่ถูกปล่อยมาให้ปะปนอยู่กับกลุ่มมนุษย์ที่มันคุ้นเคย

หรือมิฉะนั้นมันก็อาจถือเสมือนว่า มนุษย์ทั้งสิบสองชีวิตคณะนี้เป็นสัตว์พันธุ์เดียวกับมัน ไม่แสดงอาการหวาดหวั่นหรือกริ่งเกรงใดๆ ด้วยว่า มนุษย์จะบังอาจเป็นภัยต่อมันอย่างไรได้

พวกพรานพื้นเมืองก่อไฟลุกขึ้นโชติ ถลกหนัง แล่เนื้อสมันออกมาเป็นชิ้นบางๆ สำหรับที่จะเป็นอาหารเฉพาะชั่วมื้อตลอดเวลาแห่งการเคลื่อนไหวของฝ่ายมนุษย์ พวกมันทั้งหมดซึ่งมีจำนวนมากมายเหล่านั้น อยู่กันในอาการสงบแม้จะไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยนัก ดูราวกับว่าจะมีเจตนาโดยตรงที่จะให้เวลาสำหรับการกินอาหาร อันเป็นสิ่งต้องการอันดับแรกของทุกคนยามนี้

นนทเทอม
WBSWS:OU
ปาโลคลับบ์

ระหว่างรอเนื้อย่างไฟ ทั้งหมดเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้งตรงบริเวณใจกลางลาน เชษฐาโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้รพินทร์เข้ามานั่งใกล้ๆ

“ผมรู้สึกว่า ที่แงซายบอกเราไว้ น่าจะมีเค้าความจริงเสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“ไอ้พวกนี้ ไม่น่าจะเป็นลิงธรรมดาทั่วๆ ไปที่เราเคยรู้จัก แต่มันน่าจะเป็นมนุษย์วานร หรือสัตว์ประเภทต้นตระกูลของมนุษยชาติเสียมากกว่า สังเกตดูจากความฉลาดของมัน มัน-สมองหรือระดับความนึกคิด เหนือกว่าดิรัจฉานทั่วไปมาก จากพฤติการณ์ต่างๆ ที่เราเห็นอยู่นี่ ผมมาแน่ใจเอาตอนที่มันหาอาหารมาให้เรานี่แหละมันแสดงออกให้เห็นในรปความคิดแผนการและเจตนาอะไรบางอย่างโดยเฉพาะของมันเด่นชัดทีเดียว”

“คุณชายมีความเข้าใจอย่างไรหรือครับ?”

“ผมว่า...เราตกเป็นเชลยของมันเสียแล้ว คุณว่ายังงั้นไหม?”

เชษฐาพูดเบาๆ ที่สุด

รพินทร์กัดริมฝีปากกวาดสายตาไปรอบๆ ยังไม่อาจที่จะแสดงความเห็นเช่นไรออกมาได้ ระหว่างที่เขายังนิ่งอยู่นั้น อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวต่อมาด้วยความสุขุมลึกซึ้งของวิจารณญาณ

“คิดดูให้ดี รพินทร์...คิดถึงพฤติการณ์ของมันแต่ต้นมาเป็นลำดับทุกระยะ แล้วเราจะมองเห็นความจริงชัดขึ้น ขโมยปัจจัยในการยังชีพของเราไปเพื่อตัดกำลัง ทิ้งกระท่อมไว้ให้เรา

พักอาศัยแรมคืน ล้อมไว้ป้องกันไม่ให้เราหนีไปไหนได้ พอรุ่งเช้าก็เข้ายึดอาณาบริเวณ มิหนำซ้ำยังรู้ด้วยว่าพวกเรากำลังแย่เพราะขาดอาหารก็ไปหาอาหารให้ประทัง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้มันก็ยังควบคุมเราไว้เฉย ๆให้เวลาเรากินอาหารที่มันจัดหามาให้รู้สึกว่ามันจะอ่านสถานการณ์ของเราออกและเข้าใจพวกเราดีหมดทุกอย่าง ฝ่ายเราเสียอีกยังไม่อาจเข้าใจอะไรมันได้นักเพราะเรามัวแต่คิดอยู่ว่า มันเป็นสัตว์ดิรัจฉานทำอะไรปราศจากแผนการหรือมันสมอง”

“ผมมึนตื้อไปหมดจริง ๆ ครับ”

จอมพรานรับสารภาพ

“ชีวิตพรานอย่างผมเคยเผชิญสัตว์ป่าธรรมดาทั่ว ๆไปเท่านั้นไม่เคยเผชิญกับสัตว์ที่มีพลังสมองเหนือชั้นดิรัจฉานอย่างคุณชายว่าก็เลยทำให้เดาอะไรไม่ออก นอกจากจะคอยอ่านไปจากปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวของมันทีละขั้นที่เห็นเท่านั้น”

“ลองอย่าคิดว่ามันเป็นสัตว์ดิรัจฉานซิ รพินทร์ คิดเสียว่ามันเป็นคนมีมันสมองประเภทเดียวกับเรา แล้วอ่านแผนว่ามันกำลังดำเนินการอะไรกับเราอยู่”

“ถ้าเป็นคนด้วยกัน ก็ไม่มีอะไรให้เข้าใจเป็นอื่น นอกจากว่าเราถกจับหรือควบคมไว้แล้วทั้งคณะ เป็นการจับเป็นอย่างละม่อมที่สุดโดยเอาสถานการณ์อันได้เปรียบนี้บีบบังคับให้เรายอมจำนน เพื่อผลประโยชน์อะไรสักอย่างหนึ่งของมัน แต่ผมไม่อยากจะคิดเช่นนั้นเลย มันทำให้เกียรติยศแห่งความเป็นมนุษยชาติของเราเสื่อมเสียไปหมดมีอย่างหรือที่มนุษย์อย่างเราตกเป็นเชลยอยู่ในความควบคุมของสัตว์”

เชษฐายิ้มขรึม ๆตาแลจับไปยังฝูงทโมนเหล่านั้น

“เราคิดว่าเราเป็นมนุษย์ที่มีทุกสิ่งทุกอย่างเหนือกว่ามัน แต่เราก็ไม่อาจอ่านความคิดของมันได้ถูกเลยว่า มันคิดต่อพวกเราอย่างไรพวกมันเองก็อาจเห็นว่าเราเป็นสัตว์อะไรชนิดหนึ่งที่ต่ำต้อยกว่ามันก็ได้ ถ้าจะถือศักดิ์ของความเป็นมนุษยชาติที่สูงส่งของเรา ซึ่งเกรงว่าจะเสื่อมเสียไปอย่างคุณว่า ผมก็ว่าเราได้ ‘เสื่อมเสีย’ ไปเสียแล้วนับตั้งแต่ถูกมันปิดล้อมบังคับให้เรายอมจำนน ตลอดจนเอาอาหารมาให้เราประทังชีวิตนี่ เพราะอย่างน้อยที่สุดก็แสดงว่า มันเหนือกว่าเราแล้ว ถ้าเราเก่งกว่ามันทำไมเราถึงไม่สามารถจะเอาชนะมันได้ตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้วมา จริงอยู่เราอาจไม่ยอมจำนนต่อมันโดยตรง แต่ก็โดยปริยายอยู่แล้วไม่ใช่หรือ มีใครพวกเรากำลังขัดขืน หรือต่อต้านมันบ้าง?”

คำพูดของท่านหัวหน้าคณะ ทำให้พรานใหญ่อึ้งไปนานด้วยความอัดอั้นตันใจ

“ถ้างั้นก็ไม่ต้องสงสัยอะไรอีก ประเดี๋ยวรอให้เรากินกันเสร็จพวกมันก็คงจะเอากรงมาใส่เรา ช่วยกันแบกเข้าเมืองไปเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์พวกมัน”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ อย่างอดที่จะเป็นทารกไม่ได้ แต่ไม่มีใครสนใจกับคำพูดเล่นชนิดนั้น เพราะต่างจมอยู่ในห้วงคิดอันเคร่งเครียด

“หารือกับแงซายให้ดีเถอะ รพินทร์ ถึงอย่างไรฉันก็อยากจะเชื่ออยู่เสมอว่า คุณกับแงซายจะต้องมีอุบายอะไรสักอย่างหนึ่งให้เราผ่านพ้นเจ้ามนุษย์วานรพวกนี้ไปได้”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกระซิบ

“ไม่เพียงแต่ผมหรือแงซายเท่านั้นหรอกครับ คุณหญิง แม้พวกเราคนอื่นๆ ทุกคน นับตั้งแต่ตาบุญคำลงไปจนกระทั่งคะหยิ่นหรือส่างปาก็คิดหาทางกันอยู่ทุกขณะจิตแล้ว ผมก็เชื่อมั่นเหมือนกันว่า เราต้องแก้ไขสถานการณ์อับจนนี้ลุล่วงไปจนได้ แต่ต้องขอเวลาสักนิด ไอ้พวกนี้ฉลาดมากและความฉลาดของมันน่าจะทำให้เราพอมีทางเข้าใจกับมันได้ไม่มากก็น้อย สิ่งที่เราจะทำในอันดับแรกต่อไปนี้ก็คือ บรรจุกระเพาะของเราให้เต็ม เอาแรงไว้ก่อน อย่าเพิ่งกังวลหรือวิตกอะไรเกินการณ์ไปนัก”

“ขอย้ำอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้ขึ้นอยู่กับการตัด-สินใจของคุณนะ ผู้กอง”

เชษฐากล่าวด้วยน้ำเสียงเน้นหนัก

“ครับ แต่ผมก็ต้องขอสติปัญญาและคำแนะนำของคณะนายจ้างของผมประกอบด้วย หลายความคิดย่อมดีกว่าความคิดเดียว ที่แน่นอนที่สุดก็คือเราไม่มีทางที่จะต่อสู้มันซึ่งๆหน้าได้เลย เพราะถ้าเกิดการประจัญบานกันเมื่อไหร่ แปลว่าเราตายหมดเมื่อนั้นภายในไม่กี่พริบตา ทางออกในขณะนี้ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ ต้องแสดงอาการเป็นมิตรกับมัน และปะปนกลืนอยู่ในฝูงของมันนี่แหละ จนกว่าจะได้โอกาสเอาของของเราคืนมาได้ แล้วหลบหนีอย่าให้มันรู้”

“ก็เห็นจะต้องเป็นทำนองนั้นแหละ แต่ก็นึกไม่ออกว่าเราจะวางหน้าตายปะปนคลุกคลีอยู่กับกลุ่มของพวกมันด้วยดีไปสักเท่าไหร่โดยไม่เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน บอกพรานของเรา

ทุกคนให้ทราบนโยบายนี้ไว้ด้วย รพินทร์ และให้ทุกคนคอยช่วยกันสังเกตไว้ให้ดี เผื่อจะเห็นไอ้ตัวไหนเอาข้าวของของเราที่มันขโมยไปเมื่อคืนออกมาเล่นบ้าง”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หัวเราะออกมาหึๆ

“ดูๆไป มันก็ไม่น่าจะเป็นสัตว์ที่ดุร้ายอำมหิตอะไรเลย ฉลาดไหวพริบพอๆ กับคน แล้วยังมีสันดานขี้เล่นอยู่ไม่น้อยทีเดียว มันน่าจะเป็นมิตรกับเราได้อยู่เหมือนกัน โครงร่างก็ใกล้เคียงกับมนุษย์มากกว่าลิงทุกพันธุ์”

“อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า มันแสดงอาการสนใจกับผู้หญิงของเรานี่ซิ ทำท่าจะยุ่งใหญ่ และอาจเป็นชนวนเหตุให้เราต้องปะทะกับมันก็ได้”

ไชยยันต์พดอย่างหนักใจ หันไปมองหน้ามาเรียกับดารินผู้นั่งเบียดกันอยู่อย่างใจคอไม่ดี ทั้งสองสาวต่างก็ครุ่นคิดกังวลใจในเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา แล้วพอไชยยันต์เอ่ยสะกิดขึ้นอีก ก็แทบสะดุ้ง

“บ้า! ไชยยันต์ พูดอะไรก็ไม่รู้ คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย”

นักมานุษยวิทยาสาวพูดเสียงสั่นทำหน้าเหมือนจะร้องไห้มาเรียนั่งกัดริมฝีปากนิ่งอยู่อึดใจ ก็โพล่งออกมาอย่างห้าวหาญว่า

“ขอให้มันสนใจจริงๆ เถอะ บางทีสถานการณ์ของเราอาจดีขึ้น ฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้วฉันไม่หวั่นมันหรอก”

คำพูดอันเด็ดเดี่ยวของแหม่มสาว ทำให้ทุกคนหันขวับไปมองเป็นตาเดียว

“มีอะไรอยู่ในความคิดของคุณหรือ เมย์?”

เชษฐาถามต่ำๆ ขมวดคิ้ว

มาเรียไม่ตอบแต่ยิ้มแค่นๆ ตาสีดอกผักตบเป็นประกายสะท้อนความรู้สึกนึกคิดภายในซึ่งไม่มีใครทายถูก

“อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่าคงไม่ทำอะไรที่พลอยก่อความวิบัติยุ่งยากแก่พวกเราทั้งหมด”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวเสียงเครียดขึ้นลอยๆเขาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวในคณะที่อ่านความคิดแผลงๆ ตลอดจนความบ้าระห่ำของแม่สาวเลือดผสมเยอรมันกับฝรั่งเศสได้ถูกต้องเพราะซึมซาบนิสัยมาเป็นอันดี

เนื้อย่างอยู่ในระหว่างดิบๆ สุกๆ แต่ทุกคนก็กินกันอย่างหิวโหย รวมกลุ่มล้อมกองไฟซุบซิบหาลู่ทางกันไปพลางระหว่างที่ฝ่ายมนุษย์ล้อมวงกินอาหารกันอยู่อย่างสงบนั้น ไอ้ตัวจ่าฝูงค่อยๆ เคลื่อนจากที่เดิมของมัน เดินสี่ขาเข้ามาทำด้อมๆ มองๆอยู่ใกล้ๆโดยรอบเหมือนจะสำรวจปฏิกิริยาของทั้ง12ชีวิตภายใต้การควบคุมของมันอย่างใกล้ชิด ทำเอาหายใจกันไม่ทั่วท้องอีกครั้งหนึ่ง ต้องคอยเหลียวชำเลืองดูท่าทีของมันอยู่ตลอดเวลาขณะที่มันเดินส่ายวนเป็นวงกลมอยู่นั้น

“เอ็งจะเข้ามากินเนื้อย่างกะพวกข้าก็มา ไอ้หอย!”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปทำเริดหน้าหลอก แล้วพูดกับมันตอนที่มันเดินผ่านหลัง”

‘ไอ้หอย’ ซึ่งถ้าจะเป็นหอยก็หอยขนาดยักษ์ คงไม่สบอารมณ์ในวาจาท่าทางของตาเฒ่านัก ค่าที่พยายามจะทำหน้า

ให้เหมือน มันหันขวับไปจ้องหน้าทำปากยื่น แล้วเหวี่ยงมืออันใหญ่โตตบป้าบเข้าเบาะๆ กลางหลังของบุญคำ ตาพรานจอมแก่นผู้กำลังนั่งยองๆ แทะเนื้อสมันอยู่ ร้องสุดเสียงหัวคะมำเกือบหลุดเข้าไปในกองไฟ ราวกับถูกนักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกผลักเอา

บุญคำพรวดพราดลุกขึ้นมาโดยเร็วอย่างโกรธจัด สบถด่าโขมงโฉงเฉงเอ็ดตะโรไปหมดพร้อมกับรำมวยก่า

แต่แล้วแกก็หน้าถอดสี ชะงักค้างเงียบกริบในบัดนั้น เมื่อเจ้านิลเพชรยันตัวขึ้นยืนสองขาจังก้า เผชิญหน้ากับแกห่างเพียงแค่เอื้อมกันถึง มีอาการเหมือนจะยักคิ้วท้าทายให้แกรำมวยเข้ามา

“เออ ดีละวะ ฝากไว้ก่อนเถอะมึง ถือว่าตัวใหญ่กว่า... กูต้องเตะมึงให้ได้ อย่างน้อยก็ตอนมึงเผลอ”

ไม่ทันจะขาดเสียง แกก็ร้องว้ากออกมาอย่างลืมตัวด้วยความขวัญหายอีกครั้ง เพราะไอ้ทโมนจ่าฝูงแยกเขี้ยวขู่ตะคอกพรวดเข้าใส่ ปากที่อ้ากว้างเต็มไปด้วยเขี้ยวและฟันอันแหลมคมดูราวกับว่าจะอมหัวแกเข้าไปได้ทั้งหัว รีบนั่งลงรวมกลุ่มกับพรรคพวกโดยเร็วหน้าเหลือสองนิ้ว

ไอ้ทหารพระรามพันธุ์นิลยังแยกเขี้ยวขาวค้างอยู่เช่นนั้น ทำเสียงครอกเบาๆ อยู่ในลำคอ ส่ายหัวเป็นว่าวจุฬาอยู่ไปมา แล้วหมุนตัวหันหลังให้บุญคำ ลดตัวลงสี่ขาตามเดิมดีดตีนหลังข้างหนึ่งแบบลูกถีบยัดสวบเข้าให้ที่สีข้างของตาเฒ่าเป็นเชิงสั่งสอน

ตาเฒ่าแทบจะตีลังกาหกคะเมนไปอีกครั้ง ท่ามกลาง

เสียงหัวเราะลั่นอย่างอดกลั้นอยู่ไม่ไหวของพวกพรานพื้นเมือง พวกพ้องเดียวกันทั้งหลาย ซึ่งความหวาดกลัวใจหายใจคว่ำต่อเหตุการณ์ กลายมาเป็นความขบขันไปเสียแล้วจากสิ่งที่เห็น

"ชิบหายนี่ถีบก เอาแม่มันเสียเถอะ"

บุญคำโมโหขึ้นมาจริงๆ ฉวยไรเฟิลของรพินทร์ซึ่งวางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาอย่างลืมตัว แต่แงซายผู้นั่งอยู่ใกล้คว้าข้อมือไว้ได้ทัน กดนิ่งอยู่กับที่ชนิดที่แกไม่อาจขยับเขยื้อนได้

"ไอ้นี่ตายตัวเดียว แต่พวกเราตายกันทั้งหมด ลุงเลือกอย่างไหน?"

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามพูดเรียบๆ และแลไปก็เห็นสายตาแข็งกร้าวของรพินทร์กับนายใหญ่จ้องจับมาที่แกอยู่แล้วจึงยอมเซาสงบลงเพียงแค่นั้น แต่ไม่วายหันไปชำเลืองค้อนอย่างอาฆาตทำปากหมุบหมิบด่าพึมอยู่ในลำคอ ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักอยู่ทั่วไปของพวกพรานพื้นเมือง แม้แต่ดารินกับมาเรียก็ยังอดหัวเราะออกมาไม่ได้เป็นครั้งแรก

"เออ ไอ้ลิงเปรตนี่มันขี้เล่นทีเดียวแหละ ถีบลูกหลังก็เป็นด้วย เห็นท่าจะไม่สู้กระไรนักหรอก ลงถ้ารู้จักเล่นแบบนี้"

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะพลาง มองดูมันด้วยสายตาทึ่งๆ บัดนี้ความรู้สึกของทุกคนดูเหมือนจะเกิดความคุ้นเคยเป็นกันเองกับมันเพิ่มขึ้นอีก จากปฏิกิริยาที่มันสำแดงหลอกล้อบุญคำเมื่อครู่นี้ ความหวาดกลัววิตกกังวลว่ามันจะทำอันตรายใดๆแทบจะหมดไปโดยสิ้นเชิง

เหลือไว้แต่เพียงความอึดอัดงุนงงเท่านั้น

ขณะนั้นมันเดินผ่านเบื้องหลังของทุกคนเข้ามาใกล้ ไชยยันต์ ซึ่งก็พอดีกับที่เขามองหน้ามันอยู่ก่อนแล้ว แล้วไชย-ยันต์แยกเขี้ยวยิ้มด้วย

"เป็นไงครับ 'คุณทโมนศักดิ์' ถ้าคุณจะเข้ามาร่วมวงกับพวกเราด้วย ผมก็จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง...เชิญซีครับ!"

'ไอ้หอย' จะฟังรู้เรื่องในคำพูดของไชยยันต์หรือไม่ก็สุดที่จะเดา แต่ท่าทางดูจะชอบอกชอบใจกับชื่อ 'ทโมนศักดิ์' ที่ไชยยันต์ตั้งให้เป็นอย่างยิ่ง มันเอียงหน้าเปิดริมฝีปากอันหนาเตอะเหมือนจะยิ้มตอบ

แล้วค่อย ๆ คลานโง่งง่างเข้ามา นั่งซ้อนอยู่ด้านหลังไชย-ยันต์กับเชษฐาจริง ๆ มิหนำซ้ำยังเสือกเอามืออันใหญ่โตรุงรังไปด้วยขนของมัน วางแปะลงไปบนบ่าของเชษฐากับไชยยันต์คนละข้างอย่างถือสนิท ทำเอาทั้งสองถึงกับนั่งตะลึงตัวแข็งไม่กล้ากระดุกกระดิก

"ฉิบหายละซิ ไอ้เปรตนี่มันเอาจริง!"

ไชยยันต์ทำตาเหลือก พูดลอดไรฟันออกมาแทบจะไม่ยอมหายใจ แล้วรีบหันหน้าหนีอย่างหวาดเสียว เมื่อมันทำปากยื่น ชะโงกหน้าเข้ามาในระหว่างช่องไหล่ทั้งสองด้าน มองหน้าไชยยันต์ทีหันไปมองหน้าเชษฐาที สลับกันเหมือนจะเสวนาปราศรัยด้วย

"เฉย ๆ ไว้นะครับ ไม่ต้องตกใจท่าทางมันยอมเป็นมิตรกับเราแล้ว"

ไชยยันต์นั้นผ่าไปทำอุตริทักทายกับมันเอง แต่เดี๋ยวนี้พอมันเข้ามานั่งอยู่ข้างหลังเอามือจับไหล่ ก็มีความรู้สึกแทบจะ

ช็อค ส่วนเชษฐาสติและกำลังใจมั่นคงกว่า เขาเอี้ยวหน้าไปมองมัน ซึ่งบัดนี้ยื่นหน้าเข้ามาห่างเพียงฝ่ามือเดียว หัวเราะหึๆ ในลำคอแล้วส่งเนื้อย่างในมือไปให้

เจ้า 'ทโมนศักดิ์' ของไชยยันต์ ทำเสียงเบาๆ ในลำคอ หยิบเนื้อย่างจากมือเชษฐาไปดม แล้วโยนอย่างไม่แยแสลงกับพื้นตรงหน้า มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ทีเท่าที่นั่งล้อมกันอยู่เป็นวงกลมอยู่ เหมือนจะสำรวจทักทายไปทั่วๆ ดารินผู้นั่งถัดจากไชยยันต์ไปทางด้านขวาก้มหน้านิ่งไม่ยอมมองสบตามัน คงมีแต่มาเรียเท่านั้นที่ปากยังเคี้ยวเนื้อย่างด้วยอาการปกติ แต่มองจับประสานตากับมันอย่างปราศจากความครั่นคร้าม เหมือนพยายามจะอ่านลงไปให้ถึงสัญชาตญาณแห่งความคิดในสมองของมัน

"อย่าไปมองมัน เมย์ ก้มหน้าหลบเสีย"

ดารินสะกิดเพื่อนสาวต่างผิว กระซิบเบาที่สุดอย่างตระหนกอกสั่น

แต่มาเรียไม่สนใจกับคำเตือนนั้น ตาสีเขียวของหล่อนแลเพ่งไปยังมัน มิหนำซ้ำยังขยิบให้นิดหนึ่งเหมือนจะล้อเลียนเล่นด้วย

ไอ้ทโมนแปรความสนใจทั้งมวลไปจับอยู่ที่หล่อนทันที ดูมันจะมีอาการแปลกใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน สำหรับมนุษย์ผมสีทองหน้าตาจิ้มลิ้มตนนั้น มนุษย์อ้อนแอ้นอรชรอกอวบซึ่งมันเคยพิศวงในตอนแรก แต่ก็ชะงักลงเสียกลางคัน เพราะมนุษย์ชายสายตากร้าว เต็มไปด้วยอำนาจอย่างประหลาด ปราดเข้าไปขวางหน้ามันไว้เสียก่อน

รพินทร์ ไพรวัลย์สังเกตเห็นท่าทีอันไม่ชอบมาพากลนั้นได้โดยตลอด ด้วยความรู้สึกอันอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก เขาไม่ห่วงมาเรียเลยค่าที่อุตริไปทำเป็นเล่นหูเล่นตากับมัน แต่เป็นห่วงหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น ซึ่งจะพลอยเดือดร้อนไปด้วยเพราะนิสัยอันชอบใช้เสน่ห์แห่งเพศของแม่สาวผมทองโดยไม่เลือก ถ้าหากหล่อนรู้ว่ามันจะก่อประโยชน์ขึ้นได้

และในขณะนี้มาเรียนั่งอยู่ใกล้กับดารินเสียด้วย ถ้าหากมันเข้าไปป้วนเปี้ยนยุ่มย่ามกับมาเรียก็แน่ละ มันจะต้องหันมาเห็นความน่าเสน่หาของมนุษย์ผู้หญิงอีกคนหนึ่งด้วย มาเรียไม่กลัวมันแต่ดารินกลัว...คนไม่กลัวอาจเล่นหัวคลุกคลีกับมันได้ แต่คนกลัวอาจเอาลูกปืนยัดใส่มันเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าตกใจขึ้นมาแล้ว ถ้าลกปืนลั่นตมขึ้นมาเพียงนัดเดียว แผนการทกสิ่งทกอย่างก็จะพินาศลงในทันที

ผู้ร่วมคณะทุกคนแม้แต่พรานพื้นเมือง ก็สังเกตเห็นพฤติการณ์อันท้าทายของมาเรียนี้ได้ทั้งสิ้น ต่างนิ่งงันกันไปหมดชั่วขณะด้วยหัวใจอันเต้นระทึกไม่เป็นจังหวะ**วิตกอย่างเดียวกันหมด นั่นก็คือถ้าไอ้ลิงเจ้ากรรมนั่นเกิดบ้าคลั่ง ทำอนาจารกับแหม่มสาวเอาโดยพลการต่อหน้าต่อตาจะช่วยเหลือกันได้อย่างไร โดยไม่ให้เสียเลือดเนื้อ**

"เฮ้ย! ไอ้ส่างปา ถ้าไอ้ลิงสัปดนนั้นมันขอนายแหม่มของเอ็งทำเมีย จะทำกันยังไงดี"

บุญคำเอียงหน้าเข้าไปกระซิบริมหูของเจ้าต่องสู่

“ก็ยกให้มันไป ขอบ้องกัญชาให้ข้าคืนก็แล้วกัน”

ส่างปากระซิบตอบหน้าตาเฉย ตาเฒ่าทำตาเหลือก

“ทุด! ไอ้เวร...นี่เอ็งห่วงบ้องกัญชายิ่งกว่าแม่ของเอ็งอีกรึ?”

“นายเคราเหลืองขนรุงรังทั้งตัวเหมือนลิงเหมือนกัน นายแหม่มยังเป็นเมียได้ ทำไมจะเป็นเมียลิงไม่ได้ ตาเฒ่าอย่าห่วงเลย นายแหม่มอยากได้ลิงใหญ่ทำผัวมานานแล้ว”

“เอ็งรู้ได้ยังไงว่านายแหม่มอยากได้ลิงเป็นผัว”

“ก็นายแหม่มเคยบอกกะนายเคราเหลือง ข้าได้ยิน”

บุญคำจ้องหน้าซื่อปนเซ่อของเจ้าส่างปา จุ๊ปากเบาๆ

“โธ่ ไอ้ส่าง...เอ็งนี่มันไม่ประสีประสาอะไรเลย ถ้าเอ็งเคยได้ยินยังงั้นและเวลาอย่างนั้น ก็แปลว่าเขาโมโหผัวเขา เขาถึงแกล้งบอกเอ็งประชดผัวขี้เซาไม่เอาไหน เขาไม่ได้อยากมีผัวลิงอย่างเอ็งเข้าใจหรอก แล้วไอ้ลิงอย่างอื่นก็พอทำเนาหรอก โดนเอาไอ้ลิงยักษ์พันธุ์นี้เข้าละก็มีผัวมนุษย์สักสิบคนในเวลาเดียวกันก็ยังไม่เท่า เอ็งนึกว่านายแหม่มของเอ็ง เป็นนางยักษ์เบญจกายหรือยังไง ถึงจะมีผัวเป็นหนุมานได้ กุดถังเอ๊ย!...”

เจ้าส่างปาไม่เคยรู้เรื่องนางเบญจกายหรือหนุมานที่บุญ-คำว่าและก็ไม่สนใจอะไรด้วย นั่งหน้าเป็นสากกะเบือดินหิวกัญชาง่วงเหงาอยู่ตามเดิม ไม่ยอมพูดอะไรอีก

ความสนใจของทโมนใหญ่จ่าฝูง ที่เข้ามาทำดีสนิท กับกลุ่มมนุษย์อันเปรียบเสมือนเชลยในความควบคุมของมัน ซึ่ง

แสดงต่อมาเรีย ฮอฟมัน เริ่มทวีขึ้นทุกทีเมื่อมันพินิจเพ่ง แล้วจึงผละออกจากการนั่งอยู่เบื้องหลังแห่งความสนใจ เมื่อนั้นเองรพินทร์จึงดีดนิ้วทำเสียงให้ดังขึ้นเป็นการเปลี่ยนความสนใจของมัน

ได้ผลพอสมควรเจ้าทหารพระรามพันธุ์ดำหันขวับตามเสียงดีดนิ้วทันทีอย่างระแวง และเหมือนจะค้นหาที่มาของเสียงจังหวะนั้นเองดารินผู้นั่งอกสั่นขวัญแขวนอยู่แล้วก็ใช้ไหวพริบอันฉลาดเยี่ยม ดึงแงซายให้เลื่อนขยับเข้ามานั่งแทนที่หล่อนชิดมาเรียเสีย โดยตนเองเปลี่ยนไปนั่งข้างบุญคำ

แล้วกระซิบขอเปลี่ยนที่กับส่างปา คะหยิ่น จันและเกิดผลัดไปเป็นลำดับจนกระทั่งห่างจากมาเรียอยู่ฝั่งตรงข้าม หล่อนเอาตัวรอดก่อนละ เมื่อเพื่อนสาวต่างผัวแสดงอาการว่า อยากจะลองดีกับเจ้าลิงใหญ่นั่นก็เชิญตามสบาย หล่อนไม่ต้องการอยู่ใกล้ชิดและพลอยติดร่างแหแห่งความสนใจของมันไปด้วย พวกพรานพื้นเมืองทุกคนที่ล้อมวงกันอยู่ ก็แสนที่จะดีและเข้าใจความรู้สึกของหล่อนโดยตลอด ทุกคนยอมให้หล่อนเบียดตัวแทรกหนีแยกตัวห่างจากมาเรียออกไปเงียบๆ โดยช่วยกันขยับแถวบีบขนาบเข้าไปแทน

รพินทร์พลอยถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ที่เห็นน้องสาวของนายจ้างปลีกตัวห่างมาเรียออกมาได้ ปล่อยแหม่มสาวให้เป็นจุดสนใจของมันโดดเด่นอยู่คนเดียว โดยมีไชยยันต์กับแงซายผู้ไว้วางใจได้ขนาบอยู่ข้างๆ

พอมันเลิกสนใจกับเสียงดีดนิ้วเมื่อสักครู่นี้ และเริ่มจะเร่

เข้าไปหามาเรียตามเจตนาเดิม รพินทร์ก็แกล้งยืนขึ้นเพื่อจะหน่วงเหนี่ยวความสนใจของมันอีกครั้ง

ในจังหวะนี้เอง เกิด เส่ย และจัน ซึ่งตามทันกลอุบายของเจ้านายทุกระยะ ก็ผลัดกันลุกและนั่งสลับกันอยู่เช่นนั้น ทำเอาไอ้ทโมนไพรชะงักกึก แล้วถอยออกไปสองสามก้าวชักจะไม่แน่ใจว่า ฝ่ายมนุษย์จะวางแผนดำเนินการอย่างใดกับมัน คอยจ้องระวังจับดูอยู่ เป็นการหยั่งไหวหยั่งพริบระหว่างมนุษย์กับเจ้าลิงใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยความฉลาดล้ำ

ทันใดนั้นเองบุคคลที่ถูกพรรคพวกช่วยกันหาทางป้องกันรักษาความปลอดภัยให้อย่างสุดสติปัญญา ก็กลับกระทำการอันเป็นตรงข้ามไปหมด วางไรเฟิล .375 ประจำตัวไว้กับพื้นใกล้ๆ แงซาย เอื้อมมือไปดึงปืนสั้น .44 แม็กนั่มของไชย-ยันต์จากซองข้างเอวมาเหน็บซ่อนไว้ที่เข็มขัด แล้วลุกขึ้นยืนด้วยอาการปกติ ประกาศกับทุกคนว่า

“ถ้าเกิดอะไรขึ้น ไม่ต้องเป็นห่วงฉัน และแม้ว่าต่อให้มันกำลังจะฆ่าฉันก็ตาม ทุกคนไม่ต้องช่วยฉัน”

กล่าวจบก่อนที่ใครจะทักท้วงทัน มาเรีย ฮอฟมันก็สะบัดตะโพกนวยนาดห่างจากกลุ่มพรรคพวกทุกคนที่ล้อมวงกันอยู่นั้น เดินแยกห่างเป็นเป้าเด่นออกไปสู่ที่โล่งใกล้เคียงกับหน้ากระท่อมอย่างไม่มีใครคาดคิดถึง

ไชยยันต์ขยับตัว แต่เชษฐากดไหล่ไว้

“อย่า! ปล่อยเขา ดีเหมือนกัน เราจะได้ใช้เป็นเครื่อง

ทดสอบความรู้สึกนึกคิด และสัญชาตญาณของไอ้ทโมนนั่นด้วย เชื่อว่ามันคงไม่ทำร้ายเมย์หรอก”

รพินทร์ ไพรวัลย์ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเชษฐาในขณะนี้ **เมื่อมาเรียบ้าระห่ำกระทำการอันเป็นการฝืนคำสั่งของเขาได้ถึงเพียงนั้น ก็ปล่อยให้หล่อนกำอนาคตของตนเองไว้ในมือโดยอิสระ คนอย่างมาเรียนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างถ้ายิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ**

ก่อนอื่นเขาก้มลงฉวยไรเฟิล. 300 เวฯ แม็กฯ ของดารินมายึดไว้ในมือ ไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะยิงไอ้ทโมนนั่น ถ้าหากมันเกิดทำอันตรายแหม่มสาวขึ้นมาในรูปใดก็ตาม หากแต่เป็นการยึดอาวุธของราชสกุลสาวไว้เสียก่อน ป้องกันไม่ให้หล่อนมือไวใจเร็วตามนิสัยเพราะไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ดารินจะลั่นกระสนขึ้นเมื่อไหร่ ในกรณีที่มาเรียยอมเอาตัวออกไปเสี่ยงถึงเพียงนั้น

ไอ้นิลเพชรหรือคุณทโมนศักดิ์ของไชยยันต์ เหลียวมองตามแหม่มสาวไป แล้วหันหน้าไปจ้องสำรวจทุกคนที่ล้อมวงกันอยู่อย่างอ่านท่าที พรานใหญ่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ให้สัญญาณกับคนของเขาที่ลุกขึ้นยืนเหล่านั้น ให้นั่งลงเป็นปกติตามเดิม พอมันเห็นมนุษย์ไม่เคลื่อนไหวทำอะไรกระโตกกระตากอีก ก็ค่อย ๆ เลี่ยงเดินสี่ตีนบ้างสองตีนบ้าง ตามหลังมาเรียช้า ๆ ท่ามกลางสายตาของหมู่คณะทุกคนที่จับมองอยู่ไม่กะพริบ

ฝูงหรือกองทัพของมันที่กระจายกันยั้วเยี้ยอยู่รอบราวป่าเต็มไปหมดขณะนี้ ก็ดูเหมือนจะหยุดการสนใจในสิ่งอื่น ๆ หมดสิ้นลงชั่วขณะ พากันมองมาที่เรือนร่างของแหม่มสาว ผู้เดินแยกเดี่ยวทำกิริยาอาการไปต่าง ๆ

มาเรียเดินผ่านกระท่อมมาจนถึงขอบแนวป่า อันหนาแน่นไปด้วยฝูงทโมนพวกนั้น โดยมีไอ้ตัวจ่าฝูงเดินตามการเคลื่อนไหวหล่อนมาทุกระยะเว้นห่างประมาณ 4-5 วา แหม่มสาวไม่แสดงอาการสะดุ้งสะเทือนกับสภาพอันแยกเขี้ยวยิงฟันสลอน หล่อนพยายามคิดเสียว่ามันเป็นลิงเชื่อง ๆ ตามสวนสัตว์ขณะเดียวกันก็สอดสายตามองค้นหาไปในหมู่พวกมัน โดยคิดว่าหล่อนน่าจะเห็นวี่แววร่องรอยของสัมภาระข้าวของที่มันขโมยไปบ้าง

แล้วก็จริงดังว่า มาเรียใจเต้นแรงเมื่อมองไปเห็นปืนลูกซองเบราว์นิ่งของจัน ที่ไอ้ตัวใหญ่หัวหน้าลากติดมือเข้ามาในบริเวณเมื่อคืนนี้ ขณะนี้มันถูกวางทิ้งอย่างปราศจากการเอาใจใส่ของพวกมันอยู่ตรงโคนปลวกลูกหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก และคงจะเหวี่ยงโยนทิ้งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อคืน โดยพวกมันไม่ได้แตะต้องอีก เพราะฝนที่ตกเมื่อคืน เซาะเอาเศษดินข้าง ๆ ขึ้นมากระจายเปรอะเปื้อนเต็มไปหมด

ไอ้พวกนั้นเดินขวักไขว่กันหนาแน่นบริเวณนั้น บางตัวก็นั่งป้องหน้ามองหล่อนอยู่บนจอมปลวกเตี้ย ๆ ลูกนั้น

ขณะนั้นเองไอ้จ่าฝูงใหญ่ ที่ตามหลังหล่อนมาทกระยะก็เคลื่อนเข้ามาถึง ครั้งแรกหล่อนเกือบสะดุ้ง เพราะรู้สึกถึงมือยาวรุงรังไปด้วยขนหยาบ เอื้อมมือมาคล้องเอวของหล่อนไว้ พลังของมันราวกับงวงถ้ากระชากก็คงปลิวหรือถ้ารัดกระดูกก็คงเหลวในพริบตา หล่อนยืนกลั้นใจนิ่งไม่กระดุกกระดิกหรือทำอะไรให้ผิดปกติออกไป ค่อย ๆ ก้มลงมองก็เห็นหลังมืออันน่า

เกลียดใหญ่โตกว่ามือมนุษย์ถึงเท่าตัว ตามลำแขนที่ตวัดโอบมาจากเบื้องหลังนั้นวางแปะติดอยู่กับกลางลำตัวด้านหน้าของหล่อนพอดี

อึดใจเต็ม ๆไม่มีปฏิกิริยาส่อให้เห็นว่ามือนั้นจะทำอันตรายหล่อน

มาเรียค่อย ๆ หมุนตัวกลับมาเผชิญ ก็พบเห็นมันยืนค่อมตัวอยู่ทางเบื้องหลัง ห่างออกไปเพียงศอกเดียว ทำปากยื่นล่อหน้าเข้ามาใกล้ ทำเสียงร้องฮึ ๆ ในลำคอเหมือนอาการของลิงซิมแปนซี นักผจญภัยสาวผมทองยิ้มให้กับมัน แล้วส่งมือออกมาให้อย่างใจดีสู้เสือ

“ฮาย!...”

หล่อนร้องทักเบา ๆ

เจ้าลิงใหญ่มองที่มือหล่อนและมองหน้าสลับกัน แล้วเอามือมาจับลูบคลำตามแขนของหล่อนเบา ๆ เหมือนจะสำรวจเนื้อหนังของสัตว์ประหลาดที่มันสนใจ มือหยาบเต็มไปด้วยขนนั้น คลำตัวมาเรียเรื่อยขึ้นมาจนกระทั่งถึงหัวไหล่ทรงผมสีทอง ต่อมาก็ใบหน้าและลำคอ จับ ๆ ลูบ ๆ แล้วเอาไปดมตามสันดานลิง

ตลอดเวลามาเรียยืนกลั้นใจ ให้มันจับเนื้อต้องตัวเล่นโดยสงบ สัญชาตญาณบางชนิดบอกกับตัวเองว่า มันจะไม่ทำอันตรายหล่อนเป็นอันขาด

แล้วมันก็ลูบคลำไปตามทรวงอกของหล่อน ด้วยอาการอันประหลาดใจพิศวงอยากรู้อยากเห็น ชนิดที่แหม่มสาวต้องขนลุกไปทั้งตัว แม้จะปรับจิตใจไว้เป็นอย่างดีแล้ว

ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันจะกระชากเสื้อล่าสัตว์ของหล่อนขาดวิ่นไปหรือไม่ ถ้าหากความสงสัยของมันทวีขึ้นถึงขีดสุด

โชคดีอย่างยิ่งที่ไอ้ลิงเวรนั่น ยังไม่มีความคิดพิเรนทร์ถึงเพียงนนมนลูบๆ คลาๆ ตามตัวของหล่อนอยู่อีกครู่ กสงเสียงโว้กเว้กเหมือนจะชอบอกชอบใจ กระโดดตีลังกาหลังอยู่กับที่สามสี่ตลบ มาเรียจับมือของมันไว้ มิหนำซ้ำยังทำอาการเหมือนจะจูง ซึ่งมันก็เดินตามหล่อนโดยดี ไม่ว่าหล่อนจะทดลองจูงมันไปทางด้านไหน ท่ามกลางการจ้องตะลึงของพรรคพวกทุกคน

“เออ เอากะแม่ซิ แม่ปราบมันอยู่จริงๆ ด้วย จูงเดินตามต้อยๆ ทีเดียว!”

บุญคำครางออกมา ขยี้ตาแรงๆ แล้วเบิกจ้องเหมือนจะไม่แน่ใจ

เชษฐายิ้มออกมาได้ เต็มไปด้วยความหวังเพิ่มขึ้น

“ชักเข้าเค้าแล้ว รพินทร์ เมย์สามารถจะผูกมิตรกับมันได้จริงๆ รู้สึกว่าจะเข้ากับมันได้ดีเสียด้วย”

พรานใหญ่ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้นแต่จ้องเขม็ง เชษฐากำชับให้ทกคนคงอยู่ในอาการสงบตามเดิม

มาเรียเริ่มมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น หล่อนพยายามพูดและเล่นกับมันอยู่อีกพักใหญ่ แล้วค่อยๆ เลียบเคียง ทำอาการชักชวนมันให้เดินเข้าไปที่ปืนกระบอกซึ่งตกทิ้งอยู่ ได้ผลอย่าง

ยิ่ง มันเดินตามหล่อนไปอย่างกระชั้นชิด ทำให้ไอ้ลิงบริวารที่แสดงท่าดุร้าย แยกเขี้ยวยิงฟันอยู่เหล่านั้นเปิดเป็นช่อง ไม่มีตัวใดบังอาจเข้ามาขวางหน้าได้ แต่กระจายออกล้อมมุงเป็นพรวนส่งเสียงอยู่ครอกคราก็ลั่นป่าระงมไปหมด

ในที่สุดแหม่มสาวก็มาหยุดยืนอยู่ที่ลูกซองเบราว์นิ่งกระบอกนั้นโดยมีไอ้ทโมนจ่าฝูงเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าด้วย หล่อนหัวเราะเบา ๆ มองมันด้วยสายตาที่พยายามจะถ่ายทอดความเข้าใจไปยังมันแล้วทำอาการใบ้ ชี้ลงไปที่ปืนกระบอกนั้นบอกให้ทราบโดยอาการว่าหล่อนต้องการให้มันหยิบส่งให้หล่อน

ไอ้ดำเลิกคิ้ว มองดูอาการที่หล่อนทำมืออยู่อึดใจใหญ่ก็ก้มลงหยิบลูกซองกึ่งอัตโนมัติกระบอกนั้นขึ้นมาส่งให้โดยดี มาเรียยิ้มพรายรับปืนมาอย่างสงบแล้วบอกว่า

“ขอบใจมาก พวกเราเป็นมิตรกับเจ้า ไม่ได้เป็นศัตรูเลย”

ระหว่างทีคณะทุกคนยังนั่งตะลึงนิ่งอยู่นั้น นาเรีย ฮอฟมัน เดินถือปืนลูกซองกึ่งอัตโนมัติกระบอกที่ใช้ตัวจำฝูงหยิบขึ้นมาส่งให้แก่หล่อน กลับเข้ามาที่พรรคพวกอย่างแช่มช้า โดยมีเจ้าดำเดินตามมาด้วยห่าง ๆ พอถึงก็ชูปืนกระบอกนั้นให้ทุกคนดู ท่ามกลางสายตาที่จ้องมาเป็นตาเดียวอย่างปีติระคนขุ่นมัวตื่นเต้น

"เราได้คืนมาแล้ว กระบอกหนึ่ง!"

แม่สาวผมทองพูดเรียบ ๆ ยิ้มให้รพินทร์นิดหนึ่งแล้วโยนปืนกระบอกนั้นข้ามกลางวงไปที่เขา พรานใหญ่รับไว้ได้ ก้มลงดูปืนและมองหน้าหล่อนสลับกัน เชษฐายิ้มออกมาได้อย่างยินดี

“เมย์! คุณเก่งจริง ๆ คุณทำยังไงนะ ถึงสามารถเข้าใจกับมันได้อย่างดี โดยมันยอมให้คุณเอาปืนกลับมาได้ ปืนกระบอก

นี้มันถือเข้ามาในแค้มป์ของเรา เมื่อคืนรพินทร์พยายามจะเอาคืน แต่มันแย่งเอาไปเสีย และพวกเราทุกคนเห็นมันโยนเหวี่ยงหายออกไปนอกบริเวณ”

นักโบราณชีวศาสตร์สาวหัวเราะออกมาเบา ๆ ยักไหล่นิดหนึ่งแล้วหันกลับไปมองยังไอ้ตัวใหญ่นั่น ขณะนี้มันเดินวนเวียนอยู่รอบ ๆกระท่อมที่พักของฝ่ายมนุษย์ และทะลึ่งลงคลานสี่ตีนล่อหน้าเข้าไปสำรวจภายในเสียด้วย

“ฉันมีความมั่นใจว่า ถ้าเราไม่แสดงอาการต่อสู้หรือทำอันตรายมันก่อนแล้ว เจ้าพวกนี้จะไม่ทำอะไรเราเป็นอันขาด ความกล้าหาญและกำลังใจอีกประการหนึ่งจะช่วยให้เราสามารถกลืนอยู่ในฝูงของพวกมันได้ ยิ่งทำกลัวหรือสะทกสะท้านต่อมันเพียงไร ก็เท่ากับยั่วให้มันข่มขู่คุกคามเรามากขึ้นเท่านั้น ฉันพยายามไม่กลัวมัน ไม่ว่ามันจะทำอะไร และปรับจิตใจของตนเองที่จะให้เป็นมิตรกับมันให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอ้จ่าฝูงตัวนั้น มันแสดงอาการเป็นมิตรและเชื่องกับฉันเหมือนลิงชิมแปนซีที่เลี้ยงไว้ แม้จะใช้ภาษากันไม่รู้เรื่อง แต่มันก็มีสัญชาตญาณที่จะหยั่งเข้าใจอะไรได้จากอาการและท่าที มันหยิบปืนของเรากระบอกนั้นขึ้นมาส่งให้ฉันเอง ภายหลังจากที่ฉันพยายามใช้ภาษาใบ้บอกมันซ้ำ ๆอยู่หลายหน”

แล้วหล่อนก็หันไปทางพรานใหญ่ ผู้ยังนั่งนิ่งงันอยู่

“ไพรวัลย์ ที่คุณและทุกคนเกรงไปว่ามันจะฉีกทึ้งหรือทำลามกอนาจารกับฉันตามวิสัยของสัตว์เพศผู้ เหตุการณ์ชนิดนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเลย”

“คุณชายพูดถูกแล้ว คุณเก่งจริงๆ เมย์ ผมอาจระแวงหวาดมากไปหน่อยก็ได้ ที่คิดกลัวเช่นนั้น แต่ก็อยากจะเตือนอยู่ตามเดิมว่า อย่าเพิ่งประมาทไว้วางใจอะไรมากนัก ผมยังไม่อยากเห็นมันฉีกเสื้อผ้าของคุณออกต่อหน้าพวกเราทุกคน”

จอมพรานพูดตำๆ ก้มศีรษะให้แหม่มสาวนิดหนึ่งอย่างยกย่องในความกล้าแบบบ้าระห่ำจนกระทั่งได้ผลนั้น แล้วโยนปืนกระบอกนั้นต่อไปให้จัน ซึ่งเจ้าของรับคืนไปอย่างดีใจขีดสุด รีบเอาผ้าขาวม้าเช็ดเศษดินโคลนที่ปกคลุมอยู่ออกโดยเร็ว และตรวจสภาพอย่างถี่ถ้วนก็พบว่ากลไกปฏิบัติการของมันยังใช้การได้ดีเหมือนเดิม ไม่มีส่วนใดชำรุดเสียหายไป เว้นแต่จับเต็มไปด้วยฝุ่นละอองและคราบน้ำฝนเมื่อคืนนี้เท่านั้น

“นายแหม่มแน่จริงๆ เอาปืนคืนมาให้จันจนได้”

จันพึมพำออกมา มองดูมาเรียอย่างเลื่อมใส ไชยยันต์คว้าข้อมือแม่เพื่อนสาวต่างผิวของเขา ฉุดให้นั่งร่วมวงตามเดิม

“ถ้างั้นเราก็มองเห็นทางใสขึ้นแล้ว เมย์น่าจะมีอุบายโดยวิธีใดวิธีหนึ่งปะเหลาะให้ไอ้ตัวจ่าฝูงนั่นแหละ นำพวกเราไปเอาของของเราทั้งหมดคืนมาได้”

“ก็แล้วถ้ามันยอมคืนของทั้งหมดให้เราแต่กลับเอาตัวเมย์ไว้ จะทำยังไง?”

ดารินถามอ่อยๆ ทุกคนอดยิ้มออกมาไม่ได้ ต่อข้อกังวลใจชนิดนั้นของราชสกุลสาว เจ้าตัวเองถึงกับหัวเราะออกมาบอกว่า

“เหลวไหลน่า น้อย มันเป็นไปไม่ได้หรอก เธอไม่ต้องกลัวในเรื่องนั้นให้มากเกินไปนัก ฉันสังเกตดูแล้ว ถึงแม้มันจะ

มีสัญชาตญาณแห่งเพศอยู่บ้าง ตามวิสัยของลิงตัวผู้ แต่ก็เป็นไปแบบซุกซนอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของมันเท่านั้น ฉันไม่คิดว่ามันจะมีจิตเสน่หาจนถึงกับอยากจะเมคเลิฟกับมนุษย์หรอก และถ้าเหตุการณ์วิปริตบ้าบอคอแตกชนิดนั้นมันจะเกิดขึ้นจริงๆ ฉันก็ไม่กลัว ฉันมีทางแก้ไขได้เอง ประเดี๋ยวเรากินอาหารกันเสร็จ ฉันจะดูลาดเลาหาทางให้มันนำไปที่สัมภาระของเราและเอากลับคืนมาให้ได้โดยวิธีสันติที่สุด”

ทุกคนบรรจุกระเพาะกันเต็มอิ่ม พร้อมกับการใคร่-ครวญซึ่งเริ่มจะมองเห็นลู่ทางดีงามขึ้น ทันใดนั้นเองขณะที่พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันพรากกองไฟ เพื่อดับให้สิ้นเชื้อภายหลังจากการย่างเนื้อ กองทัพทโมนซึ่งยั้วเยี้ยกันอยู่รอบนอกตามแนวชายป่า ก็พากันเคลื่อนเข้ามาในบริเวณเต็มไปหมด โดยการนำของหัวหน้าฝูงตัวใหญ่ๆ 4-6 ตัว พวกมันเหล่านั้น ตรงเข้ามาช่วยกันรื้อกระท่อมสะหนามอันเป็นที่พักอาศัยหลบภัยของมนุษย์เมื่อคืนที่ผ่านมานี้ออกอย่างเป็นระเบียบ ราวกับจะเป็นอาการกระทำของกรรมกรผู้ชำนาญการรื้อถอนของเทศบาลนั้น

ทั้งหมดเอะใจ ครั้งแรกก็ยังไม่สงสัยอะไรนัก ที่เห็นพวกมันพากันบุกรกเข้ามาเต็มบริเวณ แต่พอเห็นมันช่วยกันดึงกิ่งหนามที่สะด้านนอกของกระท่อมออกทีละกิ่ง ก็ถลันยืนพร้อมกันหมดอย่างตกใจ

“เฮ้ย! อะไรกันนั่น มันทำอะไร?”

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างลืมตัว ขมวดคิ้วจ้องเขม็งอย่างไม่แน่ใจ

“มันรื้อกระท่อมของเราแล้ว นาย”

พวกพรานพื้นเมือง ร้องบอกอย่างร้อนรนเป็นเสียงเดียวกันหมดพร้อมกับไหวตัว แต่แล้วคนเหล่านั้นก็สงบนิ่งอยู่กับที่ตามเดิม เมื่อพรานใหญ่ยกมือเป็นสัญญาณให้เงียบเฉยไว้

ตัวเขาเองมองปฏิกิริยาเคลื่อนไหวคืบหน้าของฝูงทโมนอย่างพินิจ ไอ้ตัวจ่าฝูงหัวหน้าใหญ่ ดูเหมือนจะเป็นตัวแรกที่เริ่มลงมือทำการนี้ นำพวกมันขึ้นก่อนพร้อมกับส่งเสียงกู่ร้องเหมือนจะออกคำสั่งกับพวกของมัน ซึ่งต่างก็เข้ามาให้การร่วมมืออย่างพร้อมเพรียงสามัคคี และอยู่ภายใต้บงการดียิ่ง

“รพินทร์!...มันทำลายกระท่อมของเราจริง ๆ!!”

ท่านหัวหน้าคณะคราวในลำคอออกมาอย่างสุดพิศวง เมื่อเห็นเจ้าทหารพระรามเหล่านั้นรื้อกิ่งหนามอย่างระมัดระวังออกจนหมด และพอถึงผนังที่กั้นกิ่งไม้ธรรมดาไว้ด้วยเถาวัลย์ พวกมันก็ไม่มีการรีรอเพราะไม่มีหนามเป็นอุปสรรค ที่จะต้องให้มันต้องใช้ความระมัดระวังอะไรอีกช่วยกันฉุดกระชากถอนเสาหลักที่ปักอยู่เป็นจ้าละหวั่น

ชั่วไม่กี่พริบตา กระท่อมที่ปลูกสร้างไว้ ก็ราพณาสูรลงไปกองอยู่กับพื้น ท่ามกลางอาการกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงร้องเจี๊ยกจ๊ากอื้ออึงเหมือนจะเป็นการไชโยโห่ร้องด้วยความยินดีของพวกมัน หลายตัวขึ้นไปกระโดดขย่มตัวอยู่บนกองไม้เหล่านั้น หกคะเมนตีลังกากันเป็นที่สนุกสนานเบิกบานใจ บ้างก็รื้อเอาพลาสติกที่ใช้มุงหลังคาขึ้นมาคลุมหัว หยอกล้อกันเล่นดูพลุกพล่านสับสนไปหมด

ไชยยันต์มีอาการฮึดฮัด ร้องตะโกนผรุสวาทสาปแช่งออกไปดัง ๆ แต่พวกมันจะสนใจก็หาไม่ พวกพรานทั้งหมดก็ยืนกะพริบตาปริบ ๆ คอแข็งกันอยู่

คะหยิ่นนึกบ้าเลือดขึ้นมาอย่างไรก็สุดที่ใครจะทราบได้ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างวิ่งปรี่เข้าไปที่ฝูงทโมนเหล่านั้น กระชากได้ไม้กลมท่อนหนึ่งยาวประมาณวาเศษ ยกขึ้นควงกวัดแกว่งเหมือนเล่นปาหี่ แล้วฟาดตุบเข้าไปกลางหลังของเจ้าตัวจ่าฝูงสุดแรงเกิด ด้วยความเดือดดาลโกรธแค้นขีดสุด ไอ้นิลเพชรกำลังหันหลังให้ไม่ทันรู้ตัวหรือเห็นการเคลื่อนไหวของคะหยิ่นมาก่อน ไม้พลองจึงซัดเข้ากลางหลังมันเสียงสนั่นหวั่นไหว

แต่มันไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่นิดเดียว หันขวับมาเห็นผู้ทบงอาจเข้ามาทารายมันเข้า ก็แยกเขี้ยวคำรามลั่นออกมา แล้วชั่วพริบตานั้นเองมันก็กระชากแย่งไม้จากมือคะหยิ่งหลุดออกไปง่าย ๆ เหมือนผู้ใหญ่แย่งเด็ก คะหยิ่นเสียหลักเซหัวถลำตามแรงฉุด เข้ามาสู่วงแขนปานงวงช้างของมัน รวบหมับเข้ากลางลำตัว แล้วยกชูขึ้นเหนือหัว หมุนไปรอบ ๆ มีอาการเหมือนจะจับฟาดลงกับพื้น

รพินทร์ตวัดไรเฟิลขึ้นไหล่ในพริบตานั้น แต่เขายังช้ากว่ามาเรียผู้ร้องตะโกนแหลมออกมาสุดเสียง วิ่งปราดเข้าไปประจันหน้ากับมันทันที แผ่นหลังของหล่อนบังทางปืนของทุกคนไว้

“อย่า!...อย่าทำเขา!”

หล่อนตะโกนเสียงหลง ขณะที่พุ่งเข้าไปถึงมัน

คุณ ‘ทโมนศักดิ์’ ของไชยยันต์ ผู้ซึ่งไม่เพียงแต่จะเต็มไปด้วยพละกำลังปานกระทิงเปลี่ยวอย่างเดียวเท่านั้น ซ้ำยังแสดง

ให้เห็นว่าเป็นนักมวยปล้ำผู้เชี่ยวชาญยิ่ง หยุดชะงักกิริยาอันดุร้ายลง ทำปากยื่นเริดหน้าดูมาเรียเหมือนจะขู่ไม่ให้เข้ามายุ่งด้วย แหม่มสาวแสดงน้ำใจอันกล้าหาญมั่นคงขีดสุด โดยการปราดเข้าไปจนชิดตัวมัน ยกมือขึ้นโบกห้ามและพร่ำพูดอ้อนวอนมันอยู่เช่นนั้น

ไอ้นิลเพชรทำท่าขึงขังอยู่ครู่หนึ่งก็ยอมปล่อยมือ โยนคะหยิ่นพลั่กลงกับพื้นถึงขั้นจุกแอกๆ และทำกิริยาขู่ตะคอกเหมือนจะคาดโทษไว้

วินาทีวิกฤตผ่านไปได้อย่างหวุดหวิดจวนเจียนอีกครั้ง พรานใหญ่ผ่อนลมหายใจออกมาได้ไม่ทั่วท้องนัก ค่อยๆ ลดไร-เฟิลลง ในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดพากันวิ่งพรูเข้าไปประคองคะหยิ่นด้วยความเป็นห่วง เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างหน้านิ่วสูดปากครางหงิง แงซายกับเกิดช่วยกันหิ้วคะหยิ่นออกมาให้ห่างรัศมีความพลุกพล่านของฝูงทโมน ซึ่งมีอาการเหมือนอยากจะซ้ำเติมเหล่านั้นโดยเร็ว

ในขณะที่มาเรียหันไปแสดงอาการขอบใจมัน แล้วค่อยๆ ก้าวถอยหลังเข้ามารวมหมู่อย่างใจหายใจคว่ำ ทุกคนเข้ามาจับกลุ่มกันอยู่กลางบริเวณอีกครั้ง ฝ่ายของนายจ้างทุกคนยกเว้นมาเรียเพียงคนเดียวถือปืนในท่าเตรียมพร้อม

“มึง!...ไอ้คะหยิ่น เกือบไปแล้วไหมล่ะ...นี่บ้าระห่ำอะไรขึ้นมาหา?”

ตาเฒ่าบุญคำร้องละล่ำละลัก ขณะที่เข้ามาจับดูตามเนื้อ

ตัวของเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง ซึ่งนั่งสูดปากหน้าเบ้อยู่กลางวงล้อม

"โอ๊ย! ตาเฒ่าช่วยดูที ตะโพกคะหยิ่นหลุดไปหรือเปล่า"

เจ้าองคุลีมาลหล่มช้างครางอ่อย ขยับยันกายจะลุกขึ้น พวกนั้นช่วยกันดึงแขนดึงขาเป็นโกลาหล แล้วก็พากันอดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก เมื่อเห็นสีหน้าอาการของคะหยิ่น

"ตะโพกมึงไม่หลุดหายไปไหนหรอก แต่เครื่องมือทำพันธุ์ของมึงจะหายไปหรือเปล่ากูก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดีไม่ว่าดีไอ้นี่ ไม่ได้นายแหม่มช่วยละก็ ป่านนี้มันจับมึงสองขาฟาดกับพื้นแหลกไปหมดทั้งตัวแล้ว พวกกูไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย นึกไม่ถึงว่ามึงจะบ้าเลือด วิ่งเข้าไปซัดมันซึ่ง ๆหน้าแบบนี้"

บุญคำพูดพลางหัวเราะพลาง มาเรียแหวกทุกคนเข้ามาอย่างร้อนใจ ร้องถามเป็นภาษาพม่าว่า

"คะหยิ่น เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?"

อดีตนายบ้านหล่มช้างยิ้มแหย ๆ

"คะหยิ่นยังไม่ตาย นายแหม่ม...คะหยิ่นยังเดินได้ ขอบใจนายแหม่มที่ช่วยคะหยิ่นไว้ทัน"

"เกิดอะไรขึ้น ทำไมเจ้าถึงทำบ้า ๆอย่างนั้น?"

หล่อนถามออกไปอย่างงง ๆ

"คะหยิ่นโกรธมันจนลืมตัว มันรื้อกระท่อมของเรา"

มาเรียเป่าลมออกจากปากทำตาเหลือก แล้วหันไปอธิบายให้เชษฐา ไชยยันต์ และดารินทราบ ดารินตบอกอยู่เร่า ๆด้วยความขวัญหนีดีฝ่อต่อเหตุการณ์ เชษฐากับไชยยันต์จุ๊ปาก แต่ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ นึกไม่ถึงว่าเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างจะบ้า

ดีเดือดขึ้นมาถึงปานนี้ ส่วนพรานใหญ่ไม่พูดอะไรนอกจากยกมือขึ้นกุมขมับ

“บอกมัน เมย์ ว่าคราวหลังอย่าทำอะไรบ้าๆอย่างนี้อีก เหตุการณ์เมื่อตะกี้นี้มันจะไม่ตายคนเดียว แต่จะพลอยให้พวกเราแหลกลาญกันไปทั้งหมด ถ้าไม่ใช่เพราะคุณเข้าไปแก้ไขสถานการณ์ไว้ได้ก่อน รพินทร์หรือพวกผมก็คงจะยิงไอ้นั่นเข้าแล้ว”

แหม่มสาวหันไปส่งภาษาเร็วปรื๋อโต้ตอบกับคะหยิ่นและหันมาทางเชษฐา

“คะหยิ่นบอกว่าจะไม่ทำอย่างนั้นอีกและขอโทษพวกเราทุกคน”

“อย่าว่าแต่คะหยิ่นเลย ผมเองยังอยากจะเตะมันเต็มทีแล้ว ถ้าไม่คิดว่าตัวมันใหญ่กว่า ดันรื้อกระท่อมของเราเสียแล้ว คุณส่งภาษากับมันได้รู้เรื่องและดูจะเข้าอกเข้าใจกับมันได้ดีทำไมไม่ถามมันดูว่ามันมาพังกระท่อมเราทำไม”

ไชยยันต์ว่า

“ถ้ามันบอกฉันได้ มันก็คงบอกแล้วเหมือนกันว่า ที่มันรื้อกระท่อมเรานั้น เพื่ออะไร”

มาเรียตอบ

“แต่ฉันก็ไม่เคยบอกคุณเลยว่า ฉันพูดภาษากับมันรู้เรื่อง ฉันบอกแต่เพียงว่าโดยสัญชาตญาณแห่งการรับรู้อันเป็นภาษาของสากลโลก ฉันและมันพอจะเข้าใจกันได้บ้างเท่านั้นแม้จะไม่กระจ่างแจ้งนักก็ตาม”

“แล้วคุณเข้าใจยังไง ที่มันทำลายกระท่อมของเรา”

“ฉันคิดว่ามันคงไม่ต้องการให้เราพักอาศัยอยู่ในกระท่อมนั่นอีกต่อไปแล้ว ใช่ไหมไพรวัลย์?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยังไม่ตอบในขณะนั้น ชำเลืองไปรอบ ๆ เดี๋ยวนี้คณะมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตตกอยู่กลางฝูงอันมีจำนวนมากมายอย่างใกล้ชิดที่สุด ดูราวกับว่าจะเป็นส่วนประกอบของฝูงมันไปแล้วฉะนั้น แต่ละตัวเหล่านั้นเดินสวนกันขวักไขว่ไปมาและเข้ามาแวดล้อมใกล้ชิดตัวขนาดเอื้อมมาถึง แล้วเริ่มสำแดงอาการขู่ตะคอกคุกคามอีกครั้ง ปรี่เป็นหน้ากระดานแยกเขี้ยวขาวเข้ามาทำท่าเหมือนจะไล่กัด จนต่างต้องพากันถอยร่นหนีไปรวมกันอยู่ทางหนึ่ง

บางตัวโดดเข้าไล่ทึ้งผลักไสพวกพรานพื้นเมือง จนต้องผงะซวนเซถอยร่นไม่เป็นขบวนแต่ก็ไม่ถึงกับกัดจริง ๆหรือทำอันตรายร้ายแรงใด ๆ ทุกคนพากันประหลาดใจงงงันไปอีกครั้งอย่างไม่อาจเข้าใจอะไรได้ ในปฏิกิริยาแปลกใหม่ของมันชนิดนี้

“อะไรกันนี่ หมายความว่ายังไง จะลงมือเล่นงานเราแล้วหรือ?”

เชษฐาร้องขึ้นเบา ๆ ก้าวถอยหลัง เมื่อสองสามตัวที่อยู่ใกล้ชิดเขามากที่สุด กำลังย่างสามขุมอ้าปากอวดเขี้ยวปรี่เข้ามาพร้อมกับคำรามในลำคอ รพินทร์ดึงนายจ้างของเขาให้ร่นไปอยู่ด้านหลัง ตนเองรั้งท้ายขบวนที่กำลังพากันถอยร่นนั้น โดยหันหน้าเผชิญมัน

“รู้สึกว่ามันจะต้อนเราให้ออกเดินแล้วครับ!”

“ต้อนให้เราออกเดิน!!”

ท่านหัวหน้าคณะลืมตากว้าง

“ครับ อากัปกิริยาที่มันแสดงอยู่นี่ น่าจะให้เข้าใจเช่นนั้น พอเรากินอาหารเสร็จ มันก็จัดการรื้อกระท่อมของเราเสียเพื่อไม่ให้เราพักอยู่ที่นี่ต่อไป และเดี๋ยวนี้มันก็กำลังจะต้อนให้เราเดินไปที่ไหนสักแห่งหนึ่งกับพวกมัน สังเกตที่ชายป่าด้านเหนือนั่นซิครับ พวกมันส่วนใหญ่เปิดทางออกเป็นช่องแล้วเหมือนจะเป็นการบอกเจตนาให้ทราบว่ามันต้องการให้เราไปทางด้านนั้น”

“นี่แปลว่า...มันจะควบคุมจับตัวพวกเราไปจริงๆอย่างที่พูดกันไว้เล่นๆนั่นน่ะรึ?”

ไชยยันต์พูดออกมาเกือบเป็นเสียงตะโกน

“จริงหรือไม่จริง เหตการณ์มันก็บอกเราอย่แล้วนี่ครับ”

พร้อมกับพูด เขาพยักหน้าให้ดูไปทางแนวป่าด้านเหนือ ซึ่งบัดนี้ไอ้ตัวจ่าฝูงใหญ่ที่สุดกำลังยืนเด่นอยู่ที่นั่น ส่งเสียงร้องครอกครากทำอาการเหมือนจะโบกมือเป็นสัญญาณบงการบริวารของมัน ให้ช่วยกันไล่ต้อนเชลยมนุษย์ที่ยังรวนเรกันอยู่ ซึ่งไอ้พวกลูกฝูงก็กระจายแผ่กันออกไปเป็นหน้ากระดานรุกกรรโชกไล่เข้ามาเป็นลำดับ โดยเปิดอีกทางหนึ่งให้ว่างไว้เหมือนจะขีดเส้นทางให้เดิน ที่เห็นชัดส่อเจตนาของมันยิ่งขึ้นก็คือไอ้ตัวหนึ่งกระ-โจนเข้าใส่ส่างปาผู้อืดอาดรีๆรอๆอยู่ ฉุดกระชากแขนเหวี่ยงถลาหัวซุนไป

เจ้าพรานต่องสู่ของมาเรียร้องโวยวายลั่นอย่างอกสั่นขวัญแขวน มาเรียเข้าไปหาคนของหล่อนด้วยตกใจ พลอยถูกผลักไสให้เดินหน้าอีกคนหนึ่ง โดยอีกสองสามตัวที่เข้าไปช่วยกัน แล้ว

ไอ้นิลเพชรหัวหน้าใหญ่ของฝูงที่ยืนเป็นประธานอยู่ ก็กรากเข้ามาที่หล่อน ระหว่างที่แหม่มสาวยืนพะว้าพะวงงุนงงอยู่ มันก็รวบเข้ากลางลำตัว ยกมือแบกพาดไว้บนบ่าพาเดินสองตีน นำตัดเข้าไปในราวป่าด้านเหนืออันเป็นทางลงไหล่เนิน มาเรียไม่ทันรู้ตัวมาก่อนร้องกรีดออกมาสุดเสียง พยายามดิ้นรนจนสุดฤทธิ์ ไรเฟิล.375 ที่ถือติดมืออยู่พลัดหล่นลงกับพื้น

ราวกับนัดกันไว้แล้ว แงซายตะครุบข้อมือไชยยันต์ไว้อย่างเหนียวแน่นฉับพลัน ก่อนที่นายทหารปืนใหญ่จะทันประ-ทับปืนขึ้นไหล่ ส่วนรพินทร์ก็โดดเข้าปัดไรเฟิลของดารินให้ลำ-กล้องเงยสูงพ้นแนวยิง ตัวเขาเองตะโกนบอกความไปยังมาเรียผู้ดิ้นรนอยู่บนไหล่ของเจ้าทโมนนั่นว่า

“อย่าดิ้น! อย่าขัดขืนมันเป็นอันขาด พวกเราทั้งหมดจะตามคุณไป”

มาเรียดูเหมือนจะได้สติ รู้สึกตัวคิดขึ้นมาได้เพราะเสียงร้องบอกของพรานใหญ่ หล่อนระงับอารมณ์อันตื่นเต้นตกใจนั้น พร้อมกับยุติอาการดิ้นรนลงทันที ยอมให้มันแบกไปด้วยอาการสงบ จอมพรานหันมาบอกกับคณะนายจ้างของเขาเร็วปรื๋อ

“ไม่ต้องตกใจครับ มันจะไม่ทำอะไรเมย์เป็นอันขาด นั่นเป็นอุบายของมัน ที่จะบังคับให้พวกเราทั้งหมดไปกับมันด้วยเท่านั้น ความจริงเราก็ต้องไปกับฝูงของมันอยู่แล้วเพื่อหาทางเอาสัมภาระของเราคืน”

“รพินทร์ คุณแน่ใจหรือ ว่ามันจะไม่ขโมยตัวเมย์ไปจากเรา”

ดารินร้องเสียงสั่น

“ถ้ามันจะขโมยเพียงแค่ตัวเมย์ มันก็พาหายไปได้ในชั่วพริบตา คงไม่ปล่อยให้พวกของมันล้อมหน้าล้อมหลัง ไล่ต้อนเราให้ออกเดินอยู่อย่างนี้หรอก เอาละครับทุกคน ออกเดินตามเมย์กับไอ้ตัวใหญ่นั่นไปได้ ไม่ต้องรีบร้อน ไปกันตามสบาย ผมเชื่อว่าถ้ามันเห็นพวกเรายอมไปกับมัน มันอาจวางตัวเมย์ลงก็ได้ ผมจะไปเก็บผ้าพลาสติกมุงหลังคาของเรานั่นก่อน”

กล่าวจบจอมพรานก็สั่งความกับคนของเขาทั้งหมด แล้วเดินฝ่าฝูงไอ้ทโมนไพรอย่างรีบด่วน ตรงไปยังผ้าพลาสติกผืนใหญ่ที่ใช้มุงหลังคากระท่อม ซึ่งบัดนี้กองคลุมอยู่กับพื้น บุญคำโดดเข้าไปร่วมมือด้วย เพื่อช่วยกันเก็บพับผ้านั้นเอาติดตัวไปด้วย พวกมันส่วนหนึ่งแห่กันไปรายล้อมมงดคมเชิงอย่ ในระหว่างพรานบ่าวนายสองคนช่วยกันพับผ้าแต่ก็ไม่ขัดขวางอย่างใด

“เออ พวกมึงไม่ต้องมาจ้องคุมเชิงกูอยู่งั้นหรอก ขอให้กูเก็บเสื้อผ้าเสร็จก่อน แล้วพวกมึงจะพาไปเมืองขีดขินของมึง กูก็จะยอมไปกะพวกมึงทุกอย่าง”

ตาพรานเฒ่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องบอกฝูงทหารพระรามเหล่านั้น

เกิด จัน เส่ย คะหยิ่น และส่างปาออกเดินตามหลัง

เจ้าตัวจ่าฝูงที่แบกมาเรียนำหน้าไปนั้น ตามคำสั่งของพรานใหญ่ทันที คงเหลือแต่คณะเจ้านายที่ยังยืนงงต่อเหตุการณ์อยู่ แง-ซายก็เอ่ยเตือนขึ้นว่า

“เชื่อผู้กองเถิด นายใหญ่ เราออกเดินตามมันไปได้แล้ว ไม่ต้องห่วงผู้กองกับลุงคำ ประเดี๋ยวสองคนนั้นจะตามมาเองเรา ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น”

เชษฐารู้สึกตัวขึ้นมาในทันทีนั้น พยักหน้าเป็นสัญญาณกับน้องสาวและเพื่อน แล้วออกสาวเท้าเดินตามหลังพวกพรานพื้นเมืองที่ล่วงหน้าไปก่อนอย่างระมัดระวัง ไรเฟิลของมาเรียที่ตกอยู่กับพื้น ส่างปาเป็นคนก้มลงเก็บละถือติดมือไปด้วย

ทันทีที่ฝ่ายมนุษย์ในควบคุมของมันเริ่มออกเดิน

ไอ้ลิงดำทั้งหมดก็พากันกระจายล้อมหน้าล้อมหลัง เดินตามมาด้วยแน่นป่าไปหมดราวกับขบวนแห่แหน และยุติการขู่ตะคอกหรืออาการขับไล่ผลักไส อย่างที่พวกมันทำกันในครั้งแรก เป็นแต่เพียงตามมาเป็นพรวนเฉย ๆ

เพียงครู่เดียวพรานใหญ่กับบุญคำที่รั้งท้าย เพราะมัวเก็บผ้าพลาสติกอันเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่เหลืออยู่ตามมาทัน โดยมีบุญคำแบกผ้าที่ม้วนพับเป็นก้อนเรียบร้อยผูกติดอยู่กับหลัง ทุกคนอุ่นใจขึ้นเมื่อมองเห็นรพินทร์ ต่างเดินบ่ายหน้าลงจากไหล่เนินที่พักแรม มุ่งลงสู่ป่าโปร่งทางด้านเหนือ ภายใต้การบีบขนาบควบคุมของฝูงวานรดำเหล่านั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ให้ตายเถอะ ทำไมมันถึงไม่ปลดอาวุธเราเสียให้หมดแล้วก็หาเถาวัลย์มามัดมือ ลากคอเราไปเสียรู้แล้วรู้รอด เกิดมาเป็นคนชาตินี้ไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่า จะต้องมาอับจนสิ้นท่าต้องตกเป็นเชลยของฝูงลิง”

ไชยยันต์พูดพร้อมหัวเราะหึ ๆ อย่างเดือดแค้น ระคนขบขัน

ต่อเหตุการณ์ ขณะที่เดินไปพลางก็มองไปรอบ ๆตัวเห็นเจ้าพวกทหารพระรามจำนวนมากมายเหล่านั้น เดินขนาบขบวนแซงหน้าแซงหลังอยู่ตลอดเวลา

เชษฐานั้นบัดนี้อารมณ์สงบเยือกเย็นลงแล้ว ดูเหมือนเขาจะไม่หวั่นวิตกต่อเหตุการณ์จากพฤติการณ์แปลกประหลาดชวนให้คิดที่เผชิญอยู่

“โวยวายไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ไชยยันต์ มันจะเอาเราไปไหนก็ไปกับมันก็แล้วกัน ดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่มันไม่ฆ่าเรา มิหนำซ้ำพฤติการณ์ของมันหลายต่อหลายกรณีก็ยังแสดงถึงความเอื้อเฟื้อไมตรีที่มันมีต่อเรา เดี๋ยวนี้ฉันมีสังหรณ์ดีว่าเราจะต้องทำความเข้าใจและเป็นมิตรกับพวกมันได้ หรือยังไงผู้กอง”

“ผมก็มีความมั่นใจเช่นนั้นครับ คุณชาย ไอ้พวกนี้ไม่ได้มีเจตนาจะเป็นศัตรูกับเราโดยตรงเลย ถ้าไม่เช่นนั้นมันคงไม่ปฏิบัติต่อเราเช่นนี้มาแต่ต้น มันต้องการให้คณะของเราทั้งหมดไปกับมัน เมื่อเราไม่สู้ไม่ต่อต้านขัดขืน มันก็แสดงให้เห็นเหมือนกันว่า มันไม่ทำอันตรายเรา ก็ลองไปกับมันดู เพราะอย่างน้อยที่สุด เราก็ต้องการสืบหาสัมภาระข้าวของของเราอยู่แล้ว ถ้าคิดว่าเราตกเป็นเชลยลิงจะทำให้เสียเกียรติความเป็นมนษย์ของเราไป ก็คิดเสียว่า เราไปตามของของเราคืนก็แล้วกัน”

“มันจะคุมตัวเราไปไหนกันนะ?”

ดารินรำพึงขึ้นลอย ๆ อย่างกลุ้มใจหนักกว่าทุกคน

“แล้วก็คงจะได้รู้เองแหละครับ คุณหญิง เราทั้งหมดกำลังจะเดินทางไปสู่คำตอบอยู่แล้ว สังเกตไหมครับ พอเราเริ่มออก

เดินตามความต้องการของมันพวกมันก็เดินคุมรายล้อมมาเฉย ๆ ไม่แสดงอาการข่มขู่อะไรเราอีก”

“แต่ออกจะไม่เข้าท่าเลย ที่ไอ้ตัวหัวหน้าหิ้วเอาเมย์แยกจากพวกเราล่วงหน้าไปก่อนแบบนี้”

ไชยยันต์ไม่วายกังวล เดินไปพลางก็สอดส่ายสายตาไปพลาง พยายามจะค้นหาร่องรอยของแม่เพื่อนสาวต่างผิวซึ่งตกอยู่ในอุ้งมือของไอ้นิลเพชร นำเดินลับหายไปก่อน ทุกคนแลไปก็ยังไม่เห็นวี่แววอะไรทั้งสิ้น นอกจากกองทัพลิงอันดำเป็นพืดเหล่านั้น กระจายแผ่ทั้งหน้าและหลังเต็มไปหมดสองราวป่าปล่อยเส้นทางด่านตรงกลางไว้เป็นที่เฉพาะให้เชลยของมันเดินรวมหมู่กันไป

“คงจะเป็นอย่างที่รพินทร์บอกนั่นแหละ ไอ้ตัวหัวหน้านั้นฉลาดมาก มันต้องการให้พวกเราทั้งหมดไปกับมันโดยไม่ขัดขืน จะแสดงอย่างอื่นพวกเราก็ยังไม่เข้าใจ มัวลังเลกันอยู่มันเลยฉวยเอาตัวเมย์คร่าไปกับมันเสียเลย กรณีนี้พวกเราก็ต้องตามมันไปยังค่ำโดยเลี่ยงไม่ได้”

เชษฐาว่า

ไม่นานนัก โดยเส้นทางที่ถูกคุมให้เดินลงไหล่เนินตามเส้นทางเดิมที่พวกพรานพื้นเมืองพากันตัดดงหนามหวายเมื่อคืน มีลำห้วยเล็ก ๆ ไหลผ่านในระหว่างตีนเนินสองลูก ส่างปากับพวกพรานพื้นเมืองที่เดินนำกันอยู่ข้างหน้าก็ชี้มือลงไป พร้อมกับร้องโวยวายกันออกมาด้วยน้ำเสียงแสดงความยินดี

"โน่น! มันปล่อยนายแหม่มแล้ว นายแหม่มนั่งอยู่โน่น"

ทั้งหมดถลันพรวดลงมาถึงตำแหน่งที่พวกพรานพื้นเมืองล้ำหน้าอยู่ก่อน ก็มองเห็นชัดในสิ่งที่พวกนั้นกำลังชี้มือบอกกันอยู่ต่ำลงไปประมาณ 50 เมตรเบื้องล่าง บนโขดหินใหญ่ลูกหนึ่ง กลางธารน้ำใส มาเรีย ฮอฟมันเอามือวักน้ำลูบตัวท่าทางสบายใจอยู่ตรงนั้น พอเงยขึ้นไปเห็นพรรคพวกที่เดินตามกันลงมา โผล่พ้นพุ่มไม้ริมทางด่านให้เห็น ก็ลุกขึ้นโบกมือด้วย แล้วลุยลงไปแช่น้ำเล่นในลำธาร ทั้งเสื้อผ้าเหมือนจะให้ร่างกายคายความร้อนอบอ้าวและขจัดความหมักหมมเหนียวเหนอะ ที่ไม่มีโอกาสจะได้อาบน้ำมาเป็นเวลานาน มีไอ้จ่าฝูงตัวใหญ่ที่แบกหล่อนขึ้นบ่ามา ไปเดินวนคุมเชิง หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นองครักษ์คอยเฝ้าดูแลอยู่ยังเนินฝั่งตรงข้าม

ทั้งหมดยิ้มกันออกมาได้ด้วยความโล่งอกขึ้น เชษฐาหันมาทางพรานใหญ่

"คุณคะเนได้ถูกต้องจริงๆ มันปล่อยเมย์แล้ว หลังจากที่เห็นพวกเราทั้งหมดทยอยตามมันมา มิหนำซ้ำแม่นั่นยังลงเล่นน้ำท่าทางสบายใจเฉิบไปเสียอีก"

จอมพรานไม่กล่าวเช่นไรเพียงแต่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง ทุกคนเดินตามทางลาดนั้น ตรงไปที่ลำธารที่มาเรียกำลังดำผุดดำว่ายแช่น้ำรออยู่นั้นทันที ท่ามกลางฝูงลิงที่แห่แหนร่วมขบวนยั้วเยี้ยมาด้วย พอใกล้เข้าไปก็ได้ยินมาเรียตะโกนทักทายเสียงแหลมใสขึ้นมา พร้อมกับเดินลุยขึ้นมาบนฝั่ง เปียกโชกไปหมดทั้งตัวตลอดศีรษะ ตรงเข้ามายังพรรคพวกที่ลงไปสมทบริมฝั่ง

"เมย์!...มันไม่ได้ทำอะไรเธอหรอกหรือ?"

ดารินร้องเสียงหนักๆ จ้องมองดูเพื่อนสาวต่างผิวด้วยความแปลกใจ เสื้อผ้าที่เปียกน้ำของแหม่มสาว ลู่เข้ารัดแนบกับเนื้อหนังมังสาทุกส่วน ปรากฏรอยขึ้นชัดเจนทุกส่วนสัด มาเรียหัวเราะร่าเริง ยกมือขึ้นสลัดน้ำบนศีรษะที่เปียกโชกอยู่

“เปล่า! มันไม่ได้ทำอะไรฉันจนนิดเดียว พอแบกมาถึงที่นี่มันก็วางฉันลง ฉันเห็นพวกเรายังตามมาไม่ถึง ก็เลยถือโอกาสลงแช่น้ำเสียก่อน เอาแรงไว้ ไม่ได้พบน้ำมาหลายวันแล้ว พวกเราจะหยุดพักอาบน้ำกันที่นี่ก่อนก็ได้นะ ฉันรับรองว่ามันคงไม่ขัดขวางเราหรอก มันแสนรู้มาก โดยเฉพาะตัวหัวหน้าของมันนั่น”

ราชสกุลสาวกะพริบตาถี่ๆจ้องดูมาเรียอย่างงุนงงจนบอกไม่ถูก ขณะนั้นเองพวกพรานพื้นเมืองที่ร้อนอบอ้าวมานาน และทุกคนกำลังต้องการน้ำอย่างยิ่ง ก็พาลุยลงไปแช่ทั้งตัวและวักน้ำขึ้นมาดื่มอย่างกระหาย อากาศยิ่งทวีความอ้าวจัดขึ้นทุกขณะเพราะตะวันสายเริ่มลอยตัวสูงขึ้น

พรานใหญ่จึงร้องสั่งคนของเขาเหล่านั้น ให้ตัดกระบอกไม้ไผ่ใกล้ๆตักน้ำเตรียมบรรจุไว้สำหรับการเดินทางทันที เพราะยังคะเนไม่ถูกว่าจะต้องเดินทางไปอีกไกลสักเท่าใด ภายใต้การควบคุมของกองทัพทโมนพวกนี้ แล้วหันไปบอกคณะนายจ้างของเขาว่า

“พักแช่น้ำก่อนสักประเดี๋ยวก็ได้ครับ รู้สึกว่าไอ้ลิงพวกนี้จะให้โอกาสแก่เราอยู่เหมือนกัน ระยะทางเดินข้างหน้า เรายังเดาภูมิประเทศและระยะทางไม่ถูก เอาความชุ่มชื้นไว้ก่อนดีกว่า”

โดยความเห็นชอบของพรานใหญ่เช่นนั้น ทุกคนซึ่งต้องการน้ำอยู่แล้วจึงฉวยโอกาสนั้นทันที ทั้งหมดพากันเดินลุยลงไปกลางธารน้ำใส ซึ่งมีระดับลึกเพียงเอว ถอดปืนและของติดตัว ซึ่งไม่ประสงค์จะให้ถูกน้ำออกวางไว้อย่างระมัดระวังบนก้อนหินใกล้ๆ ตัว แล้วลงแช่น้ำดำศีรษะลงไปใต้น้ำทั้งเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ เป็นการแช่ให้กระแสน้ำอันใสสะอาดสร้างความชุ่มชื่นให้แก่ร่างกายเท่านั้น

ดารินยังยืนอึกอักลังเลอยู่ ถูกมาเรียฉุดให้ลงไปกลางสายธารด้วยซึ่งความจริงหล่อนก็ปรารถนาที่จะได้อาบน้ำยิ่งยวดเหนือกว่าใครๆอยู่แล้ว เพียงแต่ยังไม่วางใจต่อสถานการณ์เท่านั้น

“ลงมาเถิดน่าน้อย รีรออยู่ทำไม ถ้าได้น้ำ เธอจะมีกำลังมากกว่านี้ อารมณ์ก็จะผ่องใสเตรียมรับสถานการณ์ข้างหน้าได้ดีขึ้น”

มาเรียบอกปนหัวเราะ คว้าไรเฟิลของดารินไปวางไว้บนก้อนหินใกล้ๆและพยักหน้าให้ถอดเข็มขัดปืนสั้นออก

“ประเดี๋ยวตอนเราแช่น้ำ มันบุกเข้ามาขโมยปืนของเราไปอีก”

นักมานุษยวิทยายังรีรออิดเอื้อนอยู่เหลียวไปรอบๆกายเห็นเจ้าฝูงลิงพวกนั้นบางส่วนเดินลุยน้ำข้ามลำธารไปอยู่อีกฟากหนึ่ง ฝั่งเดียวกับที่จ่าฝูงของมันขึ้นไปรออยู่ก่อนแล้ว อีกส่วนหนึ่งยังกระจายกันอยู่ทางฝั่งตรงข้าม หลายตัวก้มลงดื่มน้ำ ไม่มีอาการสนใจอย่างใดกับมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิต ในวงแวดล้อมควบคุมของพวกมัน เหมือนจะปล่อยให้ลงแช่น้ำกันตามสบาย

"ไม่หรอก น้อย มันไม่สนใจที่จะขโมยหรือยึดปืนของเราแล้ว มันรู้ดีว่าเท่าที่เหลือติดตัวพวกเราอยู่นี่นะ ไม่มีความหมายอะไรสำหรับพวกมันเลย"

"ฉันอยากอาบน้ำจริงๆ แต่แหม! มันฉุกละหุกและเหตุการณ์มันไม่เข้าท่าเลย เสื้อผ้าก็ไม่มีจะเปลี่ยนด้วย"

"เหลวไหล น้อย! ทำไมถึงต้องเอาความสะดวกอะไรให้มันมากมายถึงเพียงนั้น เรามีโอกาสได้แช่น้ำอย่างนี้ก็ดีเท่าไหร่บ้างแล้ว อาบน้ำแช่มันทั้งเสื้อผ้าอย่างนี้แหละ อย่างน้อยก็ยังสบายกว่าไม่มีโอกาสได้ถูกน้ำเสียเลย ประเดี๋ยวเราก็ขึ้นกันทั้งน้ำเปียกๆอย่างนี้ เวลาเดินไปสักพักเดียว เสื้อผ้าก็จะแห้งเอง เสื้อผ้าที่เปียกน้ำระยะแรกๆจะช่วยให้เราไม่เหนื่อยเร็วนักด้วย"

พร้อมกับพูด มาเรียเอื้อมมือมาถอดเข็มขัดปืนสั้นของดารินออกวางพาดไว้ใกล้ตัวเหนือน้ำ แล้วกดไหล่ราชสกุลสาวซึ่งทำอะไรไม่ค่อยจะถูกในขณะนี้ จมลงไปใต้น้ำตลอดทั้งศีรษะ

มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่คณะเดินทางทั้งหมดลงแช่น้ำกันทั้งเสื้อผ้าที่ติดตัวอยู่เพราะความจำเป็นจากสถานการณ์แวดล้อม และก็จริงอย่างที่มาเรียว่า แม้จะไม่ใช่การอาบน้ำที่สมบรณ์นัก แต่ร่างกายของทกคนที่มีโอกาสจะลงไปแช่ในสายธารใสสะอาดเยือกเย็น ก็ช่วยสร้างความแช่มชื่นและอารมณ์แจ่มใสขึ้นได้

ดารินอดที่จะคิดห่วงไม่ได้อยู่ตลอดเวลาว่า เสื้อผ้าเปียกน้ำโชกตอนขึ้นจากธาร จะฟ้องรูปร่างและเพศแท้จริงของหล่อนให้ไอ้ลิงประหลาดฝูงนี้ทราบ ซึ่งอาจทำให้มันหันมาสนใจหล่อน

เช่นเดียวกับมาเรีย แต่ก็ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงได้เช่นไร จึงได้แต่อึดอัดกังวลใจอยู่

ประมาณไม่เกิน 6-7 นาทีที่เชลยมนุษย์ลงไปดื่มกินและแช่น้ำกันอยู่กลางธาร ลักษณะไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่าทั้งหลายเจ้าพวกลิงดำที่ยังคุมเชิงอยู่ฝั่งตรงข้ามก็เริ่มกระตุ้นให้ผละจากที่นั้นและออกเดินทางต่อไปโดยวิธีอาการแสดงออกของพวกมัน คือ ทำเสียงครอกครากเอะอะขึ้นลักษณะไล่ต้อน ไอ้บางตัวถึงกับเอาก้อนหินเขื่องขว้างตูมตามลงมาตกอยู่ใกล้ๆตัวของคนเหล่านั้น

“เอากับมันซิ มันให้เราแช่น้ำเดี๋ยวเดียวเท่านั้น จัดแจงไล่ต้อนอีกแล้ว”

ไชยยันต์พูดขันๆกับพรรคพวก และป้องปากตะโกนออกไปว่า

“ไอ้หอก! เดี๋ยวก่อนซิโว้ย ให้พวกข้าอาบน้ำมันได้สบายใจสักหน่อยไม่ได้เรอะ ยังไม่ทันไรเลย ไล่แล้ว ให้มันมีมารยาทของสุภาพลิงบ้างซิโว้ย!!”

ไม่ทันจะขาดเสียงตะโกนด่าของไชยยันต์ เจ้าตัวก็ร้องเสียงหลง ขอนไม้ผุๆท่อนเขื่องท่อนหนึ่ง ลอยคว้างลงมาจากฝั่งด้านหลัง หล่นตูมลงไปในน้ำใกล้ๆตัวไชยยันต์ ชนิดที่น้ำแตกเป็นปีกแผ่นกระจายเปียกปอนไปหมดทั้งหัว เป็นฝีมือทุ่มน้ำหนักมาจาก ‘ไอ้หอก’ ตัวขนาดเขื่องตัวหนึ่ง ที่ยืนยงโย่ยงหยกอยู่บนโขดหินใหญ่แล้วทำขย่มตัว เลิกหน้าหลอก ขอนไม้ท่อนนั้นถ้าถูกไชยยันต์ก็มีหวังคอหัก

ทุกคนพากันอดหัวเราะออกมาไม่ได้ด้วยความขบขันต่อเหตุการณ์

"ไปเถอะ อย่าไปขัดขืนมันเลย ไหนๆเราก็ยอมตัวเป็นเชลยมันแล้ว"

เชษฐาพูดปนหัวเราะ

รพินทร์ไพรวัลย์โบกมือเป็นสัญญาณกับคนของเขา ที่กระจายกันอยู่ตามส่วนต่างๆของลำธาร ทั้งหมดพากันลุยน้ำในสภาพที่เสื้อผ้าและร่างกายเปียกโชก เดินข้ามไปยังตลิ่งของอีกฝั่งหนึ่งซึ่งไอ้ตัวจ่าฝูงและพวกมันบางส่วนรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ลักษณะไม่ผิดอะไรกับเชลยศึก ที่ถูกกองทหารฝ่ายตรงข้ามเข้าควบคุม และบังคับให้เดินเป็นขบวนไปสู่จุดหมายปลายทางอันเป็นค่ายกักกัน

ดินลูกรังตามทางด่าน เปียกชื้นด้วยน้ำฝนที่ตกเมื่อคืนนี้ บัดนี้เพิ่งจะเริ่มหมาดๆ ปรากฏเต็มไปด้วยรอยเท้าของกองทัพทโมนที่ย่ำไว้กลาดเกลื่อนกลบร่องรอยของสัตว์ป่าอื่นๆ ที่เคยมีอยู่ก่อนหมดสิ้นตามทิศทางที่มียาตราพลเข้ามา

ทั้ง 12 ชีวิตมนษย์เดินเกาะกลุ่มเคลื่อนขบวนกันไปในลักษณะการเดินตามปกติเช่นทุกครั้ง ภายใต้วงแวดล้อมของฝูงวานรดำเหล่านั้น ซึ่งกำหนดแนวประดุจจะขีดเส้นทางเดินไว้อย่างแน่นอน เพราะพวกมันเว้นช่องเดินตรงกลางไว้สำหรับเชลยโดยเฉพาะ กระจายกำลังพลออกขนาบบีบอยู่ในราวป่าทั้งสองข้าง รวมทั้งปิดสกัดไว้ทางด้านหลังไม่ให้มีการหันกลับ

ส่วนด้านหน้าก็มีพวกมันตัวเขื่องๆ ลักษณะหัวหน้าฝูงนำขบวนล่วงหน้าไปเหมือนมัคคุเทศก์ ขบวนของมันทั้งหมดแม้จะมีอยู่เป็นจำนวนมากนับร้อยๆตัวขึ้นไป จนแลเต็มพืดไปหมดทั้งป่ารอบตัว แต่ก็เคลื่อนกันไปอย่างมีระเบียบพอสมควรราวกับกองทหารที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี ซอกซอนเลาะลัดไปตามป่าริมทางทั้งสองฟากอย่างเงียบสงบเต็มไปด้วยอำนาจและอิทธิพลอยู่เหนือป่าทั้งมวลโดยสิ้นเชิง

จากการรวมฝูง ผนึกกำลังกันได้อย่างสามัคคีพรักพร้อมชนิดที่ไม่มีสัตว์ป่าประเภทใดจะสามารถกระทำได้ แม้แต่ไทรันโนซอรัส ซึ่งแม้จะยิ่งใหญ่สักเพียงใดก็ตาม แต่ก็ดำรงตนอยู่โดดเดี่ยวเป็นเอกเทศ ขาดด้านการประสานงานร่วมมือ และที่สำคัญก็คือพลังจากสมองอันฉลาดเฉลียวซึ่งมีอยู่พร้อมมูลในเจ้าวานรตระกูลประหลาดนี้

พวกมันเคลื่อนกันไปอย่างช้าๆ ไม่มีอาการเร่งร้อนใดๆทั้งสิ้น ชะลอเวลา และลดความปราดเปรียวอันเป็นธรรมชาตินิสัยเดิมของมันลงเหมือนจะรอเชลยมนุษย์ภายใต้การควบคุมจากการสังเกตอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังของเชษฐา พอจะจับเคล็ดและเข้าใจธรรมชาติของพวกมันได้บ้างพอสมควร

อาการเคลื่อนไหวของมันคล้ายๆลิงชิมแปนซีหรืออุรังอุตังมากกว่าพวกกอริลลา ตามปกติแล้วถ้าต้องการการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วฉับไว มันจะวิ่งไปด้วยมือและตีนทั้งสี่ข้างแบบสัตว์สี่เท้าธรรมดาทั่วๆไปในทันที แต่ถ้าจำเป็นขึ้นมาก็อาจยืดตัวขึ้นยืนสองขาได้ถนัดและคล่องแคล่วกว่าหมี ซ้ำยังสามารถทำอะไรได้ทุกอย่างเกือบเท่าๆกับมนุษย์ จากท่าที่ยืนทรงตัวสองเท้านั้น

ไม่ว่าจะหยิบฉวยหรือแม้กระทั่งแบกหาม จากสมดุลของการทรงตัวสองขาหลังซึ่งใกล้เคียงกับมนุษย์เหนือกว่าลิงทุกพันธุ์ การปีนป่าย กระโดดหรือกระโจนเป็นคุณลักษณะของสัตว์ประเภทลิงโดยตรงไม่ได้เสื่อมหรือลดหย่อนลงแม้แต่นิดหนึ่ง ทั้งๆที่ตัวของมันเขื่องกว่าลิงทั่วๆไปหลายสิบเท่า

ตรงกันข้ามความใหญ่โตของร่างกาย ยิ่งขยายสมรรถภาพวานรของมันขึ้นอีกตามส่วน ก่อนจะขึ้นจากธารน้ำเชษฐาสังเกตเห็นไอ้ตัวที่ใช้ขอนไม้ทุ่มเข้าใส่ไชยยันต์ตัวนั้น กระโจนจากก้อนหินที่มันยืนอยู่ พรวดเดียวถึงตลิ่งฝั่งตรงข้าม ซึ่งขณะนั้นห่างประมาณ 7-8 เมตร เป็นการกระโดดไกลเหนือกว่าแชมป์เปี้ยนกระโดดไกลคนใดทั้งสิ้น และก็ดูว่า มันไม่จำเป็นต้องออกแรงอะไรมากเลย ไม่จำเป็นจะต้องถอยไปตั้งหลัก และใช้แรงส่งจากการวิ่งกระโดดให้เสียเวลา

ไอ้บางตัวที่คึกคะนองมากๆระหว่างที่เดินเลาะลัดไปตามไหล่เนินเพื่อบ่ายหน้าลง ก็กระโจนขึ้นไปแกว่งตัวห้อยโหนเล่นบนกิ่งไม้ ซึ่งมีระดับสูงจากพื้นขึ้นไป 4-5 เมตรได้อย่างสบาย มันโดดได้สูงกว่าเสือดาวเสียอีกเพราะช่วงความยาวของร่างกาย

ตาเฒ่าบุญคำเรียกมันว่า 'ไอ้พวกนิลเพชร' ทหารพระ-รามเมืองขีดขินนั้นได้ถูกต้องแล้ว จากความฉลาดอาจองและฤทธิ์เดชของพวกมัน เจ้าพวกนี้ถ้ายักษ์เมืองลงกามีจริง พวกมันก็รบยักษ์ได้อย่างสบาย

จ่าฝูงหัวหน้าใหญ่ของพวกมันตัวนั้น พอมนุษย์ยอมออกเคลื่อนที่ไปตามการนำพาของพวกมันโดยดีก็ไม่ได้เข้ามายุ่มย่ามวุ่นวายอะไรอีก

แต่ก็แสดงความฉลาดล้ำพิสูจน์ให้เห็นว่า พลังสมองความรู้สึกนึกคิดของมันอย่างน้อยก็เป็นครึ่งหนึ่งของมนุษย์ ด้วยการปล่อยให้พวกมันตัวรอง ๆลงไปทำหน้าที่นำทาง มันเองขึ้นไปยืนเหมือนจะบงการอยู่บนยอดปลวกใหญ่เตี้ย ๆริมทาง พอเชลยเดินเข้าแถวผ่านหน้ามันไปครบคน ก็กระโดดลงมาเดินส่ายอาด ๆ ปิดท้ายขบวนคุมหลัง ทิ้งระยะห่าง 6-7 เมตร ราวกับจะคอยสังเกตดูว่า มนุษย์จะมีท่าทีขัดขืนหรือหาทางหลบหนีมันบ้างหรือไม่

ทั้งหมดเข้าแถวกันไปในลักษณะเรียงสอง แงซายและกลุ่มพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งบัดนี้เดินกันตัวเปล่า ๆ เว้นบุญคำคนเดียวที่มีผ้าพลาสติกมัดติดกับหลัง และจันผู้ได้ปืนคืนมากระบอกหนึ่งล่วงหน้านำไปก่อน ต่อมาก็เป็นดารินซึ่งเดินเกาะติดแจอยู่กับพี่ชายไม่ยอมห่าง โดยมีไชยยันต์กับมาเรีย เว้นระยะห่าง 3-4 ก้าวตามเบื้องหลัง ส่วนพรานใหญ่ถ่วงรั้งท้าย เพราะฉะนั้น เขาจึงเดินอยู่เบื้องหน้าของไอ้จ่าฝูงห่างเพียงชั่วไม่กี่วา

ครั้งหนึ่งรพินทร์ทดลองหยุดนิ่งลงกับที่ โดยปล่อยให้พรรคพวกเดินกันไปตามปกติเบื้องหน้า ฝงลิงทั้งกองทัพที่แห่แหนแวดล้อมอยู่ ก็คงเคลื่อนรายล้อมขบวนมนุษย์ไปเป็นปกติ แต่ไอ้หัวโจกหยุดชะงักลงทันทีเพราะมันเดินซ้ำรอยอยู่บนเส้นทางเดียวกับเขา ยันตัวขึ้นยืนสองขาผงาดเขม่นจ้องมาที่เขาอย่างแคลงใจ และมีอาการระวังคุมเชิงอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่ก้าวเข้ามาใกล้หรือแสดงอาการคุกคามใด ๆ มากไปกว่าเลิกหน้า

หลอกตามวิสัยของมัน และเมื่อยังเห็นเขายืนเฉย มองมันนิ่งอยู่เช่นนั้น อีกครู่ใหญ่โดยไม่มีท่าทีว่าจะออกเดินต่อ ไอ้นิลเพชรบรมฉลาดก็ลดตัวลงสี่ขาตามเดิม เดินเลี่ยงทางด้านหลีกลงข้างทางผ่านเขาไปเสีย โดยวกไปเดินต่อท้ายปิดหลังไชยยันต์กับมาเรีย ไม่สนใจกับเขาอีกต่อไป ทำนองจะมีความหมายว่าถ้าเอ็งจะดื้อแพ่งไม่ยอมเดินไปกับพวกข้าก็ตามใจเอ็งเหอะ สำคัญพวกเอ็งส่วนใหญ่ต้องไปกับข้าก็แล้วกัน ส่วนเจ้าตัวอื่นๆ ที่เดินตามมาเป็นพรวนก็ผ่านไปเป็นทิวแถวโดยไม่สนใจที่จะไล่ต้อน หรือขู่บังคับให้เขาเดินเช่นเดียวกับหัวหน้าของมันเหมือนกัน

นี่แปลว่า มันไม่ต้องการที่จะเอาตัวเขาไปด้วยเลยหรือ?

หรือว่ามันมีสมองพอที่จะหยั่งคิดเข้าใจได้ว่า ลงมันได้ต้อนคณะของเขาส่วนใหญ่ให้ไปกับมันแล้วเช่นนี้ ลำพังเขาคนเดียวอยากจะปลีกตัวหลบหนีมันไปแบบเอาตัวรอดก็เชิญ?

สองสามตัวมีอาการหยุดชะงักด้อมๆมองๆเขาอยู่เหมือนกัน อาการของมันก็คล้ายจะถามว่า ‘นี่เอ็งจะยืนโด่อยู่คนเดียวทำไม ไม่ไปกับพรรคพวกด้วยรึ?’

แต่เมื่อเขาจ้องตามันเขม็ง โดยไม่สะทกสะเทือนกับกิริยาอาการของมัน ไอ้พวกนั้นก็พากันเลี่ยงผ่านไปหมดตัวแล้วตัวเล่า

กระทั่ง เมื่อเหลียวกลับไปด้านหน้าอีกครั้ง ก็ปรากฏว่าแถวของพรรคพวกทุกคนถูกต้อนลับเนินลงสู่ทุ่งโล่งแล้ว มองไม่เห็นหลังของใครสักคนเดียว นอกจากสีดำเป็นพืดราวกับกระแสน้ำบ่าของไอ้ลิงดำนับร้อยที่ผ่านกันไปเป็นทิวเหล่านั้น

และในที่สุด ริ้วขบวนของมันก็ผ่านพ้นตัวเขาขณะที่ยัง

ยืนปักหลักนิ่งอยู่กับที่นั้นหมดสิ้น พบตนเองยืนโดดเดี่ยวประดุจถูกปล่อยเป็นอิสระอยู่เพียงลำพังคนเดียว

เอากับมันซิ!

มันทิ้งเขาไว้เพียงคนเดียว เหมือนเจตนาจะปลด-ปล่อยโดยไม่สนใจไยดีอะไรอีกทั้งสิ้น ในขณะที่อีก ๑๑ คนตกเป็นเชลยอยู่ในกำมือ

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินตามหลังขบวนของพวกมันทั้งหมดที่เห็นหลังรำไรนั้นไปช้าๆ พร้อมกับใช้สมองอย่างหนักอย่างน้อยที่สุดตัวเขาเองก็สามารถแยกออกมาได้เป็นอิสระปราศจากการใส่ใจควบคุมของมันแล้ว

มันน่าจะมีผลดีอะไรขึ้นมาบ้าง

เกือบจะเป็นเวลาเดียวกันกับที่พรานใหญ่รพินทร์คิดค้นหาทางอยู่คนเดียวเบื้องหลัง โดยที่ไม่มีพรรคพวกคนใดรู้เห็นหรือเฉลียวใจคิดว่า บัดนี้เขาออกพ้นการควบคุมของไอ้ฝูงทโมนเหล่านั้นแล้ว เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามแงซายผู้เดินนำเคียงคู่ไปกับคะหยิ่นเบื้องหน้าก็มีอะไรอยู่ในความคิดชนิดที่ไม่มีใครสามารถหยั่งรู้ได้เช่นกัน

ท่งหญ้ากำลังมองเห็นอยู่เบื้องล่างต่ำลงไป สองฝั่งคือป่าโปร่งสลับไปด้วยก้อนหิน แงซายเริ่มเดินหลีกเบี่ยงลงริมทางเฉออกนอกเส้นด่าน ปะปนไปกับฝูงที่เดินขนาบพวกมันทีละน้อยและเริ่มไถลแยกทางห่างออกไปเป็นลำดับ ในระหว่างที่พรรคพวกทุกคนยังรักษาเส้นทางเดินที่มันตีกรอบไว้ให้ คือทางด่านเส้นกลาง

และชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา กว่าที่พรรคพวกทุกคนจะไหวทันร่างของเจ้าองครักษ์พิเศษของดารินก็อันตรธานหายไปจากสายตาของทุกคนเสียแล้ว ท่ามกลางพุ่มพงและก้อนหินที่แวดล้อมรอบด้าน อันเต็มไปด้วยไพร่พลลิงเหล่านั้น

“เอ๊ะ! พี่ใหญ่คะ แงซายหายไปไหนแล้ว...”

ดารินร้องขึ้นเบา ๆ

เชษฐาเริ่มเอะใจ กวาดสายตาไปในรัศมีรอบด้านก็มองไม่เห็น ขณะนั้นเอง จะเป็นด้วยบังเอิญหรือสังหรณ์ใจอย่างไรไม่ทราบ มาเรียเหลียวกลับมาเบื้องหลัง ก็ลืมตาโต สะกิดไชยยันต์โดยแรง

“ไชยยันต์! ฉันจำได้ว่าไพรวัลย์เดินตามมาข้างหลังเราตอนนี้เขาไปอยู่เสียที่ไหน!”

ไชยยันต์หันขวับ แล้วอ้าปากค้าง

ระยะที่ห่างกันเพียงไม่กี่ก้าวระหว่างคู่เชษฐา ดารินและไชยยันต์กับมาเรีย ทั้งสองฝ่ายสามารถส่งข่าวให้ทราบถึงกันได้ทันที **ในความผิดปกตินี้ คือแงซายหายไปในขณะที่เดินนำอยู่ข้างหน้า ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ ก็อันตรธานไปอย่างลึกลับ ขณะที่เดินปิดท้ายขบวนอยู่เบื้องหลัง**

ทุกคนงงและเริ่มกระสับกระส่ายร้อนใจ แต่ภายหลังจากคิดอยู่ชั่วอึดใจเดียว ความฉลาดของเชษฐาก็สอนตัวเองว่าเขาควรจะทำเช่นไรบ้างในภาวะเช่นนี้

ท่านหัวหน้าคณะร้องสั่งไปยังตาเฒ่าบุญคำและกลุ่ม

พรานพื้นเมืองที่กำลังจะทำท่าระส่ำระสายนั้นทันที คำสั่งของเขาก็คือ

"ทุกคนเฉยไว้ เดินไปตามปกติทุกอย่าง!"

"หมายความว่ายังไงกันนี่ สองคนนั่นหายไปไหน หายไปได้อย่างไร?"

ดารินกระซิบร้อนรนกับพี่ชาย เริ่มเดินเหลียวหน้าเหลียวหลัง แต่เชษฐารั้งแขนน้องสาวไว้ ดึงให้เดินเคียงคู่กับเขาไปด้วยอาการปกติ

"น้อย! อย่าตื่นหรือทำอะไรส่อพิรุธให้มันเห็นเป็นอันขาด สองคนของพวกเราที่หายไป คนหนึ่งคือรพินทร์ อีกคนหนึ่งคือแงซาย เชื่อเถิดว่าทั้งสองคนนั่นกำลังมีแผนอะไรสักอย่าง ที่จะต้องเป็นผลดีกับพวกเราทั้งหมด"

ราชสกุลสาวยังคงประหลาดใจงงงัน จับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่เช่นนั้น

"น้อยไม่เข้าใจเลย เดินอยู่ด้วยกันดีๆในสภาพที่พวกเราทั้งหมดถูกมันต้อนไป แล้วอยู่ๆทั้งรพินทร์กับแงซายก็หายไปได้เฉยๆ ทั้งสองคนนั่นหายไปได้ยังไง"

"พี่ก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่เชื่อว่านั่นจะต้องเป็นลูกไม้อะไรของสองคนนั่นแน่ๆ"

"ก็มันคุมพวกเราทุกคนออกแจอย่างนี้ สมมติว่าทั้งรพินทร์และแงซายจะปลีกตัวห่างออกไป เขาจะฝ่าพวกมันไปได้อย่างไร แล้วทำไมเขาไม่นัดแนะ บอกให้รู้ล่วงหน้า"

พี่ชายกัดริมฝีปากเบาๆ แล้วสั่นศีรษะแช่มช้า

"บอกแล้วว่า เรายังไม่อาจเดาสิ่งใดได้ถูกทั้งสิ้น แต่เรา

ก็รู้จักคนสองคนนั่นดีอยู่แล้วว่า มีอะไรพิเศษอยู่ในตัวชนิดที่เราคาดคิดไปไม่ถึงเสมอ พี่เชื่อว่า ทั้งสองคนกำลังหาทางแก้ไขสถานการณ์ร้ายของพวกเราทั้งหมด อาจโดยไม่ทันได้นัดแนะอะไรกันก่อนก็ได้ และไม่มีเวลาพอที่จะบอกให้รู้ตัว เชื่อพี่เถอะเฉย ๆไว้ก็แล้วกัน”

สำหรับคู่หลัง ไชยยันต์กับมาเรีย สองคนสามารถหยั่งทราบเท่าทันได้ในทันทีที่เห็นในสิ่งผิดปกตินี้

“ทายถูกไหม ไอ้สองเสือนั่นตอนนี้อยู่ที่ไหน?”

ไชยยันต์กระซิบ

“เชื่อว่าปลีกตัวออกพ้นกองทัพทโมนเหล่านี้ แยกตัวออกเป็นอิสระพ้นการควบคุมของมันออกไปแล้ว”

มาเรียกระซิบตอบ

“เขาทำอย่างไรนะ?”

“ก็ใช้จิตวิทยาพื้น ๆนี่แหละ เดินแยกหมู่หน้าตาเฉยออกไป ฉันคิดว่าอย่างนั้น”

“แปลกมาก แล้วมันปล่อยให้สองคนนั้นแยกหมู่ออกไปได้อย่างไร?”

“ก็ทำไมมันถึงจะปล่อยไม่ได้ ในเมื่อพวกเราส่วนใหญ่ ยังเป็นเชลยของมันอยู่เช่นเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่เชื่อฉันคุณหรือพวกเราคนใดที่เดินกันอยู่นี่ลองทำเป็นเดินไถลออกนอกทางเพื่อจะปลีกตัวให้พ้นการควบคุมของมันดูอีกซิ แล้วดูซิว่ามันจะยอมไหม ลำพังไพรวัลย์กับแงซายน่ะ มันไม่สนใจหรอก ต่อให้สองคนนั่นจะคิดหนีเอาตัวรอดไปเลย มันก็ไม่กลัว สำคัญมันคุมพวกเราส่วนใหญ่ไว้แล้ว”

“คุณเชื่อเช่นนั้นหรือ?”

“ไม่เพียงแต่เชื่อเท่านั้นยังกล้าพนันกับคุณได้อีกด้วยอย่าดูหมิ่นในสมองหรือความคิดของพวกมัน”

“เรามาลองดูไหม?”

“ลองยังไง?”

“เหมือนๆ กับรพินทร์และแงซาย...หาทางแยกออกจากขบวนให้พ้นการล้อมกรอบจากพวกมัน”

“เห็นจะยากกระมัง ถึงอย่างไรเราสองคน ก็ไม่ใช่รพินทร์กับแงซายอยู่แล้ว”

“ผมจะลองดูเอง คุณเฉยๆไว้นะ”

“ระวังตัวก็แล้วกัน มันอาจเอาคุณถึงตาย”

มาเรียเตือน

ไชยยันต์เดินไปเรื่อยๆ สังเกตสภาพที่ถูกแวดล้อมอยู่รอบกายอีกขณะหนึ่ง ก็แกล้งเดินแยกเข้าริมทางด้วยอาการทำไม่รู้ไม่ชี้แบบใจดีสู้เสือ โดยปะปนไปกับพวกมันเหมือนเช่นที่แงซายปฏิบัติให้เห็น ครั้งแรกพวกมันก็ไม่สนใจอะไรนัก และไชยยันต์ก็เริ่มถ่วงฝีเท้า เพื่อจะทิ้งตัวเองให้ตกไปอยู่เบื้องล่างห่างออกไปทุกที

ทันใดนั้นเองไอ้หัวโจกที่เดินคุมอยู่เบื้องหลังก็หันไปพบมันแสดงอาการเอาเรื่องขึงขังขึ้นทันที กระโจนพรวดออกไปแยกเขี้ยวส่งเสียงขู่ตะคอก ทำอาการเหมือนจะหักคอเขาเสีย ถ้าหากเขายังเดินไถลเรื่อยเปื่อย ออกนอกเส้นทางกำหนดของมัน

ทำเอาไชยยันต์ต้องชะงัก สบถด่าอุบอิบกลับเข้ามาเดินเคียงกับมาเรียตามเดิม

แหม่มสาวกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะ

“เห็นไหม ฉันบอกแล้วไม่เชื่อ”

“นี่แปลว่า นอกจากรพินทร์กับแงซายเพียงสองคนแล้วมันจะไม่ยอมปล่อยเราคนใดทีเดียวหรือ”

“แน่นอน”

“ผมหรือใครก็ตามในคณะของเรา แตกต่างไปจากรพินทร์หรือแงซายยังไงนะ มันถึงยอมให้สองคนนั่นปลีกตัวแยกออกไปได้ แต่คนอื่นมันไม่ยอม”

“ก็ฉันบอกคุณแล้วว่า มันยึดเอาพวกเราทั้งหมดนี่แหละเป็นตัวประกัน ลำพังแงซายกับพรานใหญ่จะแยกตัวไป มันก็ไม่สนใจที่จะขัดขวางใดๆทั้งสิ้น เพราะมันรู้อยู่แล้วว่า ทั้งสองคนนั้นมีพิษสงอะไรกับพวกมันไม่ได้แน่ ตราบใดก็ตาม ที่เราทั้งหมดยังตกอยู่ในการควบคุมของมันแบบนี้ หรือถ้าทั้งสองคนจะหนีเอาตัวรอดไปเลย มันก็คงไม่สนใจอีกเช่นกัน ส่วนในข้อที่ว่าเหตุใดเฉพาะรพินทร์กับแงซายเพียงสองคนเท่านั้นที่พวกมันปล่อยให้เขาปลีกตัวออกไปได้นี่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจจิตลึกลับเฉพาะตัวซึ่งเราหยั่งรู้ไม่ได้ สองคนนั่นอาจมีอำนาจจิตอันกล้าแข็งหรือมีเวทมนตร์อันลึกลับ ทำให้มันไม่อยากยุ่งเกี่ยวด้วยก็ได้ใครจะรู้ เราก็เห็นกับตามาหลายต่อหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องความลี้ลับในป่าแล้ว ทั้งสองคนนั่นทำปาฏิหาริย์ได้แปลกๆเสมอ ครั้นจะไปสอบซักเอาความให้แน่ว่าเขาทำได้อย่างไร ทั้งสองคนก็อธิบายกับเราไม่ได้เหมือนกัน แต่ทั้งหลายแหล่เกี่ยว

กับเรื่องนี้ ฉันวิเคราะห์ว่ามาจากอำนาจพลังจิต และความชำนาญต่อสัญชาตญาณของสัตว์ทุกชนิดของเขานั่นแหละ”

ไชยยันต์หันไปชำเลืองมองไอ้จ่าฝูง ที่เดินคุมเชิงอยู่เบื้องหลัง แล้วถอนใจเฮือก

“เมย์”

“หือม์?”

“ไอ้เปรตที่เดินคุมเราอยู่ข้างหลังนี่ บอกตรงๆ ผมไม่ไว้ใจมันเลย”

“ไอ้ตัวไหนๆ ก็ล้วนไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่อาจรู้ได้ว่ามันต้องการอะไรจากพวกเรา”

“ผมไม่ได้หมายความถึงอื่นๆ แต่หมายถึงคุณโดยเฉพาะ”

มาเรียขมวดคิ้ว

“ทำไม?”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

“สงสัยว่าไม่ช้าก็เร็ว ผมกับมันคงต้องฆ่ากันตายไปข้างหนึ่ง”

แหม่มสาวเบิกตาสีดอกผักตบคิดอยู่ครึ่งอึดใจก็ทันความหมายของไชยยันต์ยิ้มออกมาขันๆ

“ก็ทำไมคุณถึงจะต้องฆ่า หรือให้มันฆ่าคุณด้วยล่ะ”

“ทนเห็นคุณมีผัวเป็นลิงไม่ได้”

มาเรียหัวเราะคิก

“เหลวไหล แล้วก็อัปมงคลในความคิดเหลือเกิน ไชย-ยันต์”

“มีเค้านะ อย่าทำเป็นหัวเราะคิกๆ ไป ผมสังเกตเห็นมา

แต่ต้นแล้ว ถึงตอนนี้มันก็จ้องคุณทางด้านหลังตาเป็นมันทีเดียว เสื้อผ้าของคุณเปียกรัดรูป มองดูเหมือนไม่ได้สวมอะไรงั้นแหละ จะให้ดีผมว่าคุณพยายามห่าง ๆ มันไว้ให้มาก ๆ ดีกว่า ขึ้นไปเดินปะปนรวมหมู่กับพวกพรานพื้นเมืองเสียเถอะ ผมจะเดินกันด้านหลังไว้เอง ตอนที่มันตะครุบคุณขึ้นแบกบ่าครั้งแรก ผมเกือบจะยิงมันเสียแล้ว เคราะห์ดีแงซายปัดปืนเสียทัน”

อดีตภรรยาสาวของดร.ฮอฟมันผู้ทรงเสน่ห์ หันมองหน้าเขา ริมฝีปากพรายอยู่ด้วยรอยยิ้มยากจะอ่านความหมาย

“คุณหึงหวงฉัน แม้กระทั่งสัตว์ประเภทลิงทีเดียวหรือ”

ไชยยันต์ขยี้จมูกอย่างหงุดหงิด

“ไม่ได้หึงหวงหรอก แต่ว่าเป็นห่วง คุณอยากจะมีสัมพันธ์สวาทกับมนุษย์ผู้ชายสักกี่ร้อยกี่พันคนก็ไม่น่าวิตกนัก คุณเองเป็นนักสัตวศาสตร์ผู้ชำนาญ พิจารณาโครงร่างและสรีระของเจ้าลิงประเภทนี้เสียก่อนแล้วคุณจะรู้ว่า ที่พวกเราทุกคนห่วงคุณในเรื่องนี้มีเหตุผลมาก มันผิดขนาดกันเหลือเกิน เมื่อเทียบกับมนุษย์ Don’t you see? It’s like a horse!”

มาเรียยักไหล่ เอียงหน้าเข้าไปจ่อริมฝีปากชิดหูไชยยันต์

“But I like a horse!”

ทำเอาไชยยันต์ถึงกับตาเหลือกร้องออกมา

“อย่าล้อเล่น!...ถึงขั้นตายทีเดียวนะ...”

“พนันก็ได้ว่าฉันไม่ตายหรอก ถ้าความจำเป็นชนิดนั้นมาถึงจริง ๆ”

“เป็นไปไม่ได้”

“เป็นไปได้ ฉันมีวิธีของฉันก็แล้วกัน”

“แปลว่าคุณจะยอมมัน?”

“ถ้าวิธีนั้นจะช่วยให้พวกเราทุกคนรอดตายและได้สัมภาระของเรากลับคืนมาทั้งหมด”

“นรกจกเปรต!! เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เอง ในบรรดาอาการ Sexual Deviations ของคุณนั้น มีอาการประเภท Bestiality ปนอยู่ด้วย”

“ฉันบอกแต่เพียงว่า ฉันไม่กลัวเท่านั้น จะถึงกับให้ต้องเป็นอาการของจิตพาธชนิดนั้นไปด้วยทีเดียวหรือ”

“เคยมาก่อนหรือเปล่า?”

“เคยอะไร?”

“Bestiality”

“ไม่เคย แต่อยากจะลองอยู่เหมือนกัน ถ้ามันจะเกิดขึ้นได้”

ไชยยันต์ยกมือขึ้นตบหน้าผากตัวเอง

“โอ! ก๊อด เฮล์ฟ มี!!...” เขาคราง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตัดทางจากเส้นด่านลงสู่ป่าโปร่ง สลับไปด้วยโขดหินแยกลงสู่ด้านซ้ายมือ โดยทางลัดชนิดนี้เขาหวังที่จะได้พบเห็นขบวนของฝูงวานรที่คุมพรรคพวกไปโผล่ออกปากทางของลูกเนินด้านที่นำลงสู่ทุ่ง และจะแลเห็นการเคลื่อนไหวเหล่านั้นอย่างถนัดตาที่สุด โดยการแยกตัวห่างออกมาเป็นเอกเทศทางมุมหนึ่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทุ่งราบนั้น การเดินของเขาเป็นการก้าวสกัดไปดักหน้านั่นเอง

ทันใดนั้นเอง ระหว่างตัดลงทางราบต่ำอย่างแข่งกับเวลา ก็เหลือบไปเห็นใครคนหนึ่ง นั่งขวางดักทางอยู่ก่อนแล้วบนแง่หิน เป็นการนั่งสงบอยู่โดดเดี่ยว คนเดียว ดูเหมือนจะมองเห็นเขาก่อนด้วยซ้ำ

เจ้าคู่ปรับแงซายของเขานั่นเอง!

จอมพรานเร่งฝีเท้า ไต่ทางตรงเข้าไปหาโดยเร็ว

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ แงซาย แกปลีกตัวออกมาจากฝูงของมันมาได้อย่างไร?”

“ผู้กองล่ะ?”

รพินทร์อึ้งไปขณะจิตหนึ่ง จ้องหน้าแงซายเขม็ง

“ฉันหยุดยืนอยู่กับที่เฉยๆ ปล่อยให้พวกมันเดินคุมพวกเราเดินผ่านเลยไปจนหมด แล้วก็เดินตามหลังมันมานี่แหละ ไม่นึกเลยว่าจะมีแกอีกคนหนึ่ง ปลีกตัวออกมาพ้นการควบคุมของมันได้ แกออกมาได้ยังไง?”

“ผมเดินเลี่ยงออกจากเส้นทางด่าน ปล่อยให้ทุกคนเดินเข้าขบวนกันไปตามปกติ ผ่านมันออกมาได้ทั้งฝูง โดยที่มันไม่ได้สนใจกับผมเลย”

“มีพวกเราคนใดทำอย่างแกอีกบ้างไหม?”

รพินทร์ถามเร็วปรี๋ออย่างร้อนใจ

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับสั่นศีรษะช้าๆ

“ผมไม่ทราบได้ แต่คิดว่าคงไม่มีใครกล้าเสี่ยงทำตามผม”

“ถ้างั้นก็แปลว่า มีเราเพียงสองคนเท่านั้น ที่ออกมาอยู่เป็นอิสระวงนอกของพวกมันได้ แกวางแผนไว้แล้วหรือยังว่าจะเอายังไง?”

“ผู้กองล่ะ?”

แงซายย้อนถามหน้าตายตามเคย

“ฉันยังคิดไม่ออกทั้งสิ้น”

“ผมก็เหมือนกัน รู้สึกแต่เพียงว่าถ้าผมปลีกตัวออกมาพ้นรัศมีการควบคุมของมันได้ ก็น่าจะเป็นประโยชน์อะไรกับพวกเราที่ตกอยู่ในที่ล้อมของมันบ้าง แต่ขณะนี้ยังมืดมนเหลือเกิน ผมแน่ใจว่าจะอย่างไรเสีย ผู้กองก็จะต้องหาทางปลีกตัวออกนอกการควบคุมของมันอย่างเดียวกับผม เลยนั่งดักรอพบอยู่ตรงนี้”

จอมพรานถอนใจเฮือก ขณะที่เอื้อมมือไปตบไหล่แงซายหนักหน่วง

“แงซาย ฉันไม่เฉลียวคิดรู้ล่วงหน้าแม้แต่นิดเดียวว่า ถ้านอกจากฉันแล้ว จะมีแกอีกคนหนึ่งที่หลบออกมาได้ แต่แกกลับรู้ทางฝ่ายฉันแล้วก็ดักพบอยู่แล้ว ป่านนี้พวกเราทั้งหมดจะรู้สึกแล้วหรือยังว่า มีเราสองคนหลบมาได้”

“ผมเชื่อว่าคงรู้แล้ว นายใหญ่ไหวดีมาก ตอนที่ผมหลบออกนอกทาง ได้ยินเสียงนายใหญ่ร้องบอกทุกคนให้เดินกันไปเป็นปกติ”

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องแล้ว”

จอมพรานว่า พร้อมกับเหลียวไปมองป่ารอบๆ ซึ่งบัดนี้เปลี่ยวเปล่าเงียบเชียบ เห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนลำพังเขากับเจ้าสหายศึกแงซายเท่านั้น เสียงการเคลื่อนกองทัพของฝูงทโมนซึ่งล่วงหน้าลงสู่ที่ราบต่ำเบื้องล่างดังแว่วขึ้นมาได้ยินจางๆ

“ฉันยังมองไม่เห็นทางอะไรเลยทั้งสิ้น แม้ว่าจะมีเราสองคนแยกออกมาได้ก็ตาม การที่มันยอมปล่อยให้ฉันกับแกออกมา

ได้สองคนเหมือนจะบอกให้รู้ว่า ถ้าเราจะหนีเอาตัวรอด ก็เชิญตามสบาย แต่ถ้าไม่หนีโดยเห็นว่าชีวิตของพวกเราส่วนมากยังมีค่าอยู่ เราก็ไม่พ้นที่จะต้องตกอยู่ใต้อำนาจของมันโดยปริยาย”

“ผมก็คิดเช่นเดียวกับผ้กอง มันร้ว่าเราสองคนไม่ได้ถือไพ่อยู่เหนือมันเลย แม้จะออกนอกพ้นการควบคุมของมันก็ตาม จะแย่งเอาพวกเราอีก 10 คนคืนมาก็ไม่สามารถทำได้ จะต่อสู้หรือโจมตี ก็เท่ากับให้มันฆ่าพวกเราทั้งหมด และลงท้ายแม้จะปล่อยเราออกมา มันก็คงรู้ว่าเราต้องตามมันไปอยู่ดี แต่...ผมคิดว่ามันยังไม่ฉลาดนักหรอก”

“ทำไม?”

แงซายไม่ตอบในขณะนั้น แต่ลุกขึ้นยืนจากก้อนหินที่นั่งอยู่อย่างใจเย็นนั้น พยักหน้าเป็นความหมายให้เขาเดินตามลงไปยังบริเวณพงไม้ในระหว่างก้อนหินหมู่หนึ่ง แล้วชี้มือให้ดูลงไปยังพื้นอันอุดมไปด้วยกรวดและใบไม้แห้งเหล่านั้น พรานใหญ่พุ่งสายตาลงไปเห็น ลืมตากว้างมองแงซายกับสิ่งที่เห็นสลับกันอยู่เช่นนั้น กัดริมฝีปากแน่นแล้วค่อยๆ ตรงเข้าไป ทรุดตัวลงสำรวจพิจารณาสิ่งนั้นเหมือนจะไม่เชื่อสายตา แงซายเข้ามาหย่อนกายคุกเข่าอยู่ตรงหน้า

มันคือดอกศร ติดระเบิด ทีเอ็นที 3 ดอก ซึ่งลักษณะของมันถูกไอ้ลิงเจ้ากรรมฝูงนั้นเหวี่ยงทิ้งอย่างปราศจากการสนใจแยแส สองดอกยังบรรจุอยู่ในกระบอกไม้ไผ่ซึ่งหล่นตะแคงอยู่ ส่วนอีกดอกหนึ่งกระเด็นออกมาพ้นที่เก็บ หล่นอยู่กับพื้นใกล้ๆ!!

“หมายความยังไงกันนี่?”

พรานใหญ่พูดออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“มันเอาปืนและของทั้งหมดของเราไปซ่อนไว้ที่ใดที่หนึ่ง แต่ลูกธนูเหล่านี้แยกอยู่ส่วนหนึ่งห่างจากกองสัมภาระของเรา สันนิษฐานว่าครั้งแรก ก็คงถือติดมือมาด้วย แต่แล้วมันคงรู้สึกว่าไม่มีประโยชน์อะไร เลยเหวี่ยงทิ้งอย่างไม่สนใจไว้ตรงนี้ ลักษณะก็ไม่น่าจะเรียกความสนใจจากมันอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงกระบอกไม้ไผ่ และก้านไม้เท่านั้นสำหรับสายตาของมัน”

“แกมาพบตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“หยก ๆ นี่เอง ก่อนที่ผมจะไปนั่งรอผู้กองอยู่ตรงก้อนหินนั่น ผมเดินแยกออกจากขบวนของมัน วกอ้อมมาทางนี้ เห็นเข้าโดยบังเอิญที่สุด”

ใบหน้าอันเครียดคล้ำของจอมพราน บัดนี้เต็มไปด้วยเค้าแห่งความหวัง เขาหยิบดอกหนึ่งขึ้นมาตรวจพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด แล้วก็ตรวจไปยังอีกสองดอก ครางออกมาอย่างปีติว่า

“มันยังใช้ได้ดีทั้งสามดอก แงซาย...ว่าแต่คันธนูล่ะ?”

“คงจะติดไปกับกองสัมภาระส่วนใหญ่ของเราด้วย ผู้กอง ผมจำได้ว่าเมื่อเราเลิกใช้ธนูคันนั้นแล้ว ผมปลดสายออกยึดคันออกเป็นไม้ท่อนตรงและมัดรวมติดอยู่กับไม้คานสำหรับหาบของเมื่อมันหาบของของเราไป คันธนูก็คงติดไปด้วย”

“เอายังไงกันดี...”

พรานใหญ่พึมพำเหลียวไปรอบ ๆ อีกครั้งอย่างกระสับ-กระส่าย **การพบดอกธนูติดระเบิดโดยบังเอิญ ซึ่งเจ้าลิงดำพวกนั้นโยนทิ้งไว้อย่างไม่สนใจ มันหมายถึงว่า อำนาจ**

บางส่วนที่สูญเสียไปกลับคืนมาแล้ว แม้จะไม่มีหลักประกันอะไรให้หวังได้มากนัก มันก็ยังดีกว่าไม่มีความหวังใดๆ เสียเลย ต่อไปนี้มันก็ขึ้นอยู่กับปัญหาเท่านั้นที่จะเลือกโอกาสและเหตุการณ์ ใช้มันให้มีประโยชน์ขึ้นมาเท่าที่จะทำได้ เพราะลำพังปืนกับกระสุนที่อยู่ในวงจำกัด ไม่สามารถจะช่วยอะไรขึ้นมาได้เลยจนนิดเดียว เมื่อเปรียบเทียบกับพลังพลอันมากมายของกองทัพทโมนเหล่านั้น

แต่อำนาจของระเบิดทีเอนที ซึ่งติดอยู่ยังปลายธนูทั้งสามดอกน่าจะมีอิทธิพลให้พวกมันแตกตื่นเกรงกลัวขึ้นมาได้บ้างจากอานุภาพทำลายอันรุนแรง และกัมปนาทของเสียงประดุจปืนใหญ่นั้น สำคัญจะเลือกเวลาใช้ได้ถูกต้องหรือไม่เท่านั้น

ทั้งสองแลตากันนิ่ง แงซายก็คงเผชิญอยู่กับปัญหาเช่นเดียวกันกับเขาเหมือนกันในข้อที่ยังนึกไม่ออกว่าจะใช้ระเบิดทั้งสามลูกนี้ให้เป็นประโยชน์ขึ้นมาได้อย่างไรในภาวะเช่นนี้

“ถ้าผู้กองคิดว่าการที่เราขาดคันธนูกลายเป็นปัญหาสำคัญก็ผ่านพ้นข้อนี้ไปได้ แถวนี้มีต้นไผ่และหวาย พอที่จะดัดแปลงได้อย่างกะทันหัน ผมขอเวลาเหลาคันเพียงชั่วโมงเดียว เดินไปเหลาไปก็ได้ อาจไม่ดีเท่าคันเก่าที่ทำไว้อย่างประณีต แต่รับรองว่ามันพอที่จะส่งดอกธนูไปได้เมื่อถึงคราวจำเป็น”

“แกแน่ใจหรือ แงซาย?”

“ผมแน่ใจ”

รพินทร์ ไพรวัลย์เก็บดอกธนูเข้ากระบอก ส่งให้แงซายแล้วสั่งเร็วปรื๋อ

"อย่าให้เสียเวลาแม้แต่อีกอึดใจเดียว แงซาย แกเอาดอกศรพวกนี้ติดตัวไว้ก่อน แล้วไปจัดการหาไม้ไผ่ทำคันธนูเดี๋ยวนี้ ฉันจะไปคอยแกอยู่ที่ปากทางก่อนจะลงทุ่งข้างล่างโน่น เพื่อส่งสัญญาณให้พวกเรารู้ แกหาไม้ไผ่ได้เสร็จรีบไปพบฉันตรงนั้น แล้วเราจะหารือกันอีกที"

ทั้งสองผละแยกจากกันโดยเร็ว แงซายคว้ากระบอกศรขึ้นสะพายไหล่ ตัดทางหายเข้าไปในละเมาะไม้ด้านหนึ่ง รพินทร์ก็ออกวิ่งลงไปตามทางลาดชันนั้น แล้วปีนขึ้นไปบนยอดหินสูงตรงบริเวณปากทางก่อนจะนำออกสู่ที่ราบโล่งของทุ่งหญ้า

โดยตำแหน่งนี้ เขาสามารถมองเห็นกองทัพทโมนเคลื่อนตัดไปในทุ่งหญ้าสีเขียวขจี แลเป็นทิวเหมือนเส้นเดินของพวกมดดำบ่ายหน้าไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ กลางขบวนสีดำนั้นพอจะสังเกตกลุ่มเชลยมนุษย์กลางที่ล้อมได้จากสีสันของเสื้อผ้าที่แตกต่างออกไปจากสีขนอันดำสนิท

ขณะนั้นแดดตอนใกล้เที่ยง แผดจ้าสว่างไสวไปทั่วปริมณฑล ทัศนวิสัยรอบด้านกระจ่างแจ้งและเต็มไปด้วยความร้อนอ้าว

จอมพรานแหงนหน้า สังเกตดวงตะวัน แล้วดึงมีดโบวี่ที่อยู่ในซองข้างเอวออกมา ตัวมีดทำด้วยสแตนเลส สตีลทั้งอันกระทบแสงแดดส่องสะท้อนเป็นประกายวับวาบ เบนมุมรับแสงสะท้อนฉายสัญญาณเป็นรหัสมอร์สไปยังกลุ่มของพรรคพวก ซึ่งพากันเดินอยู่กลางทุ่งห่างออกไปประมาณ 4-5 ร้อยเมตรนั้นทันที

ดูเหมือนบุญคำจะสังเกตเห็นแสงสะท้อนประหลาดซึ่งฉายมาจากที่ใดที่หนึ่ง ตรงชายเนินที่ผ่านพ้นกันออกมาแล้วเป็นคนแรกจึงชี้มือบอก

“นาย! ดูโน่น แสงคล้าย ๆ ใครส่องกระจกกับตะวันฉายมาทีเรา”

ทั้งหมดหันขวับไปสังเกตทันที แล้วเชษฐาก็ร้องออกมาว่า

“จริง ๆ ด้วย! นี่มันสัญญาณนี่...ไม่มีใคร รพินทร์แน่ อ่านดูซิไชยยันต์ พรานใหญ่ของเราส่งข่าวอะไรกระมัง?”

ไชยยันต์เบิกตาจ้อง พยายามสังเกตแสงสะท้อนวูบวาบอันมีจังหวะสั้นยาวสลับกันนั้นอย่างตั้งอกตั้งใจ ครั้งแรกก็นึกว่าตาฝาดไปแต่แล้วก็บังเกิดความแน่ใจขึ้นทันที เมื่อแสงนั้นปรากฏติดต่อกันอยู่หลาย ๆ ครั้ง

“ใช่แล้ว รพินทร์!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่อุทานออกมาอย่างยินดี รีบควานหากล่องบุหรี่โลหะที่ติดกระเป๋าเสื้ออยู่ขึ้นมาเปิดออกรับกับแสงตะวันแล้วฉายเป็นสัญญาณตอบไป เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามทราบว่าบัดนี้ ฝ่ายของตนรู้ตัวแล้ว และกำลังรอฟังข่าวอยู่

เมื่อนั้นเอง รหัสสัญญาณตามระบบสื่อสารสากล ก็ส่งความมาทันที ทุกคนเห็นไชยยันต์จ้องผสมอ่านอยู่ในใจ ครู่ใหญ่ก็ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัวว่า

“ฮ้า!”

“ทำไม ไชยยันต์?”

เชษฐาดารินและมาเรียร้องถามเป็นเสียงเดียวกัน

“รพินทร์พบกับแงซายแล้ว และบอกมาว่าพบลูกธนูติดระเบิดของเราด้วย มันทิ้งอยู่ที่ป่าตีนเนินก่อนจะลงทุ่งนี่เอง!”

ความตื่นเต้นบังเกิดขึ้นกับคณะทั้งหมดในทันที

"เป็นความจริงหรือ ไชยยันต์ ? "

ท่านหัวหน้าคณะก้าวพรวดเข้ามาชิดตัวสหาย ของเขา ผู้ยังจ้องเขม็งอยู่ที่สัญญาณแสง สะท้อนนั้น

"จริงหรือไม่จริงก็อยู่ที่พรานใหญ่ของเราเอง แต่ฉันรับรองว่าแปลสัญญาณไม่ผิดแน่ นั่นไง...เขาบอกซ้ำซ้อความเดินมาอีกแล้ว เหมือนจะเกรงว่าทางฝ่ายเราจะไม่เข้าใจอย่างนั้นแหละ"

"ตอบไปเร็ว ว่าเรารู้เรื่องแล้ว และถามไปว่าเขาจะเอายังไง"

ไชยยันต์ฉายแสงตามคำสั่งของเชษฐาไปทันที แล้วก็ได้รับคำตอบ ซึ่งไชยยันต์อ่านช้า ๆ ทีละคำให้ทุกคนรับทราบว่า

“เดินต่อไปเป็นปกติ กำลังตามมาห่างๆ คอยสังเกตสัญ-ญาณติดต่อด้วย เลิกกันก่อน”

สัญญาณแสง ถูกตัดหายไปเพียงข้อความแค่นั้น ทั้งสิบคนคงเดินไปในการควบคุมของกองพันวานรเหล่านั้น โดยไม่ทำอะไรกระโตกกระตากให้เป็นที่ผิดสังเกตของพวกมัน และสัญญาณแสงที่โต้ตอบกัน ก็ไม่เป็นที่สนใจหรือเฉลียวรู้ของเจ้าพวกทโมนไพรใดๆ ทั้งสิ้น

มันยังไม่ฉลาดพอที่จะทราบว่าเชลยมนุษย์ในความควบคุมของมันมีการติดต่อส่งความกันได้กับอีกคนหนึ่ง ที่มันปล่อยให้พ้นสายตาออกไป ทั้งหมดแปรแถวจากการเดินเรียงสอง กลายเป็นเดินจับหมู่เป็นกลุ่มอย่างใกล้ชิดกันทันที เพื่อโอกาสที่จะซุบซิบหารือกัน จากข่าวใหม่อันน่าจะเป็นผลดี ซึ่งได้รับอย่างไม่คาดฝันมาก่อนนั้น

“รพินทร์ไม่บอกหรือว่า เขามีแผนการอย่างไร?”

ดารินถามอย่างร้อนใจ

“ยังไม่เห็นบอกอะไรมากไปกว่านั้น นอกจากให้เดินกันไปเรื่อยๆ และว่าจะตามมาทุกระยะ ยังคงตัดสินใจอะไรไม่ได้แน่นอนเหมือนกัน”

“พี่ใหญ่คิดว่า การที่รพินทร์กับแงซายได้ธนติดระเบิดของเราคืนมาในสภาพเช่นนี้ มันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรือคะ?”

หล่อนหันไปถามพี่ชายด้วยสีหน้าและอาการที่เต็มไปด้วยความกังวล

“มีน่ะต้องมีแน่ เพราะนั่นมันหมายถึง ‘อำนาจ’ ของเราเพียงแต่ต้องเลือกใช้ให้มันถูกกับสถานการณ์เท่านั้น ส่วนอย่างไร

ถึงจะเรียกว่าถูกกับสถานการณ์ พี่เองเดี๋ยวนี้ก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน”

“หวังว่าทั้งสองคนนั่นคงไม่ทำอะไรโง่ๆ ขึ้นนะ แทนที่เขาจะช่วยเรา พวกเรากลับจะต้องมาตายกันทั้งหมด”

มาเรียเอยขึ้นด้วยความวิตกกังวลพอๆ กับดารน หลอนเดินเหลียวหน้าเหลียวหลัง คอยสังเกตภูมิประเทศแวดล้อมไปตลอดทาง

“ทำโง่ๆ ยังไง?” ไชยยันต์ถาม

“ก็นึกว่าอำนาจระเบิด จะทำให้มันเกรงกลัวแตกพ่ายไปได้ โดยใช้วิธียิงผ่าเข้ามากลางฝูงนี่น่ะซิ จริงอยู่พวกมันอาจตายย่อยยับ แต่ที่เหลือก็คงมีจำนวนพอที่จะฆ่าพวกเราทั้ง 10 คนนี่ได้ภายในพริบตาเหมือนกัน”

เชษฐาสั่นศีรษะ

“คุณพูดเหมือนกับว่า ไม่รู้จักรพินทร์กับแงซายงั้นแหละเมย์ ทั้งสองคนนั่นรอบคอบที่สุด และในวิกฤตการณ์ของหมู่คณะเช่นนี้เราต้องยอมรับว่าทั้งคู่มีไหวพริบความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าพวกเราเสียอีก ผมมั่นใจอย่างเต็มที่ว่า ถ้าเขาลงมือปฏิบัติการอะไรลงไปจะต้องไม่พลาดเลย”

“ถ้ารพินทร์กับแงซายฉลาดจริง เขาจะต้องไม่ใช้ธนติดระเบิดเป็นอันขาด แม้ว่าจะมีอยู่ในมือแล้วเช่นนี้ก็ตาม”

“หมายความยังไง?”

“ฉันมั่นใจค่ะ พี่ใหญ่”

มาเรียตอบแผ่วเบา ขณะที่หรี่ตา

“มั่นใจว่า สันติวิธีและไมตรีมิตรภาพเท่านั้น ที่จะทำให้

เราผ่านพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนี้ไปได้ ไม่ใช่การใช้กำลัง มันพิสูจน์ให้เราเห็นแล้วว่ามันไม่ได้เป็นศัตรูกับเรา ในขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นว่า ถ้าคิดจะเป็นศัตรูกันเมื่อไหร่มันจะเป็นคู่ต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด โดยไม่มีทางเอาชนะมันได้เลย เชื่อเถอะ! มันเพียงแค่ประสงค์อะไรจากเราสักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นภัยกับพวกเราแน่นอน ไพรวัลย์กับแงซายได้ธนูติดระเบิดคืนมา ก็จัดว่าเป็นการดีที่สุดแล้ว เขาควรจะคุม ‘อำนาจ’ ในกำมือชนิดนั้นไว้เฉยๆ เพื่อรอดูท่าทีของมันจนวาระสุดท้าย ไม่ควรจะทำอะไรในขั้นแตกหักลงไปเสียก่อน เขาต้องไม่ลืมด้วยว่าลำพังธนูติดระเบิดนั้น มันไม่ได้ช่วยอะไรให้เราดีขึ้นมาได้เลย ตราบใดก็ตามที่สัมภาระใหญ่ของเรายังไม่ได้คืนมาครบถ้วน ต่อให้เราขับไล่หรือทำให้มันเกรงกลัวเราจนแตกหนีไปหมด เราก็อับจนสิ้นท่าอยู่นั่นเอง ในเมื่อขาดปัจจัยในการดำรงชีพซึ่งตกอยู่ในกำมือของมัน โดยที่เราก็ไม่รู้ว่ามันเอาไปซ่อนไว้ที่ไหน”

ทุกคนงันไป และเห็นจริงด้วยตามเหตุผลของมาเรีย

“เราฝากชีวิตไว้กับเขาตลอดแล้ว”

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างหนักแน่นเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“ทุกสิ่งทุกอย่างจึงสุดแล้วแต่เขาจะตัดสินใจดีกว่า พวกเราในขณะนี้มีหน้าที่อยู่อย่างเดียวคือทำตามคำสั่งของเขาเท่านั้น บางขณะบางสถานการณ์เราจำเป็นต้องมอบการชี้ขาดไว้ให้แก่เขาเพียงคนเดียว”

ดังนั้นจึงไม่มีใครมีข้อวิตกวิจารณ์ใดๆ ขึ้นอีก นอกจากจับกลุ่มเดินกันได้ด้วยอาการสงบและระวังตัวแจ พร้อมทุกขณะจิตที่จะต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันยังไม่สามารถทำนายได้ถูก ซึ่งอาจเกิดขึ้นวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ ไชยยันต์คอยหมั่นสังเกตอยู่ตลอดเวลา ว่าจะมีสัญญาณใดๆ ส่งมาจากรพินทร์อีกบ้างหรือไม่

ดารินกำหนดอยู่ในใจตลอดเวลาว่า หล่อนมีกระสุนปืนทั้งไรเฟิลและปืนสั้นอยู่กี่นัด และถ้าเกิดเหตุการณ์ตะลุมบอนกันขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน อันเนื่องมาจากรพินทร์กับแงซายยิงธนูติดระเบิดเข้ามากลางฝูง หล่อนจะหาทางหนีเอาตัวรอดเช่นไร

แต่พี่ชายอ่านสีหน้าและความรู้สึกของน้องสาวออก กระซิบบอกให้ทราบว่า ทั้งพรานใหญ่และเจ้าองครักษ์พิเศษของหล่อนคงไม่ทำอะไรบุ่มบ่าม โดยไม่นัดแนะให้ทราบเป็นอันขาดอย่างน้อยที่สุดก่อนจะลงมือปฏิบัติการอย่างใดลงไป ก็คงจะต้องส่งสัญญาณเตือนให้ทราบเสียก่อน

ส่วนมาเรียนั้นเดินทอดระยะห่างลงไปข้างหลัง พยายามทอดไมตรีตีสนิทกับเจ้าตัวจ่าฝูงที่เดินมาใกล้อีกครั้ง เพื่อหยั่งดูท่าทีของมัน ซึ่งก็ได้ผลอย่างดี ไอ้นิลเพชรไม่ได้แสดงอาการดุร้ายอะไรกับหล่อนทั้งสิ้น เพียงแต่เมื่อเห็นหล่อนรีรอหรือแกล้งเดินถ่วงช้าคล้ายๆ จะไถลออกนอกเส้นทางของมัน มันก็จะเข้าไปหยุดรอคอยอยู่ใกล้ๆ และแสดงกิริยาเป็นเชิงเตือนให้หล่อนออกเดินต่อ

ครั้งหนึ่งหล่อนแกล้งเดินสะดุดและล้มลงนอนเฉยอยู่กับที่

คล้ายจะไม่มีแรงเดินต่อไป มันก็ตรงเข้ามาทำท่าเหมือนจะอุ้ม หรือแบกหล่อนไป จนกระทั่งแหม่มสาวบอกกับตนเองว่าหล่อนสามารถจะทำความเข้าใจกับมันเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ และถ้าไม่เกรงว่าพรรคพวกคนอื่น ๆ จะมีความรู้สึกพิกลขึ้น หล่อนก็อยากจะให้มันอุ้มหล่อนไปเสียด้วยซ้ำ สบายดีเสียอีก จะได้ไม่ต้องออกแรงเดิน แต่คราวนี้มันจะพาหล่อนข้ามฟ้าป่าหิมพานต์ถึงไหนก็เชิญ

นั่นเป็นความคิดอยู่ภายในใจคนเดียวของมาเรีย หล่อนไม่เกรงกลัวทโมนไพรฝูงนี้อีกแล้ว จากความเชื่อมั่นบางประการที่เกิดขึ้นโดยประสาทสัมผัสของตนเอง ระแวงหวาดอยู่แต่เพียงพรานใหญ่หรือแงซาย จะทำเสียพิธีขึ้นเท่านั้น

ทางด้านจอมพรานภายหลังจากส่งสัญญาณติดต่อไป ยังไชยยันต์แล้ว ก็ยืนสงบรอคอยแงซายอยู่ที่เดิม มองดูทิวแถวของวานรดำอันมากมาย ที่ห้อมล้อมแห่มนุษย์ไว้ใจกลางนั้นค่อย ๆ เคลื่อนขบวนห่างออกไปเป็นลำดับ พร้อมกับสมองที่ทำงานอย่างหนัก

พักใหญ่ต่อมาแงซายก็โผล่ออกจากป่าด้านหลังอย่างรีบร้อน ในมือมีคันไม้ไผ่ซึ่งตัดมาได้รูป เห็นสัญจานว่าพอจะดัดแปลงเป็นคันธนูได้ โดยอาศัยการเหลาอีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สหายศึกหรืออีกนัยหนึ่งคู่ปรับของเขาไม่ยอมเสียเวลาเปล่า มือทั้งสองพร้อมด้วยมีด จัดการอยู่กับไม้ไผ่ท่อนนั้นอยู่ตลอดเวลาอย่างคล่องแคล่วชำนาญการ แม้แต่ในขณะที่ตรงเข้ามาสมทบกับเขา

“แน่ใจหรือ แงซาย ว่าเส้นหวายที่แกดัดแปลงเป็นสายธนูจะใช้งานได้ผลเท่ากับสายหนังคันเก่า?”

เขาถามโดยที่ยังไม่อาจคิดอะไรได้ตกในขณะนั้น ทันทีที่เห็นแงซายพรวดเข้ามาถึง

“เราต้องเสี่ยง ผู้กอง แต่ผมเชื่อว่าอย่างน้อยที่สุด มันก็พอจะส่งดอกธนูพ้นแหล่งออกไปได้ ในระยะห่างพอที่จะไม่เป็นอันตรายแก่เรา แม้อาจไม่มีรัศมีไกลเท่าเก่า”

“แกคิดอะไรออกบ้างหรือยัง?”

แงซายสั่นศีรษะ

“ผมก็กำลังจะถามผู้กองอยู่”

“ฉันติดต่อสัญญาณกับคณะเจ้านายของเราได้แล้ว บอกให้เขารู้ว่าเราได้ธนูคืนมาแล้ว และกำลังจะตามเขาไป ให้เขายอมไปกับมันโดยปกติก่อน”

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องแล้ว เราต้องประวิงเวลาไว้เพื่อโอกาสแห่งความคิด แต่สาบานได้ว่าแม้ผมจะได้‘ไอ้นี่’คืนมาแล้วก็ตาม ผมยังมองไม่เห็นทางอะไรเลยทั้งสิ้น”

พรานใหญ่จ้องตาเขม็ง

“ฉันเชื่อแก แงซาย ว่าแกก็คงอับจนต่อปัญญาเหมือนๆ ฉัน ในขณะนี้นั่นแหละ แต่ถึงอย่างไรก็อยากเตือนไว้ให้เป็นข้อคิดด้วยว่านี่เป็นภาวะวิกฤต เกี่ยวกับความเป็นความตายของพวกเราทั้งหมดแล้ว ตัดสินใจทำอะไรพลาดไปแม้แต่นิดเดียว 10 คนของเรานั่นตายหมด นาทีนี้แกคิดยังไม่ออกไปเป็นไร แต่นาทีหน้าหรือนาทีต่อๆ ไปถ้าบังเอิญมองเห็นลู่ทางขึ้น หวังว่าคงไม่นิ่งเฉยไว้เพื่อจะรอดูฉันโง่งั้นไม่ใช่รึ?”

แงซายยิ้มออกได้เป็นครั้งแรก จากสีหน้าตายด้านนั้น ก้มศีรษะลงอย่างอ่อนน้อมคารวะ

“ผมอาจไม่ซื่อสัตย์นัก ในสายตาของผู้กอง แต่ผู้กองก็น่าจะทราบดีว่า ผมมีความห่วงใยต่อ 10 ชีวิตนั่นไม่น้อยไปกว่าผู้กองเช่นกัน และแต่ไหนแต่ไรมา ผมก็ไม่เคยเห็นว่าผู้กองของผม ‘โง่’ เลยสักครั้ง”

“ความจริงก็เป็นโอกาสแล้ว ที่เราสองคนหนีเอาตัวรอดออกมาได้เพียงสองคน ทำไมเราจึงไม่หนีเอาตัวรอดต่อไป ปล่อยพวกนั้นไว้ตามยถากรรม”

แงซายหัวเราะด้วยอารมณ์ขันแท้จริงเป็นครั้งแรก ทำให้ใบหน้านั้นแลดูงามสดใสขึ้นอย่างประหลาด

“โปรดอย่าทดลองใจผมด้วยคำพูดเช่นนี้เลย ผู้กองที่รัก... ไปเถอะ เรารีบออกก้าวสกัด จะได้ใช้เวลาเหล่านี้คิดไปด้วย ดีกว่าที่ผู้กองจะมาคิดด่าว่าทิ่มตำอะไรผม”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ ในลำคอ ใช้หลังมือตบแผงอกอันกว้างใหญ่เต็มไปด้วยพละกำลังนั้นหนักๆ ด้วยความรู้สึกครึ่งรักครึ่งชังระคนกันจำแนกไม่ถูก แล้วเคลื่อนออกจากที่โดยเร็ว

บุคคลผู้มีความสำคัญยิ่งสำหรับคณะเดินทางทั้งคู่ ออกสาวรอยเท้าสกัดแนวการเคลื่อนขบวนไปของไอ้ฝูงวานรดำเหล่านั้นทันที

โดยอ้อมป่าโปร่งด้านตะวันออกขนานคู่ไปกับเส้นทางเดินของพวกมัน เว้นระยะห่างเยื้องหลังประมาณ 500 เมตร ซึ่งถ้า

จำเป็นก็สามารถเร่งฝีเท้าไปดักหน้าได้ทันที แม้ภูมิประเทศจะเป็นทุ่งหญ้าซึ่งประกอบไปด้วยเนินสูงๆ ต่ำๆ อยู่ทั่วไป ก็ไม่เป็นการยากเลยที่จะกำหนดหมายตาฝูงของพวกมันได้ทุกระยะ เพราะจำนวนไพร่พลอันมากมาย เดินแห่กันไปเต็มทุ่งราวกับทหารยกทัพเหล่านั้น และโดยการที่ปลีกตัวออกห่างมาเช่นนี้ ทำให้มองเห็นรูปขบวนและทิศทางการบ่ายหน้ามุ่งไปของพวกมันได้อย่างถนัดชัดเจนที่สุด เพราะมันยาตรากันไปอย่างช้าเพื่อรอเชลยมนุษย์ซึ่งก็ดูเหมือนจะพากันเดินเตะถ่วงตามสบาย เพราะความที่ยังไม่อาจตัดสินใจเด็ดขาดแน่นอนลงไปอย่างใดได้

ประกอบกับความพิศวงที่สังเกตเห็นว่าสรรพสัตว์ซึ่งตามปกติแล้ว ควรจะแลเห็นหากินอยู่กลาดเกลื่อนทุ่งตามสภาพอันควรเป็นไปของป่าแถบนี้ ในวาระพากันหลีกเร้นหนีหายกันไปหมด ไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามาให้เห็นแม้แต่นกสักตัว พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า พวกมันเป็นเจ้าถิ่นครองอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือสำสัตว์ทั้งมวลโดยสิ้นเชิง

“ถ้ามันมีสมองหรือไหวพริบดีกว่านี้ มันควรจะส่งกองสอดแนมของพวกมันบางส่วน ออกติดตามดูเราสองคนว่า ที่หนีหายออกมานอกการควบคุมของมันนั้น เราไปทำอะไร อยู่ที่ไหน แต่นี่มันไม่ยอมสนใจกับเราเอาเลย”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้น

“ผมคิดว่ามันไม่แยแสกับเรามากกว่า เพราะเชื่อว่าถึงปลีกตัวออกนอกรัศมีควบคุมของมันมาได้ ก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ และในที่สุดก็ต้องติดตามพวกมันไปด้วยเองอย่างเช่นที่เราทำอยู่ในขณะนี้”

แงซายว่า เดินเหลาคันธนูอย่างเร่งรีบไปพลาง

“แกจะทำคันธนูของแกเสร็จในเมื่อไหร่?”

“ไม่เกินภายในครึ่งชั่วโมงนี้”

“มันจะพาพวกเราเดินไปไกลอีกสักแค่ไหนนะ?”

รพินทร์แหงนหน้าดูดวงตะวันอันแผดเปรี้ยงอยู่กลางศีรษะ

“ผมคะเนไม่ถูก”

“แงซาย แกคิดว่าพวกมันจะกลัวอำนาจระเบิดของเราบ้างไหม ถ้าหากว่ามันตูมขึ้นโดยถูกจังหวะ เวลาและสถานที่ให้มากที่สุด อันหมายถึงว่าพวกเราทั้งหมดต้องออกพ้นจากการควบคุมของมันเป็นอิสระได้ทันที?”

เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรนิ่งไปอึดใจ ก็ตอบว่า

“โดยระเบิดทั้งสามลูก ที่มีอยู่ในมือเราขณะนี้ ไม่เป็นการยากเลย ที่เราจะช่วยพวกของเราทั้งหมด ให้ปลอดภัยรอดพ้นออกมาจากเงื้อมมือของพวกมัน แต่ผู้กองลองใคร่ครวญสักนิด สมมติว่าพวกเรารอดพ้นออกมาได้ เท่าๆ กับที่มีอำนาจอยู่ในมือพอที่จะขับไล่ไม่ให้มันมารบกวนเราอีกต่อไปได้ ทว่าจะมีประโยชน์อันใดขึ้นมา...”

“แกหมายถึง สัมภาระของเราที่มันยึดไปกระมัง?”

“ใช่!”

พรานใหญ่อึ้ง

แงซายกล่าวแผ่วเบาต่อมาว่า

“และสมมติว่า เราสามารถทำให้มันแตกพ่ายไปได้ แล้วหลังจากนั้น ก็ออกติดตามค้นหาของของเรา โดยแกะรอยมัน

ต่อไป...บางทีอาจต้องตามจนถึงถิ่นที่อยู่ของมัน ซึ่งถ้าเป็นกรณีนั้น...”

เจ้าผู้ช่วยจำเป็นของเขาเว้นระยะลงเพียงแค่นั้นพร้อมกับยักไหล่ จอมพรานถอนใจยาว

“ฉันเข้าใจดี ว่าแกหมายถึงอะไร แกกำลังจะพูดว่า ถ้าเราจะแกะรอยมันเพื่อตามสัมภาระเราต่อไป ก็สู้ยอมไปกับมันเสียโดยดีเช่นในขณะนี้ไม่ดีกว่าหรือ เพราะมันก็กำลังนำเราไปอยู่แล้ว”

“ผู้กองก็ตระหนักในสถานการณ์หนักเบาดีอยู่ทุกอย่างแล้ว จะให้ผมต้องพูดอะไรอีก ขณะนี้ผมรอก็แต่เพียงคำสั่งของผู้กองให้เด็ดขาดออกไปเท่านั้น ว่าจะให้ผมทำเช่นไร?”

จอมพรานถอนใจอีกเฮือกใหญ่ พร้อมกับโคลงศีรษะ

“ในชีวิตของแกกับฉันก็ต่อสู้โรมรันกับสัตว์มาแล้วทุกชนิด ยังไม่เคยมีครั้งใดที่เราจะต้องตกเป็นรอง และอับจนปัญญาถึงเพียงนี้ มันกำความได้เปรียบเราไว้ทุกประตูชนิดที่มองไม่เห็นหนทางต่อสู้เลย นิทรานครอันอาถรรพณ์เราผ่านกันมาได้แล้ว ไทรันโนซอรัสตัวเท่าภูเขา เราก็พ้นมันมาได้โดยไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก แต่ไอ้ลิงใหญ่ที่รวมกลุ่มผนึกกำลังกันเป็นชมรมพวกนี้กำลังทำให้เราสิ้นท่า”

“ผู้กองไม่คิดบ้างหรือว่า ปัญหาใหญ่ที่เราเผชิญอยู่ในขณะนี้ บางทีมันอาจเป็นเพียงแค่เส้นผมบังภูเขาอยู่เท่านั้น”

รพินทร์หันขวับไปมองหน้า

“แกหมายถึงอะไร?”

“ทำไมเราไม่พิจารณากันในจุดสำคัญจุดเดียว ซึ่งอาจ

เป็นปมคลี่คลายปัญหาทั้งหมดก็ได้ นั่นก็คือ มันจะเอาพวกเราทั้งหมดไปไหน เพื่ออะไร?”

“ฉันตั้งคำถามชนิดนี้แก่ตัวเอง นับตั้งแต่วินาทีแรกที่รู้สึกตัวว่ามันบังคับให้พวกเราไปกับมันแล้ว...แต่เราจะรอเพื่อได้คำตอบนี้ในวินาทีสุดท้าย โดยที่หมดโอกาสจะช่วยเหลือตัวเองอีกแล้ว ไม่ได้”

“แต่วินาทีสุดท้าย ที่เราจะช่วยตัวเองให้รอด ก็ถืออยู่ในมือของเรานี่แล้ว”

พร้อมกับพูด แงซายชูคันธนูให้ดู

“เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่เท่านั้น ที่เราจะพิจารณาว่ามันเป็น‘วินาทีสุดท้าย’ จริงๆ ของเรา แต่ต้องไม่ก่อนหน้านั้น มิฉะนั้นสิ่งที่เราหวังไว้จะพินาศสูญสิ้นไปในทันที”

“แกพูดถูก แงซาย ระเบิดทั้งสามลูกที่เรามีอยู่ในขณะนี้จะทำประโยชน์ให้แก่เราได้ ก็เพียงแค่ต่อรองกับชีวิตของพวกเราเองในวาระสุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น แต่ไม่ได้ช่วยให้เราใช้เป็นอำนาจบีบบังคับให้มันเอาสัมภาระคืนให้แก่เราได้เลย ว่าแต่...แกใช้สัญญาณแสงได้ไม่ใช่รึ”

“ผมอยากจะโกหกผู้กองว่า ผมไม่มีความรู้เรื่องรหัสสัญญาณ” แงซายพูดยิ้มๆ “แต่ผู้กองก็ขอคำมั่นสัญญาไว้ก่อนแล้วว่า ในภาวะเช่นนี้ อย่าให้ผมโกหกหลอกลวงอะไรผู้กองเลย เพราะฉะนั้น...”

“ประเดี๋ยวเตะเปรี้ยงเลย...

รพินทร์แยกเขี้ยวแล้วส่งมีดโบวี่ที่ติดเอวอยู่ทั้งฝัก เสือกพรวดไปให้

“เอ้า! เก็บไว้สำหรับส่งสัญญาณ มีดของแกมันรับแสงไม่ได้มากนัก แต่เล่มนี้เป็นสแตนเลส”

แงซายคงยิ้มอยู่เช่นนั้น รับมีดจากเขามาอย่างสงบเสงี่ยม

“ผมยังไม่เข้าใจ ผู้กองจะให้ผมทำอย่างไร”

“ฉันจะแยกจากแกที่นี่ เดี๋ยวนี้ โดยกลับเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกเราทั้งหมดกลางวงล้อมของมัน ส่วนแกคุมเชิงอยู่ด้านนอกตามเดิม สะกดรอยตามไปทุกระยะไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เราจะติดต่อกันโดยสัญญาณแสง แกใช้มีดเล่มนี้ของฉันเป็นเครื่องสะท้อนแสง ส่วนฉันเมื่อกลับเข้าไปในกลุ่มของพวกเราแล้วดูเหมือนจะมีกล่องบุหรี่ของนายทหารสำหรับส่งแสงสะท้อนได้เหมือนกัน เมื่อครู่นี้เขาก็ใช้สัญญาณตอบฉันมาได้ เพราะฉะนั้นเครื่องมือทางโน้นมีอยู่แล้ว ทางด้านแกไม่มี จึงเอามีดของฉันไว้ เสือกทำเซ่อต้องให้เสียเวลาอธิบายกันอยู่มากๆ เสียเวลาจริงๆ ห่าจวกนี่!”

ไอ้คนหน้าตายจอมกวนประสาท ดึงมีดโบวี่ออกจากฝักทดลองส่งล้อเล่นกับแสงตะวัน มิหนำซ้ำยังแกล้งฉายแสงวูบเข้าตาเขาเสียงั้น จนรพินทร์ต้องเบือนหน้าหนี

“มีดของผู้กองสกปรกมาก ถ้าตะวันจางแสงลงเมื่อใดมันจะรับแสงสะท้อนไม่ได้เลย นอกจากจะต้องเหลาคันธนูไป ผมเห็นจะต้องเดินลับมีดของผู้กองไปด้วย”

“พับผ่าเถอะวะ ไอ้แงซาย...”

“บางทีผู้กองอาจลืมไปเสียอย่างหนึ่ง”

เจ้าองครักษ์พิเศษของดาริน พูดสวนคำผรุสวาทของเขาอย่างเป็นการเป็นงานขึ้น เพื่อบ่ายเบนโทสะของเขาเสีย

“ผมพูดภาษาไทยกับผู้กองได้ แต่ผมไม่รู้หนังสือไทยเลย แม้แต่ตัวเดียว”

“ก็พ่อมึงรู้ภาษาพม่าหรือกะเหรี่ยงไหมล่ะ?”

แงซายยักไหล่

“ก็อีกนั่นแหละ ผู้กองพูดพม่าได้ แต่ผู้กองก็คงไม่รู้จักอักษรพม่า หรือว่ารู้?”

จอมพรานเกาศีรษะแกรกๆ เขาโมโหจนต้องกลายเป็นความขำ

“จริงๆ วะ แงซาย ฉันพบคนมามากแล้ว แต่ไม่เคยเห็นใครมันดีดดิ้นลวดลายเหมือนแกเลยสักคน พูดกันง่ายๆ ดีกว่าเวลานี้ไม่ใช่เวลาที่แกจะมาตีสำนวน เล่นเหลี่ยมอะไรกับฉันเราจะใช้สัญญาณติดต่อกันด้วยภาษาสากลคืออังกฤษเข้าใจไหม?”

“อ้อ! แหม! ผมลืมไปจริงๆ...เป็นอันว่า ผู้กองจะกลับเข้าไปเดินรวมกลุ่มกับพวกเรา ส่วนผมคุมเชิงอยู่ข้างนอกตามไปด้วยห่างๆ มีอะไรส่งสัญญาณติดต่อถึงกัน”

“เออ!”

“ทางด้านผมไม่มีปัญหา ผมจะส่งสัญญาณไปถึงคณะทั้งหมดเมื่อไรก็ได้ แต่ทีนี้ผู้กองล่ะ มีอะไรฉับพลันที่จะต้องออกคำสั่งกับผม ผู้กองจะส่งสัญญาณติดต่อมาได้อย่างไร ตราบใดก็ตามที่ผู้กองไม่สามารถจะทราบว่า ขณะนี้แงซายอยู่ในทิศไหน ซ้าย ขวา หน้าหรือหลัง สมมติว่าผมอ้อมไปดักอยู่ข้างหน้าผู้กองส่งสัญญาณทางด้านหลังผมจะเห็นได้อย่างไร”

แม้จะหงุดหงิดเดือดดาลในความหน้าตายของมันเพียงไร

รพินทร์ก็สะดุดเข้ากับคำถามอันเต็มไปด้วยเหตุผล ซึ่งเขามองข้ามไปเสียนั้น

“เออ จริงด้วย เอางี้ ไม่ว่าแกจะเปลี่ยนทิศไปเดินอยู่ทางด้านใดของขบวนทั้งหมดของเราก็ตาม แกคอยส่งสัญญาณบอกให้เรารู้ด้วยทุกๆ ๑๐ นาที เป็นระยะไป ดีเหมือนกันฉันจะได้รู้ว่าขณะนี้ แกย้ายตัวเองไปอยู่ทางด้านไหนของขบวน”

แงซายพยักหน้า “ตกลง!”

แล้วก็หัวเราะเห็นฟันทั้งสองแถว

“ว่าอันที่จริงเจ้านายของเราเดินทางมาครั้งนี้อุปกรณ์ต่างเหลือเฟือเกินความจำเป็นไปมาก แต่ทำไมถึงไม่เอาวิทยุติดตัวมาด้วยสักชุดสองชุดก็ไม่รู้ ไม่น่าให้เราต้องลำบากชักดาบฉายแสงกันอยู่เลย”

“ต่อให้มีวิทยุ พ่อมึงก็ยึดเอาไปหมด”

รพินทร์กระชากเสียง

“ฉันก็มีความคิดเหมือนแกเหมือนกัน ทำไมเขาถึงไม่เช่าคอปเตอร์สักลำเหาะไปก็ไม่รู้ แทนที่จะมาเดินกันเหนื่อยยากแทบตายโหงตายห่าอยู่นี่ และถ้าได้รถถังหรือปืนใหญ่มาด้วยสักกระบอก เราก็คงจะยิงไอ้ลิงเวรพวกนี้ตายเรียบไปหมดแล้วไม่ต้องให้มันมาจับตัวไปแบบนี้”

แงซายปิดปากหัวเราะคิกๆ

“แยกกันเดี๋ยวนี้ ฉันไปละ!”

จอมพรานหน้านิ่วบอกติดต่อมาโดยเร็ว แล้วออกเดินผละเดินแยกไปในทันที แต่แล้วก็ต้องชะงักนิดหนึ่ง เมื่อเสียงแงซายร้องไล่หลังมาว่า

"ผมจะรอสัญญาณ ว่าเมื่อไหร่ผู้กองจะให้ยิงธนูติดทีเอนทีผ่าเข้าไปกลางฝูงของมัน!"

ถ้าขืนสนใจหรือรับอารมณ์มากนัก ในการยั่วเย้ากระเซ้าแหย่แบบหน้าตายของมัน บางทีเขาอาจต้องวางมวยกับแงซายเสียที่นี่แม่นมั่น

ดังนั้น จึงปรับอารมณ์ให้เยือกเย็นที่สุด ไขหูเสียแล้วก้าวรุดไปโดยไม่เหลียวหลังกลับมาอีก

ไม่นานนักในการออกตัดทางดักกลางขบวน ร่างกายของจอมพรานก็ปรากฏขึ้นกับสายตาของคณะทุกคนที่กำลังเดินกันอยู่ เขาโผล่ออกมาจากป่าโปร่งริมทุ่งทางด้านใต้ แล้วเดินผ่านฝูงของทโมนไพรเหล่านั้น เข้ามาด้วยอาการปกติ โดยเจ้าพวกนั้นก็ไม่แสดงอาการสนใจอะไรด้วย คะหยิ่นเป็นคนแลเห็นก่อนชี้โบ๊ชี้เบ๊บอกพรรคพวก ทุกคนมองจับไปที่เขาเป็นตาเดียวด้วยความประหลาดใจ

จนกระทั่งรพินทร์ฝ่าฝูงลิงเข้ามาถึงและเดินร่วมกลุ่มไปด้วย

"รพินทร์!!..."

"เฉยๆ ไว้ครับ ผมปล่อยแงซายไว้ข้างนอก กำลังสะกดตามมาทุกระยะแล้ว คุณไชยยันต์โปรดส่งกล่องบุหรี่กล่องนั้นให้ผมเถอะ ผมจะใช้ติดต่อส่งสัญญาณกับแงซายเอง"

ไชยยันต์รีบส่งกล่องบุหรี่โลหะเป็นเงาขาววับให้เขาทันที

"ไปยังไงมายังไงกันนี่ คุณพบแงซายได้ยังไง?"

"ผมหลบออกนอกวงล้อมของมันทางหลังขบวน ส่วน

แงซายคงหลบออกทางด้านหน้า มันดักคอยผมอยู่ก่อนแล้วในป่าโปร่งริมทางด่านก่อนจะเดินลงทุ่งนี่ แงซายเป็นคนพบลูกธนูของเราทั้งสามดอก กระบอกศรพร้อม สันนิษฐานว่าพวกมันคงจะเหวี่ยงทิ้งอย่างไม่สนใจ ตกอยู่ในซอกหินริมทางนั่นเอง”

ดารินกรากเข้ามาจับแขนเขาไว้อย่างลืมตัว ถามเร็วปรื๋อ

“จริงหรือ ที่เราได้ธนูติดระเบิดคืน แล้ว...ยังใช้ได้ดีหรือเปล่า?”

“จริงครับ ผมตรวจสอบดูแล้ว สายชนวนยังติดอยู่พร้อมและระเบิดก็ยังมัดแน่นหนากับดอกธนูดีอยู่ ขาดที่คันธนูเท่านั้น ขณะนี้แงซายก็กำลังเหลาใหม่อยู่แล้ว ใช้เส้นหวายขึงแทนสายหนัง อีกสักครู่ก็คงเสร็จและพร้อมที่จะใช้งานได้ทันที”

“แล้วจะเอากันยังไงนี่?”

เชษฐาจ้องหน้าเขาเขม็ง

“ผมยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกเหมือนกันครับ เลยปล่อยแงซายให้คุมเชิงอยู่ข้างนอก ตัวเองกลับเข้ามาก่อน ผมอยากจะฟังความเห็นของคุณชายกับพวกเราทุกคนด้วย”

“เรายังไม่รู้ว่าสัมภาระข้าวของของเรา พวกมันเอาไปซ่อนไว้ที่ไหนนะ”

ไชยยันต์พดร้อนรนอย่างเป็นห่วง

“ข้อนี้นะซิครับ ที่ทำให้ผมกับแงซายลังเลอยู่มาก ถึงแม้เราจะได้ธนูติดระเบิดคืนมาก็จริง แต่ดูเหมือนแทบจะไม่มีประ-โยชน์อะไรเลยในภาวะเช่นนี้ นอกจากถือคุมเชิงไว้เฉย ๆ เท่านั้น คุณชายหรือพวกเราคนใดมีความเห็นว่าอย่างไรบ้างครับ”

เขาถามกราดมองหน้าไปยังทุกคน

“ฉันคิดว่าถ้ามันยังไม่ทำอันตรายเรา ก็อย่าเพิ่งทำอะไรแตกหักลงไปก่อนเลย รพินทร์ บางทีพวกเราทั้งหมดน่าจะรอดพ้นวิกฤตการณ์ครั้งนี้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องเสียเลือดเนื้อทั้งฝ่ายมันและฝ่ายเรา”

ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์กัดริมฝีปากชั่งใจ มาเรียก็เอ่ยเสริมขึ้นมาอีกว่า

“ลองเชื่อฉันอีกสักครั้ง ไพรวัลย์ เรายอมไปกับมันให้ถึงที่สุด และให้รู้ว่ามันต้องการอะไรจากเรา แงซายได้ธนูติดระเบิดของเราคืนมา นั่นเป็นการดีแล้ว และคุณก็ทำได้ถูกต้องแล้วที่ปล่อยเขาไว้ข้างนอก ให้คอยคุมเชิงตามเราอยู่เช่นนี้ เพื่อว่าจะได้ใช้ธนูนั้นช่วยเหลือเราได้ในวาระสุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ”

“คุณชายกับคุณไชยยันต์เห็นอย่างไรครับ?”

ท่านหัวหน้าคณะใคร่ครวญอยู่อึดใจใหญ่ ก็พยักหน้า

“ลองทำตามที่น้อยกับเมย์ว่าดู อย่าเพิ่งต่อสู้ขัดขืนอะไรมันในขณะนี้ก่อนดีกว่า ต่อให้เราเอาชนะมันได้ เราก็ยังไม่มีทางจะเอาของคืนมาได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งใจจริงผมไม่อยากจะฆ่าไอ้พวกนี้เลย ดูมันแสนรู้เข้าใจภาษาอะไรไม่ผิดกับคนเช่นเดียวกับเรา มิหนำซ้ำพฤติการณ์ของมันเท่าที่แล้วๆ มาก็ไม่ได้ส่อว่าจะเป็นศัตรูอะไรกับเรา ช่วยป้องกันเราไว้จากไอ้พวกเทอโร-แดกทีลอยด์ แล้วยังช่วยหาอาหารมาให้เราประทังชีวิตเสียอีก เพียงแต่มันต้องการเอาตัวพวกเราไปกับมันเท่านั้น ตลอดเวลาก็ไม่ทำร้ายอะไรทั้งสิ้น”

“ตกลงครับ ถ้าความเห็นส่วนใหญ่เป็นเช่นนั้น”

“ว่าแต่คุณสั่งแงซายไว้เช่นไร?”

“ผมเพียงแต่ให้ตามคุมเชิงมาและให้คอยฟังคำสั่งที่เราจะแจ้งไปโดยสัญญาณเท่านั้น หรือถ้าหากคุณชายเห็นว่าไม่จำเป็น ผมก็จะเรียกแงซายให้กลับมารวมกลุ่มกับเราเสีย”

“อย่า ไม่ต้อง...

เชษฐาพูดโดยเร็ว จับแขนเขาไว้

“เป็นการดีแล้ว ที่ให้แงซายคุมเชิงอยู่ข้างนอกพร้อมธนูติดระเบิด เพราะอย่างน้อยที่สุด เขาก็ยังมีโอกาสที่จะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งได้ถนัดกว่าที่จะให้มาพลอยติดร่างแหอยู่กับพวกเราในนี้ด้วย และไม่ว่าเราจะถูกพวกมันพาไปถึงไหน ให้แงซายติดตามอยู่วงนอกเช่นนั้นทุกระยะ”

“ครับ ก็ดีเหมือนกัน”

“รพินทร์ คุณกับแงซายค้นดูทั่วแล้วหรือ ธนูระเบิดของเรามันยังทิ้งไว้แถวนั้น อาจมีสัมภาระอื่นๆของเราถูกมันเหวี่ยงทิ้งเรี่ยราดไว้โดยไม่สนใจอีกก็ได้ ถ้าค้นดีๆ อาจพบ ทุกอย่างล้วนมีประโยชน์กับเราทั้งสิ้น แม้จะได้คืนมาบางส่วนก็ยังดี”

ดารินพูดขึ้น

“ผมเชื่อว่าสัมภาระส่วนใหญ่ของเรา ที่ห่อรวบรวมกันไว้อย่างมีระเบียบ มันคงจะขนเอาไปซ่อนไว้ที่ใดที่หนึ่ง แต่กระบอกศรของแงซาย เห็นแงซายบอกว่าปลดตั้งแยกไว้ที่ก้อนหินในที่พักของเราก่อนที่มันจะเข้ามาขโมย ลักษณะกระบอกที่เป็นลำไม้ไผ่และลูกธนู ไม่มีอะไรควรแกการสนใจของมันนัก สันนิษฐานว่าไอ้ตัวใดตัวหนึ่งคงหยิบติดมือไป แล้วเห็นว่าไม่มีค่าอะไรเลยเหวี่ยงทิ้ง เราจึงพบแต่ลูกธนูเท่านั้นที่มันทิ้งไว้ ผมกับแงซาย

ค้นดูทั่วบริเวณแถวนั้นแล้วไม่เห็นร่องรอยของอย่างอื่นๆ ของเราเลย”

“ทำไมคุณกับแงซาย จึงดูว่ามีอิสระเสรีเหลือเกิน นึกจะเดินออกนอกวงล้อมมันไปเมื่อไหร่ก็ได้ จะเดินกลับเข้ามาเมื่อไหร่ก็ได้ มันไม่สนใจห้ามหวงสกัดกั้นเลย แต่พวกเราคนอื่นๆ พอเบนออกนอกทางนิดเดียวมันก็คอยคุมไว้แจทีเดียว”

“ผมก็ตอบไม่ถูกเหมือนกันในข้อนี้ ผมเดินฝ่าฝูงมันแยกออกไปเฉยๆ แงซายก็ทำอย่างเดียวกับผมนั่นแหละ และตอนที่ผมกลับเข้ามาอีกครั้งนี่ ก็ไม่เห็นว่ามันจะสนใจอะไรด้วย ซึ่งนั่นก็เป็นการดีที่สุดแล้วแต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ในโอกาสต่อไปหากผมจะแยกตัวออกไปอีก มันอาจสกัดกั้นไว้ก็ได้ เอาหลักเกณฑ์ความแน่นอนใดๆกับมันไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นก็เป็นการดีแล้วที่ให้แงซายอยู่วงนอกเสียเลย”

การเดินรุดหน้าไปเป็นลำดับ ผ่านทุ่งแล้วทุ่งเล่า ภาย-ใต้การนำของไอ้ทโมนฝูงนั้น บางขณะก็ตัดไปในราวป่าโปร่งตามแนวที่ราบสูง และราบต่ำสลับกันไปดูเป็นภาพประหลาดมาก มนุษย์ 11 ชีวิตเดินอยู่กลางที่แวดล้อมฝูงลิงใหญ่นับร้อยๆ จนเต็มพืดไปหมด ประดุจการยกพหลพลโยธากันเป็นกองทัพ โดยมีมนุษย์เป็นนายทัพผู้ควบคุมไปฉะนั้น แต่ความจริงแล้วทั้งหมดกลับตกเป็นเชลยให้มันควบคุมตัวไป

“พับผ่าเถอะ! อย่ามาเชิญข้าไปครองราชเป็นกษัตริย์ของพวกเอ็งก็แล้วกัน ข้าไม่เอาด้วยหรอก!”

ไชยยันต์ตะโกนออกมาดังๆ

ทุกคนแม้จะมีอารมณ์ตึงเครียดสักเพียงใดก็ตาม อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้

“จริงๆ นะ ไชยยันต์ ดูราวกับว่าพวกมันให้เกียรติเราเหลือหลายทีเดียว ตั้งขบวนกันรายล้อมแห่แหนรอบด้านไปหมดทีเดียว นึกเสียว่าเราเป็นแขกรับเชิญผู้มีเกียรติของพวกมันเสียแล้วกัน ยิ่งคลุกคลีใกล้ชิดกันมากเท่าใด ฉันรู้สึกว่ามันเป็นมิตรกับเรามากขึ้นเท่านั้น บางที เมย์อาจพูดไว้ถูกก็ได้”

ดารินเริ่มมีกำลังใจดีขึ้น เมื่อเวลาผ่านไป

เชษฐาสังเกตทิศอยู่ตลอดเวลาที่เดินไป สองหรือสามครั้งที่เขาแลเห็นประกายสะท้อนจากโลหะ ส่องวับวาบเข้ามากลางขบวน ตำแหน่งแสงที่ส่องเข้ามานั้นเปลี่ยนที่ไปต่างๆ บางขณะก็อยู่ทางด้านซ้าย เบื้องหลัง บางขณะก็อยู่ทางด้านขวาเยื้องไปเบื้องหน้า และนั่นคือแงซายผู้บอกตำแหน่งมาให้ทราบว่าขณะนี้อยู่ที่ใด พรานใหญ่ส่งตอบออกไปเป็นระยะ แล้วเดินเข้ามากระซิบกับเขาว่า

“มันพาเราเดินบ่ายหน้าขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือตลอดเวลาครับ และผมจำได้ว่า นี่เป็นทิศทางที่เราจะต้องเดินตามลายแทงกำหนดให้อยู่แล้ว ไม่ได้แยกออกไปทางอื่นเลย”

“ถ้างั้นก็วิเศษมาก เราจะได้ไม่เสียเวลาเดินย้อนวกวนอยู่อีก ถ้าเราได้สัมภาระของเราคืนแล้ว...เมื่อกี้นี้ แงซายส่งข่าวอะไร?”

“มันบอกว่า ทางตะวันออกเป็นแนวป่า ติดต่อไปจนถึงเชิงเขาที่แลเห็นอยู่โน่น สงสัยว่าจะเป็นถิ่นของเจ้าลิงดำพวกนี้

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็แปลว่าเราใกล้จุดหมายปลายทางของมันเข้ามาแล้ว”

สิ่งที่แงซายคาดคะเน ส่งสัญญาณมาให้พรานใหญ่

ทราบล่วงหน้า ดูเหมือนจะไม่ได้คลาดเคลื่อนไปเลย

พอเริ่มไต่เนินอันสูงชันพ้นจากบริเวณทุ่งหญ้าขึ้นมาขบวนนำหน้ากองทัพวานรเหล่านั้นก็เบนตัดขึ้นไปทางด้านตะวันออกซึ่งเต็มไปด้วยก้อนหินสูงๆ ต่ำๆ ติดต่อกันเป็นพืดไปจนกระทั่งจรดเชิงเขาใหญ่มีต้นไม้และพุ่มพงขึ้นไปประปรายอยู่เป็นระยะลักษณะร่มรื่นและอุดมสมบูรณ์ เพราะมีลำธารและน้ำตกเล็กๆ ไหลผ่าน

ทั้งหมดถูกนำเลาะเลียบไปตามแนวสายธารที่ไหลทอดลงมาจากที่สูงนั้น ผ่านชั้นของบริเวณแหล่งน้ำตกไปเป็นลำดับ ทุกคนใช้ประสาทสัมผัสสังเกตดูภูมิประเทศเดินผ่านไปนั้นอย่างพินิจด้วยความพิศวงใจ

ขบวนอันเดินเป็นแถวเหมือนกองทัพที่เป็นระเบียบของมันบัดนี้เริ่มแตกกระจายออกทีละน้อย เพ่นพ่านไปตามแนวป่าหินสองฝั่งธาร และส่งเสียงโหวกเหวกกึกก้องไปหมด มีพรรคพวกพันธุ์เดียวกับมันอีกมากมายโผล่เงาออกมาจากแนวป่า และโขดหินรอบด้านเต็มไปหมด กู่ก้องทำเสียงเหมือนจะส่งภาษาบอกความหรือทักทายกันอึงคะนึง

ณ บริเวณอันมองเห็นชัดได้ว่า เป็นถิ่นที่อยู่ของพวกมันนี้เอง มนุษย์ทั้งหมดที่ตกเป็นเชลยและถูกนำพาตัวมา จึงเพิ่ง

สังเกตเห็นเจ้าพวกลูกเด็กเล็กแดงยั้วเยี้ยอยู่ทั่วไป บ้างโหนห้อยอยู่บนคาคบไม้ บ้างไต่อยู่บนยอดหิน และบ้างก็เกาะหน้าเกาะหลังอยู่กับเจ้าตัวใหญ่ซึ่งคงเป็นแม่ของมัน

"ถึงแล้ว นาย! มันพาพวกเรามาเมืองขีดขินของมันจริงๆ นั่นแหละ!"

ตาเฒ่าบุญคำร้องบอกขึ้น พร้อมกับชี้มือไปเบื้องหน้าอันเป็นบริเวณไหล่ตอนหนึ่งระดับสูงขึ้นไป ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยพวกสาววานรดำโผล่หน้ามาดูสลอน ตำแหน่งนั้นเป็นบริเวณถ้ำหินอันสลับซับซ้อนกอปรไปด้วยหินงอกและหินย้อย ประดุจเมืองเนรมิต มียอดหินสูงเป็นช่อชั้นเรียงสลับกันอย่างวิจิตรตระการตาประดุจยอดปรางค์ปรามหาปราสาท

กองกำลังไพร่พลที่แห่แหนเดินมากับคณะมนุษย์ทั้งหมดบัดนี้ปริมาณเพียงไม่เกิน 20 ตัวใหญ่เท่านั้นที่ยังแวดล้อมอยู่ใกล้ชิดในลักษณะควบคุม นอกนั้นแตกกระจายแยกย้ายออกไปหมดสิ้น และทุกคนมีความรู้สึกเป็นจริงตามที่บุญคำพูด นั่นคือต่างสำนึกได้ว่าตกเข้ามาสู่กลางอาณาจักรหรือเมืองของมันแล้วจากสภาพภูมิประเทศที่เห็นแวดล้อมอยู่นี้

ไอ้จ่าฝูงหรือแม่ทัพที่คุมพลไปล้อมจับมนุษย์ ขณะนี้ก้าวล้ำออกไปเบื้องหน้าของทุกคน ในลักษณะเดินนำส่ายอาดๆ ไปในระหว่างสองฟากทางที่เต็มไปด้วยพรรคพวกของมันที่มามุงดูอยู่ และเหลียวหลังกลับมาทำบุ้ยใบ้โบกมือให้เชลยของมันเดินตาม เป็นอากัปกิริยาที่สามารถอ่านและเข้าใจกันได้ชัด แม้จะไม่ใช่ภาษาพูดที่ฟังรู้เรื่องกันได้ก็ตาม

"น่าแปลกมาก รพินทร์"

อดีตท่านทูตทหารบกกระซิบอย่างตื่นเต้น กับพรานใหญ่ขณะที่พิจารณาไปรอบ ๆ

“ไอ้ลิงดำหรือมนุษย์วานรพวกนี้ มันรวมกลุ่มกันอยู่เป็นชมรมและมีหลักแหล่งที่อยู่แน่นอนไม่ผิดอะไรกับคน บุญคำพูดส่งเดชไปตามเรื่องของแกว่า ไอ้พวกนี้เป็นทหารพระรามเมืองขีดขิน ไม่น่าจะกลายเป็นจริงขึ้นมาได้เลย ว่าแต่เจ้าพระรามแงซายของเราไปอยู่เสียที่ไหนแล้วตอนนี้?”

“โปรดอย่าห่วงแงซายเลยครับ ถึงอย่างไรมันก็หลบตัวอยู่นอกการรู้เห็น หรือควบคุมของเจ้าพวกนี้ได้ตลอดเวลา ลงได้แยกเดี่ยวเป็นอิสระออกไปแบบนี้ แงซายจะมีความคล่องตัวอย่างเต็มที่ และเคลื่อนไหวได้ลึกลับพอ ๆ กับเงาผี นั่นไงครับส่งสัญญาณมาแล้ว”

ไม่ทันจะขาดเสียงกระซิบของจอมพราน สัญญาณแสงก็ฉายวูบวับ เป็นจังหวะสั้นยาวลงมาจากยอดหินสูงลิบเหนือไหล่เขาที่ทุกคนกำลังเดินขึ้นไปสู่กลางชมรมของมนุษย์วานร รพินทร์จ้องอ่านอยู่อึดใจใหญ่ก็รายงานว่า

“แงซายสังเกตเห็นที่อยู่ของมันโดยตลอดแล้วครับ พวกมันมีอยู่ทั้งหมดประมาณ 5 ถึง 6 ร้อยตัว ทั้งลูกเด็กเล็กแดง อาศัยอยู่ตามซอกหิน และโพรงถ้ำในละแวกทั้งหมดนี้ ด้านหลังเขาฝั่งตรงข้ามเป็นป่าผลไม้ และพืชไร่บางชนิดที่เป็นอาหารได้อย่างอุดมสมบูรณ์ แต่ยังไม่ทราบชัดว่าพวกมันปลูกเอาไว้หรือขึ้นเองตามธรรมชาติ และถามลงมาว่าจะให้จัดการอย่างไรหรือไม่”

“ตอบไปว่าเราจะยอมตัวอยู่ในการควบคุมของมันจนถึง

ที่สุด เพื่อให้รู้แน่ว่ามันต้องการอะไรจากเรา และต้องการสืบหาของของเราคืนด้วย ให้แงซายคอยระวังคุมเชิงอยู่ข้างนอกเช่นนั้น พยายามอยู่ในตำแหน่งที่รู้เห็นการเคลื่อนไหวของพวกเราทั้งหมดไว้ให้ทุกระยะ ขณะเดียวกันก็อย่าให้พวกมันระแคะระคายว่าตนเองซุ่มอยู่ที่ไหน”

จอมพรานส่งข่าวไปยังแงซาย ตามที่นายจ้างของเขาสั่งไว้

ทั้งคณะเดินไต่ขึ้นไปตามเส้นทางอันเลียบไหล่เขาซึ่งแลดูประดุจถนน ที่ธรรมชาติตบแต่งสร้างไว้เป็นอย่างดี มีความกว้างและเตียนเรียบขนาดที่รถยนต์สองคันแล่นสวนกันได้อย่างสบาย คดเคี้ยวกเวียนขึ้นไปส่ลานอันมีระดับราบเสมอกัน ภายใต้หน้าผามหึมาเวิ้งว้างเข้าไปสู่ปากถ้ำใหญ่เต็มไปด้วยห้องหับคูหา และหมู่ก้อนหินนับอนันต์ขึ้นเรียงรายอยู่ทั่วไป

มีถนนสายเล็กสายน้อยพาดพันเชื่อมต่อกันไปมาระหว่างก้อนหินขนาดต่างๆ เหล่านั้น แลไม่ผิดอะไรกับตรอกซอย และถนนที่พาดผ่านไปในอาคารคอนกรีตของเมืองมนุษย์ กลาด-เกลื่อนมากมายไปด้วยพลพรรคประชากรของพวกมันที่กระจายอยู่ทั่วไป ทำกิริยาอาการไปแปลกๆ เขม้นจ้องมองเลยมนุษย์ที่พวกมันคุมเดินมาด้วยความตื่นเต้นสนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็เฝ้ามองดูอยู่ห่างๆไม่ได้เข้ามากลุ้มรุมล้อมหน้าล้อมหลัง หรือแสดงเป็นศัตรูดุร้ายอะไรทั้งสิ้น

บางขณะก็ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว และวิ่งพล่านตัดหน้าอยู่ไปมา ส่วนมากเป็นไอ้ตัวเล็กๆ ที่กำลังซุกซน และคะนอง ดาริน

เริ่มมีอารมณ์ปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นเป็นลำดับ เมื่อแลเห็นสภาพอันรวมกลุ่มเป็นอยู่กันอย่างมีระเบียบพอสมควรของพวกมัน ซึ่งส่งให้เห็นถึงความเป็นสัตว์ชั้นสูงขึ้นมากว่าดิรัจฉานอื่นๆทั่วไป ซึ่งทำให้เกิดความหวังว่า น่าจะผูกมิตรและทำความเข้าใจกับมันในทางสันติได้ไม่ยากนัก ความวิตกหวาดกลัวลดหายไปจนเกือบหมด หล่อนมองไปยังเจ้าตัวเล็กๆ ขนาดลิงซิมแปนซีที่กำลังซุกซนวิ่งพล่านอยู่เหล่านั้นด้วยสายตาเอ็นดู

เจ้าตัวเล็กๆเหล่านี้กำลังน่ารัก ดูไม่น่าหวาดกลัวเกรงขามเหมือนพ่อแม่ของมัน ซึ่งส่วนมากนั่งหรือยืนอยู่ริมทางผ่านจ้องมองดูการเคลื่อนผ่านไปของเชลยมนุษย์ ด้วยสายตาขรึม-เคร่ง ทายใจไม่ถูก ตรงกันข้ามกับเจ้าพวกลูกๆ ที่พยายามจะเข้ามาใกล้ๆ บางตัวคะนองจัดๆ ถึงกับเข้ามาเหนี่ยวขา หรือฉุดชายกางเกงของคณะทั้งหมด สุดแต่ว่ามันจะคว้าได้คนไหนที่ใกล้ ทำเอาอลหม่านวุ่นวายกันไปชั่วขณะ

บุญคำ คะหยิ่นและพวกพรานพื้นเมืองที่เดินเข้าแถวอยู่เบื้องหน้าร้องโวยวายออกมา พร้อมกับกระโดดกันโหยงเหยงเพราะไอ้ลูกลิงซนๆ เหล่านั้นเกาะขา กัดแทะเอาด้วยฟันเล็กๆ ของมัน ต้องสลัดเตะถีบออกไปเป็นโกลาหล

แต่แล้วสภาพอันระส่ำระสายของฝ่ายเชลยมนุษย์ ที่ถูกฝูงไอ้ลูกวานรดำเข้ามาล้อเล่นด้วยก็หมดสิ้นไป เมื่อเจ้าตัวใหญ่ที่นำอยู่เบื้องหน้าส่งเสียงตะคอกลั่นขึ้น พร้อมกับปราดเข้ามาขับไล่ไอ้ลูกลิงเหล่านั้นให้แตกกระจายห่างเชลยออกไป ส่วนกองกำลังตัวอื่นๆ ที่เดินคุมขนาบมา ก็หักกิ่งไม้เล็กๆ บ้างก็ก้อนอิฐก้อนหินไล่หวดตีและขว้างปาขับพวกลูกๆของมันออกไปจนหมด

คะหยิ่นถูกข่วนที่หน้าแข้งเป็นทางยาว บุญคำถูกแทะขาเลือดออกซิบๆ ไชยยันต์ขากางเกงเดินป่าขาดไปสามนิ้ว ร้องผรุสวาทด่าทอโขมงโฉงเฉง ส่วนคนอื่นๆ ไม่เป็นไรมากนัก แต่แล้วทุกคนก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ มองดูการต้อนรับของพวกลิงซนๆเหล่านั้นด้วยความขบขันมากกว่าที่จะโกรธแค้นอะไรมัน

“มันเล่นด้วยนะ ก็เหมือนเด็กซนๆ นั่นแหละ”

เชษฐาบอกไชยยันต์ พร้อมกับหัวเราะไปพลาง เมื่อเห็นสหายรักของเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กะจะชู้ทไอ้ลูกลิงพวกนั้นให้เป็นลูกฟุตบอลไปทีเดียว เพราะความโมโหที่มันแหกขากางเกงของเขา แต่ไชยยันต์ก็ไม่เคยเตะถูกพวกมันตัวไหนสักตัวเลย เพราะมันหลบบาทาที่เหวี่ยงวาดมาได้ทุกครั้งตามสันดานอันว่องไวของลิง

“ไอ้เปรต! ไอ้ลูกพ่อแม่ไม่สั่งสอน ประเดี๋ยวพัดเตะชัก...

อดีตนายทหารปืนใหญ่สบถสาบานลั่นหน้ามุ่ย มาเรียกับดารินหัวเราะลั่น

“ใครว่าพ่อแม่มันไม่สั่งสอน ไชยยันต์ นั่นไงล่ะ! พ่อแม่มันช่วยกันไล่ตีลูกๆ ของมันออกไปหมดแล้ว ไม่ให้มายุ่งย่ามอะไรกับเธออีก มันสั่งสอนดีกว่าพ่อแม่คนบางคนเสียอีก ฉันคิดว่าพวกมันมีความเจริญในด้านความคิดและมีวัฒนธรรมดีพอสมควรทีเดียว”

ไชยยันต์หันมาทำตาเขียว

“อ้อ! น้อย...เดี๋ยวนี้เธอรู้สึกว่าคบหาสมาคมกับมันได้ดีแล้วงั้นรึ?”

ดารินยิ้ม สายตาของหล่อนขณะนี้ แลจับไปที่นังแม่ลูก-

ย่อนตัวหนึ่ง ซึ่งมีลูกเล็กขนาดกำลังน่ารัก ตัวขนาดเท่าลูกคน วัยประมาณ 2 ขวบ เกาะติดอกดูดนมอยู่ นั่งอยู่ในระหว่างซอกหินริมทางที่จะเดินผ่านไป

"ฉันคิดว่า เราน่าจะสมาคมกับมันได้ด้วยดี ถ้าเราพยายาม"

กล่าวจบ อย่างมั่นใจในตนเองพร้อมทั้งตั้งอธิษฐานใช้เมตตาเป็นที่ตั้ง

ดารินเดินแยกหมู่ช้าๆ ตรงไปที่นั่งวานรดำแม่ลูก-อ่อนตัวนั้น หล่อนเดินเข้าไปจนชิด ซึ่งมันก็เลิกคิ้วดูหล่อนอย่างสงสัย ทำปากยื่นออกเสียงครอกๆ ในลำคอเป็นจังหวะจะขู่หรือทักทายก็ฟังไม่ออก ราชสกุลสาวยิ้มให้ ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่งตรงหน้ามัน แล้วเอื้อมมือส่งไปให้เจ้าลูกเล็ก ซึ่งนอนดูดนมแม่ลืมตาเป๋งจับอยู่ที่หล่อน พร้อมกับพยักหน้าเรียกเบาๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

"ไง เจ้าหนู เจ้ากินนมแม่เสียจนตัวอ้วนปี๋เชียวนะ มาไม๊? มากับฉัน?"

ไอ้ลูกลิงเอาปากออกจากนมแม่ แล้วยื่นมือข้างหนึ่งส่งมาเขี่ยเล่นกับมือของหล่อนทันที แต่แล้วนังแม่ก็ปัดมือลูกออกเสีย ขยุ้มกอดประทับไว้กับอก แยกเขี้ยวยื่นหน้าเข้ามาใส่หล่อนอย่างหวงแหน ดารินหัวเราะเบาๆ พร้อมกับส่ายหน้าน้อยๆ

"เรามีเลือดเนื้อและวิญญาณอย่างเดียวกันนะ แม่นิล-วรรณ...

หล่อนตั้งชื่อให้มันเสียอย่างเพราะพริ้ง

“ฉันและพวกฉันทุกคน ไม่ได้เป็นศัตรูอะไรกับพวกเธอเลย เธอมีลูกที่น่ารักเหลือเกิน ขอให้ฉันอุ้มหน่อยเถิด ไม่ต้องระแวงหรอก ฉันไม่เป็นอันตรายต่อลูกเธอแน่นอน”

‘แม่นิลวรรณ’ เขม้นจ้องหน้าหล่อน แล้วค่อยๆ เอื้อมมือของมันเองออกมาจับลูบๆคลำๆอยู่ที่มือของหล่อน ดารินพยักหน้าพยายามพูดกับมันอยู่เช่นนั้น ลูกของมันได้โอกาสมุดออกจากอ้อมอกแม่ไต่เข้ามากอดดารินไว้เหมือนลูกชะนี นักมานุษยวิทยาสาวหัวเราะออกมาอย่างเอ็นดู กอดมันไว้เบาๆค่อยๆลุกขึ้นยืนพร้อมกับกอดอุ้มลูกของมันไว้เช่นนั้น หยั่งดูปฏิกิริยาของนังแม่ พอเห็นมันวางใจ ยอมให้หล่อนอุ้มลูกของมันไว้เช่นนั้นก็ออกเดินตามพรรคพวกทุกคนที่ล่วงหน้าไปก่อนโดยมีตัวแม่ตามหลังหล่อนมาอย่างกระชั้นชิด

ทุกคนหันมาเห็นดาริน อุ้มเอาลูกไอ้พวกนิลเพชรเกาะติดแจเข้ามาด้วย ก็พากันประหลาดใจงุนงงไปตามๆ กันแทบจะไม่เชื่อสายตา

“น้อย!...”

พี่ชายร้องหนักๆ ในลำคอ ลืมตาโพลง

“นั่นไปเอาลูกอ่อนมันมาได้ยังไงน่ะ”

“ก็ไปขออุ้มมาจากแม่ของมันนั่นแหละค่ะพี่ใหญ่ นี่ยังไงแม่มันเดินตามมาข้างหลังน้อยด้วย ลูกมันน่ารักจังเลย”

หล่อนตอบปนหัวเราะ พร้อมกับเอามือลูบศีรษะเจ้าลิงน้อยอย่างรักใคร่ ไชยยันต์จ้องตาเหลือก

“เธอไปเอามันมาได้ยังไง โดยที่แม่มันไม่ขบขมองเธอเหลวไป”

“ฉันบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือไชยยันต์ ว่าเราน่าจะสมาคมกับพวกมันได้อย่างมิตร ถ้าเราพยายามและไม่มองมันในแง่ร้าย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองดูแม่ดอกฟ้าดารินของเขาด้วยสายตาทึ่ง เขาเองก็ไม่นึกฝันมาก่อนเลยว่า ราชสกุลสาวจะสามารถเอาลูกอ่อนของไอ้ลิงดำพวกนี้ ระหว่างที่ยังเกาะติดอกดูดนมแม่อยู่มาอุ้มเล่นได้ โดยที่นังแม่ของมันยินยอมโดยดี

โดยรูปการณ์ชนิดนี้ หล่อนน่าจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ เสียด้วยซ้ำ ในทันทีที่เข้าไปใกล้ลูกอ่อนของมัน แต่กลับปรากฏว่าดารินอุ้มออกมาได้หน้าตาเฉย แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ธรรมชาตินิสัยของ ม.ร.ว. สาวผู้นี้เป็นเช่นนี้เอง หล่อนเป็นคนใจอ่อนขสงสาร มีเมตตา ออนหวาน รักเด็กและสัตว์ทุกชนิด **บางทอาจเป็นเพราะธรรมชาติอันดีงามชนิดนี้ของหล่อนนั่นเองที่ทำให้หล่อนสามารถทำความเข้าใจกับแม่ลิงตัวนั้นได้ จนมันยอมให้หล่อนอุ้มลูกของมันมาโดยเพียงแค่เดินตามมาด้วยเท่านั้น นับเป็นศุภนิมิตอันดี และชัยชนะชั้นแรกทีเดียวในการที่จะทำสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ ให้คลี่คลายไปในทางดีขึ้น**

“เธอไม่กลัวมันหรอกหรือ เห็นเคยกลัวออกจะตายไปแล้ว”

ไชยยันต์อุทานมาอีก

“ทีแรกฉันก็กลัวมันมาก กลัวยิ่งกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก แต่เดี๋ยวนี้ฉันไม่กลัวพวกมันแล้ว ตราบใดก็ตามที่คิดว่าจะไม่เป็นศัตรูกับมัน”

ดารินตอบอย่างมั่นใจ มาเรียตาเป็นประกาย หล่อนส่งมือมาจะขออุ้มเจ้าลูกลิงบ้าง แต่เจ้าลิงน้อยไม่ยอมผละออกจากอกดาริน กอดคอไว้แน่น ไชยยันต์เอื้อมมือมาจับตัวมันบ้าง แต่แล้วเขาก็ร้องลั่นออกมาอย่างเดือดดาลเมื่อไอ้หอยลูกหลานนิลเพชร เอามืออันยาวเหยียดของมันตีปุลงไปกลางศีรษะของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ทำเอาทุกคนต้องหัวเราะกันครึกครื้นแทบจะลืมวิกฤตการณ์ที่แวดล้อมตัวเสียหมดสิ้น

"เจ้าลูกชายของฉันตัวนี้ มันไม่ชอบหน้าเธอหรอกไชยยันต์ อย่ามาถูกต้องตัวมันเลย"

ดารินบอกพลางหัวเราะ

"ฮึม! ประเดี๋ยวพัดจับสองขาฟาดเลย พับผ่า!"

"เก่งจริงก็ลองดูซิ 'คุณนิลวรรณ' เดินตามหลังฉันอยู่ต้อย ๆ นี้ ดูซิว่ามันจะแหกอกเธอไหม ถ้าเธอทำอะไรลูกมันเข้า"

"อะไรนะ คุณ 'นิลวรรณ?'"

"ใช่ คุณนิลวรรณ แม่ของไอ้หนูตัวนี้แหละ"

"อ้อ! นี่ไปสัมภาษณ์ชื่อเสียงมาแล้วหรือ แล้วมันบอกเธอหรือว่า มันชื่อนิลวรรณ"

"มันไม่ได้บอกหรอก แต่ฉันตั้งชื่อให้มันเองแหละ เธอยังตั้งไอ้จ่าฝงตัวนั้นได้ว่าคุณ 'ทโมนศักดิ์' ทำไมฉันถึงจะตั้งให้แม่ไอ้หนูนี่ไม่ได้ว่าคุณ 'นิลวรรณ'"

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ

"อ้อ! แล้วนี้เรายินดีจะเป็น 'คุณแม่' ของไอ้หอยดำนี่อีกคนหนึ่ง ถึงกับเอามันมาอุ้มเกาะคออยู่อย่างนี้?"

"ใช่! ถ้าแม่จริง ๆ ของมันยอมยกให้ฉัน ดีเหมือนกันมี

ลูกเป็นลิงพันธุ์ ‘นิลเพชร’ แบบนี้หาที่ไหนได้ เลี้ยงให้หนุ่มใหญ่เต็มที่ ใครพูดจาไม่ถูกหู ใช้ให้ลูกชายหักคอเลย”

“เออ เอา...เอาเข้าเถอะ เอาให้เหมาะ แม่คนหนึ่งริอ่านจะเอาลิงทำผัว อีกคนหนึ่งจะเอาลิงทำลูก ดีเหมือนกัน พลาดท่าพลาดทางยังไงก็ปล่อยแม่เจ้าประคุณสองคนนี้ไว้เมืองขีดขินนี่เสียก็แล้วกัน โอนสัญชาติให้เป็นประชากรลิงไปเสียรู้แล้วรู้รอด”

ไชยยันต์อุบอิบ หัวเราะหึ ๆ พร้อมกับชำเลืองไปทางมาเรีย ซึ่งกำลังหยอกล้ออยู่กับลิงน่ารักที่ดารินอุ้มอยู่ เพราะอดีตนายทหารปืนใหญ่พูดเป็นภาษาไทยและมีการชายตามาที่หล่อนแหม่มสาวจึงถามดารินว่า

“คนปากเสียนี่พูดอะไรกับเธอเห็นเขามองมาที่ฉัน ทำไมไม่พูดให้ฉันรู้เรื่องด้วย?”

ดารินแปลให้ฟังว่าไชยยันต์ว่าอะไร

มาเรียหันไปทำตาโต แล้วร้องออกมาว่า

“โอ! สติวปิด! ไชยยันต์...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะ หันมาฟ้องดารินว่า

“เขาว่าฉันมาหลายครั้งแล้ว ว่าฉันพยายามจะมีสัมพันธ์อะไรกับเจ้าลิงใหญ่จ่าฝูงนั่น ทั้ง ๆ ที่ฉันพยายามผูกมิตรกับมันเพื่อความปลอดภัยของพวกเราทุกคน”

“อย่าไปสนใจเลยเมย์ ก็รู้อยู่แล้วว่าคนปากเสีย เชื่อเถอะพวกเราทุก ๆ คนจะต้องรอดปลอดภัยได้อย่างสบายที่สุดจากเจ้าลิงพวกนี้ ถ้าจะมีเคราะห์ร้ายก็คนเดียวเท่านั้น คือนายไชยยันต์และเราจะไม่ช่วยด้วย ถ้าหากมันจะจับเขาใส่กรงเอาไปออกงานวัดของพวกมัน”

ทุกคนหัวเราะกันขึ้นอีก มีไชยยันต์คนเดียวหน้างอ

เป็นจวัก ทำปากหมุบหมิบ ดารินนั้นเดินกอดเล่นกับลูกลิงเพลินใจไปเสียแล้ว มีความรู้สึกเหมือนกับว่าหล่อนเดินอยู่ในอาณาจักรของหล่อนเอง ระหว่างที่ไอ้หัวหน้ากำลังนำผ่านไปในระหว่างหมู่หิน เพื่อบ่ายหน้าเข้าปากถ้ำโดยมีนังแม่ของมันเดินตามอยู่ต้อยๆ ครั้งหนึ่ง หล่อนหันไปสบตารพินทร์ผู้กำลังมองมาก่อนแล้ว ขณะนั้นเขาเดินอยู่รั้งท้ายใกล้ชิดหล่อนที่สุด พรานใหญ่ยิ้มให้ พอหล่อนทำท่าจะอุ้มลูกลิงที่กอดแน่นติดคออยู่ส่งให้เขา รพินทร์สั่นศีรษะ

“อย่าส่งมาให้ผมเลยครับ สัตว์ทุกชนิดในโลกนี้เกลียดกลัวผม มันมีสัญชาตญาณรู้ดีว่าผมเป็นพราน ประเดี๋ยวมันร้องขึ้น แม่มันก็จะเข้าเล่นงานเราเสียเปล่าๆ ให้มันอยู่กับคุณหญิงดีกว่า”

และก็จริงดังว่า ไอ้ลิงน้อยมีอาการกลัวเขาจนตัวสั่นกอดดารินไว้แน่นเมื่อรพินทร์เฉียดใกล้เข้ามา

“คุณเป็นคนไม่มีเมตตาใช่ไหม?”

“มีครับ มีมากเสียด้วย แต่บังเอิญอาชีพของผมมันบังคับอยู่ ความจริงแล้วผมไม่เคยฆ่าสัตว์อะไรนอกเหนือไปจากการป้องกันชีวิตของตนเอง ผู้อื่นหรือเพื่อเป็นอาหารชั่วมื้อชั่วคราวเลย ส่วนมากผมจับมันเป็นๆ แล้วก็ส่งให้สวนสัตว์เขา ช่วยให้มันมีความสุขความปลอดภัยกว่าอยู่กันตามธรรมชาติในป่าเสียอีก แต่นั่นแหละ! มันเป็นการลิดรอนเสรีภาพของมัน ก็รู้เหมือนกันว่ามันเป็นงานบาปกรรมแต่ไม่ทราบจะเลี่ยงเข้าหาอาชีพอื่นใดได้ เพราะความรู้อื่นๆ ไม่มี”

ดารินตวัดหางตาค้อน

“พูดเสียน่าสงสารเชียวนะ”

“ก็นายรพินทร์ไม่ได้เป็นคนที่น่าสงสารหรอกหรือ?”

“ก็ไม่ค่อยจะน่าสงสารนักหรอก”

“ทำไมเล่าครับ”

“มีคนสงสารอยู่มากแล้วนะซิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ผู้หญิง”

รพินทร์ถอนใจแล้วนิ่งไป

“เห็นไหม จำนนเลย”

“ผมไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับคุณหญิงในเรื่องนี้ ก็สุดแล้วแต่คุณหญิงจะเข้าใจก็แล้วกัน”

“งอนหรือ?”

“เปล่า เพียงแต่ว่า...มันเศร้าใจอย่างไรบอกไม่ถูก”

“เศร้าใจเรื่องอะไรไม่ทราบ”

“เรื่องคนที่ผมรัก ไม่พยายามจะเข้าใจผมเลย...ว่าแต่คุณหญิงจะอุ้มลูกของมันไปด้วยอย่างนี้นะหรือ?”

“มันน่าเอ็นดูดีออกไม่เห็นหรือ มันรักฉันเสียด้วยซิกอดแน่นเชียว ไม่มีทีท่าว่าจะกลับไปหาแม่มันเลย ฉันอุ้มมันไปเรื่อยๆ จนกว่ามันจะกลับไปหาแม่ของมันเอง...ทำไม?”

“เปล่า ผมเพียงแต่อดแปลกใจไม่ได้เท่านั้น ในกรณีที่คุณหญิงมีความสามารถไปเอาลูกจากอกแม่ของมันมาได้ ทั้งๆ ที่คุณหญิงเคยกลัวไอ้ลิงพวกนี้ที่สุด แล้วนี่เป็นลิงแม่ลูกอ่อนเสียด้วย ซึ่งตามปกติแล้วจะร้ายกาจกว่าตัวผู้มากนัก”

“ก็เหมือนๆกับความแปลกใจของฉัน ที่เห็นคุณหรือแงซายสามารถเดินผ่านวงล้อมของมันออกไปได้เฉยๆโดยมันไม่กล้าทำ

อะไรนั่นแหละ ในกรณีของคุณกับแงซายนั้นอาจเป็นเพราะตบะพราน หรือมิฉะนั้นก็ความลึกลับที่มีอยู่ในตัวอะไรสักอย่างหนึ่ง ส่วนสำหรับฉันไม่มีอะไรมาก นอกจากแผ่เมตตาและปรารถนาดีกับมันเป็นที่ตั้ง คุณก็น่าจะรู้อยู่แล้ว โดยปกติแล้วฉันไม่ชอบทำบาป ไม่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เพิ่งจะมาฝืนใจทำตัวเป็นพรานขึ้นมาบ้าง ก็ตอนที่เข้าป่ามากับคุณนี่แหละ และที่ทำลงไปก็เพื่อจะไม่ให้คุณมาดูถูกฉันได้เท่านั้น ระยะหลังๆ มานี่คุณสังเกตไหม ฉันไม่เคยฆ่าสัตว์อะไรเลย นอกจากป้องกันตัวอย่างเดียวเท่านั้น”

“อ้อ! ที่ล่าสัตว์ ก็เพราะต้องการอยากจะแสดงฝีมือโชว์เพื่อขอติดตามมากับพี่ชายด้วยนั่นเอง”

“ใช่ซิ ก็เพราะคุณบลั๊ฟฉันไว้เหลือเกินนี่ เลยต้องแข็งใจแสดงให้เห็นฝีมือไว้เสียบ้าง จำไม่ได้หรอกรึ ตอนแรกคุณพูดตราหน้าฉันไว้ยังไง คุณบอกกับฉันว่า การยิงเป้ากระดาษกับการยิงสัตว์มีชีวิตจริงน่ะมันไม่เหมือนกัน ฉันก็จำเป็นจะต้องให้คุณเห็นเสียบ้างว่า มือปืนที่ยิงแต่เป้ากระดาษนั้น ถ้าจำเป็นขึ้นมาจริงๆ แล้ว ก็ยิงเป้าชีวิตได้เหมือนกันอย่ามาทำดูหมิ่น ที่จริงฉันไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาก่อนเลย มดสักตัวก็ยังไม่อยากจะทำอะไรมัน อาชีพของฉันมันก็ขัดกับสิ่งที่ต้องจำใจทำนี้อยู่แล้ว ฉันเป็นหมอหน้าที่ของฉันก็คือการช่วยชีวิตไม่ว่าจะเป็นชีวิตคนหรือสัตว์ก็ตาม ไม่ใช่การทำลายชีวิตอย่างพรานไพรใจดำอย่างคุณ รู้ไว้เสียด้วย”

“ก็ทำไมไม่พูดความจริงอย่างนี้เสียตอนต้น ก่อนที่จะร่วมทางมาด้วย”

“ขืนพูดอย่างนี้คุณก็ไม่ยอมให้ฉันมาด้วยนะซิ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พยักหน้าหงึกๆ

“ขอบคุณมาก ที่เพิ่งจะมาพูดความจริงเอาเดี๋ยวนี้ แต่ก็สายเสียแล้ว ที่ผมจะเอาคุณหญิงกลับไปส่งไว้ที่หนองน้ำแห้ง”

“อ๋อ! ถึงจะเอาไปส่ง ก็ไม่ยอมกลับไปหรอกย่ะ พรานไพรใจดำคนนี้ไปถึงไหน ดาริน วราฤทธิ์ก็จะไปให้ถึงที่นั่น ไม่ว่าสวรรค์หรือนรกขุมใด รู้ไว้เสียด้วย! จะตามตื๊อให้ชะมัดไปทีเดียว คุณแสงโสมหรือแม่มาเรียนั่นตื๊อเป็นอยู่เพียงสองคนเมื่อไหร่ไม่เชื่อคอยดู”

รพินทร์จ้องหน้า

อีกฝ่ายหนึ่งจ้องประสานตอบอย่างชนิดมองลึกเข้าไปถึงแก่นใจ ริมฝีปากเชิด พร้อมกับรอยยิ้มนิดๆ อย่างท้าทาย

“ขอให้จริงเถอะ จะเป็นความปลาบปลื้มปีติสุขที่สุดในชีวิตของคนที่เกิดมาชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์”

เขากระซิบ

ไม่มีสัญญาณใดๆ ส่งมาจากแงซาย ผู้เร้นกายอยู่ที่ใดที่หนึ่งในขณะนี้ แต่ทุกคนก็เชื่อว่าทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวทั้งคณะกลางที่แจ้งจะต้องไม่คลาดไปจากสายตาของจอมพเนจรผู้ขมังธนู

ในที่สุดทั้ง ๑๑ ชีวิต ก็ถูกนำเข้าไปสู่บริเวณเวิ้งถ้ำอันกว้างใหญ่ วิจิตรตระการด้วยหมู่หิน แล้วพากันหยุดยืนนิ่งเหมือนจะตั้งหลัก เพื่อสำรวจไปรอบๆ ตัว เพราะอย่างน้อยที่สุด เจ้าตัวจ่าฝูงซึ่งทำหน้าที่นำหน้ามาโดยตลอดนั้นได้หยุดชะงักลง และบัดนี้ยืนอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งทางมุมด้านซ้ายของคูหา

ความสูงของเพดานหินเบื้องบน และความกว้างใหญ่ของบริเวณแม้จะทำให้แสงสว่างจ้าของกลางแจ้งยามตะวันบ่าย ถูกอำพรางให้ร่มครึ้มลงก็ตาม แต่ก็สามารถจะทำให้สังเกตเห็นอะไรได้ถนัดหมดทุกซอกทุกมุม ภายหลังจากปรับสายตาเข้าที่

บริเวณนั้นสะอาดและโล่งเตียน ปราศจากกิ่งก้านหรือเศษใบไม้แม้แต่ใบเดียว พื้นหินและผนังรอบด้านเรียบเป็นเงาละเลื่อม ลักษณะเป็นห้องครึ่งวงกลมโดยมีช่องทางทะลุเข้าไปสู่คูหาด้านในอีก 3 ด้าน ก่อนที่ทุกคนจะทันกวาดสายตาพินิจไปได้ทั่วถึงยังตำแหน่งอื่นใด ก็พลันมาชะงักรวมจุดอยู่ที่เป้าหมายแรก พอแลไปพบเข้าทำให้ต้องเบิกตากว้างตะลึงไปชั่วขณะด้วยความยินดีเหลือที่จะกล่าว

บนพื้นเบื้องหลังที่เจ้านิลเพชรยืนหันหน้ามาเผชิญทุกคนนั้น สัมภาระข้าวของทุกชนิดของคณะเดินทาง กองกันอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูเหมือนจะครบถ้วนหมดทุกชิ้น โดยไม่ตกหล่นขาดหายไปเลย แม้กระทั่งไม้คานสำหรับหาบของ!

ไชยยันต์ชี้มือ ทำท่าเหมือนจะร้องบอกอะไรพรรคพวกออกมา แต่แล้วก็ได้แต่อ้าปากค้างไม่มีเสียงอย่เช่นนั้น เชษฐาดารินยกมือขึ้นขยี้ตาเพื่อให้แน่ใจว่าตาไม่ฝาดไป มาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคออย่างแผ่วเบา ส่วนรพินทร์จ้องเขม็งหัวใจเต้นแรง

"ทุกคนเฉยไว้ก่อน อย่าเพิ่งแสดงอะไรทั้งสิ้น!"

เขากระซิบออกมาพอได้ยินทั้งคณะ

ต่างยืนนิ่งอยู่กับที่ไปชั่วขณะ จ้องจับไปยังสิ่งของเหล่านั้นตาไม่กะพริบ แทบจะระงับความตื่นเต้นยินดีเสียมิได้

“รพินทร์ ฉันตาฝาดไปหรือเปล่า นั่นของของเราทั้งหมดใช่ไหม?”

ดารินกระซิบกับพรานใหญ่ผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ เบาที่สุด

“ครับ ใช่! อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรนะครับ ดูท่าทีมันก่อน มันเป็นฝ่ายนำเราเพื่อให้พบกับของของเราที่มันยึดมาเอง โชคดีเหลือเกิน มันขนมาเก็บรวบรวมไว้ครบชุด ไม่ได้กระจัดกระจายไปเลย ผมเชื่อว่าทุกอย่างของเราครบถ้วนอยู่ในกองที่เห็นนั่น”

“เจ้าประคุณเอ๋ย ขอของให้เราคืนเถอะ จะให้กราบไหว้ยังไงก็ยอมละวะ”

ไชยยันต์พึมพำออกมา ตาลุกวาว

ขณะจิตหนึ่งที่เจ้านิลเพชรยืนอยู่เบื้องหน้ากองสัมภาระเหล่านั้น เหมือนจะบอกให้ทราบถึงตำแหน่งที่มันยึดของของฝ่ายมนุษย์มากองรวมไว้ ทำเสียงอึๆ ในลำคอเบาๆ ราวกับจะพูดอะไรด้วย แล้วมันก็เดินช้าๆ ตรงเข้ามาที่มาเรียอย่างเจตนา เจาะจงอยู่ก่อนแล้ว คว้าหมับเข้าให้ที่ข้อมือของหล่อน ออกจูงลากให้แหม่มสาวผ้งนงงเดินตาะมไปยังอีกมมหนึ่งซึ่งอย่ฝั่งตรงข้าม

มาเรียเดินตามการจูงของมันไปโดยดีอย่างไม่ขัดขืน สาย-ตาอันน่าพิศวงของทุกคน ก็พลันเบนตามการเคลื่อนไหวของมันกับมาเรียไปจึงเพิ่งจะสังเกตเห็นเอาเดี๋ยวนี้เองว่า บนแท่นหินสูงจากระดับพื้นประมาณสามฟุต

มีร่างใหญ่โตมหึมาร่างหนึ่ง รุงรังไปด้วยขนสีดำปนน้ำตาล ดูแปลกไป นอนหงายเหยียดยาวอยู่บนแท่นหินนั้น เป็นร่างที่ใหญ่กว่าเจ้านิลเพชรหรือคุณทโมนศักดิ์ของไชยยันต์ ซึ่งจัดว่าเป็นตัวใหญ่ที่สุดของฝูงเท่าที่เห็นเสียอีก

ร่างนั้นเห็นผาดๆ ในขณะนี้ว่านอนสงบนิ่ง ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย เงาสลัวของมุมนั้นทำให้เห็นยังไม่ถนัดนัก

มันจูงมือมาเรียนำเดินเข้าไปที่ร่างที่เห็นนอนอยู่นั้น ทุกคนขยับตัว แต่รพินทร์ทำสัญญาณให้สงบนิ่งอยู่กับที่ก่อน

ทุกคนเห็นมาเรีย ฮอฟมัน เดินตรงไปยังร่างประหลาดบนแท่นหินนั้นอย่างระมัดระวัง โดยมีเจ้าตัวนั้นจูงมือหล่อนนำเข้าไปด้วยโดยไม่ยอมปล่อย จนกระทั่งชิดแท่นหิน แหม่มสาวมีสีหน้าแสดงอาการประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ต่างเห็นหล่อนก้มลงจ้องพิจารณาร่างที่นอนนิ่งอยู่นั้นเป็นเวลาถึงครู่ใหญ่

ขณะนั้น เจ้าทโมนศักดิ์ของไชยยันต์ปล่อยข้อมือหล่อนออกแล้วและมันยืนอยู่ข้างๆด้วยส่งเสียงอึๆในลำคอ พร้อมกับโบกมือตีภาษาใบ้กับมาเรียอยู่เช่นนั้น และมาเรียก็ค่อยๆเอื้อมมือไปแตะต้องสัมผัสร่างกายนั้น เหมือนจะสำรวจดูอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ไม่มีใครทายเหตุการณ์ได้ถูก นอกจากพากันจ้องเขม็ง

เบื้องหลังของทกคนบริเวณปากทางเข้า กองกำลังที่ควบคุมประมาณ 10 ตัว ปิดปากทางรายล้อมอยู่ห่างๆ ส่วนนัง ‘นิลวรรณ’ แม่ลูกอ่อนคงตามเขามาหยุดยืนสี่ขาอยู่ข้างๆ ดาริน ผู้ยังอุ้มลูกของมันอยู่ด้วยเหมือนจะคอยเฝ้าใกล้ชิด

ต่อมาอีกอึดใจใหญ่ๆมาเรียก็เงยหน้าขึ้นด้วยอาการตื่นๆ ออกเสียงเรียกดารินอย่างร้อนรนแต่แผ่วเบา

“น้อย! เข้ามานี่ซิ เร็วเข้า! เธอเข้ามาคนเดียว ให้พวกเราคนอื่นๆ รออยู่นั่นก่อน”

ดารินงงหันหน้ามองพรรคพวกทุกคน เชษฐาก็เอามือผลักหลังเบาๆ พยักหน้าเตือนให้หล่อนเข้าไปตามเสียงเรียกของแม่เพื่อนสาวต่างผิวซึ่งมีอาการพิกลอยู่

หมอดารินจึงก้มลงปลดเจ้าลูกลิงที่เกาะติดคอส่งคืนไปให้แม่ของมันตามเดิม แล้วจรดฝีเท้าตรงเข้าไปสมทบกับมาเรียอย่างคาดอะไรไม่ได้

เมื่อเข้ามาชิดแท่น หล่อนก็มองเห็นภาพนั้นอย่างชัดเจนอย่างเดียวกับมาเรียเห็นก่อนแล้วด้วยความตะลึงงง

โดยลักษณะทั่วๆไปที่แทบจะไม่มีอะไรผิดกับเจ้าลิงพันธุ์‘นิล’ซึ่งทุกคนเห็นมาก่อนแล้วว่า เจ้าของร่างนอนทอดกายหงายเหยียดยาวอยู่บนแท่นหิน ในอาการเดียวกับมนุษยชาติ ส่วนที่แตกต่างกันออกไปก็คือขนาดที่กำยำพ่วงพีมีส่วนสูงถึงร่วม 7 ฟุต ขนสั้นกว่าตัวอื่นๆและแทนที่จะมีสีดำปลอด กลับเป็นสีเทาสลับไปกับน้ำตาลจางๆ

ส่วนอันน่าประหลาดใจที่สุด ซึ่งดารินจ้องลืมตาโพลงแทบไม่หายใจอยู่ในขณะนี้ก็คือ วงหน้า !!

สัณฐานทรวดทรงของใบหน้านั้น มันใกล้เคียงกับมนุษย-ชาติมากที่สุด! หรือถ้าจะให้ละม้ายไปทางลิง ก็พออุปมานเอาได้เป็นทรงหน้ายาวลงมาแทนที่จะกลม ขนบนหน้าบาง หน้าผากสูง ริมฝีปากยื่นหนามีเค้าโครงของสันจมูกซึ่งเป็นของคนมาก

กว่าสัตว์ประเภทลิง กรอบตาลึกมีเบ้าเป็นสัดส่วน และมีขนคิ้วหนาแยกต่างหากออกไปจากขนอ่อน ๆที่ปกคลุมใบหน้าอยู่บาง ๆ แผงอก หัวไหล่และขนขาเต็มไปด้วยมัดกล้ามได้ส่วน และโดยอาการที่นอนหงายเหยียดยาวอยู่เช่นนี้ แสดงให้เห็นว่าสามารถยืดกายตรงเป็นแนวฉากกับพื้นในลักษณะของสัตว์สองขาแท้จริง

ร่างนั้นนอนหายใจรวย ๆ ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท ส่วนกลางของลำตัว ตรงบริเวณหน้าท้อง ดารินสังเกตเห็นผาด ๆ ว่ามีใบไม้หรือสมุนไพร ลักษณะถูกบดหรือเคี้ยวจนแหลกปกคลุมปิดอยู่เป็นแผ่น

สองสาวสองเชื้อชาติ ผู้เป็นนักวิชาการคนละประเภท บัดนี้หันมาจ้องตากันเองด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก มาเรียบุ้ยปากไปยังใบหน้าของที่นอนอยู่นั้นกระซิบออกมาเบาที่สุด

“น้อย...เธอคิดว่าเจ้านี่ คืออะไร?”

ดารินเม้มปากแน่นจ้องเขม็งอีกครั้ง ความตื่นเต้นทำให้กายของหล่อนสั่นน้อย ๆ

“พระเจ้า!...ฉันคิดว่าเขาควรจะเป็นต้นตระกูลของมนุษย-ชาติพวกเรานี่เอง นีแอนเดอร์ธอลส์ แมน! มนุษย์ในยุคต้นประวัติศาสตร์ ถ้าตาฉันไม่ฝาด ประหลาดเหลือเกินเมย์ มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่สด!”

“ฉันก็กำลังคิดอย่างเดียวกับเธอ น้อย...เรามาพบกับสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่คาดฝันอีกแล้ว”

มาเรียพูดเสียงสั่นเช่นเดียวกับดาริน

“สังเกตดูจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรานี่ มันน่าจะบอกกับเราได้ชัดพอสมควรทีเดียว ร่างที่นอนอยู่นี่คือหัวหน้าใหญ่ที่สุด

หรือจ้าวของพวกมันทุกตัวที่ชมรมหมู่กันอยู่ เขาคือ พญาวานร ผู้ปกครองนครลิงดำนี่ทั้งหมด”

“แล้วเขาเป็นอะไรนั่น ทำไมถึงนอนหลับตานิ่งอยู่เช่นนี้ ยังหายใจไม่ใช่หรือ?”

สองสาวพูดกันในลักษณะกระซิบกระซาบ

“ฉันพอจะมองเห็นอะไรได้รางๆ แล้วน้อย”

มาเรียกล่าวสีหน้าปั้นยากที่สุด แล้วค่อยๆ เอื้อมมือไปเลิกเปิดแผ่นของสมุนไพรเปียกๆ ที่วางอยู่บนหน้าท้องของร่างนั้นให้ดารินดู

“ดูนี่ เห็นไหม?”

พอหน้าท้องบริเวณนั้นถูกเลิกเปิดขึ้น ภาพปรากฏกับสายตาดารินถึงกับยกมือขึ้นปิดปาก เกือบจะเผลออุทานออกมาด้วยความตกใจ

บริเวณส่วนหน้าท้องอันมีขนไม่มากนักนั้นแลเห็นได้ถนัดว่าเป็นบาดแผลเหวอะหวะอย่างน่าเสียวไส้ เลือดแห้งผสมกับสมุนไพรเกรอะกรังไปหมด มันเป็นแผลกว้างฉกรรจ์จนสามารถมองเห็นตับและลำไส้บางส่วน เผยอขึ้นลงตามจังหวะการหายใจนั้น

สัญชาตญาณของแพทย์ ทำให้หล่อนก้มลงไปสำรวจตรวจดูอย่างละเอียดที่สุดแล้วเงยหน้าขึ้นมองมาเรีย หน้าซีด ต่างพากันพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ จนกระทั่งมาเรียเป็นฝ่ายทำลายความเงียบงันขึ้นว่า

“พอจะบอกได้ไหมน้อยว่าบาดแผลนี้ เกิดขึ้นจากอะไร นานมาเท่าไหร่แล้ว สาหัสและพอมีหวังที่จะช่วยได้ไหม?”

คำพูดเหมือนเตือนจากเพื่อนสาวชนิดนั้นเอง ทำให้หมอดารินหันไปตรวจบาดแผลอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง ตลอดเวลาไอ้นิลเพชร ยืนมองหน้าหล่อนกับมาเรียสลับกันอยู่ไปมาเช่นนั้น ลักษณะไม่ผิดอะไรกับเจ้าของไข้ ที่รอความช่วยเหลือจากหมอ

แล้วหมอดารินก็ยืดกายตรงขึ้น

“ฉกรรจ์มาก! บาดแผลเกิดจากสัตว์ร้ายประเภทมีเขาหรืออาวุธอะไรที่มากกว่าเขี้ยว เปิดผนังหน้าท้องเป็นแผลกว้างจนไส้ไหล เหตุการณ์คงเกิดขึ้นกว่า 48 ชั่วโมงนี้แหละ! เมย์!...เราเห็นจะได้คำตอบแล้ว ในข้อที่ว่าพวกเราทั้งหมดถูกเจ้าลิงดำฝูงนี้นำมาที่นี่ทำไม”

ขณะนั้นเอง ดวงตาที่ปิดสนิทอยู่ของร่างนั้นก็ค่อย ๆ เปิดขึ้น ครั้งแรกนั้นอยู่ในแนวหรี่ปรือแต่แล้วเงาของมนุษย์สองคนที่ยืนอยู่ในระยะใกล้ คงจะกระทบเข้ากับจักษุประสาท จึงลืมกว้างสว่างโพลงขึ้นในทันทีจ้องเขม็ง

ดารินยืนอยู่ใกล้ชิดที่สุด ตาของหล่อนประสานเข้ากับดวงตาคู่นั้นอย่างจังครั้งแรก ทำให้เกือบต้องผงะถอยกรูดออกไป แต่แล้วก็รู้สึกสะกดความรู้สึกอันหวาดหวั่นพรั่นพรึงทั้งมวลลบ โดยยึดเอาทุศลจิตแผ่เมตตาเป็นที่ตั้ง หล่อนยืนมองดวงตาคู่นั้นนิ่งเฉย

ครั้นแล้วก็รู้สึกว่า ดวงตาบนใบหน้านั้นผิดแผกไปกว่าตาดิรัจฉานชาติทั้งหลาย มันน่าจะเป็นดวงตาของมนุษย์ ที่สามารถทำความเข้าใจกันได้ เพราะแววของมันแม้จะเต็มไปด้วยความ

ถมึงทึงดุดันลุกกร้าวสักปานใดก็ตาม แต่ก็เป็นแววที่เจือไปด้วยความเดียงสารู้ความเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อแรกแลมาที่หล่อนอย่างพินิจ สำรวจตั้งแต่ศีรษะลงไปจนกระทั่งร่างกายเท่าที่จะเหลือบกรอกดวงตาไปได้ถึง โดยไม่ขยับเขยื้อน ต่อมาก็เปลี่ยนไปที่มาเรีย แล้วในที่สุดก็ผ่านไปยังเจ้านิลเพชรอันเป็นบริวาร หรือมิฉะนั้นก็คงทหารเอกที่ยืนส่งเสียงอึ ๆ พร้อมกับโคลงตัวอยู่ไปมา

มีเสียงคราง แหบห้าวในลำคอออกมานิดหนึ่ง พร้อมกับร่างนั้นก็ขยับไหวกายมีอาการเหมือนจะลุกขึ้น แต่ดารินเอื้อมมือมาแตะที่ช่วงไหล่อันเหมือนพะเนินเหล็กสากหนาไปด้วยขนปกคลุมนั้นเบา ๆ พร้อมกับสั่นศีรษะช้า ๆ พูดว่า

“อย่า...อย่าขยับตัว...นอนเฉย ๆ จะปลอดภัยที่สุด เธอได้รับบาดเจ็บมาก และเรา...ฉัน...

หล่อนชี้ที่อกตัวเอง

“กำลังจะหาทางช่วยเหลือเธออยู่ เราทั้งหมดมาอย่างมิตรและปรารถนาดีต่อเธอตลอดจนพวกเธอทุกตัวตน”

จอมวานรชะงัก พินิจใบหน้าดารินเขม็งอีกครั้ง ค่อย ๆ ยกมือด้านขวาที่วางราบนิ่งอยู่กับพื้นขึ้น เอื้อมมาจับมือดารินที่กดไว้กับไหล่ ลบคลำคล้ายจะหาอาการสัมผัสแล้วลดตัวลงนอนราบโดยดุษฎีภาพ มองหน้าหล่อนพร้อมทั้งกะพริบตาปริบ ๆ อยู่เช่นนั้น เต็มไปด้วยความอิดโรยอ่อนเปลี้ยแลเห็นชัด แล้วในที่สุดตาทั้งคู่ก็ค่อย ๆ โรยหรี่ปิดสงบลงอีก

มาเรียยกมือขึ้น โบกเรียกเป็นสัญญาณกับพรรคพวกคนอื่น ๆ ทุกคน ที่กำลังจับกลุ่มจ้องมองอยู่ในขณะนี้ต่างเคลื่อน

ตรงเข้าไปอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง ชั่วอึดใจเดียวก็ยืนรายล้อมแท่นหินนั้นโดยรอบ โดยไม่ได้รับการขัดขวาง หรือแสดงอาการหวงห้ามใดๆ จากเจ้านิลเพชรและพวกของมันที่เกะกะกั้นปากทางอยู่ด้านนอก เจ้าทหารเอกนครขีดขินหรือทัพที่ไปคุมตัวมนุษย์มาทั้งหมด บัดนี้ยืนมองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที ในลักษณะอาการกระสับกระส่าย

เชษฐา ไชยยันต์ รพินทร์และพรานทั้งหมดพอมองเห็นได้ถนัดในสิ่งที่ดารินกับมาเรียเข้ามามุงซุบซิบพูดอะไรกันอยู่ก่อนก็ดูเหมือนแทบจะทายเหตุการณ์ออกมาได้หมดทุกคน ด้วยความงุนงงพิศวงใจจนสุดที่จะบรรยายได้พากันนิ่งขึงไปชั่วขณะ

“เจ้าเมืองขีดขิน รูปร่างหน้าตาเหมือนคน!...”

เสียงใครคนหนึ่ง ในกลุ่มพรานพื้นเมืองที่เงียบกริบจ้องมองนิ่งงันอยู่นั้นดังขึ้นแผ่วเบาลักษณะเหมือนรำพึง...ก็คงไม่มีใครนอกจากตาเฒ่าบุญคำปากเปราะ

ทั้งหมดได้แต่มองหน้ากันอยู่ไปมา ทุกสายตาล้วนเต็มไปด้วยคำถาม

“หน้าตาเหมือนคนยิ่งกว่าไอ้ส่างปาเสียอีก”

บุญคำเอ่ยมาอีก เบาไม่เกินกระซิบ

“ก็คนนั่นแหละ ใครว่าเขาเป็นสัตว์ที่ไหน ทวดของทวดของทวดสืบต่อขึ้นไปของเราเมื่อแสนปีก่อนนี้รูปร่างหน้าตาอย่างนี้!”

ผู้ที่กล่าวอย่างชัดเจนคือหมอดาริน

และคำพูดชนิดนั้นของนักมานุษยวิทยานั่นเองทำให้ทั้งหมดเงียบงันกันไปอีกครั้ง

สิ่งมีชีวิตลักษณะประหลาดที่เห็นกันอยู่นี้ ต่างมีสำนึก

บอกได้เหมือนกันหมดว่า เป็นชีวิตของอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ยืนอยู่ในระหว่างลิงและคน เป็นช่วงกลางของวิวัฒนาการแห่งธรรมชาติในระยะซึ่งลิงลงจากต้นไม้ เลิกการเดินสี่ขามาเป็นเดินสองขา ลำตัวตั้งฉากกับพื้นแล้วเรียกตัวเองว่า ‘มนุษย์’

“เขาเป็นอะไรไป น้อย”

ในที่สุดท่ามกลางความเงียบงันนั้น ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างเป็นการเป็นงาน ปลุกภวังค์คิดอันเต็มไปด้วยความพิศวงอัศจรรย์ใจของทุกคนขึ้น

ดารินค่อย ๆ เอื้อมมือไปเปิดแผ่นสมุนไพรสีดำคล้ำแฉะ ๆ ที่ปิดอยู่บนแผ่นท้องของร่างนั้นให้ทุกคนเห็นแทนคำตอบ ต่างอุทานออกมาเบา ๆ เป็นเสียงเดียวกันหมดด้วยความตกใจต่อบาดแผลที่เห็น

แพทย์สาวนักมานุษยวิทยามองไปทางพรานใหญ่ ซึ่งก้มลงไปตรวจพิจารณาบาดแผลอย่างระมัดระวัง

“พอจะบอกได้ไหมว่าเขาโดนอะไร?”

“สัตว์ใหญ่ดุร้าย มีเขาหรือนอเรียงเป็นแถวอยู่ใกล้ชิดกันไม่น้อยกว่าสองง่าม เหตการณ์คงจะเกิดขึ้นในระหว่างการต่อสู้ ผมอยากจะทายว่า...คงไม่ได้เกิดขึ้นเพราะถูกจู่โจมแต่คงเกิดขึ้นจากระหว่างล้อมล่า และเจ้าสัตว์ชนิดนี้ต่อสู้แบบจนตรอกฝากพิษสงไว้ให้ เป็นการพลั้งพลาดของฝ่ายล่าเสียมากกว่า”

จอมพรานตอบแผ่วต่ำ หรี่ตาลงอย่างหวาดเสียวต่อสภาพของบาดแผลนั้น

“แผลน่ากลัวเหลือเกิน มองเห็นตับเลย เขายังไม่ตายไม่ใช่หรือน้อย?”

“ถ้าเป็นมนุษย์ธรรมดา ก็คงไม่อยู่รอดเกินกว่า 5 หรือ 10 นาที ภายหลังจากเกิดบาดแผลเช่นนี้ขึ้น แต่สภาพความอดทนของร่างนี้มีสูงมาก เป็นคุณลักษณะของความอดทนเช่นเดียวกับสัตว์ป่าทรหดทั่วไป เขาจึงหายใจอยู่ได้เป็นเวลาข้ามวันข้ามคืน จนกระทั่งไอ้นิลเพชรตัวนี้ พาพลพรรคไปต้อนพวกเรามาถึง”

“ถ้างั้น ไอ้พวกนี้ลงทุนลงแรงไปต้อนเรามา ก็เพื่อให้เราหาทางช่วยหัวหน้าใหญ่ของมัน ที่เจ็บหนักอยู่นี่เองใช่ไหม?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดโดยเร็ว

“ไม่มีปัญหาให้เคลือบแคลงใดๆ อีกแล้ว ไชยยันต์”

มาเรียตอบหันไปมองดูเจ้านิลเพชร ผู้หมุนกายไปรอบๆ แสดงอาการกระสับกระส่ายอยู่

“เจ้าพวกนี้ไม่คิดจะเป็นศัตรูหรือทำอันตรายใดๆ เราเลย ที่วางแผนยึดของเรามาจนถึงที่นี่ ก็เพื่อขอความช่วยเหลือนั่นเอง ขอบคุณพระเจ้าที่บันดาลให้เรามากับมันอย่างสงบ โดยไม่ต่อสู้ขัดขืนทำอะไรให้แตกหักลงไปเสียก่อน จนกระทั่งมาพบคำตอบเอาวินาทีสุดท้ายนี้ พวกมันต้องการความช่วยเหลือจากเรา ไม่ได้คิดที่จะหักหาญก้าวร้าวอะไรอย่างที่เราเข้าใจกันแต่แรกเลย”

ความรู้สึกของทุกคนในขณะนี้ ผันเปลี่ยนไปหมดสิ้น เมื่อมองเห็นชัดว่าอะไรเป็นอะไร ไม่มีใครคิดหวาดระแวงหรือมองเห็นเจ้าลิงดำที่แวดล้อมรอบตัวอยู่ในขณะนี้เป็นศัตรูอีกแล้ว สถานการณ์มันกลับกลายไปอย่างคาดฝัน

เชษฐาเอื้อมมือไปจับที่แขนของร่างนั้น มันเป็นแขนของมนุษย์ร่างใหญ่เราดีๆ นี่เอง เพียงแต่ปกคลุมไปด้วยขนหนาผิดปกติไปบ้างเท่านั้น ความรู้สึกของหัวหน้าคณะยามนี้ เต็มไปด้วยความเมตตาและห่วงใยเต็มที่

“อะไรน่ะ ที่ใช้ปิดปากแผลเขาอยู่?”

“สงสัยว่าคงจะเป็นพวกใบไม้หรือสมุนไพร บดกับน้ำแล้วเอามาปะพอกไว้ เป็นการเยียวยากันไปตามประสา ก็คงเจ้าพวกบริวารเหล่านี้แหละที่ช่วยพยาบาลเขา แต่เขาต้องตายแน่ถ้าปล่อยอาการทิ้งไว้เช่นนี้โดยไม่มีใครช่วยเย็บแผล” น้องสาวตอบ

“พอจะเอาไว้อยู่ไหม?”

“ยังไม่กล้ารับรองค่ะ พี่ใหญ่ ปัญหามันอยู่ที่ว่าเขาจะมีกำลังทนอยู่ต่อไปได้นานเท่าไร เราจะใช้ศัลยกรรมผ่าตัดเข้าช่วยและนั่นก็ดูเหมือนจะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นเพราะบาดแผลกว้างตรงหน้าท้องไม่มีทางประสานสนิทเข้าหากันได้นอกจากเย็บ และภายหลังจากเย็บแล้วถ้าเขาสามารถจะเข้าใจได้ว่า ต้องนอนพักนิ่งๆ โดยไม่เคลื่อนไหวหรืออุตริทำอะไรให้แผลแยก เท่าๆ กับที่มีแรงต้านทานต่อไปอีกพอสมควร เขาก็จะรอดชีวิตได้”

“เอาล่ะ อย่าเพิ่งคิดถึงเรื่องอื่นใดก่อนทั้งสิ้น ลงมือเดี๋ยวนี้เถอะ ช่วยกันเร็ว! เร่งเวลาได้เท่าไหร่ โอกาสที่เราจะช่วยเขาได้ก็มีมากขึ้นเพียงนั้น”

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ อย่างตัดสินใจเด็ดขาด แล้วหมุนไปรอบๆ ระหว่างที่ยังทำอะไรกันไม่ถูกเป็นอันดับแรกนั้น มาเรียก็หันไปทางเจ้านิลเพชร หล่อนพยายามทำมือทำไม้และพูดกับมันช้าๆ ว่า

“เราเข้าใจแล้วว่าเจ้าต้องการอะไรจากเรา และเรายินดีจะช่วยชีวิตเจ้านายของเจ้า จนเต็มกำลังสามารถทีเดียว ก่อนอื่นเราต้องการเครื่องเวชภัณฑ์ของเราที่เจ้าขโมยยึดมา ถ้าไม่มีสิ่งนั้นเราจะช่วยอะไรไม่ได้เลย”

เจ้าทหารเอกเมืองขีดขินพยายามจะเอียงหู อ่านคำพูดของมาเรียแล้วส่งเสียงอึกอักในลำคอถี่ แสดงอาการโบกมือวุ่นไปหมดอย่างไม่รู้เรื่อง มาเรียพยายามตีใบ้ประกอบคำพูดอยู่อีกหลายครั้ง มันก็คงไม่สามารถจะเข้าใจได้อยู่เช่นนั้น

ในที่สุดหล่อนก็คว้าข้อมือของมัน พาจูงไปที่กองสัมภาระซึ่งวางตั้งรวมกลุ่มอยู่อย่างเป็นระเบียบ ซึ่งมันก็ยอมเดินตามต้อยๆ ไปโดยดี เชษฐารีบสั่งให้ไชยยันต์และพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเดินตามเข้าไปด้วยทันที

“สำรวจของของเราทุกชิ้น ไชยยันต์ ตรวจดูว่าอยู่ครบถ้วนดีหรือไม่” ท่านหัวหน้าคณะสั่ง

บัดนี้ริมแท่นหินที่พญาวานรนอนสงบหลับตานิ่ง หายใจรวยๆ อยู่นั้น จึงเหลือแต่เพียงรพินทร์ เชษฐาและดารินสามคนเท่านั้น ซึ่งพากันพิจารณาดเจ้าของร่างด้วยความประ–หลาดใจไม่สร่าง ดารินจัดการแกะรื้อสมุนไพรที่แปะหน้าท้องออกโยนทิ้งไปจนหมด และใช้เวลาว่างที่รอคอยเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อนอยู่นั้น ตรวจด้วยมือเปล่า หล่อนสังเกตระบบการหายใจ ตรวจชีพจรที่ข้อมือและตรงคอสีหน้าเครียดขรึม แสดงอาการยุ่งยากลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง

ตลอดเวลา ร่างนั้นนอนนิ่ง ไม่กระดิกกระเดี้ยหรือลืมตาขึ้นมาอีกเลย นอกจากจังหวะหายใจแผ่วๆ เท่านั้น

ขณะนั้นเองพรานใหญ่ก็สะกิดเชษฐาเบาๆ ท่านหัวหน้าคณะหันไปก็เห็นรพินทร์ชี้มือไปที่ริมผนังหินใกล้ๆ แท่นหินนั้นซึ่งมีอะไรชนิดหนึ่งวางพิงอยู่ เขาเองก็เพิ่งจะเหลียวมาพบสังเกตเห็นเมื่อจอมพรานสะกิดบอกเดี๋ยวนี้เอง พอแลเห็นถนัดก็ขมวดคิ้วฉงน

“เอ๊ะ! คล้ายๆ สากหรือกระบอง...”

เชษฐาร้องเบาๆ

วัตถุนั้นคือแท่นหินกลมแท่งหนึ่ง ยาวประมาณวาเศษ ปลายด้านหนึ่งกลมใหญ่ขนาดสากตำข้าวเขื่องๆ อีกด้านหนึ่งเรียวเล็กลงมา รูปร่างเป็นหินแกร่งสีดำกลมกลึงเหมือนจะได้รับการตบแต่งไว้เป็นอย่างดี คะเนจากขนาดความยาวและเส้นรอบวง กะว่าอยู่ในระหว่าง 90 ถึง 120 กก.

ทั้งสองมองหน้ากันอีกครั้ง เชษฐาเดินอ้อมไปพิจารณาดูอย่างใกล้ชิด รพินทร์เลี่ยงตามเข้ามาด้วย ต่างเอื้อมมือไปแตะต้องสัมผัสเพื่อสำรวจดูมันอย่างพินิจ แล้วเชษฐาก็กลืนน้ำลายฝืดๆ กระซิบต่อมาว่า

“นี่มันกระบองซิยิ่นก้ยทีเดียว ผมว่าขนาดกระทิงถูกเข้าโครมเดียวคอหักทันที คุณคิดหรือว่ามันจะเป็นอาวุธคู่มือของชายประหลาดผู้นี้”

“สังเกตขนาดร่างกายและน้ำหนักตัวของเขาซิครับ แล้วคุณชายจะเห็นว่า เขาสามารถจะใช้เจ้าตะบองหินที่เราผลักแทบไม่เขยื้อนอันนี้เป็นอาวุธคู่มือได้อย่างสบายที่สุด ผมคิดว่านัก

มวยปล้ำขนาดหนักของโลกสัก 5 คน ก็คงแรงไม่เท่า นี่มันแสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขารู้จักมีเครื่องมือเครื่องใช้ หรือเครื่องผ่อนแรงในการดำรงชีพ ซึ่งผิดไปจากสัตว์ป่าทั่วๆ ไป แม้มันจะเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ของมนุษย์สมัยหินก็ตาม ลักษณะของเขาก็เป็นคนในยุคนั้นอยู่แล้ว ชายคนนี้ไม่ได้เป็นดิรัจฉานที่เจริญเติบโตในแนวขวางแน่ๆ แต่เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่เจริญในแนวตั้ง ซึ่งตามหลักของพุทธศาสนาถือว่าเป็นสัตว์มนุษย์อย่างเราๆ”

“ประหลาดเหลือเกิน รพินทร์ ผมพูดได้อย่างเดียวว่ามันประหลาดมากในการที่เรามาพบชายผู้นี้ ท่ามกลางนครลิงดำซึ่งเปรียบเสมืออาณาประชาราษฎร์ของเขา และเขาเป็นเจ้าปกครองมัน ทว่าแต่มีเขาเพียงคนเดียวหรือ ที่มีรูปร่างเหมือนคนเป็นคนอย่างนี้”

เชษฐาพูดอย่างตื่นเต้น

“ครับ มันทั้งประหลาดและลึกลับ ผมก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงอยู่ท่ามกลางลิงพวกนี้ เหมือนจะเป็นพ่อของมันทุกตัว และจะมีตัวไหนที่มีรูปร่างหน้าตาประเภทเดียวกับเขา มันเป็นสิ่งที่เราจะต้องค้นหากันต่อไป สิ่งที่จะวางใจได้ขั้นแรกนี่ก็คือระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายของเขา ไม่ได้เป็นศัตรูกันแน่นอนแล้ว”

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังพูดกันอยู่ ดารินเงยหน้าขึ้นจากร่างของมนุษย์วานร เห็นพรานใหญ่กับพี่ชายยืนพิจารณาตะบองหินลักษณะประหลาดก็ฉงน ผละตรงเข้ามาสมทบดูอยู่ด้วย พอพินิจเพียงอึดใจเดียวหล่อนก็นึกทายอะไรถูกหมด

“อาวุธของเขา ดูเหมือนจะมีเลือดอะไรสักอย่างหนึ่งติดกรังอยู่ตรงส่วนปลายนั้นด้วย! รพินทร์ คุณตรวจดูซิ มันอาจเป็นเลือดของเจ้าสัตว์ที่ทำให้เขาต้องนอนเจ็บอยู่นี่ก็ได้”

หล่อนกระซิบตื่นๆ ชี้ให้พี่ชายและจอมพรานดู

รพินทร์ ไพรวัลย์ก้าวเข้าไปจนชิดตะบองหินนั้นอีกครั้ง สำรวจดูรอยเลือดเกรอะกรังที่เปื้อนติดอยู่

“ก็คงไม่ผิดไปจากที่คุณหญิงว่าหรอกครับ เพียงแต่ผมพิสูจน์ไม่ได้ว่า มันเป็นเลือดของสัตว์ประเภทไหนเท่านั้น รอยเลือดนี้ ประมาณสัก 2 วันมาแล้ว”

ขณะที่พูดจอมพรานหมุนกาย ใช้สายตากวาดไปตามบริเวณพื้นถ้ำใกล้เคียงกับแท่นหินนั้นอย่างถี่ถ้วน แล้วชี้ให้พี่น้องราชสกุลทั้งสองดูอะไรอีกสองสามอย่าง ซึ่งวางเกะกะอยู่ตามพื้นและก้อนหินบริเวณนั้น

“และดูนี่ซิครับ หลักฐานของการเป็นอยู่ที่เหนือชั้นกว่าสัตว์ชั้นต่ำขึ้นมา แม้ว่ามันจะเป็นของที่แสดงถึงยุคต้นประวัติ-ศาสตร์ ของมนุษยชาติก็ตาม”

สิ่งเหล่านี้คือหนังสัตว์บางชนิด ทั้งผืนใหญ่และเล็กซึ่งสันนิษฐานได้ว่ามีไว้สำหรับปนอน ห่ม หรือมิฉะนั้นก็พันกายสุดแต่ความกว้างใหญ่ของแต่ละชิ้น ริ้วเชือกหนังถัก ใบมีดและขวานหิน ที่ลับอย่างคมพอที่จะชำแหละเชือดเฉือนเนื้อได้ ไม้ท่อนขนาดใหญ่ที่แกะเซาะด้วยของมีคมให้เว้าลึกลงไป

พอจะอนุมานได้ว่าเอาไว้สำหรับเป็นภาชนะใส่ของและในขณะนี้มีน้ำใสสะอาดขังไว้เต็มเปี่ยม สิ่งประกอบในความเป็น

อยู่เหล่านี้ ถ้ารู้จักประดิษฐ์ขึ้นมาใช้ได้ ผู้ทำมันขึ้นจะต้องเป็นสัตว์ชั้นสูงประเภทมนุษย์เท่านั้น

“รพินทร์ คุณจำที่แงซายพูดได้ไหม เจ้านั่นเอ่ยถึง ‘มนุษย์วานร’ ตอนที่เจ้าลิงดำพวกนี้ไปล้อมจับเรา แม้ผมจะสังเกตเห็นว่า มันมีไหวพริบฉลาดกว่าสัตว์ประเภทลิงทั่วๆ ไปสักเพียงใดก็ตาม ผมก็ไม่อาจปลงใจเชื่อได้ว่าเจ้าพวกนี้จะเป็นมนุษย์วานรไปได้อย่างไร เพราะรูปร่างลักษณะของมันก็คือลิงใหญ่นั่นเอง แต่เมื่อมาเห็นตัวจ้าวหรือหัวหน้าใหญ่ของมันนี่เข้า ผมก็เชื่อเสียแล้วว่ารายงานข่าวจากแงซายที่อ้างว่าได้รับทราบมาจากอาจารย์ของมันอีกทีหนึ่งเป็นความจริง แล้วนี่พวกมันรู้ได้อย่างไรนะว่าเราสามารถที่จะช่วยเจ้านายผู้กำลังเจ็บหนักของมันได้ จนถึงกับยกพลไปล้อมจับ ต้อนพวกเรามาหรือจะเรียกว่าเชิญก็ได้เหมือนกัน คือเชิญให้เรามาช่วยหัวหน้าของมัน”

พรานใหญ่ฝืนยิ้ม สั่นศีรษะแช่มช้า เขาเองก็งงงันไปหมดเช่นกัน หันไปมองหน้าหมอดาริน

“คุณหญิงตรวจร่างกายของเขาแล้วไม่ใช่หรือครับ มีอะไรทางหลักวิชาแพทย์ หรือมานุษยวิทยาที่จะค้านว่าเขาไม่ใช่มนุษย์บ้างหรือไม่?”

ราชสกุลสาวเต็มไปด้วยความอัดอั้นใจ จับสายตานิ่งอยู่ที่ร่างนั้น

“ตามหลักวิชามานุษยวิทยาแล้ว แงซายก็น่าจะพูดได้ถูกต้อง เขาคือมนุษย์วานรหรือนีแอนเดอร์ธอลส์ แมน ซึ่งเป็นมนุษย์ในยุคต้นที่เริ่มจะกลายสภาพจากลิงใหม่ๆ ก่อนมนุษย์ยุคหินหรือที่เราเรียกกันว่า ‘คนถ้ำ’ เสียอีก คนดึกดำบรรพ์

[WBSWS:01]

ประเภทนี้มีสัณฐานโครงร่างไม่ผิดอะไรกับคนในปัจจุบันที่เราเห็นอยู่นี่ เพราะมีอะไรต่ออะไรในร่างกายใกล้เคียงบรรพบุรุษลิงอยู่เป็นอันมาก เป็นการแปรรูปก้ำกึ่งกัน ระหว่างลิงมาสู่คน สังเกตได้จากทรงกระโหลก ขนตามร่างกาย และแขนขาที่ผิดส่วนไปจากคน”

ขณะที่พูด หมอดารินชี้ให้ดู

“เกี่ยวกับการตรวจสภาพร่างกายก็เหมือนกัน ฉันไม่อาจบอกอะไรได้ชัดเจนนัก รู้สึกแต่เพียงว่ามันผิดจากมนุษย์ธรรมดาไปมาก ลมหายใจช่วงยาวกว่าคน ชีพจรเต้นในจังหวะที่ผิดไปจากคน กลุ่มเลือด ถ้าตรวจสอบได้ก็เชื่อว่าคงไม่เหมือนคนอย่างเราๆทั่วไป บางทีจะเป็นเพราะสภาพแตกต่างชนิดนี้แหละที่ทำให้เขามีความทรหดอดทนได้เป็นพิเศษ นี่ก็ดีที่ว่า เรามาพบเขาในสภาพและสิ่งแวดล้อมเช่นนี้ ถ้าจู่ๆไปพบกันเข้ากลางป่า โผล่ออกมาก็คงได้วิ่งกันป่าราบ นึกว่ายักษ์ รูปร่างหน้าตาและขนาดร่างกายของมันน่ากลัวกว่าพวกลิงบริวารเสียอีก เมื่อกี้นี้ก่อนที่พวกเราคนอื่นๆ จะเข้ามา เขาลืมตาขึ้นมามองหน้าฉันกับเมย์อยู่อึดใจหนึ่ง ฉันสาบานได้ว่ามันเป็นแววตาที่พอจะหยั่งทราบเข้าใจความกันได้ดีทีเดียว แม้จะดูถมึงทึงน่ากลัวสักเพียงใดก็ตาม ยังเอามือมาจับคลำมือฉันเลย แล้วเขาก็ปิดตาลงไปอีก”

“เขาพูดหรือออกเสียงอะไรหรือเปล่า? มีหลอดเสียงสำหรับที่จะเปล่งเป็นถ้อยคำออกมาได้เหมือนคนบ้างไหม?”

พี่ชายถาม

หมอดารินกัดริมฝีปาก

“น้อยได้ยินเขาคร่างออกมาครั้งหนึ่งค่ะ ช่วงสั้นๆ มันก็เป็นเสียงอย่างเดียวกับเสียงคนเรานี่แหละ แต่แหบห้าวมากผิดกับไอ้พวกลิงบริวาร ที่ทำเสียงได้แต่เพียงโครกครากๆ ไปตามเรื่อง น้อยเชื่อว่าเขาจะต้องออกเสียงได้เช่นเดียวกันกับคนแน่นอน แต่จะพูดออกมาเป็นภาษาหรือไม่ ยังไม่ทราบ”

ไชยยันต์ มาเรียและกลุ่มพรานพื้นเมือง ตรงกลับเข้ามาสมทบอีกครั้งด้วยสีหน้าแสดงความตื่นเต้นยินดี บุญคำและเกิดขนเอาหีบเวชภัณฑ์ของหมอดารินเข้ามาด้วย และไอ้นิลเพชรก็คลานสี่ขาโง่งง่างตามหลังมาเรียเข้ามาด้วยตามเคย

“วิเศษมาก เชษฐา!...

ไชยยันต์บอกพร้อมกับยิ้มร่า

“ของของเราทุกชิ้นอยู่ครบและเป็นระเบียบ ไม่มีอะไรขาดหายไปเลยแม้แต่ชิ้นเดียว นอกจากกระบอกศรของแงซายซึ่งเราพบและเก็บไว้ได้ก่อนแล้วเท่านั้น ขนาดบ้องกัญชาของเจ้าส่างปา มันก็อุตส่าห์เก็บมาด้วย”

“แน่ใจหรือครับคุณไชยยันต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปืนเครื่องกระสนและวัตถระเบิดของเรา”

รพินทร์ถามพลอยยิ้มออกมาได้ด้วย

“แน่ใจซิ ผู้กอง ผมกับเมย์ช่วยกันตรวจสอบละเอียดหมดแล้ว ระหว่างที่เราค้นตรวจของเรา ไอ้ทโมนนี่มันไม่ได้ขัดขวางอะไรเลยยืนดูเฉยๆ คล้ายๆ มันจะรู้ว่าถ้าไม่ให้เราเข้าไปที่สัมภาระของเราแล้ว เจ้านายของมันจะไม่มีโอกาสรอดได้งั้น

แหละ มันเข้าใจความหมายทุกอย่างได้ดีที่สุด เพียงแต่ใช้ภาษาพูดกันไม่รู้เรื่องเท่านั้น”

ดารินไม่ยอมเสียเวลาไปอีกเลยแม้แต่นิดเดียว หล่อนถอดถุงมือหนังออก วางไรเฟิลลงอย่างไม่คิดว่าจำเป็นต้องติดมืออีกแล้ว ตราบใดก็ตามที่หล่อนอยู่ในอาณาจักรนี้ แล้วเปิดหีบเครื่องมือเวชภัณฑ์ของหล่อนออกอย่างรีบด่วน มาเรียตรงเข้ามาเป็นลูกมืออย่างว่องไวแข็งขัน

ในระหว่างที่ไชยยันต์ เชษฐาและรพินทร์ หันไปสั่งพวกพรานพื้นเมืองทุกคนที่มุงล้อมเกะกะอยู่ ให้ถอยออกไปสงบนั่งพักผ่อนอยู่ตรงกองสัมภาระก่อน โดยกำชับไม่ให้เดินเกะกะ หรือออกไปนอกบริเวณปากเพิงหิน นอกจากให้รวมกลุ่มกันโดยสงบอยู่เช่นนั้น

หมอดารินยามนี้ ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากที่ได้เดินกรากกรำมา หล่อนลืมหายเป็นปลิดทิ้งเมื่อพะวงอยู่กับภาระหน้าที่เฉพาะหน้า วิญญาณของศัลยแพทย์มือเกียรตินิยมเข้ามาครองใจอย่างสนิทจนไม่พะวงถึงสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ลงมือปฏิบัติงานอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว และสติสัมปชัญญะอันแน่วแน่ด้วยเครื่องมือแพทย์ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่โดยมีมาเรียเป็นผู้ช่วย

“โชคดีเหลือเกินที่อวัยวะภายในไม่ได้รับอันตรายเช่นไรเพียงแต่ผนังหน้าท้องเปิดฉีกกว้างออกไปเท่านั้น”

ทุกคนได้ยินเสียงหล่อนพึมพำเหมือนจะพูดคนเดียว

“ให้สุดฝีมือเลยนะน้อย พวกเราทุกคนภาวนาเอาใจช่วยเธอด้วย ขอให้ภูมิใจเสียเถิดว่าเธอเป็นศัลยแพทย์ที่โชคดีที่สุดในโลก มีโอกาสได้ผ่าตัดช่วยชีวิตพระเจ้ากรุงขีดขินกษัตริย์เมือง

ลิงดำไว้ อย่าให้พลาดเป็นอันขาด ถ้าพระองค์รอดพระชนม์ชีพได้ ก็คงประทานราชทรัพย์ในท้องพระคลังให้อย่างมหาศาล และแต่งตั้งให้เธอเป็นแพทย์หลวงประจำราชสำนัก หรือตำแหน่งมกุฎราชกุมารีสืบทอดบัลลังก์แทนพระบิดาก็ได้”

ไชยยันต์กระซิบเบาๆ หมอดารินอดยิ้มออกมาไม่ได้ จุ๊ย์ปากเบาๆ

“อย่าพูดเป็นเล่นไร้สาระทำลายสมาธิฉันอยู่เลยตาไชยยันต์ ไปเสียไป๊ ทั้งเธอทั้งพี่ใหญ่และรพินทร์นั่นแหละถอยออกไปนั่งพักเสียเถอะ ปล่อยฉันกับเมย์ไว้ตามลำพังดีกว่า ขอเวลาสัก 20 ถึง 30 นาทีเท่านั้นรับรองว่าเรียบร้อย ยืนอยู่ที่นี่เกะกะเปล่าๆ ประเดี๋ยวก็โดนมีดหมอเจาะหน้าเสียเท่านั้น”

ท่านหัวหน้าคณะสะกิดแขนไชยยันต์กับพรานใหญ่ เป็นสัญญาณให้ถอยห่างออกมาจากที่นั่น คงปล่อยให้หมอดารินและมาเรียทำงานกู้ชีวิตพญาวานรกันตามลำพัง หรือถ้าจะมีใครอีกสักตัวหนึ่งยืนคอยเฝ้ามองใกล้ชิดอยู่ด้วยตลอดเวลาขณะนี้ก็คงเป็นเพียงเจ้านิลเพชร ทหารเอกเมืองขีดขินตัวเดียวเท่านั้น

ทั้งสามเข้ามานั่งพักรวมกลุ่มกับพวกพรานพื้นเมือง ตรงกองสัมภาระริมผนังผาอีกด้านหนึ่ง แล้วก็เพิ่งจะสังเกตเห็นด้วยความแปลกใจว่า บัดนี้ตรงปากทางเข้าเวิ้งถ้ำหรืออีกนัยหนึ่งท้องพระโรงนครลิงนั้น แน่นขนัดดำพืดไปด้วยประชากรวานรซึ่งแห่กันมารายล้อมเฝ้าดูพญาลิงของมันเต็มไปหมด พวกมันเหล่านั้นแม้จะยัดเยียดออแน่นกันอยู่เป็นจำนวนมากมายแต่ก็

มีระเบียบดีพอสมควร คือมามุงดูชะเง้อชะแง้อยู่ตรงบริเวณปากทางเท่านั้น ไม่มีตัวใดล่วงรุกล้ำเข้ามาให้เกะกะบริเวณลานภายใน และไม่ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวเอ็ดอึงขึ้นเลย คงมุงดูอยู่อย่างเงียบสงบและสำรวมเท่าที่สัญชาติลิงจะทำได้ ไชยยันต์หันไปมองและหัวเราะหึๆ ชอบใจ

“นั่นเห็นจะเป็นเหล่าพระสนมกำนัล เสนาพฤฒามาตย์มาเฝ้าแห่ล้อมดูอาการประชวรของท่านเจ้าเมือง ขณะที่แพทย์ต่างแดนถวายการผ่าตัด ว่าแต่ว่าถ้าคุณหมอดารินเอาชีวิตของเจ้าเหนือหัวพวกมันไว้ไม่ได้ อะไรจะเกิดขึ้นบ้างก็ไม่รู้ มันมีกฎไว้หรือเปล่าว่าถ้ากษัตริย์ของมันตาย หมอที่รักษาต้องรับโทษด้วย เสือกไปถูกอะไรขวิดมาก็ไม่รู้”

ทั้งเชษฐาและรพินทร์ไม่สนใจกับคำพูดแบบไม่มีอะไรจะพูดของไชยยันต์ ต่างช่วยกันหันไปสำรวจของอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะให้แน่ใจที่สุด แล้วก็พบว่าเท่าที่ไชยยันต์กับพวกนั้นตรวจไว้ก่อนแล้วนั้น

ถูกต้อง! ไม่มีสมบัติของคณะเดินทางชิ้นใดขาดตกสูญหายไปเลย ทุกชิ้นอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์เรียบร้อยดีเกินคาด อันแสดงว่าเจ้าพวกนี้ใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก ในระหว่างขนย้ายมาที่นี่ แทบว่าจะไม่มีอะไรกระทบกระเทือนช้ำชอกเลย อาวุธปืนทุกกระบอก ก่อนที่จะหาย กระบอกใดบรรจุกระสุนหรือตั้งกลไกไว้เช่นไร บัดนี้จากการที่เจ้าของหยิบขึ้นมาพิจารณาตรวจสอบ ก็พบว่ามันคงอยู่ในสภาพเดิมทุกอย่าง เจ้าลิงดำพวกนี้ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวหรือขยับเขยื้อนส่วนใดๆ ของกลไกปืนทั้งสิ้น คงจะแบกขนเคลื่อนย้ายกันมาเฉยๆ

ส่างปานั้น บัดนี้สบายอารมณ์และตาใสขึ้นแล้วเพราะได้บ้องกัญชาคืน นอนไขว่ห้างดูดควันอยู่ครอกๆ ท่าทางกระปรี้กระเปร่ามีแรงขึ้นจากอาการที่จะตายมิตายแหล่ตลอดระยะเวลา 12 ชั่วโมงที่ผ่านมา

ทุกคนนั่งพักกันอยู่ด้วยอาการสงบเพื่อรอฟังผลของหมอดาริน ซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่ง่วนอยู่

“ผมพอจะอ่านเหตุการณ์ได้โดยตลอดแล้วผู้กอง”

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวแก่จอมพราน ขณะที่ตามองจับอยู่ที่กองสัมภาระด้วยความหวังอันแช่มชื่นขึ้น

“เมื่อเย็นวานนี้ ก่อนที่มันจะลงมือดำเนินงานเพื่อเอาตัวพวกเราทั้งหมดมา มันได้วางแผนไว้แล้วอย่างฉลาดเยี่ยมที่สุด คุณพอนึกออกไหม เราใช้ให้พวกนี้ไปตัดหนามหวาย โดยพวกเรารออยู่ตรงที่พัก ไอ้ตัวพ่อมดของมันก็เลยไปดักสะกดทำให้พวกนี้เดินวนเวียนหลงป่าอยู่ โดยหวังให้พวกเราที่เหลือออกไปตาม จะได้ทิ้งข้าวของไว้ แต่ปรากฏว่าคุณออกไปตามคนเดียว ประจวบเหมาะกับที่คุณยิงไอ้ตัวพ่อมดของมันร่วงลงมาจากยอดไม้ เสียงปืนทำให้พวกเราแห่กันออกไปหมด ด้วยความเป็นห่วงทิ้งปางพักไว้ ซึ่งก็เลยได้โอกาสเข้าแผนของมันที่ดอดเข้ามาขโมยของของเรายึดมาเสียเพื่อเป็นการตัดกำลังและเพื่อบังคับให้เราจำนนต่อมัน มันจะต้องรู้ดีที่สุดว่าถ้าเรารวมกลุ่มกันอยู่ครบทีม มียุทธสัมภาระพร้อมมูลอยู่เช่นนี้ เรากับมันจะไม่มีวันเข้าใจอะไรกันได้เลย เพราะถ้ามันบุกเข้ามาเมื่อไหร่ ก็คงแหลกกันไปข้างหนึ่งเมื่อนั้น จึงวางแผนขโมยของไปเสียก่อน ผมเชื่อ

ว่าภายในเมื่อคืนนี้เองที่มันขโมยของของเรา ของเหล่านี้จะต้องถูกเคลื่อนย้ายโดยเร็วที่สุด ส่งล่วงหน้ามาเก็บที่นี่ก่อนแล้ว และกองกำลังส่วนหนึ่งก็ทำหน้าที่ล้อมเราไว้ เพื่อคุมตัวเราตามหลังมาในเช้าวันนี้ สาเหตุทั้งหลายแหล่ก็มาจากที่ว่า มันต้องการเอาเราให้มาช่วยรักษาตัวนายของมันที่นอนเจ็บอยู่นี่ โดยสันติ-วิธีนั่นเอง”

พรานใหญ่พิจารณาตามคำพูดของนายจ้างของเขาแล้วก้มศีรษะลงอย่างยอมรับ เชษฐาน่าจะคะเนรูปการณ์ได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันถูกเฉลยออกมาได้ก็ต่อเมื่อแลเห็นผลบั้นปลายนี่เท่านั้น

“พวกมันฉลาดจริง ๆ ครับ ฉลาดอย่างที่เราคิดไม่ถึงทีเดียว และมันทำได้ตรงตามแผนที่มันต้องการได้โดยไม่ผิดไปเลย ถ้าคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว ระหว่างมันกับเราแทนที่จะเข้าใจกันได้อย่างเช่นขณะนี้ มีหวังสู้กันยับไปเสียก่อน ผมคิดว่ามันน่าจะต้องมาจากสมองบงการของหัวหน้าของมัน ที่มีลักษณะเป็นครึ่งคนครึ่งลิงที่นอนเจ็บอยู่นั่นด้วย มันน่าจะมีอะไรลึกลับอย่างที่คุณชายว่าแต่แรก ซึ่งเป็นอำนาจพิเศษออกไปที่คอยบงการอยู่เหนือเจ้าลิงพวกนี้อีกทีหนึ่ง”

เชษฐาครุ่นคิดแล้วว่า

“บางทีเราอาจค้นพบอะไรที่แอบแฝงอยู่เบื้องหลัง ถ้าใช้เวลาอยู่ที่นี่ให้นานชั่วโมงไปกว่านี้อีกสักนิด สำคัญที่สุดก็คือขอให้น้อยช่วยชีวิตหัวหน้าไว้ได้ก่อนเท่านั้น มีอะไรหลายอย่างเหลือเกินที่เราอยากจะศึกษาค้นคว้าที่นครประหลาดนี่ แต่ต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อแผนเดินทางตามกำหนดของเราด้วย”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็ถอนใจยาว จับไหล่พรานใหญ่บีบหนักหน่วงพร้อมกับตบเบาๆ

“ทุกสิ่งทุกอย่างแห่งการรอดปลอดภัยของพวกเราทุกคนตลอดจนกระทั่งประวิงเวลามาจนสามารถทำความเข้าใจกับลิงพวกนี้ได้ อยู่ที่สติปัญญาและไหวพริบของคุณกับแงซายเพียงสองคนเท่านั้น ถ้าคุณหรือแงซายตัดสินใจผิด สั่งให้พวกเราต่อสู้กับมันเสียก่อนในระหว่างที่มันล้อมเราอยู่ และตลอดเวลาที่มันคุมตัวเอามา ป่านนี้มันฆ่าเราตายกันหมดแล้ว ก่อนที่จะทำไมตรีกันได้อย่างเช่นเดี๋ยวนี้”

“แต่ผมคิดว่ามันเป็นโชคดีของพวกเราเสียมากกว่าที่ทุกคนพร้อมใจกันอยู่ในความสงบ ไม่ต่อต้านอะไรมันขึ้นเลยและทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจภาษามันเลย แต่ก็มีสัญชาตญาณพอจะหยั่งรู้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับมันมาได้โดยตลอด”

แล้วพรานใหญ่ก็ขมวดคิ้วทำท่าเหมือนจะเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“โอ! พวกเราเกือบลืมอะไรกันไปเสียแล้ว”

“อะไรหรือ?”

นายจ้างทั้งสองถามเป็นเสียงเดียว

“แงซายนะซิครับ เราปล่อยให้มันคุมเชิงดูลาดเลาอยู่ข้างนอก ป่านนี้มันก็คงซุ่มรอฟังข่าวเราอยู่นี่เอง โดยไม่ทราบความเป็นไปทางด้านเรา เพราะพวกเราทั้งหมดหลบเข้ามาอยู่ภายในบริเวณเวิ้งถ้ำนี่เสียแล้ว”

“จริงด้วย!”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“ความจริงสถานการณ์ของพวกเราทางด้านนี้ไม่มีอะไรจะต้องห่วงกังวลอีกแล้ว ควรจะส่งข่าวให้แงซายรู้ตัวด้วยไม่งั้นเดี๋ยวไม่รู้เรื่องพะวักพะวนกันอยู่นั่นเอง ดีไม่ดีไอ้เสือนั่นเกิดบ้าระห่ำขึ้นมา นึกว่าพวกเราได้รับอันตราย เกิดยิงธนูติดระเบิดผ่าเข้ามากลางเมืองลิงนี่เป็นได้ยุ่งกันใหญ่”

จอมพรานขยับลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น ก่อนที่เขาจะก้าวไปทางปากเพิง ซึ่งบัดนี้รายล้อมแน่นขนัดไปด้วยไพร่พลลิงที่มาชะเง้อดูตัวเจ้านายของมันอยู่ เชษฐาก็บอกว่า

“บอกแงซายไปว่า สถานการณ์ไม่มีอะไรจะต้องวิตกหวั่นเกรงอีกแล้ว เราสามารถเป็นมิตรกับพวกนี้ได้ และสั่งให้มันลงมาสมทบกับพวกเราเสียเถิด ไม่ต้องไปคอยซุ่มคุมเชิงอยู่ให้เสียเวลาอีกต่อไป จะได้ลงมาพักผ่อนรวมกลุ่มกับพวกเราเสีย”

รพินทร์รับคำแล้วเดินตรงไปที่ปากทางเข้าที่พวกพลลิงล้อมแน่นอยู่ พวกมันไม่ได้สนใจกับเขาเลยทั้งสิ้น คงชะเง้อชะแง้มองเข้าไปยังหมอดารินกับมาเรีย ซึ่งกำลังจดจ่ออยู่ที่นั่นเป็นจุดเดียว สุภาพบุรุษไพรก็ไม่สนใจกับพวกมันเช่นกัน เขาเดินเอามือแหวกวงล้อมของพวกมันเหล่านั้นออกไปหน้าตาเฉยเหมือนแหวกทางฝูงชนฉะนั้น ซึ่งพวกมันก็เปิดทางให้แก่เขาโดยดี

ในที่สุดก็พ้นจากกลุ่มของพวกมัน ออกมายืนยังลานกว้างหน้าเชิงยอดผานั้น ในมือถือกล่องบุหรี่ของไชยยันต์สะท้อนกับตะวันบ่ายชาย ส่องแสงเดาสวดไปรอบ ๆ ด้าน แต่แล้วทันทีนั้น

เขาก็แทบจะต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะหึ ๆ ดังมาจากเบื้องหลังพร้อมกับเสียงพูดห้าวกังวานแจ่มใสดังมาว่า

"แงซายอยู่นี่ ผู้กอง!"

หันขวับมาก็ตะลึงจ้อง

ร่างของจอมพเนจรสหายศึกของเขาอยู่บนก้อนหินเตี้ย ๆ ในลักษณะเอนเอกเขนกอย่างสุขารมณ์ ในมือถือผลไม้ชนิดหนึ่งกัดแทะเคี้ยวเยิบ ๆ อยู่ในปากกำลังยิ้ม และส่งสายตาเป็นประกายใสวาวจับมาที่เขาก่อนแล้ว คันธนูและกระบอกศรสะพายติดอยู่กับไหล่

"แงซาย!"

เขาอุทานหนัก ๆ ในลำคอ จ้องเขม็งแล้วพรวดเข้ามาถึงตัว

"ไปยังไงมายังไงกันนี่ ทำไมแกขัดคำสั่งของฉันตามที่กำหนดไว้ เสือกลงมาที่นี่ทำไม"

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามยิ้มละไม กัดผลไม้ลูกนั้นเคี้ยวอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับยักไหล่

"ไม่มีประโยชน์อะไรแล้วไม่ใช่หรือครับ ในการที่ผู้กองจะต้องส่งผมให้ขึ้นไปเป็นกองสอดแนมระวังเหตุอยู่บนที่สูง"

"หมายความว่ายังไง?"

เสียงของเขาเกือบจะเป็นตะโกนก้องด้วยความประหลาดใจในท่าทีของแงซาย

จอมพเนจรขยับตัวขึ้นนั่งตรง แล้วย้อนถามมาเรียบ ๆ หน้าตาเฉยว่า

"วายาปลอดภัยแล้วไม่ใช่หรือครับ?"

"วายา?"

“อย่าสงสัยไปเลยครับผู้กอง ผมหมายถึงวายา เจ้าผู้ครองนครลิงดำอาณาจักรนี้แหละ นายหญิงกำลังให้การช่วยเหลืออยู่แล้วไม่ใช่หรือ ขอให้ผู้กองและพวกเราทุกคนสบายใจได้แล้ว นายหญิงเป็นศัลยแพทย์มือชั้นสามารถมาก ถึงอย่างไรเธอก็จะต้องสงวนชีวิตของวายาไว้ได้แน่นอน”

จอมพรานลืมตากว้าง ตะลึงงันไปอีกครั้ง พอได้สติเขาก็หลุดปากออกมาว่า

“แงซาย แก...แกรู้อะไรเหล่านี้ได้อย่างไร?”

แงซายนิ่งไปนิดหนึ่ง ระหว่างที่สายตาประสานกันนิ่งนั้น รพินทร์ไม่สามารถจะอ่านสิ่งใดได้ทั้งสิ้นจากประกายตาอันลึกลับนั้น

ขณะจิตต่อมา อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวลงจากก้อนหินที่ขึ้นไปเอกเขนกนอนอยู่ ยืนประจันเบื้องหน้าของจอมพราน

“ประเดี๋ยวผู้กองจะได้ทราบว่า ผมรู้เรื่องความเป็นไปเหล่านี้ได้อย่างไร”

เสียงนั้นกล่าวโดยสุภาพทีท่าสงบเยือกเย็นอยู่เช่นนั้น

“แต่ผู้กองจะไม่บอกผมก่อนหรือว่านายหญิงดำเนินการช่วยเหลือมนษย์วานรผ้นั้นเช่นไรบ้างแล้ว และในสายตาของผ้กองเขาจะรอดชีวิตหรือไม่”

“นายหญิงกำลังเย็บบาดแผลตรงหน้าท้องของชายประ-หลาดผู้นั้นผู้ซึ่งแกเรียกชื่อเขาว่า ‘วายา’ นั่นแหละ ฉันและพวกเราทุกคนก็เชื่ออย่างเดียวกับแกว่า เขาจะต้องรอดตายในครั้งนี้ด้วยความสามารถของนายหญิง ขณะนี้พวกเราคนอื่น ๆ กำลัง

พักกันอยู่ในเวิ้งถ้ำนั่น นายใหญ่ให้ฉันออกมาส่งสัญญาณเรียกแกลงมาแต่ปรากฏว่าแกก็ดูเหมือนจะรู้อะไรไปหมดแล้วทุกอย่าง ลงมาคอยฉันอยู่ที่นี่แล้ว”

แงซายพยักหน้าช้า ๆ เหลือบตามองไปยังปากเพิงถ้ำ ซึ่งยังมุงแน่นขนัดไปด้วยฝูงวานร แล้วพูดเบา ๆ ว่า

“วายาถูกไดโนเสาร์ประเภทมีเขาชนิดหนึ่งขวิดในระหว่างนำฝูงบริวารออกทำการล้อมล่า เขาไม่เคยพลาดให้แก่ศัตรูใดมาก่อนเลย แต่ครั้งนี้เป็นคราวเคราะห์เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อ 2 วันล่วงมาแล้ว”

“มีลิงพวกนี้ตัวไหนมันพูดภาษาคนได้ และมันบอกความนี้กับแกงั้นหรือ?”

คำถามอย่างประชดแดกดันของเขาทำให้แงซายยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“อย่าสงสัยว่าผมจะมีความลึกลับซ่อนเร้นอะไรเลยครับผู้กอง มันเพียงแต่ผมไปพบเข้ากับสิ่งมหัศจรรย์ชนิดหนึ่งเข้า สิ่งมหัศจรรย์ชนิดนี้แหละ ที่ทำให้ผมรู้และเข้าใจอะไรได้ จนทำให้ต้องลงมาดักพบผู้กองตรงนี้โดยไม่จำเป็นให้ผู้กองส่งสัญญาณเรียกขึ้นไป ว่าแต่...ผมจะนำผู้กองให้ได้ไปเห็นกับสิ่งมหัศจรรย์ดังกล่าวนี้เสียเดี๋ยวนี้หรือว่าเราจะรอคณะเจ้านายของเราทั้งหมดและให้ไปเห็นพร้อมกัน?”

พรานใหญ่จ้องหน้าเจ้าคนลึกลับเขม็ง

“ฉันไม่เข้าใจในสิ่งที่แกพูดเลย...”

“ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ผมอธิบายด้วยคำพูดเดี๋ยวนี้ไม่ใช่หรือครับ ในเมื่อผมก็พร้อมแล้วที่จะพาผู้กองไปให้เห็นด้วยตา”

รพินทร์งงเต็มที่ ไม่อาจทายอะไรถูกทั้งสิ้น

“เอาละ สิ่ง ‘มหัศจรรย์’ ที่แกว่าอยู่ที่ไหน?”

แงซายชี้มือขึ้นไปบนหน้าผาสูงเหนือเวิ้งถ้ำ อันเต็มไปด้วยต้นไม้ทึบ

“ไม่ไกลหรอกครับ ปีนขึ้นไปบนนั้น ตรงตำแหน่งที่ผมหลบคุมเชิงอยู่ตามคำสั่งของผู้กองแต่แรกนั่นแหละ ไม่เกิน 15 นาทีก็ถึง”

จอมพรานแหงนมองตาม เม้มริมฝีปากแน่น

“นายหญิงคงจะต้องใช้เวลานานพอสมควรทีเดียวกว่าจะเย็บบาดแผลหัวหน้าใหญ่ของฝูงทโมนพวกนี้เสร็จ ส่วนพวกเราคนอื่นๆ ก็คงจะพักผ่อนกันก่อน ระยะเวลาระหว่างนี้แกพาฉันขึ้นไปให้เห็นกับสิ่งที่แกพูดก่อนดีกว่า”

“ถ้าเช่นนั้น...ตามผมมา”

กล่าวสั้นๆ เพียงแค่นั้นแงซายก็เดินนำทันที ตัดทางเข้าหาหน้าผาอันสูงชัน ตอนหนึ่งห่างจากบริเวณเวิ้งถ้ำออกไปด้านหนึ่ง แล้วเหนี่ยวกิ่งไม้กับโขดหินที่งอกอยู่ทั่วไปนำล่วงหน้าขึ้นไปก่อนทันที

รพินทร์ก็ไม่เอ่ยถามอะไรอีกไล่ตามหลังจอมพเนจรสหายศึกของเขาไปด้วยความพิศวงสงสัยขีดสุด ทั้งคู่อาศัยความคล่องแคล่วชำนาญในการปีนเขา นำกายสูงขึ้นไปตามลำดับ มันเป็นหน้าผาหินที่ปกคลุมไปด้วยต้นไม้และเถาวัลย์ ตลอดจนไม้ใหญ่ที่ขึ้นเป็นระยะตามไหล่ ยิ่งไต่สูงขึ้นไปเท่าไหร่ ก็ยิ่งมองกลับลงมาเบื้องล่างแลเห็นนครลิงได้ถนัดชัดเจนขึ้นเพียงนั้น

ลักษณะของมันเป็นเมืองหินและเมืองถ้ำ ที่ธรรมชาติจัดสร้างไว้ให้เป็นอย่างดี ตั้งอยู่บนไหล่เขา ชั้นล่างลงไปเป็นชัยภูมิอันเหมาะสมยากที่จะเข้ามาราวีได้โดยง่าย เพราะหนทางขึ้นเป็นทางลาดชันเวียนวกสามารถจะมองเห็นได้ถนัดก่อนที่จะเข้าถึงถิน

พักใหญ่ต่อมาแงซายซึ่งนำไต่อยู่เบื้องบนห่างประมาณ 2 ช่วงตัว ก็เหนี่ยวรากไม้ยึดอยู่ตามตะพักตอนหนึ่ง อันสังเกตได้ว่าเป็นส่วนของไหล่เกือบจะยอดสูงสุดของเขาลูกนั้น ซึ่งมีพื้นที่ราบกว้างใหญ่อุดมไปด้วยทางด่านและต้นไม้ใหญ่ปกคลุมอยู่ทึบ ลักษณะร่มเย็นวังเวง จักจั่นเรไรประสานเสียงอยู่เซ็งแซ่ระคนไปกับเสียงนกนานาชนิดผกผินบินผ่านและส่งเสียงร้องระงม

ผลไม้ป่าหลายชนิดออกลูกดกเป็นช่อพวงหลากๆ สีรอบด้านไปหมด ร่วงกลาดเกลื่อนอยู่ตามพื้นเป็นอาหารอันสมบูรณ์ของฝูงวิหคนกป่านานาพันธุ์เหล่านั้น สลับไปด้วยไม้พันธุ์เครือเถาและกล้วยไม้

ระหว่างรพินทร์เกาะกิ่งไม้เหลียวสำรวจภูมิประเทศแปลกตาไปรอบๆ นี้ แงซายซึ่งล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ก็ชะโงกโผล่ลงมาพร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณให้เขาไต่ตามขึ้นไป ระยะช่วงนั้นเป็นระยะสูงชันและคับขันยิ่งกว่าทุกตอน

รพินทร์จึงปลดไรเฟิลออกจากไหล่ยื่นส่งให้แงซายขึ้นไปก่อน เพื่อให้ตัวเองเป็นอิสระในการเคลื่อนไหวและเบาตัวที่สุด แล้วจึงค่อยๆ ปีนตามแนวทางของแงซายขึ้นไปอย่างระมัดระวัง

ขีดสุด เพราะถ้าพลาดก็หมายถึงร่วงลงไปกระทบกับแง่หินที่งอกรับเป็นชั้น และจะต้องกระดอนลงไปสู่ความแหลกเหลวเบื้องล่างอย่างไม่เป็นปัญหา

อีกช่วงเดียวจะถึงพื้นเบื้องบน สหายศึกของเขาส่งมือมารับ รพินทร์จับมือนั้นไว้อย่างมั่นคงที่สุด ต่างคนต่างใช้พลังแขนและอุ้งมืออันเหนียวแน่นออกแรงฉุดดึง

และชั่วอึดใจเดียวฝ่ายที่ถูกฉุด ซึ่งบัดนี้ทรงกายขึ้นนั่งประสานมือกอดเข่าเหมือนจะถ่วงเวลารอคอยให้รพินทร์ได้มีโอกาสพักชั่วขณะ

จอมพรานสูดลมหายใจลึก กลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิดโชยกรุ่นมากระทบฆานประสาทสลับไปกับกลิ่นผลไม้สุกงอม ช่วยให้บังเกิดความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น แม้ตะวันบ่ายจะฉายแสงกล้าอาบลงไปเจิดจ้าไปหมด แต่อากาศเหนือไหล่เขาบนหน้าผาบริเวณนี้ก็เย็นฉ่ำสดชื่นเป็นระดับของอุณหภูมิที่เปลี่ยนไปอย่างประหลาด

รพินทร์พิศดูภูมิภาพใกล้ไกลรอบตัวด้วยสัญชาตญาณพรานของเขา ระหว่างนี้แงซายนั่งนิ่งโดยยังไม่เอ่ยหรือเคลื่อน-ไหวกายใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่มองจับมาที่เขาเฉยๆ

รพินทร์ขยับตัวเหลียวกลับมาพบกับดวงตาคู่ที่จ้องอยู่ก่อนแล้ว

“ไป! นำต่อ”

เขาบอกเบาๆ เอื้อมมือมาคว้าไรเฟิลที่แงซายวางอยู่กับพื้นตรงหน้า แต่จอมพเนจรสั่นศีรษะแช่มช้า รอยยิ้มนิดๆ ปรากฏอยู่ที่ริมฝีปากเช่นนั้น

“ไม่จำเป็นต้องไปไหนไกลอีกแล้วผู้กอง สิ่งที่ผมต้องการให้ผู้กองเห็นอยู่ไม่ห่างจากเราไปไม่เท่าไหร่เลย โปรดใช้ความสังเกตให้ถี่ถ้วนสักนิด”

พรานใหญ่ขมวดคิ้วเหลียวสำรวจไปรอบกายอีกครั้งหนึ่งอย่างระมัดระวัง

แล้วเลนส์สายตาทั้งคู่ที่กวาดผ่านไปเป็นลำดับตามแนวอันร่มครึ้มของไพรพฤกษ์รอบกายนั้น ก็พลันมาสะดุดชะงักและจ้องเขม็งอยู่ที่หนึ่ง ชนิดที่ทำให้ต้องยกมือขึ้นขยี้ตา และลืมขึ้นจ้องอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจว่าจะตาฝาดเห็นไปเองหรือเปล่า

เหนือแท่นหินอันราบเรียบ ภายใต้เงาสาขาของไม้ใหญ่ลักษณะเหมือนต้นรัง ร่างหนึ่งประดิษฐานอยู่ที่นั่นสนิทนิ่งแลดูเยียบเย็นประดุจโขดหิน และราวป่าที่แวดล้อมน่าจะเป็นหินหรือท่อนไม้สักท่อนหนึ่งในการมองผ่านในครั้งแรก!

แต่ไม่ใช่ก้อนหิน ไม่ใช่ท่อนไม้...

ระยะนั้นห่างออกไปเพียงไม่เกิน 15 วา จากที่เขาและแงซายนั่งอยู่ในขณะนี้

นานเท่านานที่รพินทร์ขยี้ตาอยู่หลายครั้ง เขาก็กำหนดภาพที่เห็นได้อย่างแน่นอนจากระบบจักษุซึ่งไม่ได้วิปริตไปเลย

ร่างนั้นนั่งอยู่ในลักษณะขัดสมาธิเพชรลำตัวตั้งตรง ฝ่ามือซ้ายซ้อนรองอยู่เหนือฝ่ามือขวาซึ่งวางอยู่บนตัก ห่อหุ้มร่างกายอันผ่ายผอมจนแลดูเพรียวชะลูดด้วยคากรองเปลือกไม้สีกลืนกับธรรมชาติรอบด้าน ผมยาวเกล้ามุ่นไว้เป็นกรวยสูงเหนือศีรษะ หนวดและเครายาวลงมาปิดอกดวงตาทั้งคู่ภายในกระบอกลึกโหลปิดสนิท ไม่ได้ไหวติงกาย

แม้แต่นิดหนึ่ง และไม่มีอะไรที่จะให้สังเกตได้ว่านั่นเป็นซากหรือว่าร่างกายที่ยังมีชีวิต

รพินทร์ ไพรวัลย์จ้องตะลึงอยู่เป็นเวลานาน แล้วหลุดปากอุทานออกมากับตนเองเบาที่สุดว่า

"โยคี!...

แล้วก็หันหน้ามามองแงซาย ซึ่งยังอยู่ในอาการสงบกับภาพที่เห็นอยู่เช่นนั้น ประหลาดใจงุนงงไปหมดจนไม่อาจเอ่ยคำใดออกมาได้ชั่วขณะ

"จะเข้าไปใกล้ๆ ไหมครับ ผู้กอง"

ในที่สุดเขาก็รู้สึกตัวขึ้น เมื่อได้ยินเสียงกระซิบของแงซาย

"แงซาย...แกแน่ใจหรือว่านั่นเป็นร่างที่มีชีวิต"

เขาหลุดปากออกมา

"ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่...ท่านพูดกับผมได้ ทั้งๆ ที่นั่งเป็นท่อนหินและหลับตา"

"ท่านพูดกับแก !!" รพินทร์ร้อง

แงซายก้มศีรษะลง

"ครับ ก็นี่แหละ ผมถึงได้เรียนผู้กองแล้วว่า ผมได้มาพบกับสิ่งมหัศจรรย์เข้า...ระหว่างที่ผู้กองและคณะพวกเราทั้งหมดถูกกองทัพลิงควบคุมตัวพาเดินล่วงถิ่นเข้ามาในดินแดนข้างล่างนั่น ผมตัดทางปีนเขาขึ้นมาเตรียมพร้อมระวังคุมเชิงอยู่บนนี้ และเห็นการเคลื่อนไหวของพวกเราทุกคนระหว่างที่เดินไต่ทางนั่นขึ้นทุกระยะ และรอคอยสัญญาณจากผู้กอง ว่าจะให้ผมปฏิบัติเช่นไรต่อไป..."

แงซายเล่าแผ่วเบา

“ทันใดนั้นเอง ผมก็แว่วเสียงเรียกจากเบื้องหลังเป็นกระ-แสเสียงที่ชัดเจนแจ่มใสที่สุดกังวานอ่อนเต็มไปด้วยความการุณย์ ผมสะดุ้งตกใจหันกลับมาก็เห็นนักพรตผู้นี้นั่งอยู่บนแท่นหินใต้ต้นไม้ ภาพที่ท่านนั่งอยู่ในขณะนั้น ก็คือภาพที่ผู้กองเห็นอยู่นี่แหละ หลับตานิ่งในลักษณะเข้าสมาธิ เสียงลอดออกมาจากริมฝีปากของท่านอย่างเดียว สดับได้อย่างแจ่มชัดผ่านเข้าทางประสาทหู และในดวงจิตของผมพร้อมกัน ท่านบอกให้ผมทราบว่า ผมไม่ต้องคอยกังวลระวังเหตุร้ายใดๆ ทั้งสิ้น จะไม่เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นแก่คณะของเราทุกคน ที่ถูกฝูงลิงพวกนี้จับตัวมาเลย สาเหตุที่พวกลิงดำไปนำตัวเรามา ก็เพื่อขอความช่วยเหลือ ‘วายา’ มนุษย์วานร ผู้ปกครองอาณาจักรลิงดำแห่งนี้ ได้รับอันตรายจากสัตว์ร้ายมีเขาชนิดหนึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลือจากพวกเรา แล้วบอกให้ผมกลับลงไปสมทบกับพวกเราข้างล่าง ทุกสิ่งทุกอย่างจะคลี่คลายไปในทางที่ดี จากคำบอกเล่าของโยคีองค์นี้แหละ ทำให้ผมทราบอะไรต่ออะไรที่ผู้กองสงสัยได้ แล้วผมก็ลงไปคอยดักผู้กองอยู่ปากถ้ำโน่นอย่างที่เราพบกันเมื่อครู่นี้”

พรานใหญ่งันไปอีกนานด้วยความอัศจรรย์ใจขีดสด ในคำบอกเล่าของแงซายและจากสิ่งที่เห็นด้วยสายตาขณะนี้

“แปลกจริง! ท่านพูดกับแกได้?”

“ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน”

“ท่านพูดภาษาอะไร?”

“พม่า”

“ท่านพูด หรือบอกอะไรแกอีกบ้าง”

แงซายสั่นหน้า

“ท่านบอกความผมเพียงแค่นั้นเอง ผมพยายามจะสอบถามพูดกับท่าน แต่ท่านก็ไม่ตอบอะไรอีกทั้งสิ้น บอกแต่เพียงให้ผมลงไปพบกับทุกคนข้างล่าง แล้วก็นั่งนิ่งเป็นท่อนหินอยู่เช่นนั้น”

รพินทร์ยกแขนขึ้นป้ายเหงื่อบนจมูก มองหน้าแงซายนิ่งอยู่อึดใจก็พยักหน้ากระซิบว่า

“ไป! เข้าไปใกล้ๆ”

กล่าวจบเขาก็ทรงกายขึ้นยืน จรดฝีเท้าเข้าไปยังร่างที่ประดิษฐานแน่วนิ่งอยู่บนแท่นหิน ใต้ร่มไม้นั้นอย่างแผ่วเบา แงซายเคลื่อนตามหลังเข้ามาด้วย

หยุดพินิจจ้องดูร่างนั้น ห่างจากแท่นหินออกมาเพียง 3 วา ท่ามกลางแสงทิวากาลอันแจ่มใส ปราศจากสิ่งใดอำพราง รพินทร์สำรวจอย่างใช้อาการพิเคราะห์ใคร่ครวญโดยละเอียดที่สุด

ร่างนั้นคงสงบนิ่งเป็นดุษณีภาพประหนึ่งท่อนศิลาจำหลัก อันปราศจากวิญญาณอยู่ตามเดิมในระยะใกล้ที่แลเห็นอยู่แค่เอื้อมนี้ เป็นร่างของชายผอมสูงซึ่งไม่อาจคะเนวัยได้ ไม่แก่และไม่หนุ่ม สภาพของร่างกายแม้จะผ่ายผอมจนเห็นเงาของกระดูก แต่ผิวพรรณก็ยังสดและผ่องใสสีเหมือนอำพัน ทรวดทรงและเค้าหน้าก็ไม่อาจบอกได้ว่าเป็นชนเผ่าพันธุ์ใดแน่นอน ดูคล้ายๆ จะเป็นส่วนปะปนกันอยู่ในระหว่างชาวชมพูทวีปและธิเบต

รอบบริเวณของแท่นหินหรืออาสนะอันเป็นอาศรม ไม่มี

ร่องรอยของสภาพการเป็นอยู่แห่งชีวิต ไม่มีกองไฟหรือเศษของพืชผลไม้ หรือกระดูกสัตว์อันแสดงให้เห็นถึงการเสพบริโภคเพื่อประทังชีพใดๆ ทั้งสิ้น ตรงข้ามบนไหล่ ข้อศอกและที่เข่าทั้งสองด้าน บัดนี้ได้กลายเป็นส่วนของที่ยึดใยแมงมุมบางชนิด ซึ่งขึ้นชักโยงไปยังกิ่งก้านของต้นไม้เบื้องหลัง บอกให้ทราบถึงความเป็นดุษณีภาพอันยาวนานโดยไม่มีการเคลื่อนไหวเลย

อย่างไรก็ตามเหนือแท่นหินอันเป็นที่นั่งเข้าฌาน ไม่ได้มีใบไม้แม้แต่ใบเดียวร่วงหล่นอยู่ หากแต่ไปตกทับถมเกลื่อนกลาดอยู่รอบๆ แท่น พื้นหินปนดินลูกรังบริเวณนั้นพอจะสังเกตเห็นร่องรอยของสิงห์สัตว์จตุรบาทอาศัยเดินผ่านอยู่ไปมาเป็นประจำ

ไม่น่าเชื่อเลยว่าร่างนี้จะมีชีวิตหรือวิญญาณครองจนถึงกับสามารถพูดได้ อย่างที่แงซายบอก! เหมือนร่างที่ถูกหล่อขึ้นด้วยขี้ผึ้งเสียมากกว่า และแม้บัดนี้เขาจะเคลื่อนเข้ามาจนเกือบชิดก็ยังไม่เห็นขยับเขยื้อนติงกายใดๆ เลยไม่

อีกพักใหญ่ๆ ทีเดียวที่รพินทร์ยืนจ้องอยู่เช่นนั้น เหลือบมาทางเบื้องหลัง เขาเห็นแงซายลงนั่งราบอย่างสำรวมคารวะอยู่กับพื้น บางสิ่งบางอย่างจากสิ่งแวดล้อมที่เห็น ทำให้เขาบังเกิดความศรัทธาเลื่อมใสขึ้นอย่างประหลาด จึงค่อยๆ ทรุดกายลงนั่งพับเพียบกับพื้นตรงหน้าแท่นนั้นพนมมือขึ้น แล้วก้มลงกราบนมัสการพร้อมกับพูดแผ่วเบาอธิษฐานขึ้นว่า

“ท่านผู้บำเพ็ญศีลอันบริสุทธิ์ ถ้าหากว่าท่านยังมีวิญญาณครองอยู่ ก็ขอได้โปรดพูดขึ้นให้ได้ยินด้วยเถิด”

สิ้นเสียงอธิษฐานของเขานั่นเอง ฉับพลันสิ่งมหัศจรรย์อันดับต่อไปก็พลันอุบัติขึ้น จนทำให้รพินทร์ซาบซ่านขนลุกเกรียวขึ้นทั้งกาย

เสียงตอบดังลอดออกมาจากริมฝีปากอันเผยอเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นภาษาไทยกลางชัดเจนแจ่มใสราวกับลิ้นของคนไทย แม้จะเพียงแผ่วเบาแต่ก็กังวานอย่างประหลาดว่า

“ขอความสวัสดี จงมีแด่พรานผู้เคร่งสัจจะ เราโกฑัญญะ-มุนี แลเห็นในนมัสการและจิตอันควรคารวะของเจ้าแล้ว”

“พระคุณเจ้า!...

รพินทร์อุทานออกมาอย่างตกใจ พิศวงเหลือที่จะกล่าว

“ถ้าหูผมไม่ฝาด ถ้าสมองและจิตใจไม่วิปริตผันผวนไป ผมสาบานว่าได้ยินพระคุณเจ้าเอ่ยคำกับผมในภาษาไทยของผมเองด้วย เป็นความจริงหรือนี่ และ...มันเป็นไปได้อย่างไร...”

เขาพูดเร็วปรื๋อกระหืดกระหอบ จ้องร่างที่ยังนั่งสมาธิหลับตาสงบนิ่ง ไม่มีวี่แววแม้แต่การหายใจนั้นตาไม่กะพริบ

“หูเจ้าไม่ได้ฝาด สมองและจิตใจของเจ้าไม่ได้วิปริตผันผวนไปอย่างที่เข้าใจ เราปราศรัยกับเจ้าแล้ว ในประโยคและข้อความที่เจ้าได้ยิน โดยภาษาของเผ่าพันธุ์เชื้อชาติเจ้าเอง”

พรานใหญ่สะบัดหน้าแรง ๆ หลายครั้ง หันไปมองดูแงซายทางเบื้องหลังเหมือนจะขอการยืนยันว่าสิ่งที่เขาได้ยินอยู่ในขณะนี้มันเป็นความจริงไม่ใช่ความฝันไป แต่เขาก็ไม่เห็นปฏิกิริยาแสดงออกอย่างใดจากแงซายแม้แต่นิดหนึ่ง นอกจากการประสานมือทั้งสองพนมอยู่ที่อก

“โกฑัญญะ!...พระคุณเจ้ามีนามดังนี้หรือ?”

"ใช่แล้ว เราคือโกฑัญญะมุนี เจ้าได้ยินถูกต้อง"

รพินทร์ขนลุกเกรียวก้มลงกราบอีกครั้ง ความรู้สึกยามนี้เหมือนฝันไป

"พระคุณเจ้าทำให้ผมงง ประหลาดใจจนกล่าวไม่ถูกแล้ว พระคุณเจ้าเป็นชนเผ่าใด มาจำศีลบำเพ็ญพรตอยู่ที่นี่ตั้งแต่สมัยไหน นานเท่าไรแล้ว และเหตุใดจึงพูดภาษาไทยของผมได้"

จากใบหน้าที่มีดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท...และดูเสมือนว่าจะปิดเช่นนั้นไปชั่วนิรันดร์ และจากร่างกายที่ไม่ขยับเขยื้อนไหวติงเสียงอันแช่มช้ากังวานใสชัดเจนตอบมาว่า

"อดีตสมัยเราเป็นชนเผ่าเนปาล มีเลือดเนื้อวิญญาณและความรู้สึกนึกคิดเยี่ยงปุถุชนเช่นเดียวกับเจ้าและพวกของเจ้าบัดนี้เราละสภาวะนั้นมานานแล้ว ณ แท่นหินใต้ร่มพญารังใหญ่นี้ เราบำเพ็ญพรตมาเป็นเวลา 99 ปี โดยมิได้ขยับเขยื้อนไปที่ใดทั้งสิ้น เราเป็นผู้บรรลุถึงแล้วซึ่งญาณชั้นสูง จึงหยั่งรู้ได้ในสรรพสิ่งของดาวพระเคราะห์ดวงนี้และดวงอื่น ๆ ในจักรวาล ดังนั้นจงพึงขจัดความกังขาในข้อที่ว่าเหตุใดเราจึงพูดภาษาของเจ้าได้"

รพินทร์ ไพรวัลย์อ้าปากค้าง พูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง แงซายพูดไว้ถูกแล้ว **ที่เขาเห็นและมีโอกาสปราศรัยพดจาด้วยอย่เช่นนี้คือความมหัศจรรย์อีกสิ่งหนึ่งของโลก ซึ่งไม่คาดคิดว่าจะได้พบ**

"พระคุณเจ้าจำศีลภาวนาอยู่ที่นี่มาเป็นเวลาถึง 99 ปีแล้วโดยไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย?"

พรานใหญ่ครางออกมา

"เป็นเช่นนั้น"

“แล้วพระคุณเจ้าดำรงชีพอยู่มาได้อย่างไร ในภาวะอันฝืนธรรมชาติผิดวิสัยของสิ่งมีชีวิตเช่นนี้?”

“เราหลุดพ้นแล้ว จากสภาวการณ์ของสิ่งมีชีวิต ร่างกายที่คงอยู่ของเรานี้ไม่ต้องการปัจจัยใดๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับการดำรงชีพ ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่มีความรู้สึก ไม่ต้องการอาหาร ไม่ต้องการขับถ่าย เราดำรงวิญญาณอยู่ได้ด้วยสภาวะเป็นทิพย์และร่างกายเป็นอมตะ จนกว่ากาลเวลาสมควรจะมาถึง จิตวิญญาณของเราจึงแยกออกเป็นอิสระจากร่างนี้โดยไม่หวนกลับมาอีก และเมื่อนั้นร่างกายของเราจะมีภาวะเป็นซากที่เหลือค้างอยู่ในดาวพระเคราะห์ดวงนี้เท่านั้น”

รพินทร์ยังมึนอยู่เช่นนั้น

“การมาพบพระคุณเจ้าในสภาพนี้เหนือภาวะที่ผมจะเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น รู้อยู่อย่างเดียวว่า ได้มาพบกับสิ่งอันประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด พระคุณเจ้ามีอะไรเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของวานรดำที่อยู่ต่ำกว่าหน้าผานี่ลงไปหรือไม่?”

“เราไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องผูกพันกับสัตว์เพศชนิดนั้น และไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตใดทั้งสิ้น เรารักษาศีลบำเพ็ญตบะอยู่ ณ ที่นี้โดยสันโดษ วานรทุกชีวิตรวมทั้งวายาผู้เป็นหัวหน้าใหญ่ของนครดำเบื้องล่าง รู้จักเราดีมาแต่ครั้งบรรพบรุษ สักการะและเอื้อเฟื้อเกื้อหนุนต่อเราเยี่ยงสานุศิษย์ เราก็แผ่เมตตาให้โดยทั่วทุกสรรพสัตว์ แต่เราไม่เป็นภาระให้ชีวิตใดต้องมายุ่งยากกังวลกับเราทั้งสิ้น”

รพินทร์หันไปมองหน้าแงซายอีกครั้ง

“พระคุณเจ้าล่วงรู้ มองเห็นเหตุการณ์เป็นไปโดยตลอด

ทั้งทางด้านฝ่ายมนุษย์ พวกผมและลิงพวกนี้กระนั้นหรือ สำหรับเหตุการณ์ที่เราจะต้องมาพัวพันอยู่กับลิงพวกนี้”

เสมือนศิลาจำหลักที่พูดได้ โยคีโกฑัญญะมุนีตอบด้วยกระแสเสียงเดิม ฟังเหมือนผ่านออกมาจากเครื่องบันทึกเสียงของโลกวิทยาศาสตร์ปัจจุบันว่า

“เราเห็นถึงการมาของพวกเจ้า ที่จะต้องผ่านเส้นทางนี้ขณะเดียวกัน ก็มองเห็นถึงความเดือดร้อนทุกขเวทนาของวายาพร้อมทั้งบริวารที่ได้รับอยู่ อันเนื่องมาจากเคราะห์กรรมแต่กาลก่อน อีกทั้งเรายังมองไกลไปถึงอนาคต เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสอดคล้องกัน ระหว่างมนุษย์ฝ่ายของเจ้าและลิงดำฝูงนี้ที่จะให้การเกื้อหนุนอุปการะแก่กันได้ เราจึงบันดาลใจให้วานรพวกนี้ไปชักจูงพวกเจ้ามา เพื่อให้มีอุปการะการแก่กัน ดังเหตุการณ์ที่เจ้าเองก็ได้ประจักษ์แก่ตาแล้ว”

จอมพรานตะลึงไปอีกครั้งหนึ่ง บัดนี้เขาพอจะมองเห็นอะไรได้กระจ่างชัดแล้ว ในข้อที่ว่าเหตุใดเจ้าลิงพันธุ์ ‘นิลเพชร’ พวกนี้ จึงวางแผนได้อย่างฉลาดล้ำเกินสภาพของดิรัจฉาน ยกพลไปปิดล้อมและควบคุมคณะทั้งหมดของเขามาจนถึงที่นี่ได้อย่างสงบราบคาบที่สด ทกสิ่งทกอย่างมันถกบันดาลขึ้นด้วยอิทธิฤทธิ์ของโยคีตนนี้นั่นเอง

แต่คำพูดของโกฑัญญะมุนีก็ล้วนเต็มไปด้วยความนัยปริศนา อันยากที่จะเข้าใจได้

“ผมเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เอง ว่าทุกอย่างได้เกิดขึ้นจากอิทธิคำนาจของท่าน เพื่อให้เรามีโอกาสได้ช่วยชีวิตพญาวานรวายา

แต่ก็เป็นที่น่าเสียใจมาก ผมเองได้ฆ่าลิงพวกนี้ตายไปตัวหนึ่ง เพราะความเข้าใจผิด”

รพินทร์พูดแหบ ๆ

“รพินทร์ ไพรวัลย์...”

เสียงที่เอ่ยนามเขาออกมาอย่างชัดเจนที่สุดนั้น ทำเอาเจ้าของชื่อสะดุ้งโหยง ขนลุกขึ้นอีกครั้ง

“เจ้าอย่าได้ห่วงกังวลหรือครุ่นคิดเสียใจว่าเป็นเรื่องบาปผิดใด ๆ ในเรื่องนั้นเลย ทำใจให้สงบและเป็นสุขเถิด ในชีวิตเยี่ยงปุถุชนของเจ้าได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้ถูกต้องที่สุดแล้ว เจ้ามีหน้าที่ในการนำทางบุคคลคณะนี้ รวมทั้งปกป้องสรรพอันตรายให้แก่พวกเขาด้วย และเจ้าก็ปฏิบัติมาด้วยความสุจริตซื่อตรงโดยไม่บกพร่องด้วยชีวิตของเจ้าเอง นั่นเป็นสิ่งที่เทพและปิศาจต้องสรรเสริญ พึงรักษาสัจจะนี้ไว้ให้ตลอดไปเถิด ความจำเริญสถาพรจะบังเกิดขึ้นแก่ตัวเจ้า รวมทั้งอำนาจอันกล้าแข็งยิ่ง ซึ่งจะเป็นพาหนะนำไปสู่ความสัมฤทธิผลในเจตนาที่ชอบที่ควรทุกประการ ชีวิตใดก็ตามที่ได้สิ้นสุดไปแล้วด้วยน้ำมือของเจ้า เป็นชีวิตที่จำเป็นต้องถูกมาชดใช้หนี้ให้แก่เจ้าในชาตินี้ มันเป็นไปตามครรลองของบูรพกรรม แม้ลิงชราบริวารของวายา ที่ถูกเจ้าปลงชีพไปแล้วนั้นก็เช่นกัน กรรมเก่าของมันหมดสิ้นลงเพียงแค่นั้น วิญญาณของมันจะไปเกิดใหม่ในภพชาติ ถ้ามันระลึกเหตุการณ์ได้ มันก็ชอบที่จะต้องระลึกถึงบุญคุณของเจ้าที่ช่วยให้มันพ้นทุกข์ทรมานในชาติภพนี้เสียโดยเร็วพลัน เจ้าเป็นผู้ช่วยอนุเคราะห์ให้มันสิ้นเวรเพื่อปลดปล่อยไปสู่ภูมิที่สูงขึ้น เราเล็งเห็นแล้วและเราก็เป็นผู้กำหนดให้เป็นเช่นนั้น”

“วายาและบริวารอื่นๆ อาจโกรธแค้นอาฆาตผมได้จากสิ่งที่ผมทำไปแล้ว”

“จะไม่เป็นไปอย่างที่เจ้าวิตกกริ่งเกรงนั้นดอก เจ้าและพวกเจ้าบัดนี้มีบุญคุณอันยิ่งใหญ่ต่อชีวิตของวายาแล้ว”

“พวกของผมทุกคนยังไม่ทราบความจริงว่ามีพระคุณเจ้าจำศีลภาวนาอยู่บนหน้าผาเหนือวานรนี้ ถ้ารู้เข้าก็คงจะโสมมนัสปีติ และคงจะต้องมาเยี่ยมนมัสการบูชากันทั้งหมด พระคุณเจ้าจะขัดข้องหรือไม่ หากผมจะบอกความจริงแก่บุคคลเหล่านั้นและนำเขาทั้งหลายขึ้นมาได้เห็นเป็นบุญตา”

“เราไม่ขัดข้องดอกรพินทร์ หากเขาเหล่านั้นมีจิตศรัทธามาเยี่ยมเยียนเรา ก็จงเชิญพวกเขามาเถิด ภายหลังจากภารกิจที่กำลังทำอยู่ในขณะนี้เสร็จสิ้นแล้ว”

รพินทร์ไปสะกิดแงซาย

“เราลงไปข้างล่างกันก่อนดีกว่า ป่านนี้นายหญิงคงจะเย็บแผลวายาเสร็จแล้ว พวกเขาอาจสงสัยว่าเราหายไปไหน”

เขากระซิบแล้วชวนแงซายคลานถอยห่างออกมาจากอาสนอาศรมของโกฑัญญะมุนี พอพ้นระยะสมควรก็ลุกขึ้นยืนเดินตรงไปยังขอบไหล่ตำแหน่งที่ไต่กันขึ้นมาโดยเร็ว

“พบของของเราแล้วหรือยัง ผู้กอง?”

ขณะนั้นแงซายก็เอ่ยถามขึ้น รพินทร์ยิ้มออกมาได้

“เออจริง ฉันก็ลืมบอกแกไป เราพบสัมภาระของเราแล้วอยู่ครบถ้วนเรียบร้อยดีทุกอย่าง พวกมันขนไปกองไว้อย่างดิบดีในเวิ้งถ้ำที่อยู่ของวายามนุษย์วานรหัวหน้าของมันนั่นแหละ ไม่

มีอะไรบกพร่องสูญเสียไปแม้แต่อย่างเดียว ถ้าไม่พบก็คงจะยุ่งใหญ่เพราะนายหญิงคงไม่มีเครื่องมือแพทย์ผ่าตัดช่วยเหลือวายาได้”

“ลักษณะบาดแผลเป็นอย่างไรบ้าง?”

“น่ากลัวมาก หน้าท้องฉีกเป็นแผลกว้างแลเห็นไส้พุงหมด ถ้าเป็นคนธรรมดาก็คงจะตายไปนานแล้ว แต่ลักษณะของวายาเหมือนสัตว์ป่าที่ทรหดที่สุด เขากำลังนอนหายใจแขม่วๆ รอคอยความตายอยู่ ขณะที่พวกเราเข้าไปพบ แต่นายหญิงบอกว่า ถ้าเย็บปากแผลเสียให้สนิทเขาก็อาจจะรอดได้ ขณะนี้นายหญิงช่วยกับนายแหม่ม พวกเราคนอื่นๆ นั่งพักอยู่ในนั้น ถามจริงๆ เถอะแงซาย แกพบฤาษีรูปนั้นก่อนหน้าฉัน ท่านบอกอะไรกับแกอีกบ้าง”

แงซายยิ้ม

“โดยสัตย์จริงผู้กองที่รัก ท่านไม่ได้บอกอะไรแก่ผมมากไปกว่าที่ผมบอกผู้กองไปแล้วนั้นเลย และผมก็ไม่มีเวลาที่จะพูดกับท่านมาก เพราะเป็นห่วงพวกเราข้างล่าง พอรู้ความจากท่านสำหรับปัญหาเฉพาะหน้า ผมก็รีบลงไปดักพบผู้กองเลยก็ตั้งใจจะชวนขึ้นมาให้เห็นด้วยตาตนเองนี่แหละ”

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเบาๆ หันกลับไปมองยังร่างของโยคีโกฑัญญะอีกครั้ง อาการเต็มไปด้วยความครุ่นคิดพิศวงไม่สร่าง

“แกเชื่อไหม แงซาย ว่าฤาษีรูปนั้นนั่งจำศีลอยู่ที่นั่นเป็นเวลาถึง 99 ปีแล้ว และเป็นผู้สำเร็จหยั่งรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ไม่ว่าอดีตหรืออนาคต”

“ผู้กองละ เชื่อไหม?”

แงซายย้อนถาม ทำให้เขาอึ้งไปขณะหนึ่ง

“แกก็คงจะเห็นแล้วอย่างฉัน เราสังเกตไม่เห็นร่องรอยของการดำรงชีพอย่างมนุษย์ธรรมดา รอบบริเวณใกล้เคียงกับที่ท่านนั่งจำศีลอยู่เลย และขณะที่เข้าไปดูใกล้ๆ ฉันก็มองไม่เห็นว่าท่านจะหายใจ เหมือนศพหรือท่อนหินงั้นแหละ ตาก็ไม่ยอมลืมขึ้นแต่คำพูดของท่านแสดงว่าท่านรู้อะไรหมดทุกอย่างแม้กระทั่งชื่อของฉัน”

“ผมประหลาดใจมาก่อนผู้กองแล้ว เพราะก่อนที่ผมจะเหลียวไปพบท่าน ท่านก็เอ่ยเรียกชื่อผมมาจากทางเบื้องหลังเหมือนเรียกชื่อผู้กองเหมือนกัน ราวกับว่าท่านรู้จักมักคุ้นเคยกับผมมาแต่ไหนแต่ไร” แงซายพูดต่ำๆ แล้วยักไหล่

“ผมเชื่อในสิ่งที่ท่านพูด ร่างที่เราเห็นนั่งจำศีลอยู่นั่น เป็นร่างแห่งความศักดิ์สิทธิ์ และเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์ด้วยอำนาจตบะฌานจริงๆ ถ้าจะวิเคราะห์ตามหลักชีววิทยาร่างกายของท่าน อาจถึงแก่มรณภาพไปแล้วก็ได้ แต่วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านยังอยู่ ผมเคยพบโยคีมาบ้างแล้วแถบหิมาลัย สมัยที่ฝึกภาคการรบแบบกองโจรในอินเดีย โยคีเหล่านั้นแม้มีอำนาจจิตสูง และมีอิทธิฤทธิ์ที่จะแสดงปาฏิหาริย์ได้ แต่ก็ยังไม่ดูศักดิ์สิทธิ์น่าเลื่อมใสเท่าโกฑัญญะมุนีรูปนี้ เพราะถึงอย่างไรโยคีเหล่านั้นก็ต้องอาศัยกองกูณฑ์บูชาเพลิง ยังต้องเสพย์อาหารเพื่อดำรงชีพ แม้จะน้อยกว่าคนธรรมดาก็ตาม ยังต้องหายใจและเคลื่อนไหว แต่พระคุณเจ้าท่านนี้สนิทนิ่งเหมือนเป็นทิพย์ไปหมด ลักษณะเดียวกับเทพ”

“จริงอย่างแกว่า”

เขาเห็นพ้องด้วยกับคำพูดเรียบ ๆ ของแงซาย

“และฉันคิดว่าพวกเราน่าจะได้ประโยชน์อย่างมากทีเดียว จากการหยั่งรู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของท่าน”

“ครับ เราต้องได้ประโยชน์แน่ ‘ถ้า’ ท่านยอมบอกเรา... ว่าแต่ถ้าไม่คิดว่าจะเสียเวลาเกินไปนัก ผมมีอะไรอีกอย่างหนึ่งจะให้ผู้กองได้เห็น”

“อะไร?”

“ต้นเหตุ ตัวการที่ทำให้วายาท้องทะลุ”

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นอย่างฉุกใจ มองหน้า

“แกจะชวนฉันตามรอย เพื่อไปให้เห็นตัวเจ้าสัตว์ชนิดนั้นอีกละซิ อย่าลืมว่าเราไม่มีเวลามากนักนะในตอนนี้”

แงซายหัวเราะเบา ๆ พร้อมกับสั่นศีรษะ

“ไม่จำเป็นต้องตามรอยมันหรอกผู้กอง มันอยู่กับที่และถูกจัดการไปเรียบร้อยแล้ว”

“มันก็คงเป็นไอ้สัตว์ประหลาดยุคโลกล้านปี ซึ่งไม่มีอะไรจะต้องสนใจนักในตอนนี้”

“ผมอยากให้ผู้กองได้เห็นวิธีการต่อสู้อันฉลาดล้ำของเจ้าลิงพวกนี้ ดจากลักษณะร่างของสัตว์ชนิดนั้นแล้ว เรานึกกันไม่ออกเลยว่า เจ้าพวกลิงดำจะล่ามันได้อย่างไร แต่พวกมันก็ทำได้สำเร็จอย่างงดงามที่สุด แม้ว่าวายาหัวหน้าใหญ่จะพลาดถึงขั้นไส้ไหล ซึ่งผมคิดว่าเกิดจากความประมาทมากกว่าอื่นใด”

“แปลว่าแกไปเห็นมาแล้ว?”

“ครับ ก่อนหน้าที่ผมจะขึ้นมาถึงไหล่เขาตอนนี้ ผมผ่าน

บริเวณที่มันต่อสู้กันมาก่อน และภายหลังจากพิจารณาก็พออ่านออกว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นทำนองไหน แต่ขณะนั้นไม่เข้าใจอะไรนัก จนกระทั่งได้รับการบอกเล่าจากโยคีรูปนี้ว่าวายาเคราะห์ร้ายเช่นไร จึงนึกออก”

“ไกลมากไหม?”

“ไม่ไกล”

พร้อมกับพูด แงซายชี้มือไปทางแนวทางด่านอ้อมเลาะเลียบไหล่เขา

“ลงเนินนี่ไปทางตะวันตกหน่อยเดียวเท่านั้น เราจะเสียเวลากันอย่างมากก็อีกไม่เกิน 10 นาที”

รพินทร์ชั่งใจเหลียวกลับไปยังนครวานรเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้แลเห็นประชากรลิงกำลังเดินกันอยู่พลุกพล่าน แต่มองไม่เห็นว่าคณะของพวกเขาคนหนึ่งคนใดจะโผล่กายพ้นจากเวิ้งถ้ำออกมาปรากฏในสายตา ทุกคนจะยังนั่งพักกันอยู่ในถ้ำแห่งนั้น และบางทีหมอดารินอาจยังทำงานของหล่อนไม่เสร็จเรียบร้อยก็ได้

“ไปก็ไป แต่...หวังว่าแกคงไม่หลอกให้ฉันเสียเวลาเกินไปนักนะ อื่นใดไม่สำคัญหรอก ฉันกลัวว่าพวกเขาจะเป็นห่วงเพราะเห็นฉันออกมานานแล้ว และไม่ได้บอกพวกเขาไว้ด้วยว่าฉันตามแกขึ้นมาบนนี้”

“ทุกคนไว้วางใจและเชื่อมือผู้กองอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว”

“แต่เขาก็มีสิทธิ์ในการที่จะเป็นห่วงฉันได้ไม่ใช่รึ ในกรณี

ที่เขาไม่รู้เดาไม่ถูกว่าฉันหายไปไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะเช่นนี้”

“ถ้าเช่นนั้นเรากลับลงไปก่อนก็ได้”

รพินทร์ชะงักจ้องตาอยู่อึดใจ

“ถ้าอ่านไม่ผิด ฉันว่าแกมีอะไรกังวลอยู่บางอย่างเกี่ยวกับการที่จะเร่งให้ฉันไปดูเจ้าสัตว์ประหลาด อันเป็นต้นเหตุให้วายาไส้ไหลนั่นใช่ไหม แงซาย”

จอมพเนจรยิ้มกร่อยๆ

“ไม่เคยมีใครทันผมอย่างผู้กอง”

“และไม่เคยมีใครทันฉันเหมือนไอ้นกรู้อย่างแก!! เอาละมีอะไรหรือบอกฉันเสียก่อนเดี๋ยวนี้เลยก็ได้ ฉันไม่คิดว่าแกเพียงแต่ต้องการให้ฉันไปดูวิธีการต่อสู้ของเจ้าพวกลิงดำเหล่านี้อย่างเดียวหรอก มันต้องมีอะไรที่มากกว่านั้นที่เป็นต้นเหตุของความห่วงกังวลไม่ปลอด-โปร่งใจของแกด้วย!!”

แมงชายไม่ได้ตอบเขาในทันทีนั้น หากแต่ก้าวออกเดินล่วงหน้าไปก่อนตามทิศทางที่ชี้บอกไว้แต่แรก รพินทร์สาวเท้าเคียงใหล่ไปอย่างกระชั้นชิด หนทางเดินเป็นเส้นด่านแคบ ๆ ด้านหนึ่งเป็นแนวก้อนหินขนาดใหญ่ที่เรียงรายสลับซับซ้อนอยู่เหมือนกำแพง

อีกด้านหนึ่งเป็นป่ารกชัฏตามขอบปากเหว หรือหุบที่ต่ำลงไประเกะระกะไปด้วยเถาวัลย์ และไม้ล้มลุกพุ่มพงเตี้ย ๆ ที่ขึ้นอยู่ในระดับพื้นดิน

“ไม่มีปัญหาที่จะต้องวิตกมากนักหรอกครับ เพียงแต่ผมรู้สึกว่า ถ้าให้ผู้กองได้ทราบไว้ล่วงหน้า และในโอกาสแรกที่สุดโดยไม่ปล่อยเวลาให้นานออกไป ก็น่าจะเป็นการดีขึ้น อีกอย่างหนึ่งก็เป็นการปรับนิสัยของผมเอง ที่ผู้กองมักจะด่าว่าอยู่เสมอ

เกี่ยวกับกรณีที่นิ่งเฉยไว้ ผมอยากจะทำอะไรให้ถูกใจผู้กองเสียบ้าง”

ไอ้คนยวนเงียบ ๆ ชม้ายหางตามองดูเขาแล้วกล่าวขึ้นเบาเรียบขณะที่เขาเดินติดเข้ามา ลีลาของสำบัดสำนวนชนิดนั้น ทำให้ฝ่ายที่รับฟังยิ้มออกมาแค่น ๆ

“แงซาย แกนี่มันเหมือนกับว่าพระเจ้าเจตนาจะส่งมาให้เชือดเฉือนฉันเสียจริง ๆ นะ สักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็วที่โลกนี้จะต้องเลือกเอาว่าระหว่างแกกับฉันใครจะนอนอยู่ในหลุม ใครจะยืนอยู่บนดิน”

แงซายหัวเราะ

“ทำไมโลกถึงจะต้องเลือกโง่ ๆ อย่างนั้นด้วย เราต่างคนต่างยืนอยู่บนดินไม่ได้หรือ ดินคนละฟากฝั่งไม่จำเป็นต้องพบเห็นกันอีกแล้ว นอกจากความระลึกถึงกันเท่านั้น ผู้กองฆ่าผมไม่ตาย ขายผมไม่ขาดหรอก ไม่ว่าอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต”

จอมพรานขมวดคิ้ว

“ชะ! แกมั่นใจถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือ”

“ใช่! ผมมั่นใจ”

“นี่ฉันไม่ได้บอกแกมาตลอดเวลาหรือ ว่าฉันเกลียดขี้หน้าแกฉิบหายเลย?”

แงซายหัวเราะขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงกังวาน

“และให้ตายเถอะ ผมก็ไม่ได้ขอร้องให้ผู้กองรักผมเลย แม้สักนิดหนึ่ง และถ้าผมเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ ผมก็เกลียดไอ้คนที่ชื่อแงซายเหมือนกัน แล้วก็ยิ่งแค้นใจหนักในกรณีที่ฆ่ามันก็ไม่ตาย ขายมันก็ไม่ได้”

"ถามจริงๆเถอะ แกจะใช้วาจายวนยั่วฉันไปถึงไหน สนุกสำหรับแกนักหรือในการที่จะทำให้ฉันเกิดโทสะและผรุสวาท หลอกให้ฉันเดินตามแกมานี่น่ะ แกยังไม่ได้บอกฉันเลยสักคำว่ามีอะไรสำคัญ ที่แกต้องการให้ฉันเห็นนอกเหนือไปจากที่บอกแล้ว"

ขณะนั้น ทั้งสองเดินลงไปตามทางด่านลาดต่ำสู่ไหล่เขาอันเป็นบริเวณที่ราบตอนหนึ่ง และแทนคำตอบใดๆ ทั้งสิ้น แงซายหยุดยืนอยู่กับที่ชี้มือให้ดู

ป่ารกสูงอันเป็นบริเวณที่ติดต่อกับยอดเขาด้านซ้ายปรากฏรอยต้นไม้หักยับแหวกลู่เป็นทางลงมา ราวกับรอยบุกตะลุยของช้าง หินเขื่องๆ ตามริมทางมีรอยชนปะทะพลิกกลิ้งไปจากตำแหน่งที่เคยวางอยู่เดิม รอยนั้นและเห็นชัดว่าลงมาจากยอดเขาและบรรจบกับทางด่านที่ทั้งสองหยุดยืนกันอยู่ในขณะนี้ และมีรอยตีนมหึมาทั้งสี่ข้างของเจ้าของน้ำหนักอันมากมายเดินไปตามเส้นทางด่านนั้น

แงซายชี้ไปยังที่แหวกป่าลงมาก่อน แล้ววางมือชี้ให้ดูเป็นสัญญาณว่า เจ้าสัตว์ชนิดนั้นเดินไปในทิศทางเบื้องหน้าที่กำลังจะมุ่งไปกันในขณะนี้

พรานใหญ่เขม้นมองจ้องรอยหักยับของต้นไม้ แล้วเดินเข้าไปก้มลงสำรวจรอยเท้าที่ปรากฏอยู่บนพื้นอย่างถี่ถ้วนลักษณะของมันคล้ายๆ ช้างหรือแรด แต่ปรากฏว่ามีเล็บมากกว่า

แงซายคงไม่พูดอะไรอยู่เช่นเดิม นอกจากจะตามเข้ามา

หยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ขณะที่เขาก้มลงสำรวจคล้ายจะปล่อยทุกสิ่ง-ทุกอย่างให้อยู่ในการวินิจฉัยของเขาเองโดยอิสระ

"สัตว์ใหญ่ สี่เท้า หางลากดิน น้ำหนักประมาณ 10 ตัน เดินลงจากเขาผ่านเส้นทางนี้เมื่อเช้า..."

จอมพรานพูดเบาๆ ด้วยน้ำเสียงปกติไม่สู้จะสนใจอะไรนัก แล้วเงยหน้ามองแงซายผู้นิ่งเฉยอยู่ถามว่า

"ไอ้นี่นะหรือ ที่แกต้องการให้ฉันมาเห็น ฉันไม่เห็นว่ามันจะน่าสนใจอะไรเลย ก็ไอ้สัตว์โบราณประเภทไดโนย่อมๆ ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเราสักนิด ถ้าจะเทียบกับเจ้าพันธุ์มหายักษ์ทั้งหลายที่เราผ่านผจญมาแล้ว"

"ก็ไม่น่าจะมีความหมายอย่างผู้กองว่า ถ้าหากว่ามันไม่ใช่สัตว์ชนิดเดียวกันกับที่วายากับบริวารลิงดำของเขาช่วยกันล้อมล่าจนตัวเองถึงขั้นไส้ทะลักเมื่อสองวันที่แล้ว และที่สำคัญที่สุดก็คือ เจ้าตัวนี้ใหญ่กว่าตัวที่ถูกล่าไปแล้วมาก เส้นทางเดินของมันบ่ายหน้าไปยังซากของตัวแรก ลักษณะติดตามค้นหา อาการจากร่องรอยบอกถึงความเกรี้ยวกราดงุ่นง่านมากเมื่อเห็นซากของตัวแรก"

รพินทร์เลิกคิ้วนิดหนึ่ง ตาเหลือบลงจับร่องรอยที่เห็นอยู่ตรงหน้านั่นอีกครั้ง

"อาจเป็นคู่หรืออาจเป็นแม่กับลูก ผมก็ยังไม่แน่ใจนัก"

"แกได้ไปเห็นซากของมันแล้ว อย่างน้อยก็ตัวแรกที่บอกลักษณะมันเป็นยังไง?"

"สี่ขาใหญ่แข็งแรงเหมือนขาแรดหรือช้าง แต่สั้นกว่า ทรงลำตัวค่อมอยู่กับพื้น ปลายปากบนแหลมเป็นจะงอยงุ้มลงต่ำ มี

นออยู่สาม นอหนึ่งงอกบนดั้งจมูกเช่นเดียวกับแรด อีกสองงอกเหนือกระบอกตาในลักษณะเขา ทั้งสามนอแหลมคมยาวเกือบสองฟุต”

“กินพืชหรือกินเนื้อ ตามความรู้สึกของแก?”

“ผมคิดว่ามันกินพืชอย่างเดียว”

“ไม่ใช่แรดอาร์สินอย อย่างที่เราพบกันมาแล้วหรือ?”

แงซายสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่แน่ ล่ำสันใหญ่โตกว่า แต่เตี้ยค่อมกับพื้นมากกว่า เขาหรือนอก็ผิดกันไปมาก หน้าตาลักษณะอื่นๆ ก็แตกต่างกันเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอให้ผู้กองสังเกตรอยนี่ก็ได้ มันมีหางใหญ่ยาวลากพื้นไปด้วย ลักษณะเชื่องช้างุ่มง่ามกว่าแรดพวกเราไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนในระยะทางที่ผ่านมาแล้ว”

“วายากับบริวารของเขาทั้งหมด กำลังจะเดือดร้อนกระมัง?”

“ผมเชื่อในความฉลาดของลิงดำพวกนี้ แต่ก็คิดว่าพวกมันคงอยู่กันไม่เป็นสุข ถ้าหากเจ้าตัวนี้บุกตะลุยเข้าไปถึงในกลางถิ่น พวกเราเองก็คงปลอดโปร่งวางใจไม่ได้เพราะเข้ามาอยู่ในรัศมีการทำศึกของเจ้าสัตว์ทั้งสองประเภทนี่ เว้นแต่ว่าเราจะปลีกตัวให้พ้นบริเวณออกไปเสียก่อน”

แงซายพูดประโยคหลังพร้อมกับก้าวเดินรุดหน้าต่อไป

อีกชั่วครู่ใหญ่ต่อมา ตามเส้นทางที่เจ้าสัตว์ประหลาด

เจ้าของรอยเท้าชนิดนั้นเดินบ่ายหน้าไป องครักษ์พิเศษของดาริน

ก็นำรพินทร์มาถึงบริเวณปากเหวตื้นแห่งหนึ่งริมทางด่านสายนั้น แล้วชี้ให้ดูลงไปยังบริเวณก้นเหว ซึ่งรอบด้านเป็นขอบสูงชัน ระดับต่ำลงไปประมาณ 10 เมตร กิ่งไม้ใบหญ้าและพืชพันธุ์ที่ขึ้นอยู่ในแอ่ง ถูกไฟเผาผลาญเป็นเถ้าถ่านดำ วางก่ายซ้อนกันอยู่กระจัดกระจายทั่วไปแลดูเหมือนเตาเผาถ่านขนาดยักษ์

ใจกลางก้นเหวอันมีสภาพเหมือนเตาเผานั่นเอง ซากของสัตว์ใหญ่ชนิดหนึ่ง นอนกองพะเนินเทินทึกอยู่ แลผาด ๆ ราวกับโขดหิน ผิวด้านนอกถูกไฟเผาสุกดำเป็นตอตะโก แต่บางส่วนถูกฉีกแหวะออกไปเห็นเนื้อสีแดงคล้ำระคนเลือดขุ่นดำ และเครื่องในบางส่วน ซึ่งบัดนี้กำลังจะเริ่มเน่าส่งกลิ่น มีแมลงวันตอมเต็ม ลักษณะรูปร่างของมันตรงกับที่แงซายบอกไว้แล้วล่วงหน้าทุกอย่าง ส่วนขนาดนั้นพอ ๆ กับช้างไดโนเทเรี่ยม

จอมพรานขมวดคิ้ว จ้องดูภาพและสิ่งแวดล้อมอันมีลักษณะประหลาดชวนให้คิดนั้นอยู่อึดใจหนึ่ง ก็ถอยห่างขอบเหวตอนนั้นออกมาเล็กน้อย กวาดสายตาสำรวจไปรอบด้าน

ป่ารกรอบบริเวณขอบปากเหว ต้นไม้ใหญ่น้อยที่เบียดเสียดเยียดยัดเป็นพุ่มพงเหล่านั้น แหลกยับเป็นแปลงแสดงถึงว่าได้มีการต่อสู้กันอย่างชุลมุนในรัศมีกว้าง มันเป็นฉากของการต่อส้อย่างดร้าย และรนแรงยิ่ง เห็นได้จากความพินาศของป่ารอบด้าน ก้อนหินใหญ่ ๆ หลายก้อนถูกชนปะทะพลิกกลิ้งขยับไปจากเดิม และต้นไม้ใหญ่ขนาดโคนขาอ่อนหลายต้นขาดสะบั้นยับเยิน เนินดินทั่วไปในละแวกข้างเคียงก็ปรากฏรอยถูกขวิดด้วยเขาหรือนอ ซึ่งก็คงจะเป็นของเจ้าสัตว์ที่นอนตายอยู่ก้นเหวตื้นตัวนั้น กระจุยกระจายไปหมด

ระหว่างที่แงซายยืนนิ่งเฉยอยู่ เหมือนจะเปิดโอกาสให้เขาอ่านรูปการณ์เอาเองนั้น จอมพรานออกเดินตรวจร่องรอยที่ปรากฏสับสนอยู่รอบด้านเหล่านั้นไปอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังชั่วไม่นานนัก โดยความจัดเจนช่ำชองของเขาก็สามารถอ่านเหตุการณ์ได้โดยตลอด จากร่องรอยหลักฐานที่เหลือให้เห็นอยู่

และมองเห็นจริงตามที่แงซายบอกไว้ว่าวายาและบริวารลิงดำทั้งหลายวางแผนล่าสัตว์ประหลาดสามเขาตัวนั้นได้อย่างฉลาดแยบยลเพียงไร สามารถแยกได้ถูก แม้แต่ว่าร่องรอยชนิดใดบ้าง ที่เป็นเหตุการณ์ต่อสู้ผ่านมาแล้วเมื่อสองวันก่อน ระหว่างวายาและบริวารกับเจ้าสัตว์ประหลาดชนิดนั้น และรอยใดบ้างที่เป็นรอยใหม่เพิ่งผ่านมาเมื่อเช้านี้เอง ซึ่งเป็นรอยของอีกตัวหนึ่งที่ตามมาดูเหตุการณ์ ตลอดจนแสดงความโกรธแค้นเกรี้ยวกราดดุร้ายเมื่อพบว่า คู่ของมันกลายเป็นซากไปแล้วโดยฝีมือการล่าจากฝ่ายตรงข้าม

จอมพรานเดินเลาะขอบเหว วนกลับมาบรรจบยังที่เก่าซึ่งแงซายยังยืนสงบอยู่

“วายากับพวกประมาณ 30 ถึง 40 ตัวไล่ต้อนไอ้ตัวนั่นมาที่เหวตรงนี้”

เขาพูดเบา ๆ

“อาจใช้วิธียั่วไล่ก็ได้ แล้วหลอกล่อให้พุ่งเข้าชน”

ขณะที่พูดเขาชี้มือไปยังก้อนหินใหญ่ลูกหนึ่ง ซึ่งมีรอยเดิมฝังจมดินอยู่ตรงบริเวณปากเหวห่างออกไปทางซ้ายมือ แต่บัดนี้หินขนาดโอ่งมังกรย่อม ๆ ลูกนั้นกลิ้งลงไปหล่นอยู่ข้างล่าง

“นั่นคงเป็นตำแหน่งสุดท้าย ที่วายาล่อจนตัวเองพลาด

ถูกขวิดหน้าท้องขาดเว่อไส้ทะลัก ส่วนไอ้ตัวที่ชนก็ถลำตามแรงที่ส่งตัวพุ่งเข้ามา พลัดหล่นลงไปในบ่อเหวติดอยู่ในนั้นขึ้นไม่ได้ จากนั้นพวกมันก็ช่วยกันจุดไฟเผาย่างสดไอ้ตัวสามเขานั่น”

แล้วเขาก็หัวเราะหึ ๆ

“คงนานพอสมควรเหมือนกัน กว่าไอ้ตัวเท่าช้างยักษ์นั่นจะสุก แต่เตาย่างของมันก็ไม่เล็กนัก ไม้แทบจะหมดทั้งป่าแถบนี้ทีเดียว ที่มันช่วยกันขนโยนลงไปเป็นฟืน!”

แงซายยิ้มขรึม ๆ

“ผมยังนึกไม่ออกจนกระทั่งบัดนี้ ว่ามันทำไฟขึ้นได้อย่างไร”

“อย่าลืมว่า วายา ซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกมันทุกตัวเป็นคนนะไม่ใช่สัตว์ แม้ว่าเขาจะเป็นคนในยุคต้นประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติก็ตาม แกเองก็เคยบอกฉันไว้แล้วเกี่ยวกับพระธุดงค์อาจารย์ของแกกล่าวถึงพวกมนุษย์วานร ในแถบตีนเทือกพระ-ศิวะซึ่งรู้จักใช้ประโยชน์จากไฟได้ ทั้งวายาและลิงบริวารของเขาอาจใช้วิธีเอาไม้แห้งสองอันขัดสีกันเพื่อให้เกิดไฟขึ้นมาก็ได้ นั่นเป็นการสร้างไฟจากพื้นฐานเบื้องต้น เจตนาของพวกนี้ตามแผนก็คือล่อให้เหยื่อที่หมายล่า อันเป็นสัตว์ที่ใหญ่กว่ามีกำลังมากกว่าเกินกว่าที่จะฆ่าได้ซึ่ง ๆ หน้า ให้ตกลงไปในบ่อที่ขังขึ้นไม่ได้เสียก่อน เพื่อจะใช้ไฟเผาทีหลัง เจ้าสัตว์สามเขาชนิดนี้ แม้จะให้ใหญ่โตมีกำลังดุร้ายสักขนาดไหนก็ตาม แต่ก็ชั้นต่ำกว่ามาก มันสมองไม่มี มีแต่พละกำลัง เจ้าลิงพวกนี้จึงใช้ความฉลาดกว่าเป็นเครื่องมือพิชิต แกเองก็มีความเห็นได้ถูกต้องแล้วที่ว่าไอ้ลิงพวกนี้ฉลาดราวกับคน”

“ผมยังนึกอะไรไม่ออกอยู่บางอย่าง...”

แงซายพึมพำ หรี่ตาลง

“คนอย่างแก มีอะไรบ้างที่จะนึกไม่ออก”

“ผมพยายามอ่านเหตุการณ์ของการไล่ล่าครั้งนี้ หมายถึงสาเหตุของมัน ก็ยังเดาไม่ถูกจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ถ้าหากว่าเจ้าสัตว์ร้ายสามเขาชนิดนี้ เป็นฝ่ายมาจู่โจมรุกรานจนถึงกับที่ทำให้วายาและบริวารต้องต่อสู้ ก็ยังมองไม่เห็นว่าจะเป็นไปได้ในทำนองนั้น ลิงพวกนี้ทุกตัวรวมทั้งวายาด้วย มีความคล่องตัวและว่องไวมาก ถ้าคิดจะหลบเสียอย่างเดียวเจ้าตัวชนิดนี้จะทำอะไรไม่ได้เลย แม้จะไล่ก็ไล่ไม่ทัน ส่วนที่ว่าจะล่าเพื่อเอาเนื้อเป็นอาหารก็ยังมองไม่เห็น จากที่เรามองเห็นซากอยู่นี่ มันจุดไฟเผาให้ศัตรูของมันตายเฉยๆ ไม่มีร่องรอยว่าจะเอาเนื้อไปทำประโยชน์อันใดทั้งสิ้น การจะล่าเอาเนื้อเป็นอาหารนั้น มีสัตว์ขนาดย่อมๆ ที่พวกมันล่าได้อย่างง่ายๆ โดยไม่เสี่ยงเกินไปนักให้ล่าอย่างมากมาย ทำไมพวกมันถึงจะต้อง ‘ล้มยักษ์’ ด้วย ผู้กองอาจค้นไม่พบหลักฐานบางอย่าง ผมยืนยันลงความเห็นได้ว่าในฉากการต่อสู้ครั้งนี้ ไม่เพียงแต่วายาเท่านั้นที่บาดเจ็บสาหัส บริวารลิงของเขาอีกไม่น้อยกว่า 2-3 ตัว ถูกขยี้แหลกไป มีการเสียเลือดเนื้อของทางฝ่ายวายาด้วยเหมือนกัน จากฤทธิ์ร้ายของไอ้ตัวที่ถูกเผาตายนั่น แต่ซากของบริวารวายาที่เสียชีวิตเหล่านั้น ถูกเอาเคลื่อนย้ายไปเสียแล้วไม่ได้ทิ้งไว้บริเวณนี้ด้วย”

“ถ้างั้น แกก็ละเอียดถี่ถ้วนกว่าฉัน ที่พบว่านอกจากวายาที่เจ็บสาหัสแล้ว พวกของเขายังถูกฆ่าตายอีกด้วย ฉันอาจมอง

ข้ามหลักฐานบางอย่างไปเสียก็ได้ แต่ฉันคิดว่าฉันพอจะมีคำตอบในข้อสงสัยให้แกก็ได้ ในข้อที่ว่าเหตุใดวายาจึงต้องรบ”

“ผมอยากจะได้ความเห็นของผู้กองข้อนี้อยู่เหมือนกัน”

“แกยอมรับใช่ไหมว่า ภูเขาและป่าแถบนี้ทั้งหมดเป็นเขตที่วายาและบริวารยึดครองอยู่?”

แงซายก้มศีรษะลง

“ครับ เป็นเช่นนั้น”

“ไม่เพียงแต่เราจะคาดไว้ก่อนเท่านั้น การที่ได้มาเห็นกับตาเช่นเดี๋ยวนี้ เราก็รู้ชัดอยู่แล้วว่า พวกนี้อยู่กันเป็นชมรมใหญ่เป็นเมืองหรืออาณาจักรของตนเองโดยเฉพาะทีเดียว มีขอบเขตแห่งการยึดครองมีที่อยู่และการสังคมร่วมกันอย่างเป็นระเบียบและก็มีนายผู้ปกครองคือตัววายาจอมวานรนั่นแหละเจ้าสัตว์ร้ายสามเขาตัวใหญ่ชนิดนี้บุกรุกเข้าในถิ่นที่ลิงดำทั้งหลายครอบครองอยู่ ศักดิ์ศรีของผู้ครอบครองก็จะต้องมีอยู่เป็นธรรมดา ที่จะปล่อยให้ใครถืออำนาจล่วงล้ำแดนเข้ามาไม่ได้ นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง การบุกรุกเข้ามาของเจ้าสัตว์ชนิดนี้ อาจขัดผลประโยชน์ของพวกลิงดำเจ้าของถิ่นเดิม เมื่อขับไล่ไม่ไปก็ต้องต่อสู้กันให้แพ้ชนะไปข้างหนึ่ง ฉันเชื่อว่าวายากับบริวารช่วยกันกำจัดไอ้ตัวชนิดนี้ ก็โดยเหตุผลนี้แหละ”

แงซายอึ้งไปครู่ ก็พูดเรียบ ๆ ว่า

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ผมไม่เคยคิดว่าตัวเองจะฉลาดไปกว่าผู้กองเลย บางขณะผมโง่ในสิ่งที่ไม่ควรจะโง่”

“แต่ก็เลือกฉลาดในสิ่งที่ไม่ควรฉลาด นั่นคือสันดานของแก แงซาย!”

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามไม่สนใจกับถ้อยคำของเขา กล่าวต่อมาว่า

“ถ้าเช่นนั้น ลิงดำเจ้าของถิ่นพวกนี้ก็อาจต้องพบศึกใหญ่ของพวกมันต่อไป เพราะอย่างน้อยที่สุด ก็ยังมีสัตว์สามเขาอีกตัวหนึ่งบุกตามตัวที่ถูกฆ่าตายไปแล้วเข้ามา เป็นตัวที่กำลังโกรธจัดและอาฆาต ขนาดของมันใหญ่กว่าตัวแรกเสียอีก อย่างที่ผู้กองก็เห็นรอยแล้ว ขณะนี้มันไปหลบซุ่มอยู่ที่ไหนก็ตาม แต่ผมเชื่อว่ามันกำลังรอคอยจังหวะที่จะเล่นงานเจ้าพวกลิงเหล่านี้ชนิดทะลวงบุกประตูบ้าน ทะลุออกประตูหลังบ้านทีเดียว”

“นั่นไม่เกี่ยวกับเรา!” รพินทร์พูดห้วนๆ “อย่าเสือกเอาความคิดชนิดนี้ไปอธิบายขยายความให้คณะนายของเราฟังเป็นอันขาด ขอให้รู้ไว้ด้วยว่าหน้าที่ของเราในขณะนี้ก็คือได้ของเราคืนและจากที่นี่ไปให้เร็วที่สุดตามแผนเดินทาง เราไม่มีเวลาพอที่จะมาช่วยวายาหรือไอ้ลิงพวกนี้รบศึกใดๆ ทั้งสิ้น นายหญิงช่วยชีวิตวายาให้รอดได้ ก็ต้องนับว่าพวกเราได้ช่วยเหลือพวกนี้ดีที่สุดแล้ว”

“ผู้กองพูดอย่างคนใจแคบและเห็นแก่ตัวที่สุด ทั้งๆ ที่จิตใจแท้จริงของผู้กองเป็นตรงกันข้าม”

แงซายเอ่ยขึ้นหน้าตาเฉย

“อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่ผู้กองจะพิจารณาเห็นสมควร ที่ผมชวนผู้กองให้ได้มาเห็นสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อหยั่งเสียงหารือเสียก่อนนั่นเอง เพราะผมไม่ต้องการจะทำอะไรให้ขัดต่อประสงค์ของผู้กอง เพราะฉะนั้นผมทำถูกต้องแล้วมิใช่หรือ ที่ชวนผู้กองมาให้เห็นและรอฟังข้อวินิจฉัยชี้ขาดเสียก่อน”

จอมพรานยิ้มกร้านๆ ออกมาอีกครั้ง ตบที่ต้นแขนเจ้าคู่ปรับหนักหน่วง

“เออ! ดี แกทำได้ถูกใจฉันเป็นครั้งแรก ขอให้ทำได้อย่างนี้ตลอดไปเถิด แกจะน่ารักขึ้นอีกมาก รีบกลับลงไปเถอะ ป่านนี้นายหญิงคงเย็บแผลวายาเสร็จนานแล้ว”

ทั้งสองชวนกันบ่ายหน้ากลับทางเดิมอย่างรีบร้อน จนกระทั่งมาถึงตำแหน่งหน้าผาชันที่ปีนตัดทางกันขึ้นมารพินทร์ไพรวัลย์อดไม่ได้ที่จะหันไปพิจารณาดูอาศรมที่จำศีลของโยคีโกฑัญญะมุนีอีกครั้งก่อนที่ปีนลงไป เขาเห็นนักพรตประหลาดอันไม่น่าเชื่อว่าจะมีชีวิตวิญญาณ นั่งสงบนิ่งหลับตาเป็นท่อนหินอยู่เช่นนั้น ประดุจภาพอันเป็นนิรันดร์กาลโดยไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงเสียได้

พอไต่ลงมาถึงพื้นชั้นล่าง อันเป็นลานกว้างหน้าฉานของนครลิง ปรากฏว่าคะหยิ่นและบุญคำ สองคนออกมายืนกระวน-กระวายคอยอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองมองเห็นพรานใหญ่และแงซายไต่หน้าผาลงมาอย่างถนัดตา แต่ขณะนั้นยังไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ พอทั้งคู่ลงมาถึง ต่างก็วิ่งตรงเข้าไปโดยเร็ว

“นาย! นายไปไหนมา ขึ้นไปตามไอ้แงซายรึ?”

บุญคำร้องถามเร็วปรื๋อ สีหน้าตื่นประหลาดใจ ส่วนคะหยิ่น ก็รีบบอกว่า

“นายใหญ่ให้คะหยิ่นกับตาเฒ่าออกมาตาม ไม่รู้จะไปตามนายที่ไหน จะถามไอ้ลิงพวกนี้ ก็พูดกันไม่รู้เรื่อง พอดีเห็นนายกับไอ้แงซายปีนหน้าผาลงมา”

รพินทร์ไม่ตอบความคนทั้งสอง แต่กลับย้อนถามโดยเร็ว ขณะที่เดินตรงไปยังเวิ้งหน้าผาว่า

"นายหญิงเย็บแผลให้คนลิงเสร็จแล้วหรือยัง?"

"เสร็จตั้งพักใหญ่แล้วละนาย ไอ้พวกขีดขินทั้งหลายมันช่วยกันขนลูกไม้ น้ำผึ้ง แล้วก็เนื้อมาเลี้ยงดูพวกเรามากมายทีเดียว ท่าทางพวกมันดีใจมาก ที่นายหญิงกับนายแหม่มช่วยรักษาเจ้าเมืองของมัน ถ้าไม่คิดจะไปไหนอีกแล้วละก็ บุญคำว่าพวกเราทุกคนอยู่ในเมืองลิงพวกนี้ได้อย่างสบายแล้ว มันเลี้ยงต้อนรับพวกเราเป็นการใหญ่"

จริงอย่างที่บุญคำบอก บริเวณปากเพิง อันเมื่อตอนที่เขาออกมาในครั้งแรกมุงแน่นขนัดไปด้วยประชากรลิง มารุมดูหน้าเจ้านายของมัน ระหว่างที่หมอดารินลงมือผ่าตัดเย็บแผลให้นั้น บัดนี้พวกมันเหล่านั้นกระจายกันออกไปหมดแล้ว คงมีอยู่บางส่วนที่เดินเพ่นพ่านอยู่ไปมา

ทันทีที่พรานใหญ่ก้าวเข้าไปในเขตเวิ้งถ้ำใหญ่อันควรจะเรียกว่าเป็นวังของวายาจอมวานร ก็เห็นพรรคพวกทุกคนพร้อมหน้า นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ตรงบริเวณที่สัมภาระกองอยู่

เบื้องหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยอาหารเท่าที่จะหาได้ในนครวานรแห่งนี้ ซึ่งส่วนมากเป็นพวกผลไม้ พืชผัก น้ำผึ้งรวงและเนื้อสัตว์ซึ่งเผาย่างทั้งขาใหญ่ ๆ ปริมาณของอาหารเหล่านั้นถูกยกมาประเคนตั้งไว้ให้แทบว่าจะเลี้ยงทหารได้ทั้งกองร้อย ทุกคนนั่งรอฟังข่าวคราวของแงซายอยู่ก่อนแล้วด้วยความร้อนใจ ดูเหมือนยังไม่มีใครสนใจแตะต้องอาหารมากมายที่พวกมันนำมาให้เหล่านั้น

เมื่อเห็นพรานใหญ่กับแงซายโผล่เข้ามา ต่างก็ร้องทักเป็นเสียงเดียวกันหมดอย่างยินดีและคลายความกังวลใจลง

“หายไปไหนนานรพินทร์ เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า?”

ท่านหัวหน้าคณะร้องถาม

จอมพรานก้าวเข้าไปรวมกลุ่ม เป้าหมายแรกที่มองไปคือร่างของจอมวานรวายา ซึ่งยังนอนหงายเหยียดยาวสงบนิ่งอยู่บนแท่นหิน

หมอดารินกับผู้ช่วยจำเป็นมาเรีย บัดนี้หมดภาระหน้าที่ลงแล้ว ทั้งสองเข้ามารวมกลุ่มของพรรคพวกทุกคนด้วย และยามนี้กำลังพากันมองมาที่เขากับแงซายอย่างสงสัย ที่เพิ่งจะโผล่กลับเข้ามาเดี๋ยวนี้

“ไม่มีอะไรผิดปกติหรอกครับ ทุกอย่างเรียบร้อย เพียงแต่ว่าผมกับแงซายเดินสำรวจดูอะไรรอบ ๆ แถวนี้หน่อยเท่านั้น”

เขายังไม่ประสงค์จะให้ทุกคนทราบความจริงก่อนในขณะนี้ จึงกลบเกลื่อนไว้เสียก่อน แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ราช-สกุลสาว มือศัลยแพทย์ชั้นอาจารย์

“คนไข้ของคุณหญิงเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“บาดแผลเย็บเรียบร้อยแล้ว เขารู้สึกตัวตลอดเวลาแต่อ่อนเพลียมาก และรู้สึกว่าจะเข้าใจอะไรได้ดีทีเดียว เพราะไม่ได้ขัดขืนเลยในระหว่างเย็บและปฏิบัติการทางแพทย์อื่น ๆ ไม่ร้องไม่คราง หรือมีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น บางครั้งก็หลับตานิ่ง บางครั้งก็ลืมตา สภาพความอดทนของเขาก็คือสัตว์ป่าเราดี ๆ นี่เองช่วยให้ฉันทำงานได้สะดวกและรวดเร็วขึ้น”

“เขาจะรอดไหมครับ ในความเห็นของคุณหญิง?”

หมอดารินมีแววยุ่งยากในใจเล็กน้อย เหลือบกลับไปที่ร่างนั้น

“ฉันยังไม่กล้าให้ความเห็นแน่นอนอย่างใดทั้งสิ้น จนกว่าจะพรุ่งนี้ แต่อยากจะเชื่อว่าเขาควรจะรอด”

“เชื่อเถอะน่า ผู้กอง ไอ้เสือนั่นไม่ตายหรอก ถึงผมไม่ใช่หมอ ผมก็ท้าพนันได้ อย่าเพิ่งจะไปกังวลถึงเรื่องนั้นก่อนเลย ถึงอย่างไรแม่หมอผู้สามารถเขาก็จัดการให้เรียบร้อยแล้ว เรามาพักผ่อนล่อโภชนาหารที่ข้าราชบริพารเมืองขีดขินหามาเลี้ยงดูนี่เสียก่อนดีกว่า หิวจนตาลายแล้ว พวกเรารอคุณกับแงซายรู้ไหม เห็นหายออกไปนานก็เป็นห่วงเลยยังไม่มีแก่จิตแก่ใจจะกินอะไร นั่งรอฟังข่าวอยู่นี่เอง”

ไชยยันต์บอกมาอย่างร่าเริง โดดเข้าจับข้อมือพรานใหญ่แล้วฉุดลงให้นั่งรวมกลุ่มล้อมวงอาหารที่พวกลิงขนมากองไว้ให้เหล่านั้น ทุกคนเริ่มเลือกกินอย่างหิวโหยกอปรไปด้วยความรู้สึกอันประหลาดๆ จากสภาพการต้อนรับอันอบอุ่น เพียบไปด้วยไมตรีจิตชนิดนี้

รพินทร์เหลียวไปรอบๆ ก็ไม่พบว่าจะมีเจ้าวานรดำตัวใดเข้ามายุ่มย่ามป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆ เหมือนจะปล่อยให้กลุ่มมนุษย์พักผ่อนกินอาหารกันตามสบายโดยลำพัง พวกมันบางส่วนมีเดินกันอยู่ไปมาตรงบริเวณปากทางเข้าเท่านั้น เจ้า ‘นิลเพชร’ ทหารเอกเมืองขีดขิน (ของบุญคำ) ซึ่งเป็นตัวจ่าฝูงที่มีอำนาจบงการมากที่สุดรองลงมาจากวายาซึ่งนอนเจ็บอยู่ บัดนี้ก็ไม่ทราบว่ามันหายไปไหนเสียแล้ว

“ระหว่างที่น้อยช่วยตัวนายใหญ่ของมัน ไอ้ทหารเอกเจ้ากี้เจ้าการที่สุดตัวนั้น ก็เดินออกไปข้างนอก”

เชษฐาบอกเขายิ้มๆทุกคนมีอารมณ์ปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นด้วยไมตรีจิตมิตรภาพที่ได้รับจากชาวนครลิง

“พักใหญ่ พวกมันหลายตัวก็ช่วยกันขนผลหมากรากไม้และอาหารเหล่านี้เดินเข้าแถวมากองไว้ให้ พวกเราทั้งหมดไม่ใช่เชลยของมันเสียแล้วละรพินทร์ แต่เป็นแขกผู้มีเกียรติ ทุกสิ่งทุกอย่างกลับตาลปัตรเกินความคาดฝันไปหมด”

รพินทร์ยิ้มออกมาเล็กน้อย

“ก็ต้องนับว่าโชคดีของเราครับ ที่เหตุการณ์ผันแปรไปในทางดีเช่นนี้ แล้วเจ้านิลเพชรตัวนั้นหายไปไหนเสียแล้ว”

“ตั้งแต่มันหายออกไปข้างนอก ยังไม่เห็นโผล่กลับเข้ามาอีก คงจะไปสั่งไพร่พลของมันให้ทำอะไรกระมัง มันคงมีตำแหน่งเป็นขุนทหารหรือแม่ทัพมือขวาของพระเจ้ากรุงขีดขินนั่น โชคดีเหลือเกินที่ผมไม่เกิดเรื่องฟัดกับมันเสียก่อนระหว่างทางที่มานี่”

ไชยยันต์บอกปนหัวเราะ

“คุณโง่มาก ไชยยันต์ ฉันบอกคุณหลายครั้งแล้วว่าเจ้าลิงพวกนี้ไม่ได้มาร้ายกับพวกเรา เพียงแต่ระหว่างเรากับมันครั้งแรกยังไม่สามารถจะทำความเข้าใจกันได้เท่านั้น”

มาเรียต่อว่ามา เมื่อหวนนึกถึงภาพของไชยยันต์ที่ร่ำๆจะเกิดเรื่องปะทะกับทหารเอกเมืองขีดขินอยู่บ่อยครั้ง ระหว่างที่มันคุมตัวมา อดีตนายทหารปืนใหญ่หืๆ ในลำคอพลางยัก-ไหล่

“ช่วยไม่ได้เลย ก็ใครจะไปตรัสรู้ได้ พูดกันก็ไม่รู้เรื่อง

คุณเองก็ให้ระวังตัวให้ดีเถอะ ถึงเดี๋ยวนี้ ผมก็ยังไม่อยากจะวางใจมันสนิทนัก ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราเป็นอย่างดีก็จริงเพื่อให้เราช่วยเหลือเจ้านายของมัน หลังจากนั้นแล้วมันอาจอยากจะได้เมียมนุษย์งามๆ สักคนก็ได้”

“เมื่อไหร่จะเลิกพูดจาไร้สาระ ไม่เป็นประสาอย่างนี้เสียทีนะ ไชยยันต์”

ดารินร้องออกมาเบาๆ แล้วมองไปทางแงซาย ซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามใกล้กับรพินทร์

“แงซายเธอกับผู้กองไปไหนกันมา เห็นบุญคำบอกฉันว่าตอนที่แกกับคะหยิ่นออกไปตามหานั้น เห็นเธอกับผู้กองกำลังไต่ลงมาจากหน้าผาเหนือถ้ำนี่ขึ้นไป”

องครักษ์พิเศษของหล่อนเหลือบตาดูรพินทร์และนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น พรานใหญ่จึงตอบแทนมาว่า

“มีอะไรบางอย่างที่แงซายไปพบเข้า และชวนผมไปดู”

เขาพูดเรียบๆ ไม่ต้องการให้คนทั้งหมดเห็นว่าน่าสนใจอะไรนัก

“โปรดกินอาหารกันให้อิ่มเรียบร้อยเสียก่อนเถอะครับ ประเดี๋ยวผมจะเล่าให้ฟังว่า สิ่งนั้นคืออะไร”

“สิ่งดีหรือสิ่งร้าย”

ไชยยันต์ใจร้อนกว่าคนอื่นๆซึ่งเพียงแต่มองเขาอย่างฉงน

“น่าจะเป็นสิ่งดี สิ่งมงคลครับ”

“เอ๊ะ! อะไรกัน ร่องรอยหลักฐานเกี่ยวกับพี่กลางกระมัง?” ดารินถามบ้าง

“ไม่ใช่หรอกครับ”

“แหม! อะไรกัน อยากรู้เหลือเกิน เก็บเงียบอยู่ได้ บอกเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้นี่นะ”

“ถ้าผมบอกทุกคนก็ตื่นเต้นเสียจนกินอะไรไม่ลง และก็คงเร่งเร้าให้ผมพาไปดูด้วยตาตนเองเสียเดี๋ยวนี้ สู้ทานอาหารให้อิ่มหนำ และพักกันให้สบายเสียก่อนดีกว่า เรายังมีเวลาเหลือเฟือ”

คำพูดของเขาทำให้คณะนายจ้างทั้งหมดยิ่งประหลาดใจและกระหายที่จะได้ทราบเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม ทุกคนสะกดกลั้นความอยากรู้เอาไว้จนกระทั่งเวลาอาหารผ่านไป

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็เล่าให้ทั้งหมดทราบในสิ่งที่เขาไปพบเห็นมากับตาตนเอง

ซากของสัตว์ประเภทโดโน ซึ่งมีสามเขา อันเป็นต้นเหตุให้วายา ผู้ปกครองนครวานรต้องบาดเจ็บสาหัสอยู่ในขณะนี้

และโกฑัญญะมุนี โยคีมหัศจรรย์ที่มีอาศรมจำศีลอยู่เหนือหน้าผา ซึ่งเขาไปนมัสการและสนทนามาด้วยแล้ว

ทั้งคณะไม่มีใครสนใจเรื่องสัตว์อันตราย ซึ่งทำให้มนุษย์วานรต้องไส้ไหลนัก แต่ตื่นตะลึงแทบจะไม่ยอมเชื่อเรื่องฤาษีจำศีล ซึ่งหยั่งรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างแม้จะนั่งหลับตาสนิทนิ่งอยู่เหมือนท่อนหินมาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน

คนเหล่านั้นรุมกันป้อนคำถามมาที่เขาอย่างชนิดที่แทบจะตอบใครไม่ทัน และรพินทร์ก็ตัดบทว่า

“ถ้าทุกคนพร้อม ผมก็จะพาขึ้นไปให้เห็นกับตาตัวเองเดี๋ยวนี้”

“ตกลง พาพวกเราไปเดี๋ยวนี้แหละ รพินทร์!”
อดีตท่านฑูตทหารบกกล่าวโดยเร็ว พร้อมกับลุกขึ้นยืน

ทั้งหมดเตรียมตัวอย่างรีบด่วนในทันทีนั้น แม้แต่พวกพรานพื้นเมือง ไม่ว่าจะเป็นคะหยิ่นหรือส่างปา ผู้โดยปกติแล้วจะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ก็ขอที่จะขึ้นไปเห็นด้วย

“เราจะไปกันหมดทุกคนนี่แหละ ไม่ต้องเอาอะไรไปทั้งนั้นนอกจากปืนติดตัว”

ไชยยันต์ว่า แล้วก็หันไปคว้าปืนไรเฟิลขึ้นมา ระหว่างที่ต่างเตรียมตัวอยู่นี้ ดารินก็ปราดเข้ามาชิดตัวพรานใหญ่ สีหน้าของหล่อนแสดงความตื่นปีติอัศจรรย์ใจจนเกินกว่าที่จะกล่าวได้

“รพินทร์ คุณแน่ใจหรือว่า คุณกับแงซายตาไม่ฝาดไปในสิ่งที่เอามาเล่าให้เราฟังเป็นตุเป็นตะนี่”

“ถ้าตาฝาด ก็คงไม่ฝาดไปพร้อมกันทั้งสองคนหรอกครับคุณหญิง ผมยังถามท่านเลยว่าถ้าผมชวนพวกเราทั้งหมดขึ้นไปมนัสการเยี่ยมเยียนท่าน จะมีอะไรขัดข้องหรือไม่ ท่านก็บอกว่ายินดีที่จะต้อนรับ”

“เป็นคนหรือ ไพรวัลย์ ฉันหมายถึง...ฮิวแมนบีอิงก์?”
มาเรียถามเร็วปรื๋อมาอีกคนอย่างไม่แน่ใจ

“ผมไม่ทราบเหมือนกัน แต่อย่างน้อยครั้งหนึ่งร่างนี้ก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งมาก่อน”

“พอจะดูออกไหม ลักษณะเป็นชนเผ่าไหน?”
ดารินถามอย่างกระตือรือร้นต่อมา

“เนปาล ท่านบอกกับผมเอง”

“ท่านพูดกับคุณ...เป็นภาษาไทย?”

“ไทยกรุงเทพ? ชัดเสียด้วย โปรดอย่าเพิ่งซักถามอะไรผมมากไปกว่าเท่าที่ผมเล่าให้ฟังแล้วเลย คุณหญิงหรือพวกเราคนใด สงสัยเรื่องอะไร ก็ไปขอสอบถามจากท่านเองดีกว่า ลักษณะสภาพทางร่างกายของท่าน ก็คล้าย ๆ กับซากของผีดิบมันตรัยที่เราพบเห็นกันมาแล้ว ผิดกันแต่ความสดชื่นแจ่มใสกว่า สำหรับมันตรัยนั้นเป็นซากของความบาป แต่ร่างนี้ถ้าจะเป็นซาก ก็เป็นซากของกุศลผลบุญต่างกันอย่างปิศาจนรกกับเทพสวรรค์นั่นแหละ”

กล่าวไม่ทันจบประโยค จอมพรานก็พยักหน้ากับทุกคนเป็นสัญญาณให้เดินตามเขาออกมายังลานโล่งใต้หน้าผา การเคลื่อนไหวของคณะทั้งหมด เป็นไปโดยลักษณะเสรีเต็มที่ ไม่มีไอ้ทโมน อันเป็นประชากรเมืองขีดขินตัวใดเข้ามาขัดขวางนอกจากพากันมองดูอยู่ตามมุมต่าง ๆ ด้วยอาการสงบเงียบเหมือนจะคอยสังเกตว่า อาคันตุกะชาวมนุษย์ของมันเหล่านี้ จะไปไหนภายในเขตเมืองของมัน ทุกคนมีอาวุธประจำตัวครบมืออีกครั้ง แต่สัมภาระอื่น ๆ คงตั้งกองรวมไว้อยู่ในเวิ้งถ้ำที่อยู่ของจอมวานรเช่นเดิม

ระหว่างที่ทุกคนกำลังแหงนหน้า คอตั้งบ่ามองขึ้นไปยังหน้าผาอันสูงชันซึ่งพรานใหญ่ชี้ให้ดูนั้น รพินทร์กระดิกนิ้วเรียกแงซายเข้ามาใกล้

“ทางด้านหน้านี้สูงชันมาก ไม่เหมาะที่จะให้พวกเรา

ทั้งหมดเสี่ยงปีนขึ้นด้านนี้ พอมีทางขึ้นที่สะดวกกว่านี้บ้างไหม แม้จะอ้อมเสียเวลาหน่อยก็ยังดี”

ก่อนที่แงซายจะตอบเช่นไรนั่นเอง ทุกคนก็แลเห็นเงาอันใหญ่โตของเจ้านิลเพชร ซึ่งหายหน้าไปพักใหญ่ บัดนี้โผล่ออกมาจากซอกหินด้านขวามือ เดินสองขาเหมือนคนตรงเข้ามายังมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่...

เจ้าขุนทหารวานรเมืองขีดขินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ารพินทร์กับแงซาย มองหน้าทุกคนซึ่งขณะนี้ก็หันมาจ้องดูมันเป็นตาเดียวอยู่อึดใจหนึ่ง จึงออกเดินล้ำหน้าไปทางด้านซ้ายมือของหน้าผาชันอันสลับซับซ้อนไปด้วยพุ่มไม้และก้อนหินใหญ่น้อยเหล่านั้น พลางหันกลับมาทำอาการโบกมือและรีๆ รอๆ อยู่เหมือนจะให้ทุกคนตามมันไป

ระหว่างที่จอมพรานมองมันอย่างสงสัย แงซายก็พูดขึ้นเบาๆ ว่า

“หนทางที่จะขึ้นไปสู่ยอดผา โดยไม่ต้องไต่ขึ้นไปเสี่ยงอันตรายเช่นด้านนี้ เราต้องเดินอ้อมเลาะหมู่ก้อนหินไปขึ้นเนินเขา ทางด้านที่มันทำท่านำไปนั่นแหละครับ ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมาย แต่หนทางเดินสบาย”

“แล้วแกคิดยังไง ที่มันแสดงท่ากวักมือเรียกให้เราเดินตามไปนั่น?”

“ผมยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่เราก็ควรจะลองเดินตามมันไป มันอาจมีเจตนานำทางเราขึ้นไปยังอาศรมของฤาษีองค์นั้นก็ได้ ถ้ามันรู้จุดประสงค์ของเรา บางทีอาจมีหนทางลัด และสะดวกกว่าที่ผมค้นพบเอาไว้”

พรานใหญ่ขมวดคิ้วคลางแคลงใจ เขายังไม่เชื่อสนิทตามที่แงซายบอกนักว่า เจ้านิลเพชรจะสามารถล่วงรู้เจตนาของฝ่ายมนุษย์ในขณะนี้ได้อย่างไร

“มันอาจพาเราไปที่อื่น ด้วยความประสงค์อะไรชนิดหนึ่งของมันก็ได้นะแงซาย และเราก็จะเสียเวลาเปล่า เพราะขณะนี้เราต้องการนำคณะพวกเราทุกคนขึ้นไปให้ถึงอาศรมของฤาษีองค์นั้นโดยเร็ว และสะดวกที่สุดไม่ใช่ไถลเถลือกไปไหนกับมันเสียก่อน”

“ลองตามมันไปดูก่อน เพราะถึงอย่างไรผู้กองก็ให้ผมหาทางที่ขึ้นไปบนนั้นได้อย่างสะดวกอยู่แล้ว ถ้าเห็นท่าว่ามันจะนำเส้นทางเปะปะผิดวัตถุประสงค์ของเรา ผมจะตัดทางเข้าสู่จุดหมายที่เราต้องการเอง”

รพินทร์พยักหน้า แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับคณะนายจ้างของเขา พร้อมกับออกเดินตามหลังทหารเอกนครลิงดำไปทันที

ฝ่ายนายจ้างทั้งสี่และพรานพื้นเมืองทั้งนั้นพากันแปลกใจไม่รู้เรื่องเพราะต่างคาดกันไว้ก่อนตามจุดหมายที่รพินทร์ชี้ให้แล้วว่า คงจะต้องปีนหน้าผาชันกันขึ้นไป และก็เฝ้ามองด้วยความหนักใจอยู่ ครั้นแล้วจู่ๆ ทั้งรพินทร์กับแงซายก็ออกเดินเลาะไปตามป่าหินชายตีนผานั้น มิหนำซ้ำยังมีเจ้านิลเพชรมาทำหน้าที่มัคคุเทศก์เดินนำอยู่ข้างหน้าด้วย

“อ้าว! คุณกับแงซายไม่ได้ปีนหน้าผานี้ขึ้นไปหรอกหรือตอนที่ขึ้นไปพบฤษีองค์นั้น แล้วนี่กำลังจะเดินไปไหน?”

เชษฐาถาม

“หนทางด้านนี้สูงชันเสี่ยงอันตรายเกินไปครับ”

จอมพรานอธิบายเรียบ ๆ กับนายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขา

“แงซายบอกว่ามีทางขึ้นสะดวกกว่านี้ แต่ไกลออกไปหน่อย ผมตัดสินใจเลือกเอาเดินไกลดีกว่าจะพากันไต่หน้าผาชันซึ่งอาจเกิดอุปัทวเหตุขึ้นได้โดยไม่จำเป็น”

“แล้วโน่น...

ดารินบุ้ยปากไปยังด้านหลังของเจ้านิลเพชร ซึ่งเดินนำอยู่

“มันจะพาเราไปไหนนะ ฉันเห็นมันหันมากวักมือเรียกแล้วคุณกับแงซายก็เดินตามมันมาไม่ใช่หรือ”

“มันจะพาเราไปไหนก็ช่างมันเถิดครับ สำคัญว่าเราไปของเราก็แล้วกัน ถ้าผิดเส้นทางของแงซาย เราก็จะไม่ไปกับมัน ทางของเรามีอยู่แล้ว แต่รู้สึกว่ามันจะนำไปทางเดียวกับที่แงซายบอกไว้”

“เมย์ ทำไมคุณไม่ลองส่งภาษาถามมันดูว่ามันจะพาเราไปไหน ไหนเห็นว่าอะไรต่ออะไรก็ดูจะทำความเข้าใจกับมันได้ทุกอย่าง ถ้าไม่มีคุณทำหน้าที่เป็น ‘ล่าม’ เสียคนเดียว พวกเราทั้งหมดก็คงยังไม่สามารถเข้าใจกับมันได้ถึงเพียงนี้”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะแหย่มาเรีย แหม่มสาวตวัดหางตาค้อนแล้วหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“ดูคุณคอยประชดประชันแดกดันจะให้ฉันเป็นลิงพวกนี้อยู่ตลอดเวลาทีเดียวนะ ไชยยันต์ ถ้าฉันสามารถพูดจาส่งภาษาเข้าใจกับมันได้ ฉันจะบอกกับมันว่า ใครเป็นคนที่มีอคติ คิด

ริษยาหึงหวงมันอยู่ตลอดเวลา และคนคนนั้นไม่ควรเลยที่จะได้รับไมตรีจิตมิตรภาพจากมัน นอกจากความเป็นศัตรู”

ถูกว่าเอาจัง ๆ ต่อหน้าพรรคพวกคนอื่น ๆ อีกหลายคนเข้าแบบนี้ ไชยยันต์ก็เลยสงบนิ่งไป ไม่เอ่ยอะไรอีกนอกจากยักไหล่ดารินได้ที่เอ่ยมาลอย ๆ ว่า

“ฉันก็ว่าไม่ช้าหรอก คงจะถูกฝังอยู่เมืองลิงนี่เอง”

ทั้งหมดจับกลุ่มเดินเข้าขบวนกันไปอย่างสงบ มีปัญหาอีกมากมายที่ฝ่ายนายจ้างอยากจะสอบถามรพินทร์กับแงซาย แต่ก็ระงับความรู้สึกอันกระหายอยากรู้นั้นไว้เสีย เพราะต่างก็ตระหนักดีว่ากำลังจะเดินทางไปพบกับคำตอบด้วยตนเองอยู่แล้ว

นอกจากเจ้าทโมนใหญ่เดินเลี้ยวลัดนำไปเบื้องหน้าแล้ว เมื่อเหลียวกลับมาเบื้องหลัง ต่างแลเห็นพวกมันตัวเขื่อง ๆ อีก 7-8 ตัว เดินตามมาด้วยชุดหนึ่ง ลักษณะท่าทีของมันสังเกตเห็นจากความรู้สึกของฝ่ายมนุษย์ยามนี้ ไม่มีใครคิดว่ามันจะทำหน้าที่ควบคุมอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากจะติดตามร่วมทางเป็นเพื่อนมาด้วยเท่านั้น ในลักษณะของเจ้าของถิ่นซึ่งจะให้ความคุ้มครองแก่อาคันตุกะที่เข้ามาอยู่ในดินแดนของตน ทำให้ฝ่ายมนุษย์ได้รับความอบอุ่น ไว้วางใจต่อภูมิประเทศที่กำลังเดินไปขึ้นอีกเป็นอันมาก เพราะไม่ว่าจะมีเภทภัยใด ๆ เกิดขึ้น เจ้าลิงพวกนี้จะรู้ได้ก่อนในทันที จึงไม่จำเป็นต้องคอยพะวงห่วงกังวลมากนัก

ทหารเอกเมืองขีดขินเริ่มนำบ่ายหน้าขึ้นทางสูง แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นแผ่นผาตัดชันทำแนวตั้งฉากกับพื้นเช่นเดียวกับที่รพินทร์และแงซายเคยไต่กันมาก่อน

หนทางนั้นลักษณะของมันคล้ายขั้นบันไดธรรมชาติ อันเกิดจากน้ำฝนที่เซาะทำขั้นเอาไว้จากกาลเวลาซึ่งผ่านมาเป็นสิบๆ ศตวรรษ สองฝั่งทางหนาแน่นไปด้วยพุ่มพงและเหลี่ยมแง่ของก้อนหินราวกับใครมาตบแต่งไว้ แงซายซึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงัก สังเกตลู่ทางอยู่ขณะหนึ่งในระหว่างที่เจ้านิลเพชรไต่แบบสี่ขาขึ้นไปอย่างแคล่วคล่อง รพินทร์เห็นอาการขององครักษ์พิเศษของดารินก็อ่านออกทันที

“ผิดเส้นทางของแกแล้วกระมัง?”

แงซายแหงนมองสำรวจขึ้นไปยังลูกเขาอันสูงใหญ่ทะมึนที่ประจันอยู่เบื้องหน้านั้น สำรวจพินิจอยู่อึดใจก็ออกเดินตามหลังเจ้านิลเพชรไป ก่อนที่คณะนายจ้างจะเดินตามเข้ามาทันก่อให้เกิดคำถามใดๆ ขึ้นอีก แล้วแอบตอบพรานใหญ่เบาๆ ว่า

“อาจเป็นทางลัดกว่าที่ผมพบไว้ก่อนแล้วก็ได้ผู้กองเพราะถึงอย่างไรมันก็ตัดขึ้นเขาลูกนี้ในทิศทางเดียวกัน”

สำหรับรพินทร์ไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น ลงเมื่อแงซายยอมเดินตามไอ้ทโมนนั่นไป เขาก็ปล่อยทกสิ่งทกอย่างให้อยู่ในการตัดสินใจของแงซายได้ โดยไม่จำเป็นต้องกังวลเพราะรู้มือกันดีอยู่แล้ว

หนทางที่ไต่สูงกันขึ้นไปในมุมประมาณ 75 องศานั้น ชั่วไม่นานก็บรรลุถึงขอบไหล่ตอนหนึ่งของลูกเขา ซึ่งเป็นทางด่านขนาดใหญ่ สายเดียวกับที่พรานใหญ่และแงซายเดินย้อนลงมา

ดูซากเจ้าสัตว์สามเขาที่นอนตายอยู่ในเหวตื้น ๆ นั่นเอง มัคคุ-เทศก์เมืองวานรดำพิสูจน์ออกมาได้ชัดว่า ได้ทราบถึงเจตนาของฝ่ายมนุษย์และนำทางมาให้อย่างถูกต้อง

หรือมิฉะนั้นก็เป็นเรื่องของการบังเอิญอย่างยิ่ง ที่มันมีเจตนาจะให้อาคันตุกะของมันได้มาพบกับซากของศัตรูที่พวกมันช่วยกันสังหารไว้ อันเป็นศัตรูตัวเดียวที่ทำให้นายใหญ่ของมันต้องบาดเจ็บอยู่ในขณะนี้

แงซายกับรพินทร์หันมาสบตากันอย่างโล่งอกและโปร่งใจขึ้นเมื่อจำเส้นทางสายนั้นได้ ภายหลังจากช่วยกันมองภูมิประ-เทศอยู่ครู่เดียว และจากนั้นเพียงไม่กี่อึดใจโดยทิศทางที่ไต่วนขึ้นไปสู่แนวเส้นทางนำสูงขึ้นสู่ยอดเขา เจ้านิลเพชรก็นำคณะมนุษย์ทั้งหมดมาถึงหลุมดักศัตรูของมัน

ทันทีที่แลเห็น ฝ่ายนายจ้างและพรานพื้นเมืองทั้งหมด ที่เพิ่งจะมาพบเหตุการณ์ด้วยตาตนเองในขณะนี้ ก็ปราดเข้าไปยืนรายล้อมอยู่ริมปากขอบเหวตื้น จ้องอย่างพิศวงลงไปยังซากของสัตว์ใหญ่สามเขา ซึ่งได้รับการบอกเล่าจากรพินทร์ไว้ก่อนแล้วอุทานแซดอยู่ในลำคอ

สวนเจ้านิลเพชรและพวกของมันที่ตามมาด้วย ก็หยุดยืนชะโงกดูร่วมอยู่ด้วย ส่งเสียงโครกครากและสำแดงกิริยาขย่มตัว แยกเขี้ยวยิงฟันเหมือนจะบอกถึงความโกรธแค้น หลายตัวไต่ปากเหวลงไปจนถึงซากที่นอนอยู่นั้นแล้วเดินวนอยู่รอบ ๆ

เป็นความจริงที่ว่า ไม่เคยมีใครพบเห็นสัตว์ใหญ่ลักษณะประหลาดนี้มาก่อนเลยตลอดระยะทางที่ผ่านมา

สำหรับมาเรียผู้เชี่ยวชาญทางโบราณชีวศาสตร์ ภายหลังจากพินิจดูซากนั้น พร้อมอาการใคร่ครวญอยู่ครู่ใหญ่ก็บอกกับทุกคนว่า

“ฉันคิดว่า...มันน่าจะเป็นไดโนเสาร์ ประเภทมีเขาขนาดใหญ่ที่สุดชนิดหนึ่ง ซึ่งทางหลักวิชาเรียก ไทรเซราทอปส์ สังเกตจากนอหรือเขาทั้งสามบนศีรษะนั่น อันหนึ่งโผล่งอกออกมาจากดั้งจมูก เหนือริมฝีปากบนเหมือนแรด ส่วนอีกสองนองอกอยู่เหนือกระบอกตาทั้งสองด้าน ก็ไม่น่าสงสัยอะไรอีก ในกรณีที่ว่าทำไมวายาถึงไส้ไหลในการไล่ล้อมล่ามัน มันเป็นสัตว์ใหญ่ดุร้าย และมีพลังเหนือกว่าลิงดำพวกนี้มากนัก เว้นไว้แต่ลิงพวกนี้จะฉลาดกว่าเท่านั้น”

“ตัวมันขนาดช้างไดโนเทเรี่ยมทีเดียว ไอ้พวกนี้ไม่น่าจะทะลึ่งไปยุ่งกับมันเลย”

ไชยยันต์ว่า

“ก็คงจะอย่างที่รพินทร์สันนิษฐานเล่าให้เราฟังแล้วนั่นแหละ ก็ไอ้ตัวสามเขาที่บุกรุกเข้ามาอาละวาดอยู่ในถิ่นยึดครองของวายากับวานร ก็จำเป็นอยู่เองที่เขาจะต้องต่อสู้ เพื่อป้องกันผลประโยชน์ของความเป็นเจ้าของถิ่น เราก็ไม่รู้มาก่อนว่า เจ้าตัวชนิดนี้เคยมาเหยียบย่ำรังควานอะไรเจ้าพวกวานรพวกนี้ไว้อาจเป็นศัตรูกันมาก่อนนานแล้วก็ได้ ชนิดที่เจอกันที่ไหนก็ต้องปะทะกันที่นั่น”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างใช้ความคิด แล้วเหลียวไปดูภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมโดยรอบ

“รพินทร์ คุณกับแงซายอ่านรูปการณ์ได้ถูกต้องแล้ว วายา

กับลิงบริวารของพวกนี้ ใช้วิธีล่อให้เจ้านั่นถลำพลัดตกลงไปในเหวแล้วจุดไฟเผา ซึ่งนั่นมันเป็นวิธีเดียวที่จะปราบ ‘ยักษ์’ ได้ ลำพังสู้กันซึ่งๆ หน้า ต่อให้มีจำนวนมากกว่าสักแค่ไหนก็เอาเจ้านั่นไม่อยู่หรอก ขนาดมันผิดกันเหลือเกิน น่าชมในไหวพริบอันฉลาดของวายา หลักฐานที่เห็นอยู่นี่ มันช่วยให้เราสามารถเข้าใจเขาและลิงพวกนี้ได้ขึ้นอีกมากทีเดียว มันยืนยันให้เห็นชัดว่า เขาคือมนุษย์อย่างเราๆ นี่เอง มนุษยชาติเพียงคนเดียวที่อยู่รวมกลุ่มกับลิงฉลาดเหล่านี้ โดยตัวเขาเป็นหัวหน้าผู้ครองมัน”

ดารินมีอะไรบางสิ่งบางอย่างเป็นปมกังวลอยู่กับเจ้าสัตว์ใหญ่ที่กลายเป็นซากอยู่ในเหวตัวนั้น หล่อนจ้องดูลักษณะของมันอยู่เป็นเวลานาน แล้วเหลียวตรวจภูมิประเทศอย่างไตร่ตรอง พลางสะกิดแขนมาเรียถามขึ้นด้วยเสียงเบาพอได้ยินกันเฉพาะสองต่อสอง

“พอจะให้รายละเอียดอะไรเพิ่มเติมอีกบ้างไหม เกี่ยวกับไอ้ตัวชนิดนี้”

“เธออยากจะรู้เกี่ยวกับอะไร?”

“ธรรมชาติ นิสัย ส่วนสัดขนาดอันแท้จริงของเจ้าตัวที่เจริญเติบโตเต็มที่ และอื่นๆ ถ้ามี”

นักโบราณชีวศาสตร์สาวเลือดผสมขมวดคิ้วอย่างยุ่งยากใจ แล้วหัวเราะเบาๆ

“น้อย! การศึกษาในด้านซากโบราณอันเป็นวิทยาการที่มนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ เพียรพยายามศึกษาค้นคว้ากันนั้น มันจะมีได้ก็เพียงขั้นคาดคะเนตามสมมติฐานเท่านั้น เพราะเราไม่มีของจริงจะมาศึกษาวิจัยกัน เมื่อขุดพบซากโครงกระดูก เราก็

นำมาปะติปะต่อกันเป็นโครงสมบูรณ์ เพื่อหารูปร่างของมันว่าควรจะเกิดในสมัยใดส่วนรายละเอียดอื่นๆ นั้น ก็ใช้หลักฐานทางธรณีวิทยาเข้าประกอบ ฉันเรียนมาแล้วกับตัวเอง ก็ยังยอมรับว่ามันเลื่อนลอยอยู่เป็นอันมาก มันอาจจริงอย่างที่ตำราเขาว่าก็ได้ หรืออาจไม่ตรงกับความจริงเลยก็ได้เหมือนกัน การเดินทางเข้าดินแดนหลงสำรวจราวกับว่าเราได้เดินกันอยู่ในความฝันนี้ สัตว์และพืชประหลาดๆ หลายชนิดผ่านเข้ามาในความพบเห็นของเรา ซึ่งก็อาจจะตรงกับที่ศึกษาร่ำเรียนมา หรืออาจจะไม่ตรง ทำให้มีความรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

มาเรียเว้นระยะ ถอนใจเบาๆ แล้วกล่าวต่อมาว่า

“อย่างไรก็ตามเราได้เห็นกับตาอยู่เดี๋ยวนี้แล้วจากลักษณะรูปร่างของสัตว์ประหลาดซึ่งฉันสันนิษฐานว่าจะเป็นไดโนประเภทมีเขาที่นักหลักวิชาเรียก ไทรเซราทอปส์ มันเป็นสัตว์งุ่มง่ามเคลื่อนไหวไม่ได้ประเปรียวว่องไวนัก แต่ก็ทรหดบึกบึน ดุร้ายทว่าก็ปราศจากมันสมอง ตามหลักวิชา มันเป็นไดโนพันธุ์ที่มีเขา ซึ่งใหญ่ที่สุดเหนือกว่าพวกมีเขาทั้งหลาย แต่ก็คงไม่ใหญ่เกินไปกว่าที่เราเห็นอยู่นี่เท่าใดนักหรอก และสำหรับเราก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาหนักอกอะไรทั้งสิ้น สมมุติว่าถ้าเกิดการประจันหน้ากันขึ้น ไรเฟิลเพียงนัดหรือสองนัด ในจุดตายที่ถูกต้องจะแก้ปัญหาได้โดยไม่ยาก เพราะมันก็ไม่ใหญ่มโหฬารอะไรนัก เทียบไม่ได้หนึ่งในสิบของไอ้ยักษ์ไทรัน มีอะไรกังวลใจหรือที่รัก?”

ประโยคหลังมาเรียถามมา

“เปล่าหรอก แต่...ฉันไม่อยากจะเผชิญกับสิ่งอันแลดูเหมือนว่าเราตกอยู่ในห้วงฝันร้ายเหล่านี้อีกแล้ว”

ไม่มีฝ่ายของคณะนายจ้างคนใดละเอียดถี่ถ้วนพอจนสามารถสังเกตเห็นร่องรอยของเจ้าสัตว์สามเขา ที่มาเรียเรียกไทรเซราทอปส์อีกตัวหนึ่ง ซึ่งป้วนเปี้ยนเข้ามาตามดูซากของพรรคพวกมันและมองผ่านกันไปเสียหมด โดยเข้าใจว่าเป็นรอยเท้าของเจ้าตัวที่ตายไปแล้ว

ยกเว้นแต่พวกพรานพื้นเมืองผู้ชำนาญซึ่งบัดนี้เดินๆเงยๆตรวจดูรอยชนิดนั้นด้วยความสงสัย เพราะความเก่าใหม่ผิดกัน รพินทร์สะกิดแงซายให้ไปเตือนพวกนั้นไว้เสีย ไม่ให้ใครปริปากพูดถึงสิ่งผิดปกตินี้ขึ้น เพื่อตัดปัญหากังวลใจของฝ่ายนายจ้าง

เจ้านิลเพชรและพวกของมันก็ส่ออาการว่าอยากจะให้ฝ่ายมนุษย์ ซึ่งบัดนี้เป็นพันธมิตรกับมันได้เห็นร่องรอยของศัตรูตัวใหม่อยู่เหมือนกัน โดยการแสดงท่าทางอยู่ต่างๆ นานา แต่ทั้งสี่คนไม่มีใครทราบอาการเหล่านั้น

และก่อนที่มาเรียผู้ให้การสนใจกับกิริยาตีใบ้ของเจ้าทโมนอยู่ตลอดเวลา จะทันหันไปสังเกตอากับกิริยาของมันนั่นเอง รพินทร์เร่งให้ทุกคนออกเดินทางต่อโดยเร็วโดยผ่านพ้นบริเวณนั้นมาเสีย เมื่อกลุ่มมนุษย์เริ่มเคลื่อนหน้าต่อไปเจ้าลิงพวกนั้นก็ตามมาด้วยเช่นเคย

“นายหญิงเป็นคนมีเมตตา และชอบช่วยอย่เสมอ” จอมพรานกระซิบกับแงซาย

“นายใหญ่ก็จะขัดน้องสาวไม่ได้ รวมทั้งคนอื่นๆด้วย เราต้องการออกจากนครลิงของวายาให้เร็วที่สุดทันทีที่ได้สัมภาระคืน ไม่ใช่เสียเวลาอยู่ที่นี่ต่อไปเพื่อช่วยวายาปราบศัตรู เวลาเดินทางของเราจำกัดเข้ามาเต็มทีแล้ว หวังว่าแกคงเข้าใจ”

แงซายไม่ตอบว่ากระไร นอกจากก้มศีรษะนิดหนึ่งรับคำเขา

ครั้นแล้วอีกไม่นานต่อมา ภายใต้การนำรุดหน้าของพรานใหญ่ คณะทั้งหมดก็มายืนจ้องตะลึงงันกับภาพที่เคยสร้างความตื่นเต้นอัศจรรย์ใจให้แก่รพินทร์ ไพรวัลย์มาก่อนแล้ว

ระยะที่เลี้ยวลับมุมก้อนหินใหญ่ มาเผชิญกับภาพนั้นห่างเพียงไม่เกิน 15 เมตร แสงสว่างของตะวันยามบ่ายสาดเรือง-รองลอดเงาไม้ลงมา ทำให้แลเห็นชัดโดยไม่มีอะไรอำพรางแม้จะรับทราบล่วงหน้ามาก่อนแล้ว จากคำบอกเล่าของจอมพรานคณะนายจ้างทั้งสี่และพวกพรานพื้นเมือง ทุกคนก็แทบจะไม่เชื่อในสายตาที่แลเห็นอยู่ในขณะนี้

ความแน่ใจเริ่มบังเกิดขึ้น พร้อมกับปลุกให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ตะลึงเมื่อต่างเห็นทหารลิงนครขีดขินที่ตามมาด้วยเหล่านั้นพากันทรุดกายลงนั่งอย่างสงบเรียบร้อย ไม่มีตัวใดสำแดงกิริยาทะลึ่งตึงตังตามสันดานเดิมของมัน หรือว่าเดินเพ่นพ่านไปมาทันทีเข้าเขตลานอาศรมอันสงบเงียบ

“ฤาษี...ฤาษีจริง ๆ ด้วย!!”

เสียงบ่นคำหลุดปากออกมาแผ่วเบา ท่ามกลางความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินนั้น

ไชยยันต์ยกมือขึ้นขยี้ตาอยู่หลายครั้ง มาเรียนั้นตาสีเขียวของหล่อนเบิกกว้างอยู่อย่างสุดพิศวง ส่วนดารินจับแขนพี่ชายแน่นขนลุกเกรียวขึ้นทั้งกาย ด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย

“ไม่น่าเชื่อเลย...เป็นไปได้อย่างไรกันนี่...”

หล่อนพึมพำอย่างไม่รู้สึกตัว

ท่านหัวหน้าคณะหันไปมองสบตาจอมพราน แล้วจ้องไปที่ร่างอันสงบนิ่งนั้นสลับกันอยู่อึดใจใหญ่ ยอมรับกับตนเองว่าตลอดระยะเวลาแห่งการผ่านผจญภัยมานับครั้งไม่ถ้วนของเขาไม่เคยมีครั้งใดที่จะพบกับความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ใจเหมือนเช่นที่เห็นอยู่กับตาในขณะนี้

และโดยไม่เอ่ยคำใดขึ้นทั้งสิ้น เชษฐา วราฤทธิ์เริ่มเคลื่อนออกจากที่ตรงเข้าไปยังอาสนะศิลา ที่มีร่างชวนฉงนนั่งสมาธิหลับตาแน่วนิ่งประดุจท่อนหินนั้นอย่างแช่มช้าทุกคนจึงเคลื่อน-ไหว ตามเขาเข้าไปด้วย

จนกระทั่งมาหยุดห่างจากร่างนั้นประมาณ 2 วา จึงค่อยๆ ทรุดกายลงนั่งราบกับพื้น วางไรเฟิลที่ถือติดมืออยู่ลงพนมมือขึ้นคารวะบูชา อาการของท่านหัวหน้าคณะ ทำให้ทุกคนปฏิบัติตามด้วยอาการสงบและเงียบกริบกันไปหมด ยกเว้นมาเรีย คะหยิ่น และส่างปาเท่านั้น ที่เพียงแต่ทรุดกายลงนั่งเฉยๆ เพราะไม่สันทัดในเรื่องกราบไหว้มาก่อน

ความเป็นดุษณีภาพคงปกคลุมไปทั่วบริเวณอยู่เช่นเดิม ขณะจิตต่อมา เชษฐาหันไปมองหน้ารพินทร์อีกครั้ง เหมือนจะถามว่าร่างอันนิ่งประดุจท่อนหินนี้น่ะหรือที่ว่าพูดได้ พลันทุกคนก็แว่วเสียงเอ่ยปราศรัยผ่านออกมาจากร่างกายอันไม่น่าจะมีชีวิตวิญญาณครองนั้น สดับได้ทั่วกันว่า

“ความจำเริญสถาพร จงเป็นของทุกผู้ที่มาเยือนเรา ณ ที่นี้”

พระอินทร์เหาะจากฟ้า ลงมาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าในขณะนี้ ทุกคนก็คงไม่พบกับความตื่นเต้นประหลาดใจอย่างที่เผชิญอยู่ในขณะนี้!

เชษฐาอ้าปากค้างจังงังไปขณะใหญ่ ไชยยันต์ ดาริน หรือมาเรียก็เอ่ยคำใดออกมาไม่ได้เหมือนกับว่าได้ถูกสาปให้กลายเป็นหินไปฉะนั้น

เมื่อได้สติรู้สึกตัว ท่านหัวหน้าคณะก็ก้มลงกราบระงับจิตใจอันตื่นเต้นให้เป็นปกติลง แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“พวกผมได้ทราบจากพรานนำทางว่า พระคุณเจ้าบำเพ็ญตบะฌานจำศีลอยู่ที่นี่ จึงชวนกันขึ้นมาเห็นด้วยตาเพื่อนมัสการเยี่ยมเยียนกันทั้งหมด เมื่อได้มาเห็นกับตาเองแล้วเช่นนี้ ก็รู้สึกปลาบปลื้มปีติใจล้นเหลือ เหมือนได้พบพระอรหันต์มาโปรด พระคุณเจ้ามีอดีตมาจากที่ใดและมีความเป็นมาเช่นไร จึงมาจำศีลอยู่ที่นี่”

“ทั้งหลาย ที่เป็นคำถามของเจ้า เราได้ตอบความแก่พรานของเจ้าไปแล้ว และพรานก็ได้บอกเล่าแก่เจ้าแล้ว”

ทั้งหมดหันมามองหน้ากันเองอยู่ไปมา

มาเรียกระซิบกับดารินว่า

“เหมือนท่อนหินที่ใครเอาเครื่องบันทึกเสียงไปซ่อนใส่ไว้ข้างใน”

“ฉันก็มีความรู้สึกคล้ายๆ อย่างนั้น แต่จะต้องมีอะไรที่มหัศจรรย์เหนือกว่าที่เราคิดมากทีเดียว”

แพทย์สาวนักมานุษยวิทยาตอบในเสียงเดียวกันอย่างเต็มไปด้วยความกริ่งเกรงระคนไปกับศรัทธา

“ท่านพูดในภาษาไทยของเธอไม่ใช่หรือ...ท่านพูดว่ายังไง?”

ก่อนที่ดารินจะตอบเช่นไรนั่นเอง โกฑัญญะมุนีผู้สนิทนิ่งก็ตอบคำมาเรีย ฮอฟมัน มาอย่างแช่มช้าชัดเจน ชนิดที่ทำให้แหม่มสาวตะลึงตัวแข็ง ตาเหลือกเพราะเสียงพูดอันได้ระดับแผ่วเบาแช่มช้า แต่มีกังวานก้องชัดเจนนั้นเป็นภาษาเยอรมันของหล่อนเอง

“เราอำนวยพรให้แก่คณะของเจ้าทุกคน ให้มีความสวัสดีและปลอดภัย ในโอกาสที่มาเยี่ยมเราจนถึงที่นี่”

“พระเจ้า!! นี่เป็นเรื่องที่แทบจะเชื่อไม่ได้ทีเดียว!!”

มาเรียร้องลั่น

ระหว่างที่ทั้งหมดยังเงียบกริบ รพินทร์ ไพรวัลย์หันมากระซิบบอกมาเรียว่า

“คุณไม่มีวันที่จะเข้าใจถึงความลี้ลับของโลกซีกตะวันออกหรอก เมย์ และไม่ว่าคุณจะเข้าใจหรือไม่เพียงไร เพื่อเห็นแก่ความเป็นสวัสดิมงคลของคณะเราทุกคน ผมอยากจะขอร้องให้คุณอยู่ในอาการสงบ ไม่เชื่อถือหรือไม่เลื่อมใสก็ไม่เป็นไร แต่อย่าแสดงกิริยาหรือวาจาใดๆ ออกไปในลักษณะก้าวร้าวดูหมิ่นเป็นอันขาด โดยทัศนคติของพวกเราชาวตะวันออก ซึ่งเชื่อถือในศาสตร์อันลี้ลับอันเกี่ยวข้องกับอำนาจจิตและกุศลผลบุญ เราเชื่อในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ซึ่งอยู่ในระดับเหนือโลก บางทีคุณอาจมีโอกาสได้เห็นชัดในครั้งนี้ด้วย มันเป็นเรื่องที่วิทยาศาสตร์ของโลกซีกตะวันตกพิสูจน์ไม่ได้”

“ฉันจะพยายามปฏิบัติตัวตามที่คุณสั่ง ไพรวัลย์”

แหม่มสาวกระหืดกระหอบรับคำ จ้องร่างนั้นเขม็งพร้อมทั้งกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

“แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ไม่คิดว่าร่างนี้จะเป็นมนุษย์ปุถุชนนอกจาก...เราจะเรียกอะไรดี...

“โยคีผู้สำเร็จแล้ว ย่อมไม่ใช่มนุษย์ปุถุชน แต่เป็นสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งดลและบันดาลได้เช่นเดียวกับเทพเจ้า”

เชษฐาให้ความเข้าใจแก่มาเรียมาอีกคน ด้วยเสียงกระซิบกระซาบแล้วทำสัญญาณให้หล่อนสงบปากคำเสีย ตัวเขาเองไม่เคยพบนักพรตผู้ทรงศีล ซึ่งอยู่ในความสงบสันโดษเดี่ยวกลางป่าลึกมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นฤาษี โยคีหรือนักบวชประเภทใดทั้งสิ้นนอกจากจะได้ยินได้ฟังมาบ้างเท่านั้น

บัดนี้เขาและทุกคนได้มีโอกาสพบแล้วโดยไม่คาดฝันล่วงหน้า ทั้งตื่นเต้นยินดีและทั้งประหลาดพิศวงใจจนจำแนกไม่ถูก เมื่อรพินทร์กับแงซายไปเล่าความให้ฟังนั้น เพียงแค่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งเท่านั้น มันเท่ากับเป็นการบอกให้ทราบว่า

เขาและคณะทั้งหมด ได้บุกบั่นดั้นด้นมาจนสุดขอบฟ้าป่าหิมพานต์แล้ว สิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายที่เคยได้ยินได้ฟังในลักษณะนิยาย จึงปรากฏให้เห็นจริงกับตาตนเองมาเป็นลำดับ

แม้แต่ไชยยันต์ผู้มีอารมณ์คะนองอยู่เป็นนิจ และไม่เคยเชื่อมั่นยึดถืออะไรทั้งสิ้น นอกจากกฎของวิทยาศาสตร์และสูตรเคมี บัดนี้ก็ถึงกับลงหมอบกราบกราน ไม่บังอาจที่จะคิดค้นคว้าพิสูจน์ใดๆ ออกมาทั้งสิ้น ถึงหมอดารินก็ไม่กล้าบังอาจเอาความเป็นแพทย์ และนักมานุษยวิทยาของหล่อนเข้ามาวินิจฉัยร่าง

ประหลาด ซึ่งแลผาดๆ ว่าน่าจะเป็นศพตายซากมานานนับศตวรรษนี้ได้

“นับเป็นบุญวาสนาของพวกเราอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสมาพบเห็นและนมัสการพระคุณเจ้า ในขณะที่เดินบุกป่าฝ่าดงมาด้วยความลำบากยากแค้น จนแทบเอาชีวิตไม่รอดและมองไม่เห็นความหวังใดๆ ทั้งสิ้น”

ไชยยันต์พูดขึ้นบ้าง ด้วยเสียงที่สั่นเครือไปด้วยความปีติ

“เรารู้ เราแลเห็นแล้ว ที่มาของคณะเจ้าทุกคน”

โกฑัญญะมุนีตอบด้วยเสียงอันเยือกเย็น เปี่ยมไปด้วยความเมตตาเช่นเดิม

“ถ้าเช่นนั้น...”

ดารินเอ่ยอีกอักขึ้นเป็นประโยคแรก

“พระคุณเจ้าก็ย่อมรู้ว่าพวกเราทั้งหมดกำลังอยู่ในระหว่างติดตามค้นหาตัวบุคคล ที่หายสาบสูญมาในเส้นทางนี้...”

“ก็พี่ชายของเจ้าเองคนหนึ่ง และพรานนำทางอีกคนหนึ่ง”

ก่อนที่ดารินจะทันพูดจบประโยคอันอ้ำอึ้งอยู่นั้น โกฑัญ-ญะมุนีก็เอ่ยความมาอย่างสงบ ทำเอาทุกคนรู้สึกซาบซ่านจากเส้นผมไปจรดปลายเท้า

ตลอดเวลารพินทร์นั่งสงบนิ่ง เขาปล่อยหน้าที่การสนทนาวิสาสะทั้งหลายให้แก่คณะนายจ้างตามลำพัง

เชษฐาก้มลงกราบอีกครั้ง แล้วเงยขึ้นตัดสินใจถามออกไปว่า

“ขอได้โปรดเมตตา บอกด้วยเถิดว่า นายชด ประชากร อันเป็นน้องชายของผมเองและหนานอินพรานนำทาง ขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ใด และพวกผมจะเดินทางไปค้นพบเขาได้ที่ใด เพราะนี่คือปัญหาอันยิ่งใหญ่ที่สุดทำให้พวกเราทั้งหมดต้องลำบากยากแค้น เดินทางมหาวิบากทนทุกขเวทนาอยู่ในขณะนี้โดยไม่ทราบอนาคต”

“ทั้งหลายแหล่ที่บันดาลให้มวลชีวิตในโลกต้องมีอันเป็นไปต่างๆ นั้น ล้วนเป็นผลมาแต่บุรพกรรมทั้งสิ้น...”

สำเนียงอ่อนโยนแช่มช้านั้น ราวกับว่าแว่วออกมาจากป่าแวดล้อมรอบด้านผ่านเข้าโสตของทุกคน

“เจ้าผู้เจริญแล้วทั้งหลายพึงตระหนักในสัจธรรมข้อนี้เถิดจริงอยู่ เราโกฑัญญะมุนี เป็นผู้ที่หยั่งรู้แล้วทั้งอดีต อนาคตตลอดทั่วจักรวาล แต่การที่บอกสิ่งใดให้ฝืนกฎของจักรวาลไปนั้นเป็นราคีต่อพรหมจรรย์ของเรา สิ่งที่เราจะให้แกพวกเจ้าได้ ก็แต่เพียงการแผ่เมตตาอำนวยพรให้เท่านั้น”

ทุกคนตะลึงงัน

ไชยยันต์มือหลุดจากพนมไว้บนอกอย่างสิ้นหวังอุทานออกมาว่า

“เสร็จ! เกมกันแค่นี้เอง ท่านไม่ยอมบอกอะไรให้เป็นประโยชน์แก่เราเลย”

“แต่พระคุณเจ้าคะ พวกเราไม่ได้ทำผิดร้ายแรงอะไรเลย เราต้องการตามตัวเขากลับคืนมาด้วยความรักและห่วงใย ถึงท่านจะเมตตาบอกแนวทางแก่เราเพื่อให้ได้รับรู้ไว้ล่วงหน้า ก็มองไม่เห็นว่าจะทำให้ท่านอาบัติผิดศีลอย่างใดทั้งสิ้น”

ดารินละล่ำละลักวิงวอนมาโดยเร็ว

“จงฟังเรา ด้วยสติสัมปชัญญะและการไตร่ตรอง...อนาคตเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจล่วงรู้ได้ เป็นแนวทางอันลี้ลับที่ได้กำหนดเส้นไว้แล้วเพียงแต่มนุษย์ไม่รู้เท่านั้น การที่มีผู้รู้เห็นแล้ว และนำมาบอกให้ทราบล่วงหน้า ย่อมเป็นการอุตริ ผู้ทรงศีลอันวิสุทธิ์ย่อมหลีกเลี่ยงต่อการกระทำตนแม้เป็นเจตนาที่มุ่งดีก็ตาม ย่อมบันดาลให้เกิดกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นแก่ตัวผู้ซึ่งได้รับรู้นั้นเอง ถ้ารู้ว่าความสัมฤทธิผลโชคชัยรอคอยอยู่เบื้องหน้า ก็จะเกิดความยินดีลำพองและประมาท ถ้ารู้ว่ามรณกาลความวิบัติกำลังจะมาถึงในอนาคตอันใกล้ ก็จะเกิดความเศร้าหมองอับเฉา ด้วยเหตุที่มนุษย์ทั้งหลายยังเป็นสัตว์ที่แปดเปื้อนไปด้วยกิเลส ไม่อาจทำตนเป็นอุเบกขา วางเฉยในอารมณ์ได้ ฉะนั้นบัณฑิตผู้ล่วงรู้อนาคตจึงไม่พึงควรบอกอนาคตแก่ผู้ใดทั้งสิ้น ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้ดำเนินไปตามครรลองของมัน เราเป็นผู้สงบและถึงซึ่งศานติแล้ว เราไม่กระทำกรรมใดๆขึ้นอีกทั้งสิ้น จงอย่าเร่งเร้าให้เรามีมลทินเลย การที่เจ้าทั้งหลายได้มาพบเห็นเรานี้ จงถือเสมอว่าเป็นมงคลต่อชีวิตของพวกเจ้าแต่ละคนเถิด อย่ามุ่งหวังแสวงหาประโยชน์ใดๆในทางโลกย์จากเราเลย ทุกผู้ที่นั่งประชุมกันอยู่ ณ ที่นี้ ก็ย่อมจะตระหนักในตนเองดีแล้วว่าได้ประกอบกรรมใดไว้บ้าง กรรมนั้นๆ ก็ย่อมจะส่งผลสนองตอบเมื่อถึงเวลาของมัน ไม่ว่าจะเป็นกุศลหรืออกุศล”

ก่อนที่ดารินจะขยับปากพูดอะไรต่อไป พี่ชายก็สะกิดไว้กระซิบว่า

“น้อย! อย่าไปเร่งเร้าถามเอาประโยชน์อะไรกับท่านเลย

ท่านประพฤติและวางตนอยู่ในกรอบของผู้ทรงศีลที่ชอบแล้ว ท่านเป็นโสดาบันละโลกแล้วทุกอย่าง ไม่ใช่พ่อมดหมอผีหรืออาจารย์ผู้วิเศษ ที่จะทำนายทายทักโชคชะตาหรือบอกอนาคตมดเท็จให้แก่ใคร และเราก็ไม่ต้องการให้ท่านต้องเป็นเช่นนั้นด้วย ท่านพูดถูกแล้ว การที่เราทั้งหมดได้มาประสบพบเห็นท่าน ก็ถือว่ามีบุญวาสนามากแล้ว และพี่เชื่อว่าจะต้องเป็นศุภนิมิตอันดีเลิศแห่งความสำเร็จของพวกเรา ตลอดเวลาที่ผ่านมา เราพบแต่ภูตผีปิศาจและสรรพสัตว์ร้าย แต่เดี๋ยวนี้เรามีโอกาสได้พบและกราบไหว้พระโสดาบัน เป็นสิ่งที่เราควรพอใจที่สุดแล้ว เราสนทนากับท่านในสิ่งที่ไม่ทำให้ท่านต้องผิดศีลดีกว่า”

น้องสาวอึ้งไปในบัดนั้น มองดูร่างนั้นอย่างผิดหวังแต่ไชยยันต์ไม่ละความพยายาม

“อย่างน้อยที่สุด พระคุณเจ้าบอกให้พวกเราทราบสักนิดก็ยังดีว่า เขาตายแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่ เพราะถ้ารู้แน่ว่าเขาตายแล้ว พวกเราก็จะได้กลับ แต่ถ้ายังมีชีวิตอยู่เราก็จะบุกบั่นค้นหาต่อไป ส่วนเขาจะอยู่ที่ไหนในสภาพอย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่เราจะค้นหากันเอง”

“หน้าที่ของพวกเจ้าทั้งหลายก็คือ จะต้องบุกบั่นฟันฝ่าเดินทางกันต่อไป เพราะฉะนั้นเราไม่อาจชี้ให้ได้ว่า ควรจะกลับหรือควรจะไป เจตนามีไว้เช่นไรก็ขอให้ยึดมั่นใจเจตนานั้นไว้ตลอดไปเถิด ใช้ความมานะพยายามบากบั่นอดทนเป็นที่ตั้งเหมือนอย่างที่พวกเจ้าปฏิบัติมาแล้ว ตัดความโลภออกไปจากจิตสำนึกเสีย นั่นคือประทีปชัยที่จะส่องทางไปถึงทุกแห่งที่ปรารถนาจะไป”

โกฑัญญะมุนีตอบคำไชยยันต์อย่างเต็มไปด้วยปริศนาชวนคิด ทำเอาไชยยันต์งันไปอีกคนหนึ่ง

มาเรียแอบกระซิบดารินถึงข้อความสนทนา พอทราบโดยตลอดหล่อนก็ทำตาโต ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“อย่าโง่นะ น้อย! มันเป็นโอกาสของเราแล้วที่จะให้ท่านบอกอะไรแก่เราที่ยังไม่รู้ ชวนคุยหลอกล่อเข้าเถิด ประเดี๋ยวท่านก็คงยอมบอกออกมาเองแหละ มีอย่างหรือรู้อะไรต่ออะไรสารพัด แล้วแกล้งหุบปากนิ่งไม่ยอมบอกเรา”

ดารินใจหายวูบ เพราะคำพูดของเพื่อนสาวต่างผิว

“บ้า! เมย์ หุบปากของเธอเสียเถอะ อย่าพูดอะไรเป็นเชิงตำหนิ หรือดูหมิ่นท่าน ประเดี๋ยวพากันเดือดร้อนอัปมงคลกันไปหมดเท่านั้น”

“นี่แปลว่าเรามาพบกับโยคีจำศีลผู้ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งที่เราไม่ได้รับประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้างเลยรึ อย่างน้อยที่สุดก็เกี่ยวกับข่าวคราวของคนหาย รวมทั้งสิ่งที่เราควรจะรู้อื่นๆ”

“หยุดพูด!”

ราชสกุลสาวตวาดอย่างฉุนเฉียว เดือดดาลที่มาเรียใช้วาจาอันไม่สมควรแสดงถึงจิตใจอันไม่เคารพเลื่อมใสอะไรนักผิดกับฝ่ายของหล่อนทุกคนซึ่งนบนอบคารวะอยู่ในขณะนี้

อดีตภรรยาม่ายของดร.ฮอฟมันจึงนิ่งเงียบไปพร้อมกับโคลงศีรษะไปมา หล่อนกำลังคิดพิเรนทร์อยู่ในใจว่าถ้าไม่เกรงใจทุกคนที่นั่งอยู่พร้อมในขณะนี้ละก็ จะลองแก้ผ้าเข้าไปปล้ำฤาษีองค์นี้ดูสักที แล้วดูซิว่า จะยอมพูดอะไรที่หล่อนต้องการให้พูดออกมาไหม

โชคดีที่ไม่มีใครอ่านความคิดภายในของหล่อนออก และหรือโกฑัญญะมุนีผู้มีทิพยฌานจะล่วงรู้ในความคิดซนๆ ประสาสัตว์โลกของแม่สาวผมทองผู้นี้ ท่านก็อาจวางเฉยเป็นอุเบกขาเสียไม่คิดจะตอแยอะไรด้วยให้แปดเปื้อนพรหมจรรย์ ตามวิสัยของผู้สำเร็จแล้ว ปราศจากซึ่งโทสะจริตความขุ่นเคืองโกรธแค้นใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะแผ่เมตตาให้

เมื่อหมดหวังที่จะขอทราบอนาคตได้จากผู้ทรงศีล

เชษฐาก็สนทนากับท่านในเรื่องอื่นอีกสักครู่ใหญ่ เกี่ยวกับวายาและนครลิงดำที่อยู่หน้าผาลงไป ซึ่งท่านก็ไม่ให้ความกระจ่างใดๆ มากกว่าที่จะบอกถึงเหตุการณ์ปัจจุบันเฉพาะหน้าเท่าที่ทุกคนรู้เห็นอยู่แล้ว

ทุกข้อสนทนาโกฑัญญะมุนีผู้สมาธิหลับตาในสภาพเดิมอยู่ตลอดเวลา จะไม่เป็นฝ่ายมีคำถามใดๆ แก่ผู้มาเยือนคณะนี้เลย นอกจากเป็นฝ่ายตอบเท่านั้น ซึ่งทุกคนก็ตระหนักดีว่าท่านไม่มีความจำเป็นที่จะเอ่ยถามคำใดทั้งสิ้น ในเมื่อท่านก็มองเห็นอยู่แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างแผนการเดินทางและเจตนาของแต่ละคนอย่างไรก็ตาม

ถึงแม้จะดูเหมือนว่าฤาษีโกฑัญญะจะไม่ยอมให้ข่าวอันเป็นประโยชน์คืบหน้าใดๆ ทั้งสิ้น แต่การที่มีโอกาสได้มาพบปะนมัสการ ทำให้ต่างมีความรู้สึกตรงกันหมดว่า เพราะเต็มไปด้วยความอบอุ่นสบายใจ และกำลังใจที่มั่นคงแข็งแกร่งขึ้นอย่างประหลาด

เมื่อเห็นสมควรแก่เวลา ท่านหัวหน้าคณะก็หันไปทางรพินทร์และพรรคพวกทุกคนบอกว่า

“ไป! กลับลงไปกันเถอะ อย่ารบกวนสมาธิของท่านมากไปกว่านี้เลย เอาไว้ก่อนจะเดินทางออกจากที่นี่เราค่อยขึ้นมานมัสการลา และขอพรจากท่านอีกครั้ง”

ทั้งหมดกราบลาร่างอันศักดิ์สิทธิ์นั้น แล้วพากันถอยกลับลงมาจากยอดเขาสู่อาณาจักรของวายาเบื้องล่าง โดยมีบริวารของวายาฝูงนั้นแวดล้อมตามลงมาด้วย ขณะนั้นตะวันเริ่มอ่อนแสงลงทุกขณะ

ทุกอย่างเรียบร้อยดี เมื่อทั้ง 12 ชีวิตกลับลงมาถึงบริเวณถ้ำที่พักของจอมวายาสิ่งที่ทุกคนพบกับความแปลกใจอีกครั้งก็คือทัมทีที่ก้าวเข้าไป ในเวิ้งถ้ำซึ่งบัดนี้ตะวันลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว และทำให้บรรยากาศในขนุกขนัวลบ แต่แทนที่จะมืดมิดตามสภาพอันควรเป็นไปของชีวิตแห่งการเป็นอยู่เยี่ยงสัตว์ กลับปรากฏว่าตามฝาผนังหินและพื้นถ้ำบางส่วนลุกวอมแวมอยู่ด้วยเปลวไฟ นอกผาด ๆ เกือบจะเหมือนดวงประทีปชวาลาที่จุดไว้ ในยามค่ำคืนอันเป็นวิสัยของมนุษย์ ช่วยให้ภายในถ้ำนี้แสงสว่างพอสมควรที่จะแลเห็นอะไรได้

มิหนำซ้ำก่อนที่ต่างจะกลับเข้าไปถึงถ้ำ และเห็นเข้ากับการตามไฟชนิดนั้น ก็แลเห็นกองไฟใหญ่ก่อไว้ยังปากทางเข้าและตามโขดหินเพิงพักของเหล่าวานรทั่ว ๆ ไปก็ปรากฏมีควัน

ไฟลอยโขมงราวกับหมู่บ้านชมรมมนุษย์ ยืนยันให้ทราบแน่ชัดว่าชาวนครขีดขิน (ของบุญคำ) รู้จักใช้ประโยชน์จากกองไฟอย่างไม่มีอะไรต้องสงสัยอีก

เจ้าลิงดำพันธุ์ 'นิล' เหล่านั้นช่วยกันก่อไฟไว้เป็นหย่อม ๆ เมื่อราตรีคืบคลานเข้ามา และคงจะปฏิบัติด้วยความเคยชินอยู่เป็นนิจศีลเสมอไปในการสังคมอยู่ร่วมกันของมัน

"ประหลาดพิลึก ธรรมชาตินิสัยการก่อไฟของมนุษย์นั้น ตามปกติแล้วถ้านอกจากการหุงหาและอาศัยความอบอุ่นแล้ว มนุษย์เป็นสัตว์ชนิดเดียวในโลก ที่กลัวความมืดในเวลากลางคืน มักจะใช้แสงไฟเป็นเพื่อน แต่เจ้าลิงทโมนพวกนี้อยู่เหนือภาวะนั้นโดยสิ้นเชิง จะว่าเพื่อการหุงหาก็เว้นไว้เถอะ พวกมันอาจมีอารยธรรมเจริญพอที่จะรู้จักกินอาหารสุกจากไฟเสียก่อน แต่ลักษณะที่ก่อสุมไฟกองใหญ่ ๆ ไว้ตลอดทั้งคืนเหมือนคนนั้น จะว่ามันต้องการไออุ่นหรือเอาแสงไฟเป็นเพื่อนก็ใช่ที่ เจ้าพวกนี้หนังหนาขนเต็มตัวมีคุณลักษณะของสัตว์มากกว่าคน สามารถมองเห็นในเวลากลางคืนได้แบบเดียวกับสัตว์ มันไม่น่าจะต้องก่อไฟไว้หาอะไรเลย"

ไชยยันต์ตั้งข้อสังเกตขึ้น ขณะที่แลเห็นกองไฟและควันไฟอยู่ทวอาณาจักรวานรดำเหล่านั้น

เชษฐา รพินทร์ และคนอื่น ๆ ก็ออกจะงงอยู่เหมือนกันที่เห็นเข้า แต่ดารินบอกว่า

"ก็ไม่น่าสงสัยหรอกไชยยันต์ ถึงแม้พวกนี้จะเป็นลิงก็เป็นลิงอยู่ใกล้ฤาษีผู้สำเร็จฌานชั้นสูง ซ้ำยังมีหัวหน้าเป็นมนุษย์คนแรกของโลกด้วย นิสัยของพวกมันทุกตัวในพันธุ์นี้ใกล้เคียง

กับคนเข้าไปมากที่สุดแล้ว ถึงธรรมชาติของมันเองอาจไม่แสนรู้เกินกว่าดิรัจฉานสามัญธรรมดาทั่วไปนัก แต่ก็มีสิ่งที่ฉลาดเหนือกว่าคอยบงการอบรมสั่งสอนอยู่ตลอดเวลา แม้จะไม่ทางตรงก็ทางอ้อม แล้วอีกอย่างหนึ่งการก่อไฟของมัน อาจไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ไออุ่นหรือแสงสว่างในเวลากลางคืนอย่างที่มนุษย์ต้องการ อาจเป็นได้ในข้อที่ว่าเจ้าพวกนี้รู้ว่าที่นี่เป็นแหล่งอยู่เป็นถิ่นพำนัก หรือบ้านเมืองของมัน ศัตรูของมันซึ่งเป็นสัตว์ร้ายทุกชนิด ย่อมเป็นสัตว์ที่กลัวไฟ และมักจะบุกรุกราวีในเวลากลางคืนเสมอ ความฉลาดจึงสั่งสอนให้มันก่อไฟไว้ สำหรับเป็นรั้วกั้นไม่ให้ศัตรูของมันบุกเข้ามาถึงตัวได้ง่ายๆ”

เชษฐาเห็นจริงด้วยตามข้อสันนิษฐานของน้องสาว

“น่าจะเป็นอย่างที่น้อยพูดนั่นแหละ ก็ดีเหมือนกันทำให้เรารู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเองกับพวกมันอีกมากมายทีเดียว การก่อไฟในเวลากลางคืนหรือเพื่อการหุงหาของมันนี่แหละ ที่จะเป็นสื่อสัมพันธ์อันสนิทแน่นแฟ้นที่สุดระหว่างเรากับมัน เพราะเป็นความต้องการอย่างเดียวกัน อะไรก็ตามที่ก่อไฟได้รู้จักใช้ประโยชน์จากไฟ มันก็น่าจะมีสภาพเป็นคนอย่างเดียวกับเรา แม้จะไม่ได้เป็นคนทางด้านชีววิทยาก็ตาม”

สำหรับไฟที่ให้แสงสว่างอยู่ในถ้ำขณะนี้ ภายหลังจากที่รพินทร์กับพวกพรานพื้นเมืองเข้าไปตรวจดูอย่างใกล้ชิดก็รายงานให้คณะเจ้านายทราบว่า

“ที่ปักติดอยู่ตามซอกผนังหินนั้น มีลักษณะเหมือนไต้ทำด้วยท่อนไม้ชุบเปลือกซึ่งคลุกกับน้ำมันยางบางชนิด ส่วนที่

ลุกอยู่ในแอ่งตามพื้น ซึ่งมีลักษณะเป็นเตาหรือตะเกียงถาวรเป็นน้ำมันไขสัตว์”

“ฉลาดกว่าพวกแอฟริกาบางเผ่าเสียอีก สำหรับสภาพการณ์เป็นอยู่”

มาเรียว่า ขณะที่ยืนจ้องดูดวงประทีปประดิษฐ์ด้วยสมองอันชาญฉลาดของชาวนครลิง พวกมันคงจะมาช่วยกันจุดไต้เหล่านี้ไว้และคงทำเป็นประจำในเวลาตะวันใกล้ตกดิน และความมืดย่างเข้ามาเพื่อปรนนิบัติราชา ผู้มีนามว่า‘วายา’ของมัน

ทั้งคณะกลับเข้ามานั่งพักผ่อนกันตรงบริเวณมุมหนึ่งของผนังถ้ำ อันกองสัมภาระไว้ โดยไม่มีวี่แววว่าหีบห่อใดจะถูกแตะต้องขยับเขยื้อน ในขณะที่พากันผละกันไปหมดเมื่อพักใหญ่นี้ ส่วนเจ้านิลเพชรและทหารของมันหมู่นั้น พอมาส่งคณะอาคันตุกะมนุษย์ของมันถึงที่พักแล้ว ก็เดินแยกหายไปกลางถิ่นของมัน ไม่ได้ตามเข้ามาด้วย บริเวณแวดล้อมรอบด้านหน้าปากเพิง ก็มีประชากรของพวกมันขวักไขว่อยู่ประปรายตามธรรมดา

รพินทร์เพิ่งจะมีโอกาสตรวจสอบสัมภาระส่วนตัวเขาเป็นครั้งแรก เช่นเดียวกับแงซายซึ่งกำลังรื้อถงย่ามสำรวจอย่

“อะไรก็ช่างเถอะ แผนที่ลายแทงของเราฉบับนั้นยังอยู่หรือเปล่า?”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น

พรานใหญ่ดึงออกจากย่ามชูให้ทุกคนดู

“เรียบร้อยครับ วายาสั่งทหารลิงของเขาให้ทำงานได้อย่าง

เป็นระเบียบดีมาก ข้าวของทุกชิ้นของเราไม่ได้ถูกรื้อค้นหรือทำตกหล่นเลยช่วยขนเอามาให้ครบถ้วนในสภาพที่เรียบร้อยดีที่สุด เว้นแต่อย่างเดียวไอ้ตัวทะลึ่งซนๆ ตัวไหนสักตัวหนึ่ง ที่ดันเอาลูกธนูของพระรามแงซายทิ้งเสียระหว่างทาง โชคดีที่เดินไปพบเข้าเสียก่อน”

เขาพูดยิ้มๆ

“คุณพูดว่ายังไงนะ วายาสั่งทหารลิงของเขาให้ไปเอาตัวพวกเรามางั้นรึ...คุณรู้ได้อย่างไรว่าเป็นคำสั่งหรือบงการจากเขา”

ดารินขมวดคิ้วถามอย่างฉงน

“ผมคาดคะเนเอาครับ เราทุกคนก็เห็นแล้ว วายาและบริวารของเขาทั้งหมด ไม่ได้อยู่กันอย่างโดดเดี่ยวตามลำพังเลย หากแต่มีฤาษีโกฑัญญะเป็นสรณะหรือพระเจ้าที่เคารพบูชาคอยให้ความคุ้มครองแผ่บารมีปกป้องอยู่ด้วยอีก ไม่โดยทางตรงก็ทางอ้อม วายาได้รับบาดเจ็บสาหัส ดวงชะตาของเขายังไม่ถึงกับดับดิ้น ฤาษีโกฑัญญะก็เลยอาจส่งกระแสจิตเข้าดลใจบอกความให้รู้ว่า คณะของเรากำลังเดินทางเฉียดใกล้นครนี้เข้ามาและคนหนึ่งคือแพทย์ผู้สามารถที่จะช่วยชีวิตเขาไว้ได้ เขาก็เลยสั่งให้เจ้านิลเพชรทหารเอกคุมกองทัพออกไปต้อนเอาพวกเรามาเพื่อให้ช่วยเหลือเขาโดยคำแนะนำจากฤาษีโกฑัญญะ”

“คุณพูดเล่นหรือ?”

“ผมอาจพูดเล่นก็ได้ แต่ก็มีเหตุผลพอสมควร”

“เหตุผลยังไง?”

“โปรดคิดดู ถ้าวายาไม่ได้รับรู้ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้วในสิ่งที่ผมพูดนี่ ทำไมขณะที่คุณหญิงเข้าไปตรวจและเย็บบาดแผลให้

เขา เขาจึงยอมให้ทำโดยสงบ ไม่ได้ขัดขืนเลย มันเป็นการบอกชัดอยู่แล้วสำหรับการรับรู้ว่า บริวารของเขาไปตามหมอมาเพื่อรักษาเยียวยาเขา และระหว่างวายากับบริวารลิงทั้งหมด แม้กระทั่งเจ้านิลเพชรทหารเอกนั่น วายาย่อมจะฉลาด เต็มไปด้วยสมอง ความคิด และแผนการเหนือกว่าพวกบริวารทุกตัว ทุกสิ่งทุกอย่างในการเคลื่อนไหวปฏิบัติการของลิงดำพวกนี้ จะต้องเกิดขึ้นด้วยคำบงการของเขาทั้งสิ้น ส่วนในข้อที่ว่าวายาล่วงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างราวกับตาเห็นได้อย่างไรนั้น ก็หมดปัญหาที่เราจะมัวมาคิดค้นข้องใจอยู่อีกต่อไปแล้ว ตราบใดก็ตามที่เราเห็นแล้วว่าฤาษีโกฑัญญะองค์นั้น เป็นผู้แผ่เมตตาอุปถัมภ์วายาอยู่ในลักษณะเดียวกับสาวกหรือลูกศิษย์”

ทุกคนเห็นด้วยตามเหตุผลของพรานใหญ่ ภายหลังใคร่ครวญโดยลำดับภาพจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่รู้เห็นมากับตาตนเองเป็นลำดับ

“เราจะสะดวกปลอดโปร่งใจกว่านี้อีกมาก ถ้าวายาสามารถพูดภาษามนุษย์กับเราได้รู้เรื่อง” หมอดารินว่า

“ผมคิดว่าข้อนั้นก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร ถึงอย่างไรเราก็ต้องไม่เสียเวลาอยู่ที่นี่อีกนานต่อไป”

จอมพรานพูดอย่างระมัดระวัง แล้วหันไปทางท่านหัวหน้าคณะ

“ธุระของเราที่นครลิงนี้ สิ้นสุดลงเพียงแค่มาช่วยเรื่องบาดเจ็บของวายา และได้ของของเราคืนไม่ใช่หรือครับ ผมต้องการออกเดินทางจากที่นี่อย่างช้าในสายของวันพรุ่งนี้ เพราะระยะเวลาตามกำหนดของเรากระชั้นชิดเข้ามาทุกทีแล้ว”

คณะนายจ้างทุกคนนิ่งกันไปชั่วขณะหนึ่ง ขณะที่แลตากันเองไปมา แต่แล้วก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรนั่นเอง หมอดารินก็พูดขึ้นอ้อมแอ้ม ตรงกับที่รพินทร์นึกคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วไม่มีผิด

“แต่...คนไข้ของฉันล่ะ จะให้ฉันทอดทิ้งเขาไปกลางคันโดยยังไม่อาจแน่ใจว่าเขาจะปลอดภัยแน่นอนแล้วหรือไม่ยังงี้นะหรือ?”

ถึงอย่างไรเสีย หล่อนก็ทิ้งนิสัยของแพทย์ไปไม่ได้ มันเกิดขึ้นจากกมลสันดาน และธรรมชาตินิสัยอันอ่อนโยนกรุณาซึ่งมีให้แก่ทุกชีวิตอันเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวด้วย

“ไร้สาระน่า น้อย”

มาเรียขัดขึ้นในระหว่างที่ทุกคนเงียบ แสดงให้เห็นการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวและเฉียบขาดกว่าเพื่อนสาว

“ภาระของเราเบื้องหน้าสำคัญกว่ามากนัก มันหมายถึงผลสำเร็จและความเป็นความตายของพวกเราทุกคนด้วย เธอลองถามตัวเองว่าเธอจะอยู่ที่นี่ต่อไปจนกว่าคนไข้ของเธอจะหายปลอดภัยจนวางใจได้ แล้วก็ไปถึงเนินพระจันทร์ช้ากว่ากำหนดตามลายแทง หรือว่าจะตัดสินใจไปเสียพรุ่งนี้ เพื่อให้ทันกำหนดขึ้น 5 ค่ำเดือนหน้า”

หมอดารินอึ้ง ชำเลืองไปยังร่างของราชาวานรซึ่งนอนสนิทนิ่งอยู่บนแท่นหินที่เดิม

“ไชยยันต์ เช็กซิ เหลือเวลาอีกกี่วัน”

อดีตท่านทูตทหารบกหันไปถามสหายของเขาเสียงต่ำ

เคร่งขรึม ไชยยันต์ก็ตอบออกมาได้โดยทันทีชนิดที่ไม่จำเป็นตรวจสอบกับปฏิทิน หรือนับคำนวณอะไรอยู่อีกว่า

"ถ้านับจากพรุ่งนี้เป็นต้นไป ก็เหลืออีกเพียงแค่ 9 วันเท่านั้น รพินทร์พูดถูกแล้ว เราไม่มีเวลาที่จะเถลไถลชมนกชมไม้อยู่ที่ไหนอีกแล้ว นอกจากก้มหน้าก้มตาเดินอย่างเดียว ถ้าคุณหมอผู้แก่จรรยาแพทย์ของเราคนนี้ ยังมัวแต่ห่วงคนไข้อยู่ ก็เห็นจะต้องฝากไว้ให้เป็นแพทย์ประจำราชสำนักเมืองขีดขินอยู่ที่นี่พลางๆ ขากลับค่อยแวะมารับ"

ทุกคนอดยิ้มขันๆ ออกมาไม่ได้ ในคำพูดของไชยยันต์หรือแม้แต่เจ้าตัวคนที่ถูกแกล้งพูดยั่วเล่นเอง

"น้ำใจเธอกับทุกคนจะทิ้งฉันไว้ที่นี่ทีเดียวหรือ?"

หลอนพูดเรียบๆ

"ถ้าไม่อยากจะให้ทิ้งก็อย่าวุ่นวาย ถ่วงเวลาอะไรอยู่อีกเลย พรุ่งนี้เห็นทีพวกเราทุกคนเคลื่อนขบวนออกเดินทางจากที่นี่ก็เดินตามไปด้วยก็แล้วกัน มัวแต่อิดออดล่าช้าอยู่จะว่าทอดทิ้งไม่ได้"

ดารินถอนใจเบาๆ

"ฉันเห็นในความจำเป็นของแผนเดินทางของเรา ซึ่งจะพลาดไม่ได้ แต่ก็อดเป็นห่วงวายาไม่ได้เหมือนกัน ไหนๆ ก็ช่วยเขามาแล้วอยากจะช่วยให้ตลอด ฉันจะเสียใจมากและคิดว่าเท่าที่แล้วมานั้น ฉันไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเขาเลย ถ้าหากรู้ภายหลังว่า เมื่อเราผละไปแล้ววายาต้องเสียชีวิต เพราะบาดแผลอักเสบเป็นพิษขึ้นมาทีหลัง กุศลที่คิดจะสร้างในครั้งนี้ไม่เป็นผลอะไรขึ้นมาเลย"

“พี่ว่าน้อยไม่จำเป็นจะต้องห่วงอะไรมากนัก น้อยช่วยเขาอย่างดีที่สุดแล้ว และพี่เชื่อว่าเขาจะต้องรอดปลอดภัย ค่อย ๆ ทุเลาหายขึ้นมาได้ทีหลัง”

ในที่สุดพี่ชายก็บอกมา

“พี่ใหญ่ไม่ได้เป็นหมอ จะทราบดีไปกว่าน้อยได้อย่างไรคะ”

น้องสาวแย้งเบา ๆ ไม่เต็มเสียงนัก

“ถูกแล้ว พี่ไม่ได้เป็นหมอ แต่น้อยคงไม่ลืมข้อสนทนาระหว่างเรากับโยคีองค์นั้นเสีย ท่านบอกกับเราว่าท่านเล็งเห็นแล้วว่า ดวงชะตาชีวิตของวายายังไม่ถึงคราวดับ จึงมีปาฏิหาริย์ให้พวกเราเข้ามามีบทบาทช่วยเหลือ เมื่อน้อยเย็บบาดแผลให้เรียบร้อยแล้วเช่นนี้ ดวงชะตาของวายาเองที่ยังไม่ถึงคราวจะต้องตาย ก็จะต้องทำให้เขารอดฟื้นได้เอง ไม่จำเป็นต้องคอยเฝ้าคอยดูแลจนกว่าน้อยจะเห็นชัดออกมาว่า เขาปลอดภัยแน่ในทรรศนะทางแพทย์หรอก ความจริงพี่เองก็อยากจะพักอยู่ที่นี่สักระยะหนึ่งเหมือนกันเพื่อศึกษาชีวิตเป็นอยู่ของนครประหลาดนี้ แต่เวลาของเราจำกัดจริง ๆ อย่างที่เห็นอยู่แล้ว”

“ตกลงค่ะ น้อยจะไม่แย้งอะไรอีกในข้อนี้ พรุ่งนี้เราจะเริ่มเดินทางต่อก็เอา”

ดารินตัดสินใจภายหลังจากเล็งเห็นแล้วว่า ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

รพินทร์ลอบถอนใจออกอย่างโล่งอก ตลอดเวลาเขานิ่งเฉยเสียไม่แสดงความคิดเห็นอย่างไรใด ๆ ทั้งสิ้น ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของคณะนายจ้าง ที่จะหารือกันเองตามลำพังเพราะถ้า

ขืนพูดอะไรมาก ก็คงไม่แคล้วถูกน้องสาวคนสวยของนายจ้างบริภาษเอาว่าเป็น 'ใจดำ' อย่างที่เคยโดนกล่าวหาอยู่บ่อย ๆ

ระยะระหว่างนั้นแงซายยิ้ม ๆ อยู่ในสีหน้า และมองสบตาเขาเงียบ ๆ อย่างอ่านใจ อ่านความรู้สึกกันออก

"รพินทร์สอบในแผนที่แล้วหรือยัง เราออกนอกเส้นทางมาสักเท่าไหร่?"

เมื่อตกลงกับน้องสาวได้เรียบร้อย ท่านหัวหน้าคณะถามเขาอย่างเป็นงานเป็นการ

"แทบจะเรียกว่าไม่ได้ออกนอกเส้นทางตามลายแทงเลยครับคุณชาย ถิ่นที่อยู่ของลิงพวกนี้คือหมู่เขานิลกาญจน์ ที่ระบุไว้ในแผนที่นั่นเอง ตามปกติเราก็จะต้องเดินผ่านเขาหมู่นี้อยู่แล้ว ถ้าจะเสียเวลาไปบ้างก็เพียงชั่วไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น เพราะแทนที่เราจะเดินผ่านทำเวลาได้อีกเล็กน้อยก่อนตะวันตกดิน เราก็มาหยุดกันเสียที่นี่ก่อน กลางคืนไม่ต้องพูดถึงเพราะอย่างไรเสียเราก็ต้องพักนอนอยู่แล้ว"

เชษฐาและทุกคนสีหน้าแช่มชื่นขึ้น

"โชคดีมาก โล่งอกไปที ว่าแต่ระยะเวลาที่เหลืออีก 9 วันนี่ตามความรู้สึกของคุณ พอจะไหวไหม ทันหรือเปล่า?"

"ดจากเส้นทางระยะนี้ ไม่น่าจะมีอปสรรคหนักใจอะไรอีกแล้วภูมิประเทศจะเป็นที่ราบสูงขึ้นไปเป็นลำดับจนถึงเนินพระจันทร์ ถึงอย่างไรเราก็พยายามทำเวลากันอย่างเต็มที่ผมกะว่า ถ้าเราไปถึงที่นั่นก่อนกำหนดเวลาสัก 1 วันก็จะยิ่งดี"

พรานใหญ่ตอบ

และก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไปนั่นเอง ต่างก็ต้องเหลียว

-กลับมาที่จอมวานร เพราะเห็นอาการเคลื่อนไหวแขนขาและศีรษะที่พยายามจะผงกขึ้น

“วายา เขากำลังจะลุกขึ้นมา!!”

มาเรียร้องลั่นออกมา

ทุกคนลุกขึ้นพร้อมกันหมดราวกับนัดกันไว้ และ ปราดตรงเข้ามาล้อมรอบแท่นนั้นโดยเร็ว ดารินกับมาเรียดูเหมือนจะเป็นสองคนแรกที่เข้าถึงตัวพญาวานรก่อนใครอื่น ต่างช่วยกันกดไหล่มนุษย์ลิงไว้ พร้อมกับร้องบอกละล่ำละลักให้นอนลงตามเดิม แต่ร่างอันใหญ่โตมหึมายิ่งกว่านักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกนั้นไม่ยอมฟังเสียง ค่อยผงกศีรษะดึงกายขึ้นมาอย่างแช่มช้า จนกระทั่งมาอยู่ในท่านั่งตระหง่าน โดยที่แรงของทั้งสองหญิงไม่สามารถจะบังคับรั้งไว้ได้

“เร็ว! ช่วยกันพยายามให้เขานอนลงตามเดิม ประเดี๋ยวก็แผลที่เย็บไว้แยกเท่านั้น”

ดารินพูดเร็วปรื๋อ ร้องบอกพรรคพวกทุกคนที่ตามเข้ามามุ่งอยู่โดยรอบ พวกพรานพื้นเมืองขยับจะปฏิบัติตามคำสั่งของหมอดารินโดยการกรกันเข้าไปกดรั้งกายวายาให้นอนลงตามเดิม แต่แล้วก็พากันชะงักตกใจกันไปหมดด้วยพละกำลังจากแขน ที่ยกขึ้นเหวี่ยงกวาดอยู่ไปมา เชิงห้ามไม่ให้พวกนั้นเข้าไปแตะต้องตัว

“เฉยไว้ อย่าเพิ่งเข้าไปถูกต้องตัวเขา!...”

รพินทร์รีบสั่งมาโดยเร็ว

“ปล่อยให้เขานั่งตามที่เขาต้องการก่อน”

จากคำสั่งนั้นเอง ทุกคนจึงนิ่งกันไปได้แต่จ้องร่างนั้นในระยะใกล้เขม็ง เพื่อสำรวจดูปฏิกิริยาเคลื่อนไหวต่อไป

จอมวานรหรือมนุษย์ในยุคต้นประวัติศาสตร์ อันเป็นจ้าวผู้ครองนครลิงดำทั้งหลายหยุดปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวแขนทั้งสองด้านลงเช่นกัน เมื่อเห็นมนุษย์ที่แวดล้อมพากันยืนนิ่ง

เขานั่งทรงกายงอคุ้มส่วนบนลงเล็กน้อย คงอันเนื่องมาจากบาดแผลที่หน้าท้องซึ่งดารินเย็บไว้ สีหน้าเย็นกระด้างยากที่จะอ่านความรู้สึก หายใจรวยๆ แผ่วเบา ค่อยๆ กวาดสายตาอันแข็งกระด้างลักษณะเกือบจะเหมือนตาสัตว์มองหน้าอาคันตุกะมนุษย์ไปทีละคนรอบด้าน จนกระทั่งมาเรียและดารินผู้ยืนอยู่ชิดแท่นด้านขวาเป็นคนสุดท้าย

ตาคู่นั้นจ้องอยู่ที่ราชสกุลสาว ครู่ใหญ่ปรากฏวาวแสงเรืองประหลาดกระทบกับไฟ จากไต้ที่ปักไว้ริมผนังใกล้ๆ กับแท่นหิน แล้วมืออันใหญ่โตเต็มไปด้วยพลังค่อยๆ ยกขึ้น เอื้อมมาจับที่ข้อมือของหมอดารินอย่างเบาๆดึงไปวางไว้บนศีรษะของตนเอง

ทุกคนตะลึงมองต่ออากัปกิริยาแสดงออกชนิดนั้น แม้แต่หมอดารินเอง ถึงไม่อาจส่งภาษาเข้าใจกันได้ แต่ปฏิกิริยาชนิดนั้นทุกคนก็ย่อมเข้าใจได้ดีที่สุดว่า มันหมายถึงอะไร

แพทย์สาวนักมานุษยวิทยายิ้มให้ พร้อมกับเอ่ยเป็นถ้อยคำออกมาว่า

“ทำใจให้สบายเถิดวายา เธอจะปลอดภัยและหายเป็นปกติในไม่ช้านี้ พวกเราทุกคนเป็นมิตรกับเธอ”

มนุษย์วานรเงี่ยหูสดับฟังคำอันอ่อนโยนนั้นอย่างมึนงง แล้วทุกคนก็แทบผงะ เต็มไปด้วยความสิ้นหวังระคนสังเวชใจ เมื่อปรากฏเสียงเปล่งออกมาจากลำคอนั้น อ้อแอ้สูงๆ ต่ำๆ เหมือนเสียงนกเสียงกา ดังก้องไปทั้งบริเวณถ้ำ พร้อมกับอาการทำมือทำไม้ประกอบ

วายาต้องการจะพูดกับทุกคน แต่เขาก็พูดภาษาของเขา แต่ละวลีหรือคำพูดที่หลุดออกมาจากลำคอ ขนาดมาเรีย ฮอฟมัน ผู้ชำนาญการพิเศษในทางนิรุกติศาสตร์ ก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่าเป็นภาษาอะไร

“โอ! พระเจ้า!...

แหม่มสาวหลับตาลงพร้อมกับครางออกมา ตาเฒ่าบุญคำทำท่าหน้าตื่นเลิกลั่กกระซิบพรานใหญ่ว่า

“เสร็จกันนาย พระเจ้ากรุงขีดขินของบุญคำพูดภาษาช้างภาษาม้าแบบนี้ อีกร้อยปีก็พูดกันไม่รู้เรื่อง”

เชษฐา ไชยยันต์ รพินทร์และพรานทั้งหมด กะพริบตาปริบๆ มองหน้ากันอยู่ ส่วนดารินทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ สั่นหน้าไปมาอย่างอัดอั้นใจ

“ทำยังไงกันดีละนี่?”

ท่านหัวหน้าคณะหัวเราะขึ้นกร่อยๆ เอ่ยเป็นเชิงหารือไปยังทุกคนอย่างกลุ้มใจ

“รู้สึกว่าพระองค์อยากจะรับสั่งอะไรกับพวกเราอยู่มากทีเดียว พวกเราแย่เองฟังกระแสรับสั่งไม่ออก”

ไชยยันต์พูดปนหัวเราะหึๆแล้วพองคอ ออกเสียงหนักๆเลียนสำเนียงนั้น ส่งภาษาส่งเดชทำมือทำไม้ออกไปบ้าง ด้วย

อารมณ์ที่อดสนุกไม่ได้ หมอดารินมีความเศร้าสังเวชใจมากกว่าที่จะสนใจกับอาการตลกของเพื่อนชายได้หันมาซัดด้วยหลังมือ

“หยุดทำตลกบ้าๆ เสียทีเถอะไชยยันต์ ทุกสิ่งทุกอย่างเธอเห็นเป็นเรื่องเล่นไปหมด เรากำลังจะหาทางติดต่อเขาด้วยคำพูดให้ได้ เขาพูดได้เหมือนกัน ผิดกับเจ้าลิงบริวารพวกนั้นหลอดเสียงของเขามีอย่างมนุษย์เราธรรมดานี่เอง เพียงแต่เขาพูดภาษาของเขาเท่านั้น”

“งั้นก็พยายามแปลเข้าซิ เผื่อจะพูดกันได้รู้เรื่องบ้าง”

ไชยยันต์พูดมาเยาะๆ

ดารินกัดริมฝีปากแน่น และในทันใดนั้นเอง หล่อนก็พนมมือขึ้นเหนือทรวงอกเสี่ยงอธิษฐานขึ้นดังๆ ว่า

“ข้าแต่ฤาษีโกฑัญญะ ถ้าพระคุณเจ้าศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์จริงก็โปรดสำแดงปาฏิหาริย์ให้เห็นประจักษ์ตาในครั้งนี้ด้วยเถิด โปรดจงเข้าดลใจวายา กำหนดให้ลิ้นของเขาพูดออกมาในภาษาที่พวกเราฟังรู้เรื่องเข้าใจได้ เท่าๆ กับที่ให้เขาเข้าใจเราด้วย”

ทุกคนเงียบกริบไปหมด นึกไม่ออกว่าหมอดารินเกิดความคิดอะไรขึ้นมา

ไชยยันต์กำลังจะอ้าปากร้อง ‘ฮี้’ ออกมา แต่แล้วก็อ้าปากค้าง ลืมตาเหลือกลานอยู่กับที่ ทุกคนก็ตะลึงตัวแข็งกันไปหมดในสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้น

“วายาได้ยิน วายาเข้าใจในสิ่งที่ท่านพูดแล้วนายหญิงผู้เจริญ!!”

เสียงแหบห้าวนั้น ผ่านออกมาจากลำคอของมนุษย์วานรอย่างแช่มช้าชัดเจนราวกับทุกคนกำลังฝันไป

คนอื่นจะตกอยู่ในสภาพเช่นไรก็แล้วแต่ ทว่าคนที่เสี่ยงอธิษฐานเอง บัดนี้แทบช็อค

“วายา!!”

หล่อนร้องลั่นออกมา

ริมฝีปากอันกว้างใหญ่หนาทึบนั้น ค่อยๆ สยายยิ้มออกไปในวาระแรก ช่วยให้ใบหน้าครึ่งลิงครึ่งคนนั้นแลดูมีชีวิตจิตใจและเดียงสาขึ้น ก้มศีรษะพร้อมกับเอามือทุบที่อกตนเองเบาๆ

“ใช่แล้ว ข้าคือวายา...วายาผู้ครองนครอาณาจักรแห่งขุน-เขานิลกาญจน์นี้”

ดารินแข็งเป็นหินไปชั่วขณะ

ส่วนมาเรีย ฮอฟมันที่ว่าสติสัมปชัญญะมั่นคงที่สุด บัดนี้ถึงกับเข่าอ่อนเป็นลมไปด้วยความตกใจ ทำท่าจะรูดลงไปกองอยู่กับพื้น แงซายกับบุญคำคว้าไว้ได้ทัน ก่อนที่หล่อนจะจ้ำเบ้าช่วยกันประคองออกไปนั่งพักตรงมุมหนึ่ง แหม่มสาวขวัญหนีดีฝ่อยิ่งกว่าถูกผีหลอก

ระหว่างความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินนั้น จอมวานรกวาดสายตาไปตามใบหน้าอันตื่นเต้นตกตะลึงของทุกคนอีกครั้ง พร้อมทั้งกล่าวต่อมาว่า

“ข้ารู้จักพวกท่านทุกคนแล้ว นายใหญ่ผู้นำคณะ, สหายติดตามผู้ปากเปราะ...”

พร้อมกับพูดอย่างอาจหาญ ดังก้อง วายามองหน้าละไปทีละคน

“หญิงผมสีทองมีเสน่ห์, ชายผู้ถือธนูสายฟ้า อันมีที่มา

ลึกลับ, พรานนำทางผู้ยิ่งใหญ่ บริวารผู้ติดตามทุกผู้และ...นายหญิงผู้การุณย์ ซึ่งช่วยชีวิตของวายาไว้ นายหญิงขอพรจากฤาษีโกฑัญญะ เพื่อให้ลิ้นของวายาพูดภาษาของเหล่าท่านได้เพื่อให้หูของวายาฟังเข้าใจ บัดนี้วายาได้รับพรนั้นแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่งที่ติดต่อกับพวกท่าน”

นานทีเดียวกว่าที่ทุกคนจะสร่างตะลึงได้สติรู้สึกตัวขึ้นมาจากปรากฏการณ์พิสดารเกินเชื่อนี้

ดารินนั้น พอเกิดปาฏิหาริย์มนุษย์วานรพูดได้จริงๆ หล่อนเองกลับพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ไชยยันต์เอานิ้วเขี่ยหูแรงๆ พูดอะไรไม่ออกเช่นกัน ได้แต่มองหน้ารพินทร์แล้วทำปากหมุบหมิบแต่ไม่มีเสียงใดๆ ผ่านลำคอ

จึงมีแต่เชษฐาเท่านั้นที่ควบคุมความรู้สึกได้เหนือทุกคน ท่านหัวหน้าคณะเคลื่อนเข้าไปจนชิดแท่นที่วายานั่งอยู่ยิ้มให้

“วายา นี่เป็นความจริงหรือที่เจ้าพูดภาษาของเราให้พวกเราได้ยินชัดเจนอยู่ในขณะนี้ หรือพวกเราพากันเสียสติ หูฝาดไปพร้อมกันหมด”

จอมวานร เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ท่านหัวหน้าคณะ

“นายใหญ่...หูของท่าน และพวกท่านทุกคน ไม่ได้ฝาดไปเลย วายาพูดภาษาของท่านได้ ฟังท่านเข้าใจในขณะนี้ เพราะพระโกฑัญญะมุนีฉายแสงสว่างแห่งภาษานั้นให้แก่วายาตามที่นายหญิงวิงวอน วายาเอง เมื่อแรกแม้จะรู้จักพวกท่านเป็นใคร มีเจตนาแห่งความการุณย์และประสงค์มิตรกับวายาเช่นไร แต่

ก็อุปมาพวกท่านประดุจเงาอันดำมืดเท่านั้น แต่บัดนี้มีแสงสว่างฉายให้วายาเห็นชัดเจนแล้ว แสงสว่างแห่งความเข้าใจ”

เชษฐาและทุกคนขนลุกชันขึ้นทั้งตัวอีกครั้ง อดีตท่านทูตทหารบกมองไปทางน้องสาว สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว

“น้อย! ฤาษีโกฑัญญะสำแดงอิทธิปาฏิหาริย์ให้พวกเราทุกคนชัดกับตาอย่างอัศจรรย์ที่สุด สมตามคำที่น้อยอธิษฐานแล้ว ทำไมยังยืนตะลึงอยู่อย่างนั้น พูดกับเขาซิ”

ถูกปลุกเตือนด้วยคำพูดเช่นนั้น หมอดารินจึงเพิ่งจะขยับเขยื้อนกายได้ กัดริมฝีปากของตนเองจนรู้สึกเจ็บ เพื่อให้แน่ใจอีกครั้งว่าไม่ได้ฝันไป

“วายา เธอได้ยินที่ฉันพูดเดี๋ยวนี้ไหม?”

หล่อนกล่าวด้วยเสียงเครือสั่นไปด้วยความรู้สึกอันแทบระงับไว้ไม่ได้

มนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ผงกหัวลง

“วายาได้ยิน”

“ฤาษีโกฑัญญะศักดิ์สิทธิ์แท้ พวกเรายินดีเหลือเกินที่มีปาฏิหาริย์มาช่วย ทำให้เราสามารถพูดเข้าใจกับเธอได้ ทั้งๆ ที่เมื่อแรกรู้สึกสิ้นหวัง”

“วายาก็ยินดีเช่นกันนายหญิง”

“เอาละ ทีนี้ก็เห็นจะได้คุยกันให้ถนัดเสียที ระหว่างอา-คันตุกะต่างแดนกับพระเจ้ากรุงขีดขิน”

ไชยยันต์โพล่งขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องชะงักเพราะดารินโบกมือแล้วชี้หน้าสั่ง

“หุบปากก่อนไชยยันต์ ใครก็ตามอย่าเพิ่งรบกวนวายาในขณะนี้เป็นอันขาด เขากำลังเป็นคนป่วย และอยู่ในความดูแลของฉัน ขอให้เป็นหน้าที่ของฉันคนเดียวก่อนในระยะนี้”

พลางหล่อนก็หันมาทางจอมวานร

“ก่อนอื่นบอกฉันซิวายา เธอรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับบาดแผล”

“วายารู้สึกดีขึ้นมาก คงรอดตายแน่ในครั้งนี้”

“เธอควรนอนลง นอนพักนิ่งๆ ไม่ควรจะขยับเขยื้อนตัวโดยไม่จำเป็นหรือลุกขึ้นมานั่งอย่างนี้”

ดวงตาคู่นั้นมองไปที่หมอดาริน ด้วยประกายอันเปี่ยมไปด้วยความกตัญญูรู้คุณ

“วายาอยากนั่ง เพราะนอนมาหลายเพลาแล้ว แต่วายาจะไม่ลุกขึ้นเดิน จนกว่าแผลจะทุเลา นายหญิงให้วายานั่งสักครู่เถิด บุญคุณที่นายหญิงช่วยวายาไว้ในครั้งนี้วายาจะไม่ลืม ขอให้นายหญิงและพวกจงพักอยู่ในถิ่นของวายาให้สบายเถิด วายาและวานรทุกตัวแห่งเขานิลกาญจน์ขอต้อนรับ”

ดารินยิ้มอย่างแช่มชื่น เอื้อมมือมาจับแขนอันใหญ่โตปกคลุมไปด้วยเส้นขนสีน้ำตาลนั้นบีบเบาๆ

“ขอบใจมากวายา ในไมตรีจิตและการต้อนรับอันดีของพวกเธอในครั้งนี้ เมื่อแรกนั้นความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันเกือบจะต้องทำให้เราทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน โดยสุจริตจริงแล้วเราไม่มีเจตนาจะสร้างศัตรูกับชีวิตใดๆ เลยทั้งสิ้น ตามทิศทางที่เราบุกบั่นรอนแรมมานี้ เว้นแต่จำเป็นจะต้องป้องกันตัวเท่านั้น

และเราก็รู้สึกยินดีและเต็มใจยิ่งที่จะให้การช่วยเหลือ เมื่อรู้ว่าวายากำลังได้รับอันตรายรอคอยการช่วยเหลืออยู่”

จอมวานรหรือพระเจ้ากรุงขีดขินของไชยยันต์ถอนใจเฮือก ลักษณะท่าทีของเขาเกือบจะกลายเป็นเช่นมนุษย์สามัญธรรมดาคนหนึ่ง นับตั้งแต่วินาทีแรกที่ลิ้นสามารถพูดภาษาคนได้ แววตาก็มีประกายส่อความรู้สึกให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น ตลอดระยะเวลาระหว่างนี้ ทุกคนนิ่งเงียบปล่อยให้ดารินทำหน้าที่สนทนาโต้ตอบกับวายาตามลำพังและคอยฟังอยู่

“วายาต้องขอโทษนายหญิง และพวกของนายหญิงทุกคนที่นีลาเอาทหารวานรไปคุมตัวคณะของนายหญิงเพื่อให้มาช่วยรักษาวายาตามคำสั่งของฤาษีโกฑัญญะ แต่นีลาก็คงไม่กระทำการใดๆ ที่ไม่สมควรลงไป”

ดารินขมวดคิ้ว ชำเลืองแวบดูหน้าพรรคพวกทุกคนแล้วถามว่า

“ใครคือ นีลา?”

“นีลาคือลิงทโมนใหญ่ ตัวหัวหน้าที่คุมทหารไปล้อมพวกนายหญิง และนำเดินทางมาที่นี่”

ทุกคนเพิ่งนึกขึ้นมาได้ มองหน้ากันเองตื่นๆ

“อ๋อ คุณ ‘ทโมนศักดิ์’ ของฉันนั่นเอง ไอ้จ่าฝูงจอมทะลึ่งตัวนั้น เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่ามันมีนามกรว่า‘นีลา’ เข้าเค้าทีเทียวแหละ ตาคำเรียกได้ถูกต้องที่สุด ที่เรียกมันว่าไอ้นิลเพชร”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะโพล่งออกมาดังๆ ปนหัวเราะ

ขณะนั้นมาเรียเพิ่งจะตั้งสติ สำรวมจิตใจได้ เดินกลับ

เข้ามาร่วมมุงอยู่ที่แท่นหินของวายาอีกครั้ง และได้รับทราบข้อความสนทนาโต้ตอบโดยตลอดจากเชษฐา แหม่มสาวไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น นอกจากจ้องมองดูการพูดจาโต้ตอบนั้นอย่างสงบด้วยความตื่นงง

“นีลาของเธอฉลาดมาก”

ดารินพูดบอกความกับวายายิ้มๆ

“เขาสามารถต้อนเอาพวกเราทั้งหมดมาได้อย่างสงบราบคาบที่สุด ถ้าเขาโง่กว่านั้นแม้แต่เพียงนิดเดียวเท่านั้น แทนที่พวกเราจะได้มาพบเห็นเธอ ผู้กำลังนอนเจ็บอยู่ที่นี่และสามารถทำความเข้าใจกันได้ ก็อาจต้องทำสงครามกับบริวารของเธอเสียก่อนแน่นอน เอาละ วายา โดยลิ้นของเธอที่สามารถจะพูดและเข้าใจภาษาของเราได้ จากอิทธิอำนาจของฤาษีโกฑัญญะนี้ถ้าเรามีคำถาม เธอจะให้คำตอบแก่เราได้หรือไม่?”

วายาชะงักนิ่งไปขณะหนึ่ง เหมือนจะมีอะไรผ่านเข้าไปในดวงจิต ต่อมาจึงตอบช้าๆ ว่า

“นายหญิงผู้เจริญ วายาจะตอบคำทุกคำเท่าที่วายารู้... เท่าที่ฤาษีโกฑัญญะจะเปิดลิ้นให้แก่วายาได้”

“เช่นนั้น จงฟังให้ดีวายา คำถามแรกของเราก็คือเธอเป็นมนุษย์...เป็นคน!! แต่ประชากรบริวารทั้งหมดภายใต้การปกครองของเธอเป็นลิง เธอซึ่งเป็นมนุษยชาติเพียงคนเดียวท่ามกลางลิงดำพวกนี้ มีความเป็นมาเช่นไร จึงมาอยู่ร่วมกันได้ พ่อแม่บรรพบุรุษของเธอเป็นใคร สืบเนื่องกันมาอย่างไร เธอจึงได้มาปกครองอาณาจักรลิงดำนี้ และคงสภาพนี้มานานเท่าใดแล้ว?”

ความเงียบปกคลุมสถานที่ชั่วขณะจิต

ครั้นแล้วก่อนที่วายาจะขยับปากตอบคำของดารินนั่นเอง ก็ปรากฏเสียงการเคลื่อนไหวกันอย่างฉุกละหุกพล่านผิดปกติ เกิดขึ้นตรงบริเวณปากทางเข้าเวิ้งถ้ำ พวกลิงดำหลายตัววิ่งกันอย่างขวักไขว่

แล้วพริบตาต่อมา นีลาทหารเอกของวายาอันเปรียบเสมือนขุนทัพวานรมีตำแหน่งรองลงไปจากเจ้าของมัน ก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาด้วยตีนทั้งสี่ข้าง ตรงมาที่แท่นของวายาอย่างรีบด่วน ใช้มือทั้งสองแหวกทาง ปัดเอาพวกพรานพื้นเมืองที่มุงอยู่รอบแท่นถอยห่างกระจัดกระจายออกไปหมด ตัวมันปราดเข้าชิดแท่นของพญาวานร อาการเต็มไปด้วยความตื่นเต้นลุกลนส่งภาษาบอกความเจ้านายเสียงสูงๆ ต่ำๆ ตามสำเนียงร้องของลิง

มนุษย์วานรตาลุกสว่างโชติขึ้นในทันทีนั้น ยืดกายตรงขึ้นเอี้ยวร่างกายท่อนบนไปรอบๆ เหมือนจะมองหาอะไรอย่างหนึ่ง แล้วตาก็แลจับไปที่ตะบองหินใหญ่ที่วางพิงอยู่ริมผนังห่างจากแท่นออกไปเล็กน้อย

“เกิดอะไรขึ้นน่ะ วายา บอกซิ!”

ดารินร้องถามอย่างละล่ำละลัก พยายามใช้มือจับไหล่อันกว้างใหญ่นั้นกดไว้ ทุกคนของฝ่ายมนุษย์ที่รายล้อมอยู่ก็พากันตื่นตระหนกประหลาดใจกันไปหมด ในพฤติการณ์อันผิดแปลก ซึ่งเกิดขึ้นอย่างจู่โจมกะทันหันนั้น ต่างร้องถามวายาเป็นเสียงเดียวกันหมด

มาเรียนั้นหันไปถามเจ้านีลา แต่ก็ปราศจากผลเพราะไม่อาจเข้าใจความกันชนิดคำต่อคำได้ เจ้าทโมนใหญ่คงส่งเสียงไป

ตามภาษาของมัน พร้อมกับแสดงอาการลุกลน เหมือนจะพยายามบอกอะไรฝ่ายมนุษย์อยู่เช่นนั้น

วายากำลังกระสับกระส่าย และมีท่าเหมือนจะขยับตัวลงจากแท่น เชษฐา ไชยยันต์และรพินทร์จึงช่วยกันเข้ายึดตัวไว้

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าต้องนอนอยู่กับที่ตรงนี้ เจ้าจะเคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้เป็นอันขาด มิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายเพราะบาดแผล”

เชษฐาตะโกนลั่น

เมื่อนั้นเองวายาจึงชะงัก หายใจหอบแรง สีหน้าถมึงทึงน่ากลัวตาเป็นประกายลุกจ้า

“ทำไมเธอไม่บอกว่าเกิดอะไรขึ้น นีลามารายงานเรื่องอะไร?”

ดารินถามซ้ำเร็วปรื๋อ เขย่าที่ไหล่นั้น

จอมวานรแสยะริมฝีปากออกมาจนแลเห็นฟันแต่ละซี่เกือบเท่าหัวแม่มือและเขี้ยวทั้งสี่ข้าง ซึ่งแหลมยาวพอๆ กับเขี้ยวลิงใหญ่ทั่วไป

“ศัตรูเก่าของวายาและวานรทุกตัวแห่งเขานิลกาญจน์นี้! ‘ตัวสามเขา’ มันล่วงแดนเข้ามาแล้ว ทางไหล่เขาด้านใต้ มันจะมาเอาชีวิตวายาและพวกของวายาทกตัว วายาต้องสู้!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้าวเข้าไปจนชิดจอมวานร และเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรกก่อนที่ทุกคนจะสร่างจากตะลึงว่า

“วายา...อย่าวิตกหรือตื่นเต้นมีกังวลไปเลย ตราบใดก็ตามที่พวกเราทุกคนยังอยู่ในดินแดนของเจ้านี้ จะไม่ยอมให้ศัตรูใดเข้ามาเบียดเบียนราวีเจ้าและพวกของเจ้าได้เป็นอันขาด

เราจะรับมือมันไว้เอง โดยไม่ให้พวกเจ้าต้องเดือดร้อนเหมือนอย่างที่เดือดร้อนกันมาแล้ว เจ้าอ้างว่าเจ้ารู้จักเราแล้ว เพราะฉะนั้นเจ้าก็ควรจะรู้ว่าเราคือรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ซึ่งไม่เคยหวั่นเกรงต่อสัตว์ใดในพิภพนี้ เจ้าจงทำใจให้สงบและนอนพักอยู่นี่เถิด เจ้ายังเป็นคนเจ็บป่วย ไม่อาจทำศึกสงครามสู้รบกับใครได้ทั้งสิ้น ถ้าเจ้าขยับตัวลงจากแท่นนี้เมื่อใด เจ้าจะตายก่อนที่จะได้ประจันหน้ากับศัตรู”

จอมวานรชะงักงันไปอีกครั้ง จ้องตามาที่พรานใหญ่เขม็ง ขณะนั้นพรรคพวกทุกคนรวมทั้งดาริน ก็ช่วยกันพูดวิงวอนมาเป็นเสียงเดียวกันหมดให้เขาสงบอยู่กับที่ พร้อมกับยึดตัวไว้มั่น ส่วนเจ้านีลาปราดเข้าไปที่ตะบองใหญ่ของราชาของมัน ลากออกมาทำอาการเหมือนจะส่งให้ แต่ก็ต้องชะงักเช่นกัน เพราะมาเรียปราดเข้าขวางหน้าห้ามไว้

“อย่า นีลา! เจ้าควรจะต้องรู้ว่านายของเจ้ายังไม่พร้อมที่จะต่อสู้หรือเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น”

หล่อนร้องพร้อมกับโบกมือทำอาการใบ้ประกอบคำ

นีลาหมุนตัวอยู่ไปมาอย่างกระวนกระวายใจ ออกเสียงถี่ๆ ในลำคออยู่ตลอดเวลา วายาเปล่งเสียงในสำเนียงเดียวกับที่ทุกคนเคยได้ยินครั้งแรกกับบริวารของเขา นั่นเป็นการส่งภาษาโต้ตอบ ระหว่างมนุษย์วานรกับลิงแท้ๆ อันเป็นสาวก ขณะเดียวก็เปลี่ยนสายตามาทางรพินทร์

“วายารู้ รู้จักท่าน...พรานผู้ยิ่งใหญ่...รู้จักโดยการบอกของฤาษีโกฑัญญะ แต่...‘ตัวสามเขา’กำลังจะเข้ามาถึงถิ่นของวายาแล้ว มันโกรธแค้นอาฆาตที่วายากับพวกฆ่าคู่ของมันตาย วานร

ทั้งหลายจะล้มตาย รับหน้ามันไม่อยู่ถ้าวายายังนอนอยู่กับที่เช่นนี้”

สำเนียงนั้นบอกอย่างชัดถ้อยกระทงความได้ความจะแจ้งที่สุด

“วายา จงฟังเรา”

รพินทร์พูดช้า ๆ หนักแน่น

“สิ่งที่เจ้าจะทำได้ขณะนี้ก็คือ สั่งนีลาทหารเอกของเจ้า... สั่งให้นีลาและพวกลิงบริวารทั้งหลายออกไปลาดตระเวนซุ่มดู ‘ตัวสามเขา’ ไว้ เพียงแต่ดูไว้เท่านั้น อย่าให้ลิงตัวใดเข้าปะทะต่อสู้กับมันเป็นอันขาด และถ้ามันบุกรุกเข้ามาจนถึงเขตเมืองที่อยู่ของพวกเจ้าเมื่อไหร่ก็จงกลับมาบอกโดยเร็ว เราจะออกไปจัดการกับมันเอง”

ระหว่างที่วายายังลังเลอยู่ เชษฐาก็ย้ำคำมาอีกคนหนึ่ง

“จงเชื่อและวางใจในสิ่งที่พรานใหญ่พูดเถิดวายา เราทุกคนในที่นี้ขอรับรองว่าจะไม่ให้ตัวสามเขา บุกรุกเข้ามารังควานเจ้าหรือพวกลิงบริวารของเจ้าได้เลย”

“นายใหญ่เชื่อหรือว่าจะปราบมันได้ มันเป็นสัตว์ใหญ่โตมีกำลังมาก”

“ให้มันใหญ่โตและมีกำลังมากกว่านั้นสักสิบเท่า เราก็ปราบมันได้ไม่ยาก เรามีอาวุธทรงอำนาจ มีแม้แต่ธนูสายฟ้าที่สะพายอยู่บนไหล่ของแงซายผู้นั้น”

พร้อมกับพูด เชษฐาชี้ไปที่แงซาย

พระเจ้ากรุงขีดขินมองหน้าละไปทีละคนอีกครั้งและไปจับนิ่งอยู่ที่แงซาย ตลอดเวลาระหว่างนี้ นีลาเจ้าทโมนทหาร

เอกไม่ได้สงบนิ่งอยู่กับที่เลยมันกระโดดโลดเต้นส่งเสียงอยู่ตลอดเวลา ทำอาการที่ทุกคนรู้ดีว่าจะชักชวนเจ้านายผู้บาดเจ็บของมันไปให้ได้

“วายา! ทำไมเธอจึงไม่เชื่อฟังเราบ้างเลย บอกนีลาออกไปคอยดูตัวสามเขานั่นก่อน ตามที่พรานใหญ่สั่ง ถึงอย่างไรเธอก็ออกไปสู้กับมันไม่ได้แน่นอน” ดารินพูดอย่างร้อนใจ

เมื่อนั้นเองจอมวานรจึงยอมปฏิบัติตามคำของหล่อนอย่างไม่สู้เต็มใจนัก หันไปส่งภาษากับเจ้าทโมนใหญ่บริวารซึ่งไม่มีใครฟังออกว่าเป็นภาษาอะไร จับไม่ได้แม้แต่กระแสสำเนียงถ้อยคำ นีลารู้เรื่องกับภาษานั้นเป็นอย่างดีที่สุด ผละหันหลังได้ก็แล่นพรวดออกไปทันที พาพวกบริวารลิงทั้งหลายที่ขวักไขว่พลุกพล่านกันอยู่หน้าลาน วิ่งตามกันเป็นพรวนออกไปด้วยเสียงโหวกเหวกโครกครากอันเป็นสำเนียงร้องของลิง ดังก้องบอกกันไปต่อ ๆ พร้อมกับสรรพสำเนียงแห่งการเคลื่อนไหวกันอย่างรีบด่วนฉุกละหุก

“รู้สึกว่าวายาจะตื่นเต้นเป็นกังวลมาก และถ้าเขาพรวด-พราดลุกขึ้นจากที่ เพราะทนระงับความรู้สึกชนิดนี้ต่อไปไม่ได้ เขาจะเป็นอันตรายจากแผลที่เย็บไว้ทันที”

หมอดารินพลอยกระสับกระส่ายมีกังวลจนบอกไม่ถูก หันไปพูดกับพรรคพวกทุกคน

“พยายามพูดปลอบให้เขานอนพักลงเสียเถิดครับคุณหญิง และเพื่อตัดกังวลของวายากับคุณหญิงเองด้วย ประเดี๋ยวผมกับแงซายสองคนจะตามออกไปสังเกตการณ์เอง เรื่องไทรเซราทอปส์ตัวนั้น ไม่มีปัญหาอะไรมากนัก ถ้ามันบุกรุกเข้ามารังควานลิง

พวกนี้จริง ผมจะจัดการกับมันเองตามลำพัง อย่างที่บอกกับวายาแล้ว โดยพวกเราคนอื่นๆ ก็ไม่จำเป็นต้องพลอยยุ่งยากไปด้วย ขณะนี้ผมเชื่อว่ามันยังไม่ใกล้เข้ามานักหรอก อาจวนเวียนอยู่ในป่ารอบนอก เจ้านีลากับพวกเห็นเข้าก็ตื่นตกใจ รีบมารายงานนายของมัน มันไม่รู้ว่านายของมันจะต้องนอนพัก ชนิดเคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้ก่อนในระยะนี้ คงนึกว่าพอคุณหญิงผู้เป็นหมอรักษาเย็บบาดแผลให้นายของมันแล้ว ก็คงจะหายเรียบร้อยดีในทันที”

พรานใหญ่บอกมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆปกติ ดารินมองหน้าเขานิดหนึ่งก็หันไปพูดปลอบโยน บอกให้วายาวางใจและเอนตัวลงนอน จอมวานรนั่งนิ่งอย่างดื้อดึงเพราะมีอะไรมากระทบรบกวนอยู่ในจิตใจ อีกครู่ใหญ่ จึงยอมเอนกายลงนอนราบโดยดี แต่ตายังลืมสว่างโพลง

“มีปัญหาหนักเกิดขึ้นกับวายาและบริวารลิงของเขา ในนครนี้ทั้งหมดเสียแล้วละค่ะ”

หมอดารินเอ่ยขึ้นกับพี่ชาย

คำพูดของราชสกุลสาวทำให้รพินทร์กับแงซายมองสบตากันเงียบๆ เจ้าองครักษ์พิเศษของดารินลอบยิ้มให้พรานใหญ่นิดหนึ่ง เหมือนจะเป็นการบอกว่า สิ่งที่รพินทร์พยายามจะปกปิดอำพรางที่ตกลงกันไว้แล้วนั้น เห็นจะปราศจากผลเสียแล้ว

นายหญิงแสดงอาการให้เห็นชัดอยู่เดี๋ยวนี้ ตรงตามที่รพินทร์คาดการณ์ไว้ไม่ผิด นั่นก็คือพลอยเดือดร้อนเป็นกังวลไปกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับวายาและพวกด้วย ซึ่งมันน่าจะเป็นอุปสรรคต่อแผนการเดินทางเสียแล้ว

พรานใหญ่ถอนใจเฮือก ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิดและก็เงียบเฉยอยู่ไม่เอ่ยอะไร

สำหรับเชษฐา เขาไม่สนใจอะไรนักกับท่าที่แสดงออกของน้องสาวและมองผ่าน ไม่ได้คิดด้วยว่า ถ้าดารินเกิดเอาเป็น 'ธุระ' ขึ้นมาเกี่ยวกับเจ้า 'ตัวสามเขา' ที่เป็นภาระของชาวนครลิงทั้งหลายในขณะนี้แล้ว มันจะพลอยกระทบกระเทือนไปถึงกำหนดเวลาเดินทางพรุ่งนี้ตามแผนเดิมด้วย

"วายา 'ตัวสามเขา' เป็นศัตรูกับพวกเจ้ามานานแล้วหรือมีความเป็นมาเช่นไรจึงดูเหมือนกับว่า เป็นศัตรูคู่แค้นที่จะจ้องพิฆาตกันถึงเพียงนี้"

ท่านหัวหน้าคณะถามขึ้น

ม่านตาอันแข็งกร้าวลุกโชนคู่นั้นค่อย ๆ หรี่ลง อาการอิดโรยบอบช้ำจากบาดแผลเริ่มส่อให้เห็นชัดอีกครั้ง มองอย่างเลื่อนลอยขึ้นไปบนเพดานหิน อันดำมืดอย่างปราศจากความหมาย ไม่ได้ตอบเชษฐาในทันที หากแต่นิ่งไปนาน ทุกคนมองที่ร่างนั้นอย่างเป็นห่วง

"เอ! ฤาษีโกฑัญญะปิดคลื่นวิทยุติดต่อตัดลิ้นของท่านเจ้าเมืองขีดขินออกเสียแล้วกระมัง ท่าทางเหมือนจะไม่เข้าใจ หรือพูดอะไรกับเราไม่ได้เหมือนเดิมอีกแล้ว"

ในที่สุดท่ามกลางความเงียบนั้น ไชยยันต์ก็ทะลุกลางปล้องขึ้น แต่แล้วก็สะดุ้งขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้ยินวายาพูดตอบมาด้วยเสียงแหบต่ำโดยไม่มองหน้าว่า

“สหายปากเปราะ! วายายังได้ยิน เข้าใจและพูดภาษาของพวกท่านได้อยู่ โกฑัญญะมุนีผู้ศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ได้ตัดสะพานแห่งการติดต่อนี้ออก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มแค่น ๆ แล้วเอื้อมมือมาสะกิดที่แขนจอมวานร

“นี่! ไอ้เพื่อนยาก แกจะเรียกฉันว่าอะไรก็ได้นะ แต่ขอทีอย่าเรียกอย่างที่แกเรียกนี่เลย ฉันไม่ได้เป็นหมานี่หว่าจะได้ปากเปราะ”

ทุกคนเกือบจะอดหัวเราะออกมาไม่ได้ แต่วายาคงมีสีหน้าเครียดขรึมอยู่เหมือนเดิม เอ่ยช้า ๆ แผ่วเบาต่อมาโดยไม่สนใจกับถ้อยคำของไชยยันต์ว่า

“นานมาแล้ว ก่อนที่วายาเกิด ‘ตัวสามเขา’ เป็นศัตรูอันร้ายกาจที่สุดของนครวานรแห่งนี้ มันบุกรุกเข้ามาทำร้ายพืชพันธุ์ธัญญาหารที่พวกเราปลูกไว้ มันพบพวกเราที่ใด มันไล่ฆ่า ชาวภูเขานิลกาญจน์ต้องล้มตายเพราะมันมาหลายชั่วอายุ บุกรุกเข้ามาก่อกวนราวี เหยียบขยี้ฆ่าพวกเราจนพอใจแล้วมันก็ไป ไม่นานนักมันก็หวนกลับมาอีกเป็นอยู่เช่นนี้มานานแสนนาน โดยที่เราไม่เคยปราบมันได้ มีแต่ล้มตายและบาดเจ็บ ไม่เคยมีศัตรูใดจะก่อกวนราวีพวกเราได้ นอกจากตัวสามเขาค่นั้น จนกระทั่งเมื่อสองคืนที่ผ่านมานี้ วายาเพิ่งจะฆ่ามันได้ตัวหนึ่ง แต่วายาก็ถูกมันขวิดเอาไส้ไหลและบริวารตายไปอีกเจ็ดตัว”

“พวกเรารู้และเห็นมากับตาแล้ว ว่าเจ้าฆ่าตัวสามเขาได้สำเร็จไปตัวหนึ่งด้วยวิธีใด”

เชษฐาบอกอย่างอ่อนโยน

"ว่าแต่ตัวสามเขา มีอยู่ด้วยกันทั้งหมดกี่ตัว?"

"ตั้งแต่วายาเกิดและจำความได้ มันมีอยู่ด้วยกันสองตัว ถิ่นเดิมของมันไกลโพ้นออกไปยังเทือกเขาสูงยันฟากชีกเหนือโน้น สองสามปีมันจะพากันลงมาหากินทางด้านใต้สักครั้ง ทุกครั้งที่มันมาเป็นกลียุคพิบัติภัยของชาวนครลิง วายาฆ่ามันตายไปตัวหนึ่งอีกตัวจะไม่ยอมถอยกลับ จนกว่าจะฆ่าวายาได้ ตัวที่เหลืออยู่ใหญ่กว่าตัวที่ตายไปแล้ว"

"แปลกจริง ฤาษีโกฑัญญะของพวกเจ้า เต็มไปด้วยอิทธิ-ฤทธิ์อำนาจ ท่านไม่ได้ช่วยเหลือป้องกันตัวสามเขาให้แก่พวกเจ้าบ้างดอกรึ"

ไชยยันต์ถาม

วายาสนหนา ๆ

"ฤาษีโกฑัญญะไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตใดทั้งสิ้น ท่านมีให้อย่างเดียวคือความเมตตา คำพรและเข้าดลใจให้วายาคิดแต่เรื่องดีงาม 'ตัวสามเขา' มันไม่ไปก้าวร้าวราวีท่านเช่นกัน แต่มันรุกรานพวกของวายา ท่านบอกวายาว่าเป็นกรรมเก่าเป็นบาปที่เคยมีต่อกันในอดีตชาติ และสอนให้วายาตั้งอยู่ในความสงบ อโหสิเลิกเวรภัยกับมัน แต่วายาและลิงทุกตัวที่นี่ไม่อาจปฏิบัติตามคำสอนของท่านได้ 'ตัวสามเขา' ฆ่าพ่อแม่ของวายาตาย ตั้งแต่วายายังตัวน้อย ลิงแก่ทั้งหลายของนครนี้ช่วยกันเลี้ยงวายามาจนเติบใหญ่ เดิมทีพ่อแม่ของวายาไม่ได้อยู่ที่นี่ แต่อยู่เหนือขึ้นไป วันหนึ่งตัวสามเขาคู่นี้บุกเข้าไปจนถึงถ้ำที่อาศัย พ่อแม่ของวายาหนีไม่พ้น เพราะเป็นห่วงวายาที่ยังเล็กอยู่ ตัวสามเขาเหยียบขยี้พ่อแม่ของวายา จนร่างกายแหลกเหลว วายารอดตายมาได้

เพราะลิงดำฝูงหนึ่งผ่านไปพบเหตุการณ์เข้า และเข้าล่อหลอกรบไว้แล้วเอาตัววายามาเลี้ยงที่ภูเขานิลกาญจน์นี้ ทั้งหมดวายาไม่อาจจำความได้ แต่ฤาษีโกฑัญญะและลิงแก่ๆที่เคยเลี้ยงวายามาเป็นผู้เล่าความให้ฟัง เมื่อวายาโตขึ้นได้ปกครองประชากรลิงดำทั้งภูเขานี้ วายาถือเป็นหน้าที่จะต้องกำจัดแก้แค้นตัวสามเขาคู่นั้นให้ได้ ลิงทุกตัวที่นี่กล้าหาญ วายาต้องกล้าและสามารถกว่าลิงทั้งหลายเพราะเป็นหัวหน้า”

ทุกคนอึ้งไปกับคำบอกเล่านั้น

“วายา นี่ก็แปลว่าเดิมทีเจ้าก็มีพ่อแม่เป็นเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติเช่นเดียวกันกับเจ้านั่นเอง เจ้าไม่ได้เกิดจากลิงพวกนี้!”

ดารินอุทานออกมา

“วายารู้แต่เพียงว่า วายามีพ่อแม่ แต่จะเป็นเผ่าพันธุ์ใดสัตว์ประเภทไหน วายาจำไม่ได้”

“แล้วพี่น้องหรือญาติของเจ้า ที่รูปร่างหน้าตาคล้ายๆกับเจ้าไม่มีบ้างเลยหรือเจ้ารู้ตัวเองไหมว่า เจ้าเป็นมนุษยชาติที่แตกต่างไปจากลิงพวกนี้มาก ไม่น่าที่จะมาอยู่รวมเป็นพวกเดียวกันได้เลย”

เชษฐาพูดโดยเร็วอย่างสดพิศวง

“วายารู้ว่าวายารูปร่างผิดไปจากพี่น้องอันเป็นบริวารลิงดำเหล่านี้ทุกตัวแล้วก็ไม่เคยเห็นลิงตัวใดรูปร่างเหมือนวายามาก่อนเลย ไม่เคยพบเห็นใครที่เหมือนวายาด้วย นอกจากพวกที่ทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้นที่มีลักษณะคล้ายๆ วายา พียงแต่ท่านรูปร่างกระจ้อยร่อยเล็กกว่าวายาเท่านั้น”

“เจ้าจำพ่อแม่ของเจ้าไม่ได้หรอกหรือ ว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร?”

“วายาจำไม่ได้ วายาจำความได้ก็ต่อเมื่อได้มาอยู่ที่นี่แล้ว ทั้งหลายเป็นคำบอกเล่าที่วายาได้รับฟังจากลิงแก่ที่เลี้ยงมา ลิงแก่เหล่านั้นตายไปหมดแล้ว เดี๋ยวนี้วายามีอายุมากกว่าลิงทุกตัวในนครนี้”

“เจ้าบอกถูกไหม ว่าเจ้ามีอายุเท่าใดแล้ว”

“วายาไม่รู้ แต่รู้ว่าได้เห็นใบไม้ในป่าร่วง ผลัดสีมากกว่า 60 รอบแล้ว”

“ใช่แล้วค่ะ เท่าที่น้อยเข้าใจก็ไม่ผิดไปเลย” ดารินหันไปพูดกับพี่ชายอย่างตื่นเต้น “เขาเป็นมนุษย์ที่เกิดจากมนุษย์ แต่ลิงเอามาเลี้ยงไว้ และในที่สุดความฉลาดอันเป็นคุณสมบัติแห่งสมองของมนุษยชาติของเขานั่นเอง ที่ทำให้เขาได้เป็นหัวหน้าของพวกลิงทุกตัว เขาไม่ได้มีกำเนิดขึ้นมาจากลิงพวกนี้เลย และที่ลิงพวกนี้ฉลาดตลอดจนมีวัฒนธรรมในการเป็นอยู่ใกล้เคียงมนุษย์ขึ้นมาได้ ก็เพราะเขานั่นเองที่ถ่ายทอดความฉลาดไปให้”

“เห็นบอกว่า ตั้งแต่จำความได้ ผ่านมาตั้ง 60 ปี วายาก็น่ามีอายุมากกว่านั้นนี่ ไม่แปลกว่าเขาแก่กว่าพวกเราทุกคนหรือ แต่ดูเค้าไม่ออกว่าเป็นคนแก่เลย ท่าทางยังฉกรรจ์แข็งแรงราวกับยักษ์หนุ่ม”

“ไม่น่าสงสัยอะไรในข้อนั้นเลย ไชยยันต์” แพทย์สาวนักมานุษยวิทยาพูด “เธอดูลักษณะรูปร่างของเขาเสียก่อน เขาไม่ใช่มนุษย์รุ่นหลังอย่างเดียวกับพวกเรา ชนิดที่พออายุ 60 ปี ก็ปลดเกษียณเป็นคนแก่แล้ว แต่เขาเป็นมนุษย์ยุคต้นประวัติ-

ศาสตร์ของมนุษยชาติ ซึ่งน่าจะอายุยืนยาวมาก อย่างน้อยก็คงไม่ต่ำกว่า 150 ปีขึ้นไป อายุขนาด 60 ปีที่พวกเราถือว่าแก่แล้วนั้น ทางเชื้อสายเผ่าพันธุ์ของเขา อาจอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ทีเดียว น่าเสียดายเหลือเกินที่เหลืออยู่คนเดียวให้เราพบเห็น ก็น่าสงสารที่สุดที่ตนเองเป็นคนเดียวแท้ๆ สังคมเป็นอยู่กับพวกลิง แทนที่จะได้อยู่กับคนด้วยกัน”

“ก็อีกนั่นแหละ ถึงอย่างไรเสีย เสือนี่ก็ไม่มีวันจะสังคมกับมนุษย์ในยุคปัจจุบันได้อย่างแน่นอน สมมติว่าถ้าเราสามารถจะเอาเขากลับเมืองคอนกรีตแห่งแสงสีของเราได้ คนทั่วไปก็จะเห็นว่าเป็นยักษ์หรือสัตว์ประหลาดเสียเปล่าๆเหมาะสมที่สุดแล้วที่เขาแยกออกจากโลกอีกส่วนหนึ่ง มามีอาณาจักรของตนเองอยู่เช่นนี้ แต่...

แล้วไชยยันต์ก็หัวเราะ แผ่วเสียงเบาลง

“ฉันสงสัยอยู่คนเดียวเท่านั้น?”

“สงสัยอะไร?”

“เขามีเมียเป็นลิงด้วยหรือเปล่า ลูกเต้าล่ะ เกิดมาหน้าตาเป็นอย่างไร”

“ฉันคิดว่าวายาเรียกเธอได้ถูกแล้วนะไชยยันต์ ที่เรียกว่า ‘สหายปากเปราะ’ เพราะปากของเธอมันเปราะจริงๆ ถ้าไม่มีอะไรที่จะพูดให้ดีกว่านี้ ก็หุบปากเสียดีกว่า สถานการณ์ระหว่างนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะพูดเล่นไม่เป็นโล้เป็นพาย”

แล้วหล่อนก็มองไปทางพี่ชาย บอกต่อมาว่า

“น้อยคิดว่า เราอย่าเพิ่งรบกวนอะไรเขามากไปกว่านี้เลย

ค่ะพี่ใหญ่ ปล่อยให้เขานอนพักเสียก่อน จะคุยหรือซักถามอะไรเขาอีกก็ขอเอาไว้ทีหลัง ถึงอย่างไรเวลาเราก็ยังมีพอ”

“ดีเหมือนกัน พวกเราถอยออกไปหารือกันทางโน้นดีกว่าปล่อยให้วายานอนพัก”

ดารินวางมืออันอ่อนละมุนเปียมไปด้วยความปรานีลงไปบนทรวงอกของมนุษย์วานร ยิ้มให้แล้วบอกแผ่วหวานว่า

“เอาละ วายา เธอไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องตัวสามเขานั่นหรอก ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเราเอง ฉันต้องการให้เธอนอนพักและหลับตาเสีย”

วายาหลับตาลงอย่างว่าง่าย

ทั้งหมดพากันถอยห่างออกจากแท่นหินของจอมวานร กลับมานั่งรวมกลุ่มชุมนุมกันอยู่ตำแหน่งเดิม ขณะนั้นความเกรียวกราวโกลาหลของพวกประชากรลิงทั้งหลาย ดูจะสงบสร่างซาลงแล้ว เบื้องนอกปากถ้ำ อากาศกำลังสลัวรางเต็มทีใกล้จะมืดสนิท ยังไม่มีวี่แววว่านีลาและพวกทหารลิงที่วายาใช้ให้ดูลาดเลาศัตรู จะโผล่กลับเข้ามา รพินทร์พยายามใช้ประสาทหสดับตรับฟังเสียงอย่ตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่มีแว่วสำเนียงผิดปกติใดๆ ให้จับได้

ป่าแวดล้อมห่างออกไป และบริเวณไหล่เขาอันเป็นเมืองวานรยังอยู่ในความสงบ คบเพลิงหรือไต้ที่จุดไว้ตามฝาผนังถ้ำรอบด้านลุกสว่างพลอมแพลม กระจายแสงไปทั่วบริเวณภายในที่พักของจอมวานร ช่วยให้มองเห็นหน้ากันได้ถนัดพอสมควร

“น้อย ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้ผลประโยชน์ในด้านข่าวใดๆ เลยจากฤาษีองค์นั้น เราก็น่าจะได้จากวายาบ้าง แม้ฤาษีไม่บอกวายาก็จะต้องบอกเรา อย่างน้อยที่สุดเกี่ยวกับเรื่องพี่ชายของเธอ ถ้าเขารู้ เป็นต้นว่ามีคนเคยผ่านมาทางด้านนี้บ้างหรือไม่”

“แน่นอนฉันจะต้องถามวายา แต่เอาไว้ก่อนให้เขาสบายกว่านี้อีกนิด เรายังไม่ได้จากที่นี่ไปในคืนนี้ไม่ใช่หรือ”

แล้วหมอดารินก็มองไปยังบรรดาผู้ร่วมคณะทุกคนพร้อมกับพูดเปรยๆ แต่เต็มไปด้วยความหนักแน่นว่า

“เรารู้กันแล้วว่า ขณะนี้วายาและบริวารของเขากำลังเดือดร้อน มิหนำซ้ำตัววายาก็ยังเจ็บสาหัส ไม่สามารถจะลุกขึ้นจากที่ได้ มาช่วยกันพิจารณาหน่อยว่าเรามีทางอะไรช่วยเหลือเขาได้บ้าง?”

คำพูดของราชสกุลสาวสร้างความเงียบงันขึ้นในหมู่คณะ สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์นั้นไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น นอกจากถอนใจเฮือกออกมาดังๆเพราะทุกอย่างเป็นไปอย่างที่เขาคะเนไว้ด้วยความหวาดระแวงไม่ผิด ลุกขึ้นเดินไปค้นเป้หลังส่วนตัว เหมือนจะสำรวจอะไรบางอย่าง โดยไม่สนใจกับวงการสนทนาหารือนั้นทั้งสิ้น ดารินชำเลืองหางตาตามหลังไปนิดหนึ่งอย่างไหวทันเช่นกัน

ระหว่างที่พี่ชายก็ชักจะตามทันแผนการความคิดของน้องสาวขึ้นมาได้รำไรพร้อมทั้งเริ่มหนักใจ

ไชยยันต์ก็ถามโพล่งขึ้น

“แล้วเธอจะให้ทำยังไง?”

“ทุกคนได้ยินชัดหูแล้วไม่ใช่หรือ ไอ้ตัวสามเขาหรือไทร-เซราทอปส์ที่เหลืออยู่อีกตัวหนึ่งนั้นกำลังจะเล่นงานเขา”

“ก็ให้มันบุกเข้ามาซิ ลูกปืนแค่นัดสองนัด ยัดตูม ๆ เข้าให้ก็สิ้นเรื่อง เราก็เห็นแล้วมันไม่ใช่สัตว์ใหญ่โตมโหฬารอะไรนัก ใช่ไหม เมย์?”

ประโยคหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่ หันไปพยักหน้ากับมาเรียซึ่งนั่งสงบอย่างใคร่ครวญอยู่ ระหว่างนี้พรานทั้งหลายพากันจับกลุ่มซุบซิบสุมหัวกันอยู่

แงซายเพียงคนเดียวที่นั่งแยกกลุ่มสงบเฉยอย่างไม่มีใครอ่านความคิดถูกตามคุณลักษณะเดิม

“ฉันก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ มันไม่ใช่ปัญหาหนักยากเย็นอะไรนักในการปราบเจ้าตัวสามเขาให้วายา”

ดารินเอ่ยชัดเจนฉะฉานต่อไประหว่างที่มองสำรวจเหมือนจะหยั่งความรู้สึกไปยังสีหน้าของทุกคน

“แต่ปัญหามันมีอยู่ เจ้าสัตว์ร้ายศัตรูของชาวนครลิงนั่นจะบุกเข้ามาเมื่อไหร่และเราจะได้เผชิญหน้าจัดการกับมันให้ลุล่วงไปได้เมื่อไหร่ เพราะว่า...ให้ฉันพูดตรง ๆ เลยก็ได้...พรุ่งนี้เรากำลังจะออกเดินทางจากที่นี่ไปแล้ว”

“น้อย!...

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะผู้เป็นพี่ชายก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงต่ำ ๆ เต็มไปด้วยความอึดอัดใจ

“เมื่อแรก น้อยก็เป็นห่วงเรื่องอาการของวายา อยากจะอยู่ดูแลจนกว่าเขาจะหายดี หรืออยู่ในขีดที่แน่ใจว่าปลอดภัยเต็ม

ที่ ปัญหาข้อนั้นผ่านพ้นไปแล้วโดยมติข้างมากของพวกเรา แล้วต่อมาก็เกิดปัญหาเรื่องสัตว์ตัวสามเขาที่เป็นศัตรูของวายาเข้าอีก แผนเดินทางของเราจำเป็นด้วยหรือที่จะต้องเปลี่ยนแปลง?”

“พี่ใหญ่คะ แผนเดินทางของเราจะเปลี่ยนแปลงหรือจะมีอุปสรรคเช่นไรนั้น ขอเอาไว้พิจารณาเป็นประเด็นถัดไป แต่ประเด็นแรกก็คือเมื่อเราได้สร้างบุญคุณกับใครแล้ว เราก็ควรจะทำให้ตลอดรอดฝั่งไม่ใช่หรือ หรือว่าเราจะทอดทิ้งเสียครึ่งๆ กลางๆ ทำให้ความดีที่เราประกอบมานั้น หาคุณค่าอะไรไม่ได้เลย สมมติว่าเราผละจากที่นี่ไป ทอดทิ้งวายาให้เผชิญกับปัญหาหนักไปตามลำพัง และเป็นต้นเหตุให้เขาต้องพินาศ ก็แล้วเรามาช่วยชีวิตเขาไว้แต่แรกเพื่ออะไร มีความจริงอันเป็นตรรกศาสตร์อยู่ข้อหนึ่งว่า อันความดีงามของกศลผลบุญนั้น มันย่อมไม่ไปไหนเสียหรอก ทำไมเราจะต้องท้อถอย หรือเมินเฉยต่อคุณงามความดีที่เราก็มีโอกาสจะทำได้นี้เสีย ทุกคนที่มาด้วยกันนี่ ทำทีเหมือนกับว่าเป็นคนใจไม้ไส้ระกำกันไปหมดทีเดียวหรือ”

ไชยยันต์เอียงหน้าเข้าไปกระซิบกับเชษฐาว่า

“ยายน้อยถ้าจะยุ่งเสียแล้ว ดูโน่น พรานใหญ่ของเราผละไปนั่งอยู่คนเดียว ท่าทางอิดหนาระอาใจเต็มที”

“เธอนินทาอะไรฉัน ไชยยันต์?”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ

“เปล่าหรอก! กำลังปรึกษาเชษฐาว่า เราจะทำอย่างไรกันดี”

“เกี่ยวกับฉันรึ?”

“เปล่า เกี่ยวกับข้อยุ่งยากของวายา เพราะเราทุกคนก็

ล้วนแล้วแต่ชอบหาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาเป็นภาระหนักสมองไม่น้อยหน้าไปกว่าหมอดารินเหมือนกัน”

“ไม่ต้องมาประชดประชันแดกดันฉันหรอก”

แล้วหล่อนก็หันไปทางเพื่อนสาวต่างผิวที่นั่งนิ่งอยู่

“เมย์ เธอมีความเห็นอย่างไร?”

มาเรียฝืนยิ้ม ตอบอย่างเกรงใจว่า

“สุดแล้วแต่เธอหรือพี่ใหญ่เถิดน้อย ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่าฉันติดตามมาในคณะนี้ด้วยในฐานะผู้อาศัยเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะมีมติของหมู่คณะไปในทางใด ฉันจะไม่ขัดขวางและยินดีที่จะร่วมมือสนับสนุนจนเต็มกำลังความสามารถ อย่าให้ฉันออกความเห็นอะไรเลยในข้อนี้”

“ถามพรานใหญ่ของเราดูดีกว่า น้อย”

พี่ชายโยนกลองอย่างอึดอัด

ดารินแลไปยังด้านหลังที่นั่งทำอะไรง่วนอยู่นั้น ตาหล่อนจับอยู่ที่หลังของชายผู้เฉยเมย แต่ปากพูดกับแงซายซึ่งสงบอยู่อีกมุมหนึ่ง

“แงซาย ฉันต้องการฟังจากเสียงของเธอด้วยคนหนึ่ง”

“แงซายจะทำทุกอย่าง ตามคำสั่ง”

องครักษ์พิเศษตอบเลี่ยงมาอย่างคนฉลาดและสงวนท่าทีตามวิสัยของมัน

พรานพื้นเมืองทุกคนเข้าใจจุดประสงค์ของนายหญิง ต่าง

คันปากยิบ ๆ อยากจะออกความเห็นมา แต่ก็ไม่มีใครกล้า นอกจากนิ่งเฉยและซุบซิบหารือกันเองงึมงำ

เมื่อนั้นหล่อนจึงมุ่งไปทางบุคคลซึ่งมีความสำคัญที่สุดของคณะ

“รพินทร์!”

“ครับผม” เสียงขานตอบเนือย ๆ

“นั่นคุณทำอะไร?”

“เปลี่ยนถ่านไฟฉาย”

“ได้ยินบ้างไหม ว่าในหมู่ของพวกเราส่วนใหญ่หารือกันเรื่องอะไร?”

โดยไม่หันกลับ ร่างนั้นตอบมาเรียบ ๆ ว่า

“ก็...ได้ยินบ้าง ไม่ได้ยินบ้าง”

“แปลว่า คุณไม่ได้สนใจอะไรเลย งั้นสิ?”

“ความสนใจต่ออะไรของผม จะไม่ปรากฏชัดออกมากับสายตาของใครนักหรอกครับคุณหญิงเพราะผมเป็นคนไม่ช่างพูด”

“นี่คุณจะหาเรื่องรวนประกาศตัวเป็นศัตรูกับฉันงั้นหรือ?”

“ลูกจ้างที่ดี ย่อมไม่หาเรื่องรวนหรือพยายามทำตัวเป็นศัตรูกับนายจ้าง และผมเองก็แน่ใจอยู่ตลอดเวลาเป็นลูกจ้างที่ดี ข้อนี้ทกท่านคงทราบอย่แล้ว”

“พูดกันตรง ๆ ดีกว่า คุณไม่พอใจฉันใช่ไหม ที่ฉันคิดจะช่วยวายาต่อไป เกี่ยวกับไทรเซราทอปส์นั่น”

“โดยสัตย์จริง ผมเฉย ๆ ครับคุณหญิง ไม่รู้สึกอะไรทั้งสิ้น ผมเป็นลูกจ้าง นายจ้างสั่งอะไรมาผมก็ทำและให้ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถ”

“คุณไม่รู้สึกสงสารวายาหรือประชากรลิงพวกนี้บ้างเลย หรือ วายากับลิงพวกนี้จะเดือดร้อนล้มตายกันอีกมาก ถ้าไทร-เซราทอปส์ตัวนั้นยังป้วนเปี้ยนคอยราวีอยู่เช่นนี้”

“ครับ ผมสงสารและเป็นห่วงมากเหมือนกัน แต่ในขณะเดียวกันผมก็สงสารคุณชายอนุชาและหนานอิน ซึ่งยังไม่ทราบว่าป่านนี้จะตกทุกข์ได้ยากรอรับการช่วยอยู่ที่ใด”

คำพูดเรียบ ๆ เนือย ๆ ชนิดนั้น ทำเอา ม.ร.ว.คนสวยอึ้งไปพักใหญ่

“รพินทร์!...”

ที่สุดหล่อนก็เอ่ยเรียกนามเขาเบา ๆมีกระแสวิงวอนขอร้อง

“กรุณามานั่งพูดกันให้เห็นตรงนี้หน่อยได้ไหม ทุกคนโยนกลองให้ฉันพูดกับคุณ ทุกคนบังคับให้ฉันต้องขอร้องวิงวอนคุณ คุณจะทำใจดำเคร่งครัดต่อหน้าที่แบบคนเลือดเย็นถึงเพียงนั้นเชียวหรือ แน่ละฉันและทุกคน เป็นห่วงพี่กลางกับหนานอินไม่น้อยไปกว่าคุณเลย มากกว่าเสียด้วยซ้ำ เพราะเขาเป็นพี่ชายของฉันเอง เป็นต้นเหตุสำคัญให้พวกเราต้องมาทนลำบากเหนื่อยยากกันเพียงนี้ แต่ฉันคิดว่าโดยความฉลาดรอบคอบและโดยฝีมือของคุณ เราน่าจะมีช่องว่างสำหรับการยืดหยุ่นได้ โดยไม่ให้เสียผลอย่างหนึ่งอย่างใดไป ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับคุณคนเดียวเป็นหลักใหญ่ คุณคนเดียวเท่านั้น! ไม่ว่าจะแกล้งทอด-ทิ้งวายากับลิงพวกนี้ไป โดยเอาความสำคัญของแผนการเดินทางมาอ้าง ซึ่งทุกคนก็เถียงไม่ได้หรือคุณอาจจะหาทางยืดหยุ่นช่วยให้วายาปลอดภัยแน่นอนเสียก่อน บทบาทใจดำและแสดงตัวซื่อตรงเคร่งครัดต่อหน้าที่ของคุณ แสดงให้เราเห็นมานานแล้ว

จะหย่อนสักนิดไม่ได้ทีเดียวหรือ อย่ากลัวเลยว่าความสง่าง
น่าเกรงขาม น่านับถือเลื่อมใสในฐานะรพินทร์ ไพรวัลย์ของคุณ
จะสูญสิ้นไป!”

เสียงนั้นเน้นคำอย่างชัดเจน เสียดสีเหน็บแนมกระทุ้งลึก
เข้าไปจนถึงไขสันหลัง

ดาริน วราฤทธิ์ฉลาดจริงๆ ฉลาดแม้กระทั่งในด้านวาจา
อันคมกริบที่เชือดเฉือนแนมเหน็บเขา เพื่อดึงทุกสิ่งทุกอย่างให้
เป็นไปตามประสงค์ของตัวหล่อนเอง

จอมพรานจำนนอย่างหมดประตูสู้ เขาแพ้หล่อนมาตลอด
เวลา ไม่ว่าแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว

**รพินทร์ ไพรวัลย์หมุนตัวจากท่าที่นั่งหันหลังให้เป็น
ทองไม่รู้ร้อน กลับมาเผชิญหน้ากับแม่ดอกฟ้าดาริน ผู้เป็น
ตัวยุ่งที่สุดในงานเสี่ยงภัยและในหัวใจอันเร้นลึกของเขาถาม
ว่า**

“เอาละครับ คุณหญิงจะให้ผมทำยังไง?”

ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์นิ่งไปชั่วขณะ ตายังจับนิ่งมาที่เขาไม่เปลี่ยนเช่นนั้น ระหว่างนี้ทั้งคณะไม่มีใครปริปากใด ๆ ทั้งสิ้น ดูราวกับว่าจะปล่อยให้หล่อนตัดสินใจไปตามลำพัง ประหนึ่งว่าไม่มีใครเห็นด้วยกับหล่อนสักคนเดียว

และในความคิดเช่นนั้นของหล่อนเอง ทำให้เกิดความน้อยใจจนน้ำตาคลอ พูดเสียงเครือขึ้นว่า

"เอายังงี้ดีกว่า ทุกคนเดินล่วงหน้าไปก่อน ทิ้งฉันไว้ที่เมืองลิงนี่แหละ ฉันขอแงซายไว้เป็นเพื่อนคนเดียวเท่านั้น ถ้าธุระของฉันเสร็จทางนี้ ฉันกับแงซายจะเดินตามไปให้ทันตรงจุดนัดพบ 'เนินพระจันทร์' เชื่อว่าอย่างมากก็คงเดินไล่หลังกันไปเพียงแค่ 2 วันเท่านั้น"

ไชยยันต์คราง "ฮึ้" ออกมา พี่ชายใบหน้าขรึมและยังนิ่งส่วนมาเรียเข้ามาโอบกอดเพื่อนสาวไว้ พูดปลอบโยนอ่อนหวาน

“ที่รัก! ไม่มีใครทิ้งเธอไว้ที่นี่ตามลำพังได้หรอก แม้ว่าเธอจะมีแงซายเป็นเพื่อนด้วยก็ตาม ลืมมติประจำคณะของเราเสียแล้วหรือว่า ถึงจะอย่างไรเสียพวกเราทั้ง 12 ชีวิตจะไม่มีวันแยกกันเป็นอันขาด ใจเย็นๆ ไว้ ฉันคิดว่าไพรวัลย์กำลังพร้อมแล้วที่จะฟังเธอด้วยหลักการ และเหตุผลไม่ใช่จากอารมณ์ ถึงพี่ใหญ่ก็เหมือนกัน”

“ใช่ มติเดิมของเราก็คือจะไม่มีวันแยกจากกันเป็นอันขาด อยู่ร่วมกันรอดหรือตายด้วยกัน แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้สึกว่าความขัดแย้งได้เกิดขึ้นแล้ว ทุกคนหันหลังให้แก่ความเห็นของฉันหมด ก็เหมือนกับว่าทุกคนทิ้งฉันไว้ตามลำพังนั่นแหละ” ดารินว่า

“เอาละ สมมติว่าน้อยอยู่ที่นี่ แล้วก็มีแงซายเป็นเพื่อน น้อยมีแผนการยังไง?”

พี่ชายถามต่ำๆ

น้องสาวฝืนหัวเราะเสียงแปร่งพร่า พลางยักไหล่

“ก็ไม่มีแผนการอะไรมากหรอกค่ะ น้อยแน่ใจว่าอย่างช้าไม่เกิน 2 วัน น้อยจะต้องปราบไอ้ตัวสามเขา หรือไทรเซรา-ทอปส์ ศัตรูร้ายของชาวลิงที่นี่ลงได้ โดยมีแงซายร่วมมือ หลังจากนั้นจะออกตามหลังไป ขอให้ล่วงหน้าไปก่อนได้พรุ่งนี้ตามแผนเดินทางที่กำหนดไว้แต่เดิม”

“คิดหรือว่าจะตามทัน โดยทิ้งระยะเวลา 2 วันไล่หลัง?”

ไชยยันต์ถาม

“ถ้ามีแงซายเป็นผู้นำทาง ฉันแน่ใจว่าต้องทัน”

“ตัวเจ้าแงซายน่ะ มันเดินตามพวกเราทันแน่ล่ะ ฉันเชื่อแต่ตัวเธอเองละ ไหวหรือ?”

“ถ้าจำเป็นขึ้นมามันก็ต้องไหวหรือไม่ไหวก็ให้มันรู้ไป” ดารินตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

ก่อนที่ใครจะพูดอย่างไรต่อไปนั่นเอง พรานใหญ่ก็ ขยับตัว เอ่ยมาห้าวๆว่า

“คุณหญิงครับ ผมถามคุณหญิงอยู่หยกๆ นี่ว่า คุณหญิงจะให้ผมทำอย่างไร ก็ไม่เห็นมีบัญชามา แต่กลับบอกให้พวกเราคนอื่นๆ เดินล่วงหน้าไปก่อน โดยคุณหญิงจะอยู่รับภาระปราบทุกข์เข็ญให้เมืองลิงนี่เสียเอง ทั้งๆที่ก็รู้อยู่แล้วว่า จะอย่างไรเสีย มันก็เป็นไปไม่ได้ในการที่ใครจะทิ้งให้คุณหญิงอยู่ตามลำพังที่นี่”

“ก็จะต้องให้ฉันพูดหรือบัญชาอะไร ในเมื่อคุณเองก็รู้จุดประสงค์ของฉันอยู่แล้ว”

ดารินพูดเสียงหนักๆ ตวัดหางตาค้อนอย่างหม่นใจ

“ในคณะของพวกเราทั้งหมด คุณเป็นพรานใหญ่ เป็นผู้ซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาชนิดนี้ได้ดีกว่าใครทั้งสิ้น คุณกลับแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เมินเฉยเสีย ไม่อาทรแล้วจะต้องให้ฉันพูดอะไรอีก ฉันถึงได้ขอรับภาระนี้เสียเอง ถึงมือฉันจะไม่ได้หนึ่งในร้อยของคุณ ฉันก็เชื่อว่าฉันกำจัดมันได้ไม่ยากนัก โดยมีแง-ซายเป็นผู้ช่วยหรือนัยหนึ่งพรานคุ้มกันให้ฉัน ว่าอันที่จริงมันก็ไม่มีอะไรยากเย็นหรือต้องหมดเปลืองเวลาไปนักเลย ไทรเซ-ราทอปส์มหาวายร้ายนั่น คอยป้วนเปี้ยนรังควานลิงพวกนี้อยู่ตลอดเวลาแล้ว มันคงไม่ไปไหนไกลหรอก ถ้าคิดจะติดตามกัน

จริงๆ ไม่นานก็ได้ตัว คุณอยากจะออกเดินทางพรุ่งนี้ให้ได้ก็เชิญเถอะ ฉันอยู่เอง”

“ผมอยากจะได้ยินคำของคุณชาย อนุญาตให้คุณหญิงอยู่ที่นี่ตามต้องการเหมือนกัน! และผมก็จะไม่แสดงความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าหากมีการอนุญาตกันได้เช่นนั้น”

จอมพรานพูดเรียบๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืนฉวยได้ไรเฟิลประจำมือและไฟฉายเดินตรงเข้ามาสะกิดไหล่แงซายโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แต่พยักหน้าเป็นสัญญาณให้ตามออกมาด้วย แงซายก็ไม่ว่าอะไรเหมือนกันคว้าไรเฟิล .375 ค่อยๆ ลุกขึ้น เดินย่องตามหลังออกมาติดๆ แต่ก่อนที่ทั้งสองจะพ้นปากเพิงถ้ำออกไปสู่ความมืดสนิทของบรรยากาศเบื้องนอก ไซยยันต์กับเชษฐาก็ร้องถามมาเป็นเสียงเดียว

“นั่นจะไปไหนกัน?”

จอมพรานหยุดชะงักนิดหนึ่ง และตอบโดยไม่ได้หันหน้ามาว่า

“ดูลาดเลาไอ้ตัวสามเขานั่นครับ โปรดพักกันให้สบายอยู่ในนั้นเถิด ไม่ต้องห่วงผม ผมไปไม่นานนัก”

และโดยไม่ฟังเสียงใดๆ จากใครอีก จอมพรานก้าวดุ่มออกไปสู่บริเวณเบื้องนอกโดยเร็ว มีแงซายกระชั้นชิดตามหลังมาด้วย ทั้งสองมาทันกันในบริเวณดงหิน อันเป็นบ้านเมืองของเหล่าชาววานรทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้บรรดาตัวเมียและลูกๆกำลังซุกตัวเข้านอนตามซอกโพรง ซึ่งปูรองไว้ด้วยใบหญ้าใบไม้ ส่วนพวกตัวผู้อันเป็นกำลัง ยังกระสับกระส่ายเดินสวนกันไปมาอย่างพลุกพล่าน เหมือนจะเป็นเวรยามคอยระวังเหตุ

จอมพรานหยุดยืนจุดซิการ์สูบ ในขณะที่แงซายก้าวเข้ามาหยุดเคียงข้าง ๆ เมื่อเขาเหลือบตาขึ้น ก็เห็นใบหน้าสีทอง-แดงนั้น มีรอยยิ้มจากแสงสว่างของเปลวไฟซิปโป้

"ยิ้มเยาะอีกตามเคย ไอ้เวร!"

"ผมสงสารและเห็นใจผู้กองจริง ๆ ที่ต้องยุ่งยากลำบากใจสารพัด แต่ถึงอย่างไรก็ยังดีที่เรื่องยุ่งไม่ได้เกิดขึ้นจากผม ผู้กองสั่งผมอย่างไรผมก็ปฏิบัติตามนั้นได้อย่างเคร่งครัด บังเอิญนายหญิงรู้เรื่องเข้าเองเพราะวายาบอก ผู้กองคาดอะไรไว้เป็นจริงทุกอย่าง นายหญิงไม่อาจนิ่งดูดายได้ ถ้ารู้ว่าวายากับลิงพวกนี้กำลังเดือดร้อน"

"ฉันเห็นแกหัวเราะใส่หน้าฉัน ตั้งแต่นายหญิงเริ่มรู้เรื่องที่วายาเล่าให้ฟังแล้ว"

"ผมขบขันและเห็นใจผู้กองมากกว่าที่จะมีความรู้สึกอื่นใด"

รพินทร์จุ๊ปากเบา ๆ พร้อมกับส่ายหัวดิก บ่นพำแล้วถามว่า

"แล้วนี่เราจะเอายังไงกันดี ปวดหัวจริง"

"ผู้กองทำถูกแล้วนี่ครับ ที่ทำเหมือนกับว่าจะออกมาเป็นธุระจัดการให้ตามที่นายหญิงต้องการ ถ้ายังขืนใจเย็นนั่งอยู่ในนั้นต่อไป นายหญิงก็เล่นงานผู้กองต่อไปอีก"

"แกหมายความว่ายังไง ที่พูดว่า ฉันทำทีเหมือนกับว่า?"

"ผมไม่คิดว่าผู้กองจะเดินออกไปไหน ไกลกว่าการหลบให้พ้นหน้านายหญิง และคณะนายจ้างของเราไม่ใช่หรือ"

แล้วแงซายก็หัวเราะเบา ๆ บอกต่อมาว่า

"อย่าเกลียดผมเลยครับ ที่รู้ทัน เพราะถึงอย่างไรผมก็

บอกผู้กองตรงๆ ว่าผมรู้ทันไม่ได้แกล้งทำเป็นโง่ อย่างที่ผู้กองเคยว่ามาตลอดเวลา”

รพินทร์มองหน้า แล้วทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินในอาการพักผ่อน พูดเสียงหนักๆ ในลำคอว่า

“ฮือม์ ดี! คราวหลังรู้ทันก็บอกให้รู้เสียเลยว่าแกรู้ทัน อย่ามาซ้อนกลอะไรฉัน เป็นอันว่าเรานั่งกันอยู่ที่นี่แหละ สักพักใหญ่ค่อยกลับเข้าไป”

“แล้วถ้าเจ้านายถาม”

“ก็บอกว่า เราออกไปดูลาดเลาแล้ว ยังไม่เห็นวี่แววอะไร หรือถ้าไอ้ตัวสามเขานั่นมันใกล้เข้ามาจริง เจ้านีลากับลิงพวกนั้นมันก็จะต้องแล่นอ้าวมาบอกเราเอง ในเวลากลางคืนแบบนี้ ไอ้ลิงดำพวกนั้นมองเห็นและทันต่อเหตุการณ์ยิ่งกว่าเราเสียอีก แล้วธุระอะไรที่เราจะต้องออกไปเดินค้นหาให้เมื่อย ฉันรำคาญไม่อยากให้นายหญิงจ้ำจี้จ้ำไชอะไรอยู่อีก ก็เลยหลบหน้าออกมาเสีย มืดๆ ค่ำๆ เหนื่อยหนักมาทั้งวันแล้ว เรื่องอะไรจะไปเดินแกะรอยอยู่อีก ความจริงมันก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่โตอะไรนัก ถ้ามันบุกเข้ามาเราก็ยิง ยังไม่เข้ามาก็ปล่อยมันไว้ก่อน”

“ผู้กองเข้าใจหลอก”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว จ๊ปากอีกครั้ง

“แล้วอย่าเสือกปากบอนละ”

“ไม่หรอกครับ”

แงซายตอบยิ้มๆ ในเงามืด อันมีแสงดาวพราวไสวอยู่บนท้องฟ้าเบื้องบน ส่องลงมากระทบดวงตาคู่นั้นเป็นประกายคมงามเหมือนตาผู้หญิง

“ผมบอกแล้วว่าผมเห็นใจผู้กองจริงๆ ผู้กองต้องทนยุ่งยากลำบากใจมาตลอดเวลา ที่มีน้องสาวคนสวยของนายใหญ่ติดมากับคณะด้วยคนหนึ่ง ต้องยุ่งทั้งงานทั้งใจ แต่บนความยุ่งยากทั้งปวง ผู้กองก็มีแก่นแท้ของความสุขเจือปนอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ?”

“เสือก!”

รพินทร์ลากเสียง ขณะที่เป่าควันซิการ์ลงต่ำทำหน้ายุ่ง

“ก็มีอยู่สองอย่าง สำหรับแงซายในสายตาของผู้กอง ถ้าไม่เสือกก็สงบนิ่ง ผู้กองไม่ชอบทั้งสองอาการนี้ ทำไมไม่เลือกเอาสักอย่างหนึ่งที่ชอบบ้าง”

“ฉันยอมแพ้แกว่ะ เอาเป็นว่าฉันมันคนขี้พาลหาเรื่องเอากับแกก็แล้วกัน วาทะของแกมันต้อนฉันไปส่มมนั้น!”

“ว่าแต่นี่แน่ะ...ชวนแงซายออกมานั่งตากน้ำค้างด้วยทำไม ผู้กองจะหลอกนายหญิงหลอกคณะนายจ้างของเรา ก็ควรจะออกมาคนเดียวไม่ใช่หรือ?”

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ชวนออกมาเป็นเพื่อนงั้นแหละ พวกเขาจะได้เห็นจริงจังว่าฉันออกไปตรวจดูลาดเลาไอ้ตัวสามเขานั่น แล้วอีกอย่างหนึ่ง ฉันต้องลำบากออกมานี่แทนที่จะได้พักผ่อน เรื่องอะไรฉันจะลำบากคนเดียว ลากแกออกมาลำบากตากน้ำค้างกับฉันด้วยดีกว่า”

แงซายทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินตรงข้ามกับเขา สูดลมหายใจอันเย็นฉ่ำของอากาศยามค่ำลึกลงไปในปอด

“เราจะนั่งกันอยู่ที่นี่นานสักเท่าไหร่?”

“จนกว่านีลากับไอ้ลิงพวกนั้นจะกลับมา”

“คิดไว้แล้วหรือยัง ผู้กองจะเอายังไง ถึงอย่างไรนายหญิงก็คงไม่ยอมออกเดินทางพรุ่งนี้แน่ จนกว่าจะช่วยกำจัดศัตรูของลิงพวกนี้ได้”

“ก็คงไม่พ้นแกหรือฉันหรอก ที่จะต้องรับเป็นภาระเรื่องนี้ ทั้งที่เรากำพยายามจะหลีกเลี่ยงกันแล้ว บางทีพรุ่งนี้เราอาจต้องออกตามรอยและจัดการให้เสร็จสิ้นไป ม่ายงั้นเราก็ไม่มีทางจะเคลื่อนย้ายจากที่นี่ได้โดยเด็ดขาด เอางี้ก็แล้วกันพรุ่งนี้แกจัดการแทนฉัน ฆ่ามันให้ได้ก่อนเที่ยง เราจะได้เดินทางไปเลย ยอมเสียเวลาสักครึ่งวัน”

เจ้าคู่ปรับโฉมงามของเขาเลิกคิ้วขึ้น ย้อนถามมาว่า

“แล้วผู้กองล่ะ?”

“ฉันขอนอนพัก ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของแกโดยอิสระ”

“แล้วคิดบ้างไหมว่า ระหว่างที่ผู้กองนอน ใช้ให้ผมออกไปจัดการกับไอ้ตัวนั่นตามลำพัง เจ้านายของเราจะมีความรู้สึกเช่นไร โดยเฉพาะนายหญิงซึ่งเป็นคนละเอียดอ่อนในด้านอารมณ์และความคิดอยู่แล้ว”

“ทำไมฉันใช้แกไม่ได้หรือ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยสักนิด”

รพินทร์พูดอย่างหงุดหงิด

“ผมท้วงด้วยความหวังดีต่อผู้กอง คงไม่จำเป็นจะต้องให้อธิบายอะไรมากไม่ใช่หรือในข้อที่ว่า ผมหวังดีต่อผู้กองอย่างไร ทำไมผู้กองจะใช้ผมไม่ได้ ยิ่งกว่านี้ผมก็ยินดีที่จะทำแทนให้แก่ผู้กอง”

“ก็แปลว่าแกจะไม่ยอมเสียเปรียบฉันละ ถึงอย่างไรเสีย

รายการนี้ แกก็จะต้องหาทางลากเอาฉันให้ไปทำงานกับแกด้วย ว่างั้นเหอะ”

คนทันกันทั้งคู่นิ่งกันไปชั่วขณะ ได้แต่มองหน้ากันเงียบ ๆ ต่อมาแงซายก็เอ่ยขึ้นเรียบ ๆ หน้าตาเฉยว่า

“ถ้าผมเป็นผู้กอง ผมจะไม่ทำอะไรให้นายหญิงพิจารณาว่าทอดทิ้งเฉยเมยต่อจุดประสงค์ความต้องการของเธอ นายหญิงศรัทธาเชื่อมั่นและฝากความไว้วางใจทุกชนิดกับผู้กอง เธอจะเสียใจถ้าคิดว่าผู้กองไม่สนใจด้วย แล้วผู้กองไม่กลัวหรือ...”

แงซายซ่อนยิ้ม แกล้งพูดทิ้งค้างไว้

“กลัวอะไร?”

“ถ้าผมจะแกล้งผู้กองในรายการนี้ก็ง่ายนิดเดียว ผู้กองใช้ผมให้ไปจัดการกับตัวสามเขานั่นตามลำพัง โดยผู้กองไม่ไปด้วย ผมก็ทำเป็นตามมันไม่พบหรือยิงมันไม่อยู่ ระยะเวลาแห่งการตามล่าก็จะต้องยืดออกไปอีก ผู้กองเป็นหัวหน้า เป็นผู้รับผิด-ชอบโดยตรง ส่วนผมเป็นแต่เพียงคนใช้ ผลเสียทั้งหลายตกอยู่ที่ใคร”

จอมพรานแยกเขี้ยว

“อย่านึกว่าแกจะเป็นต่อฉันนักนะ แงซาย การเดินไปถึงเนินพระจันทร์ ทันเวลาหรือไม่นั้น ทางด้านส่วนตัวฉันไม่สำคัญหรอก เพราะฉันเป็นแต่เพียงพรานรับจ้างทำงานตามหน้าที่ ถ้าบังเอิญไปไม่ทันตรงตามกำหนดเวลาและค้นหาทางขึ้นไม่ได้ อันเนื่องมาจากความผิดปกติของฝ่ายนายจ้างของฉันเอง ฉันก็พ้นจากการรับผิดชอบ ส่วนแกสิแกต้องการเข้ามรกตนครให้ได้ แกจะปล่อยให้การเดินทางล่าช้าลงไปจนเสียผลบั้นปลาย

อันเป็นประโยชน์ของแกเอง ก็ตามใจแก ฉันไม่แคร์หรอก เอาละเรามาลองกันดูไหมล่ะ สำหรับฉันจะให้อยู่ที่นี่นานสักกี่วันก็ได้”

แงซายอึ้ง แล้วก้มศีรษะให้อย่างจำนน

“ผมบินไปไม่ได้สูงนัก สำหรับพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์”

“ก็อย่าพยายามบินให้มันเหนือเมฆนัก”

“เป็นอันว่า ผมรับเป็นภาระเอง ผู้กองพักผ่อนให้สบายเถิด”

กล่าวจบ แงซายก็ฉวยไรเฟิลลุกขึ้น ขยับจะออกเดิน แต่รพินทร์ร้องถามว่า

“จะไปไหน?”

“ถ้าเราจัดการกับมันได้เสียในคืนนี้เลย ก็จะเกิดความสะดวกสบายใจสำหรับทุกฝ่าย พรุ่งนี้ก็จะได้ออกเดินทางแต่เช้าตามแผนเดิม ไม่ต้องเสียเวลาอีกครึ่งวันตามที่ผู้กองกำหนดระยะเวลาให้ผม”

“ยังไม่ต้องจัดการเสียในคืนนี้หรอก เว้นแต่มันจะบุกเข้ามาเอง นั่งอยู่กับฉันตรงนี้แหละ”

“ผมไม่ชอบปล่อยให้เวลาเปลืองเปล่าโดยไม่จำเป็น เมื่อรู้ตัวแน่นอนแล้วว่าภาระหน้าที่ของผมมีอยู่เช่นไร”

“แต่นี่เป็นคำสั่ง ได้ยินไหม!”

จอมพรานกระชากเสียงมาอย่างเฉียบขาด

แงซายถอนใจเบาๆ แล้วถอยกลับมานั่งที่เดิมอย่างแช่มช้า

“มานั่งเสียเวลาตากน้ำค้างกันอยู่ตรงนี้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรคืบหน้าขึ้นมาไม่ใช่หรือ?”

“ก็ยังดีกว่าที่จะเดินให้เมื่อย ถึงแกจะผละไปตามมันและฉันไม่ได้ไปกับแกด้วย ฉันก็ต้องนั่งรอแกอยู่ตรงนี้อยู่วันยังค่ำ จนกว่าแกจะกลับมา เพราะฉันกลับเข้าไปสมทบกับพวกนายจ้างอีกไม่ได้ เว้นแต่จะกลับเข้าไปพร้อมแก”

“กลัวพวกเขาจะรู้ว่า ตัวเองเอาเปรียบใช้แงซายให้ไปทำงานคนเดียว”

“เออ!”

“ก็แล้วทำไมถึงไม่ไปกับผมเสียด้วย เดี๋ยวนี้”

“หูแตกหรือยังไง ฉันบอกแล้วว่าฉันขี้เกียจเดิน แล้วก็มีเจตนาโดยตรงที่จะใช้แกไปทำงานนี้ตามลำพังคนเดียว ชนิดที่พลาดไม่ได้เสียด้วย ยังไม่มีโอกาสจะฆ่ามันได้ในคืนนี้ก็ไม่เป็นไร พรุ่งนี้แกยังมีเวลาอย่างเพียงพอ จะใช้เวลาทำงานนี้ให้สำเร็จนานสักเท่าใดฉันไม่สนใจ แกฆ่ามันได้เร็วเราก็เดินทางได้เร็ว ถ้าช้าก็เดินทางช้า”

“ผมไม่ได้หูแตกหรอก แต่ผมจะชวนผู้กองไปกับผมให้ได้ตะหาก และสารภาพว่าอยากจะให้สิ้นสุดเสียในคืนนี้เลยจะได้ไม่เสียเวลา”

คราวนี้รพินทร์หัวเราะออกมาได้
และแงซายก็พลอยหัวเราะไปด้วย

ขณะนั้น มีเสียงฝีเท้าเคลื่อนไหวคึกคักอย่างรีบด่วน มาตามป่าหินด้านหน้า รพินทร์ถลันลุกขึ้นยืนโดยเร็ว พร้อมกับ

ฉายไฟก็เห็นจอมทโมนนีลาและบริวารตัวใหญ่ ๆ ของมันกลุ่มหนึ่งกำลังเดินกลับมาเป็นหมู่ จะบ่ายหน้าไปยังถ้ำที่พักอาศัยของเจ้านายมัน พอเห็นเขาและแงซายก็ปราดแวะตรงเข้ามา ส่งเสียงร้องในลำคอแสดงอาการโบกมือตีภาษาใบ้ไปต่าง ๆ

ทั้งสองดูเหมือนจะพอเข้าใจได้ทันที จากท่าทีของทหารเอกวายา เจ้านีลาหยุดส่งภาษาใบ้กับเขาและแงซายอยู่อึดใจเดียวก็พาพรรคพวกเดินตรงเข้าไปในถ้ำ เพื่อรายงานให้เจ้านายของมันทราบถึงข่าวศัตรู

“แกคิดว่า เจ้าพวกนี้มันบอกเราว่ายังไง?”

“ตัวสามเขาถอยออกไปแล้ว เพราะหาทางขึ้นมาบนนี้ยังไม่ได้ ไปติดอยู่ตรงหน้าผาชัน และเลิกล้มความพยายามที่จะหาทางขึ้นทางด้านนั้น อ้อมห่างไปทางป่าล่าง”

“แกเข้าใจภาษาใบ้ของมันได้ดีมากนี่ ฉันก็คิดว่าคงเป็นเช่นนั้นแหละ เอาละ เรากลับเข้าไปข้างในได้แล้ว”

เมื่อกลับเข้ามาถึงเวิ้งถ้ำที่พักของจอมวานร ทั้งสองแลเห็นคณะนายจ้างและกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมด พากันไปห้อมล้อมอยู่ที่แท่นของวายาอีกครั้งหนึ่ง นีลากับทหารลิงกลุ่มที่เห็นเมื่อครู่ กำลังส่งภาษารายงานเจ้านายของมัน ซึ่งขณะนี้ยันกายขึ้นมาในท่าครึ่งนั่งครึ่งนอนหลังพิงผนังหิน วายารับฟังจากบริวารแล้วกลับลิ้นเป็นภาษามนุษย์ บอกความต่อไปยังแขกเมืองที่มุงล้อมฟังข่าวอยู่ เมื่อแงซายและพรานใหญ่ก้าวเข้ามาถึงนั้น ดูเหมือนทุกคนจะทราบความได้โดยตลอดแล้วเพราะเห็นเจรจาซักถามวายากันอยู่

แล้วทั้งหมดก็เพิ่งจะเหลือบมาเห็นอีกสองคน ที่ก้าวตามเข้าไปสมทบทีหลัง

“อ้อ! รพินทร์กับแงซายกลับมาแล้ว ได้ความว่ายังไงมั่ง”

เชษฐาทักขึ้นโดยเร็ว

“นีลารายงานให้ทราบแล้วไม่ใช่หรือครับ เจ้าทหารเอกนั่นบอกว่ายังไงบ้าง?”

“มันกลับมาบอกวายา แล้ววายาก็แปลให้เราฟังอีกทีหนึ่ง มันว่าไอ้ตัวสามเขาไปแล้วอ้อมไปทางป่าทิศใต้ด้านล่าง พยายามจะไต่ทางสูงชันขึ้นมาบนนี้ให้ได้ แต่หนทางแคบชันมาก ประกอบกับที่ตัวใหญ่ขาสั้นงุ่มง่าม เลยปีนขึ้นมาไม่ได้คงจะอ้อมไปหาทางขึ้นด้านอื่น”

รพินทร์ชำเลืองหางตามองหน้าเจ้าสหายศึกของเขาแวบหนึ่งจากคำบอกเล่าของเชษฐา แสดงว่าแงซายแปลภาษาใบ้ของนีลา ที่ทำอาการเชิงบอกเล่าความเมื่อครู่นี้ได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด

“แล้วคุณกับแงซายล่ะ ตามไปจนถึงปากทางที่ตัวสาม-เขาพยายามจะไต่ขึ้นมา อย่างที่นีลากลับมาบอกนี่หรือเปล่า”

ไชยยันต์ถาม

“ผมเสียเวลาอยู่ไม่น้อย กว่าจะรู้ว่านีลากับพวกกองสอดแนมเหล่านี้ไปทางด้านไหน เพราะมันเป็นกลางคืนเสียด้วย จะถามไอ้ลิงตัวอื่นก็พูดกันไม่รู้เรื่อง พอแกะรอยได้เดินตามก็ปรากฏว่านีลากับพวกนี้เดินสวนทางกลับมา มันแสดงอาการใบ้บอกผมกับแงซายเหมือนกันทำนองว่า ไอ้ตัวเจ้ากรรมนั่นผละ

ไปแล้ว ผมก็เลยเดินตามมันกลับมา อยากจะทราบรายละเอียดเหมือนกัน”

รพินทร์โกหกอย่างแนบเนียนหน้าตาเฉย ไม่ได้เจตนาจะโกหกใครอื่นทั้งสิ้น นอกจากหมอดารินคนเดียว ปรากฏว่าไม่มีใครสงสัยในคำพูดของเขา ส่วนแงซายก็ตีหน้าตายด้านโดยไม่ส่อพิรุธ นี่ดูเหมือนจะเป็นการร่วมมือกันได้อย่างกลมกลืนเป็นครั้งแรก ระหว่างพรานใหญ่กับจอมพเนจรคู่ปรับเพราะตกลงกันมาเป็นอย่างดีแล้ว

“วายาบอกว่า มีอยู่ทางหนึ่ง ที่ไทรเซราทอปส์อาจไต่ทางขึ้นมาบนบริเวณนี้ได้ ทางนั้นอยู่ด้านตะวันออกเป็นบริเวณที่ชันน้อยที่สุด มันอาจอ้อมไปค้นหาทางขึ้นมาจากด้านนั้น”

ราชสกุลสาวหันมาบอกเขา

จอมพรานนิ่งไปครู่หนึ่ง

บัดนี้มันถึงวาระแล้วที่เขาจะต้องเอาเป็นธุระในเรื่องนี้อย่างจริงจัง เพื่อเห็นแก่ความตั้งใจอันแน่วแน่ของแม่ดอกฟ้าดาริน และเพื่อแผนเดินทางคืบหน้า

รพินทร์ใคร่ครวญถึงชัยภูมิอันเป็นที่ตั้งของเมืองวานร เท่าที่สังเกตเห็นได้ ขณะที่ถูกพวกมันนำตัวเดินทางขึ้นมาก็รู้สึกว่าลิงพวกนี้มีความฉลาดเยี่ยม ในการวางหลักแหล่งเป็นที่พักอาศัย เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูบุกเข้ามาถึงตัวได้โดยง่าย เมืองนี้ตั้งอยู่บนไหล่หรือชะง่อนผาอันสูงชัน สัตว์สี่เท้าอันเป็นสัตว์ใหญ่ทุกชนิด จะไม่มีโอกาสไต่ทางอันสูงชันเวียนวกสลับซับซ้อนนี้

ขึ้นมาได้เลย นอกจากพวกเสือ ซึ่งลิงพวกนี้ไม่กลัว ส่วนถ้าจะขึ้นไปบนยอดเขาหรือไหล่ที่สูงขึ้นไป แล้วหาทางลงมาก็ลำบากพอกัน เพราะน้ำหนักและการทรงตัวของสัตว์ใหญ่ไม่สามารถจะไต่ลงมาได้โดยไม่พลัดหล่นลงมาเสียก่อน

ไทรเซราทอปส์ตัวนั้นคงจะวนเวียนพยายามหาทางขึ้นหรือลงเพื่อบุกเข้ามาถึงถิ่นที่อยู่ของวายาให้ได้ แต่ก็ยังหาทางไม่พบและมันก็คงจะเพียรหาลู่ทางอยู่

อย่างไรก็ตามจากคำบอกเล่าของดาริน ซึ่งรับทราบจากวายาอีกทีหนึ่งที่ว่า มีหนทางปลอดภัยอยู่ที่แห่งหนึ่งทางด้านตะวันออกของถิ่นวานร อาจเป็นทางที่เจ้าตัวสามเขาผ่านขึ้นมาได้ ก็ควรจะเป็นทางด้านนี้แหละ ที่เขาจะต้องเตรียมสกัดรับมือโดยไม่เปลืองเวลาไปค้นหาติดตามอยู่ให้ยาก

รพินทร์ก้าวเข้าไปชิดแท่นของพระเจ้ากรุงขีดขินเมืองวานร ซึ่งนั่งพิงผนังหิน หน้าเคร่งขรึมเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งความวิตกกังวล และอารมณ์อันขุ่นมัวอยู่เกี่ยวกับข่าวศัตรู

“วายา...

เขาพูดช้าๆ เต็มไปด้วยความมั่นคงหนักแน่นในน้ำเสียง

“ความจริงพวกเราทั้งหมดจะออกเดินทางจากเมืองของเจ้าไปพร่งนี้แล้ว แต่อันเนื่องมาจากที่เจ้ามีศัตรคอยจ้องรังควานอยู่ และตัวเจ้าเองก็บาดเจ็บอยู่เช่นนี้ นายหญิงมีคำสั่งให้ฉันช่วยเหลือกำจัดศัตรูของเจ้าให้เรียบร้อยก่อน เพราะฉะนั้นเจ้าไม่ต้องวิตกกังวลอะไรอีกแล้ว เราจะรับปราบตัวสามเขาให้เจ้าเอง”

วายาเปลี่ยนสายตามาจับอยู่ที่เขา

“ท่านพูดจริงหรือ พรานใหญ่?”

“จริง แต่เจ้าต้องทำตามที่เราสั่ง”

“ท่านจะให้วายาทำเช่นไร?”

“เจ้าบอกว่ามีทางขึ้นอยู่ทางหนึ่ง ด้านตะวันออกที่ตัวสามเขาอาจปีนขึ้นมาได้ไม่ใช่รึ?”

“วายามองเห็นทางนั้นอยู่ทางเดียว ทางด้านอื่นมันจะขึ้นมาไม่ได้ มันกำลังอ้อมหาทางอยู่และมันอาจพบ”

“ดีแล้ว ส่งทหารลิงของเจ้า ให้ไปดักระวังเหตุอยู่ทางด้านนั้นตลอดทั้งคืนนี้ ถ้าตัวสามเขาปีนขึ้นทางด้านนั้นเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอกทันที และคืนนี้มันยังไม่เข้ามา พรุ่งนี้ให้นีลาแกะรอยนำเราไปให้ถึงตัวมัน พวกทหารลิงของเจ้าจะต้องรู้ดีที่สุดว่า ตัวสามเขาอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือ?”

จอมวานรกมหวลง

“นีลาและทหารลิงทั้งหลาย สามารถจะนำท่านไปให้ถึงตัวสามเขาได้ทุกเวลา พวกเรารู้ดีว่าศัตรูของเราอยู่ที่ไหน ไม่ว่ามันจะหลบซ่อนอยู่ที่ใด ตามรอยชั่วไม่นานก็พบ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ทำตามที่สั่ง ถ้ามันเข้ามาคืนนี้ เราก็จะฆ่ามันคืนนี้ แต่ถ้ายังไม่มา พรุ่งนี้เราจะออกตาม”

วายาสีหน้าสว่างใสขึ้นในทันทีนั้น หันไปส่งภาษาบงการกับบริวาร อึดใจเดียวเจ้าพวก ‘นิล’ ทั้งหลายก็พากันหายออกไปอีก แล้วจึงหันมาทางรพินทร์และทุกคน

“วายากับลิงทุกตัวแห่งเขานิลกาญจน์ จะไม่ลืมบุญคุณของพวกท่านทุกคนที่มาช่วยในครั้งนี้ แม้ฤาษีโกฑัญญะไม่ช่วยวายาโดยตรงก็ช่วยแล้วทางอ้อมโดยการส่งพวกท่านมาให้ โดยแท้จริงแล้ว วายาไม่ปรารถนาจะให้พวกท่านต้องมาพลอยลำบาก

เป็นธุระยุ่งยาก วายาอยากจะรับมือกับมันเอง แต่ก็จนใจที่ต้องเจ็บป่วยอยู่เช่นนี้”

ดาริน วราฤทธิ์ ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก มองไปที่รพินทร์ด้วยสายตาแสดงความขอบคุณ แล้วเอื้อมมือมาตบที่ไหล่อันกว้างใหญ่ของพญาวานร

“ไม่เป็นไรหรอก วายา พวกเราทุกคนกับเธอมีเลือดเนื้อและชีวิตวิญญาณอย่างเดียวกัน แม้ว่าจะต่างพันธุ์ต่างภาษา เรารู้สึกยินดีมากที่มีโอกาสได้ช่วยเหลือเธอและพวกของเธอในครั้งนี้ เป็นการช่วยเหลือที่เต็มใจที่สุด สักวันหนึ่งถ้าไม่ตายจากกันเสียก่อน เธออาจช่วยเหลือพวกเราบ้างก็ได้ สำหรับตัวสามเขาศัตรูของเธอนั้น ลงพรานใหญ่รพินทร์รับปากแล้วเช่นนี้ ขอให้วางใจได้”

“น้อย” มาเรียเอ่ยขึ้นบ้างเบาๆ กับดาริน

“วายาบอกกับเราว่า แม้ฤาษีโกฑัญญะจะไม่ได้ช่วยเขาโดยตรงก็ช่วยทางอ้อมโดยการส่งพวกเรามาให้เขา ก็ทำไมไม่คิดเป็นมุมกลับกันบ้าง ในข้อที่ว่าแม้ฤาษีโกฑัญญะจะไม่ยอมให้ข่าวอะไรกับเราโดยตรงก็อาจให้ข่าวโดยทางอ้อมเหมือนกันจากวิธีที่ให้ลิ้นแก่วายาเพื่อพูดภาษากับเราได้รู้เรื่อง”

คำพูดของมาเรียชนิดนั้นเอง ทำให้ทุกคนเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาได้

“จริงด้วย น่าจะเป็นอย่างที่เมย์ว่านี่เสียแล้วละ การที่ท่านจะบอกให้ข่าวอะไรกับเราโดยตรง ถือเป็นการอาบัติผิดศีล แต่ถ้าวายาบอกก็คงไม่เป็นไร”

ไชยยันต์พูดออกมาโดยเร็ว

“อาการของเขาดูดีมากแล้ว เรื่องอะไรต่ออะไรก็พูดกันได้สารพัด ทำไมเราไม่ถามเขาในเรื่องที่เราต้องการจะรับรู้บ้าง”

แหม่มสาวกระตุ้นเตือนมาอีก

ดารินหันไปจ้องหน้าวายา มีอาการเหมือนจะลังเลอยู่แล้วมองมายังพิชายแทนคำหารือ เชษฐาจึงกล่าวขึ้นว่า

“เอาละน้อย พี่จะลองถามเขาเอง”

พร้อมกับพูด ท่านหัวหน้าคณะหย่อนกายลงนั่งบนแท่นของวายา เว้นระยะไปชั่วครู่ ขณะนั้นทุกคนเงียบสงบมองจับอยู่ที่อดีตทูตทหารบกและมนุษย์วานรเป็นตาเดียว

“วายา...”

ครั้นแล้ว เชษฐาก็เริ่มอย่างอ่อนโยนนุ่มนวล

“ประชากรวานรอันเป็นบริวารของเจ้าทั้งหมดที่รวมหมู่กันอยู่เป็นเมืองนี้ มีจำนวนสักเท่าไหร่?”

“รวมลูกเล็กเด็กแดงด้วยก็ประมาณพันเศษ นายใหญ่”

พญาวานรตอบคำถามอย่างฉะฉาน

“ลักษณะของพวกเจ้า อยู่กันเป็นชมรม เป็นเมืองผิดไปจากการเป็นอยู่ของสัตว์ฝูงทั่วไปทุกชนิด แต่คล้ายมนุษย์ เจ้าบอกได้ไหมว่าพวกเจ้าแสวงหาอาหาร ทำมาหากินกันอย่างไร”

“ทุกวัน วานรฉกรรจ์ตัวผู้จะผลัดเปลี่ยนแบ่งกำลังกันออกล่าสัตว์ ตัวเมียจะลงไปเก็บพันธุ์ผลไม้ยังที่ราบตีนเนินด้านตะวันตกของเขาลูกนี้ ส่วนที่เหลือจะอยู่บนที่พักเลี้ยงลูกและดูแลวานรที่ชรา อาหารของพวกเราคือพืชผลไม้และเนื้อสัตว์ เราปกครองป่าและขุนเขาลูกนี้ทั้งหมด ไม่เคยมีข้าศึกศัตรูมารบกวนเบียดเบียนเราได้ นอกจากตัวสามเขา”

ฝ่ายมนุษย์ทุกคน สดับฟังคำบอกเล่าของวายาด้วยความประหลาดใจ และสนใจยิ่งในสภาพความเป็นอยู่ของชาวเมืองลิง ปล่อยหน้าที่ให้เชษฐาเป็นฝ่ายตะล่อมถามตามลำพังโดยลักษณะชวนสนทนา

“พวกเจ้ามีบ้านเมืองถิ่นพำนักกันอยู่บนนี้ทั้งหมด หรือมีวานรอย่างเดียวกันนี้ กระจายอยู่ยังที่อื่นใดอีกบ้างหรือไม่?”

“ไม่มีวานรพันธุ์เดียวกับพวกเรา กระจายอยู่ยังที่อื่นใดอีกแล้ว พวกเรารวมกันอยู่ที่นี่ทั้งหมดเป็นหลักแหล่งแน่นอน และอยู่ที่นี่มานานแล้ว นานเท่าใด วายาไม่อาจรู้ได้เพราะเป็นถิ่นเดิมของชาวนิลกาญจน์ก่อนที่จะเอาวายามาเลี้ยง และเติบโตใหญ่ขึ้นมาจนจำความได้ เมืองของเราอยู่บนไหล่ผาชัน ศัตรูจะบกรกขึ้นมาไม่ได้โดยที่เราไม่ทันรู้ตัวเตรียมสู้หรือเตรียมหนีได้ทันตามปกติแล้วกองทหารวานรของเราจะกระจายหันออกตระเวนป่าเขาไปในรัศมีใกล้ไกลรอบด้าน ทั้งอาหารและตรวจตราสิ่งแปลกปลอมอันอาจเป็นภัยต่อเราได้ ทหารวานรที่กระจายกันออกไปเหล่านั้น จะท่องเที่ยวอยู่ในแดนดงหุบเขา บางครั้งก็ไปใกล้ บางครั้งก็ไปไกล หลายๆ วันถึงจะคืนถิ่น ถ้าเกิดเหตุเภทภัยเราก็จะถอยกลับเข้ามาตั้งหลักบนหลักบนแหล่งที่อยู่อาศัยนี้ เรารู้ข่าวการมาของพวกท่าน ตั้งแต่ล่วงผ่านช่องเขาขาด และเลียบมาตามฝั่งทะเลสาบมรณะแล้ว แต่ฤาษีโกฑัญญะบอกกับพวกเราว่าท่านเป็นอาคันตุกะจากแดนไกล เป็นผู้มาดีไม่ได้เป็นศัตรูที่จะนำภัยมาสู่ และจะเป็นผู้ช่วยชีวิตของวายาไว้ในครั้งนี้ นีลาจึงยกกำลังไปล้อมเชิญพวกท่านมา”

“ไม่ได้เชิญหรอก นีลามันไปไล่ต้อนพวกเรามาตะหาก

พวกเรามีความรู้สึกในขณะนั้นว่าได้ตกเป็นเชลยลิงเสียแล้ว ด้วยความจำเป็นขีดสุด จะสู้ก็สู้ไม่ได้เพราะนีลาฉลาดมากขนอุปกรณ์ยังชีพ และอาวุธส่วนใหญ่ของเราขโมยมาเสียก่อน”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะสอดพูดขึ้นมาพร้อมกับหัวเราะอย่างขนๆ

“สหายปากเปราะและพวกท่านทุกคน หากว่านีลาหรือบริวารวานรตัวใดกระทำการอันไม่สมควรอย่างใดลงไป วายาก็ขออภัยต่อท่านไว้ที่นี้ด้วย”

ไชยยันต์เกาหัวอย่างฉุนๆเพราะถูกเรียกว่า‘สหายปาก-เปราะ’ เข้าอีก พอจะขยับปากเชษฐาก็โบกมือห้ามไว้เสียก่อนเลยนิ่งไป

“ฤาษีโกฑัญญะมีความสัมพันธ์อย่างใดกับพวกเจ้าหรือวายา?”

“ท่านไม่ได้เกี่ยวพันอย่างใดกับวายาหรือประชากรลิงทั้งหลาย ท่านเป็นแต่เพียงท่อนหินอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้สงบนิ่งชั่วนิรันดร์กาล ตั้งแต่วายาจำความได้ ก็เห็นท่านนั่งนิ่งอยู่บนไหล่ผาแห่งนั้นมาโดยตลอดกาลอันยาวนาน ไม่ได้ไหวติงขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ไม่ยอมรับการปรนนิบัติรับใช้ใดๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าวายาได้รับความทุกข์ยากและระลึกถึงท่าน ท่านก็จะปรากฏกายลอยเด่นอยู่ตรงหน้า แผ่เมตตาและแนะนำชี้ช่องทางที่ถูกที่ควรให้ บางครั้งท่านก็มาให้วายาได้เห็นในความฝัน บางครั้งก็เข้ามาบอกความให้ในใจของวายาโดยไม่เห็นตัว ส่วนร่างกายอันเป็นท่อนหินของท่าน ก็คงนั่งสมาธิอยู่บนหน้าผาที่เดิม ผ่านไปเวลาใด ก็เห็นในเวลานั้น”

เชษฐาแลไปยังพรรคพวกทุกคน ที่เงี่ยหูตั้งอกตั้งใจคอยสดับฟังคำพูดของจอมวานรอยู่ แล้วพยักหน้าช้าๆ

“เจ้าบอกว่า เจ้ารู้เห็นการมาของเรา นับตั้งแต่เราผ่านช่องเขาขาด เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเราจะบ่ายหน้าไปที่ใด ด้วยวัตถุประสงค์ไร”

“วายาไม่รู้ ที่วายารู้ว่าพวกท่านผ่านช่องเขาขาดมาก็เพราะบริวารของวายาที่ให้ออกตระเวนไพรโดยรอบ มองเห็นระหว่างที่วายายังไม่แน่ใจว่าพวกท่านจะผ่านมาดีมาร้าย ฤาษีโกฑัญญะก็บอกแก่ดวงจิตของวายาว่า เหล่าท่านมาดีและจะมาช่วยวายาได้ ส่วนท่านจะมุ่งไปที่ใด ด้วยจุดประสงค์ไรฤาษีไม่ได้บอกวายา”

“เอาละ วายา ฉันจะขอถามความให้เจ้าตอบ ตามแต่เจ้าจะรู้เห็น อาณาเขตป่าดงขุนเขาในรัศมีรอบด้าน ที่เจ้าเป็นใหญ่ปกครองอยู่นี้ ไม่ว่าจะมีสิ่งใดล่วงผ่านเขตแดนเข้ามาย่อมไม่พ้นไปจากสายตาของบริวารลิงดำพวกเจ้าได้เลย นอกจากคณะมนุษย์พวกเราที่ผ่านมาในครั้งนี้แล้ว เจ้าเคยเห็นมนุษย์กลุ่มใด หรือคนใดผ่านมายังเส้นทางสายนี้บ้างหรือไม่?”

วายาเงี่ยหูตะแคงหน้าฟังคำถามของท่านหัวหน้าคณะอย่างตั้งอกตั้งใจ เมื่อจบคำพูดของเชษฐา พญาวานรผู้ปกครองหมู่เขานิลกาญจน์ก็เอี้ยวตัวเอามือล้วงเข้าไปใต้แผ่นหนังสัตว์ที่ปูอยู่ทางด้านศีรษะ ล้วงเอาสิ่งหนึ่งขึ้นมาชูให้เห็นในมือ

ทุกคนตะลึงพรึงเพริดเบิกตากว้าง เมื่อมองเห็นสิ่งนั้นได้ถนัดตา ชะงักนิ่งกันไปหมดเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

สิ่งที่ถืออยู่ในมือวายา อันชูอวดอยู่ในขณะนี้ คือมีด

โบวี่ซึ่งมีใบยาวขนาด 12 นิ้ว คมมีดทำด้วยสแตนเลสสตีล กระทบแสงคบเพลิงที่ลุกสว่างอยู่บนผนังหินเป็นประกายมันปลาบ

รพินทร์ ไพรวัลย์ก้าวพรวดเข้าถึงตัว กระชากมีด เล่มนั้นจากมือของวายามาพิจารณาโดยเร็ว ด้วยตาอันเบิกโพลงแล้วถามเกือบจะเป็นเสียงตะโกนว่า

“วายา! เจ้าเอามีดเล่มนี้มาจากไหน?”

วายายิ้มออกมาครั้งแรก ทำให้ใบหน้าอันน่ากลัวนั้นแลดูเป็นมิตรอ่อนโยนใกล้เคียงกับมนุษย์ยิ่งขึ้น

“หนึ่งในสองมนุษย์ชายผู้พเนจรผ่านมาทางดินแดนของวายานี้ ให้วายาไว้เป็นที่ระลึก เหล็กคมเล่มนั้นมีค่าสำหรับวายาเหนือกว่าหินมีคมทุกอันที่วายามีใช้อยู่ วายาเก็บไว้ใกล้ตัวเสมอสำหรับแล่เนื้อ”

พรานใหญ่ตะลึงงันไปอีกครั้ง ส่งมีดไปให้เชษฐาซึ่งอดีตท่านทูตทหารบกรีบรับไปดูด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูกครางออกมา

“มีดโบวี่...รพินทร์ คุณจำได้ไหม ในวันที่คุณพบอนชาเป็นครั้งสุดท้าย คุณเห็นเขามีมีดโบวี่เล่มนี้ด้วยหรือเปล่า?”

“ผมจำไม่ได้จริงๆ ครับเพราะไม่ทันสังเกต แต่อยากเชื่อถึง 99 เปอร์เซ็นต์ว่า มนุษย์ชายพเนจรสองคนตามที่วายาบอกคนหนึ่งน่าจะเป็นคุณชายอนุชา และอีกคนหนึ่งคือหนานอินแน่นอน”

เมื่อนั้นเอง ไชยยันต์กับดารินก็แทบจะเข้ามาเขย่าตัวถามวายาละล่ำละลักฟังไม่ได้ศัพท์

“วายาเล่าไปให้ละเอียดเดี๋ยวนี้ ชายสองคนนั่นลักษณะเป็นอย่างไร เขาผ่านมาในถิ่นของเจ้าในสภาพไหนและขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

ภายหลังจากนั่งงง เพราะยังฟังคำซักถามไม่ถนัดอยู่ครู่ใหญ่ วายาก็พูดตอบความช้าๆ ด้วยสำเนียงอันห้าวก้องว่า

“นานราวขวบปีผ่านมาแล้ว มีนุษย์ชายสองคนพเนจรซมซานผ่านเข้ามาในเขตแดนของภูเขานิลกาญจน์ คนหนุ่มกำลังจะตายเพราะพิษงู ส่วนคนแก่กำลังหมดแรงเพราะขาดอาหาร...

สายตาคู่นั้น จ้องไปที่หน้าของเชษฐา แล้วยกมือขึ้นชี้

“คนหนุ่ม มีรปร่างและหน้าตาเหมือนนายใหญ่ผู้นี้!”

“พี่กลาง!”

ดารินตะโกนลั่น แทบช็อค

“เล่าต่อไปเร็ว วายา!”

เชษฐาแทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้เช่นกันร้องเร่งมาพร้อมกับจับแขนพญาวานรไว้แน่น

“ก่อนที่ทหารลิงของวายา ที่ตระเวนไพรจะออกไปพบวายาได้นอนฝันไปก่อนแล้ว ฤาษีโกฑัญญะมาเข้าฝันบอกให้วายารู้ถึงการมาถึงของมนุษย์สองคน และสั่งให้วายาไปช่วยเช้าวันรุ่งขึ้น วายาออกไปกับนีลาและทหารลิงส่วนหนึ่งบ่ายหน้าไปทางด้านที่ฤาษีบอก คนทั้งคู่กำลังจะตายเพราะบาดเจ็บและขาดน้ำขาดอาหาร เขาก็เหมือนกับพวกท่านทั้งหลาย ขณะที่พบกับพวกเราในครั้งแรก ความไม่เข้าใจเจตนา ทำให้เขาพยา-

ยามที่จะต่อสู้ แต่เราเข้าถึงตัวเสียก่อนที่เขาจะทำร้ายพวกเราได้ นำเขาขึ้นมายังถ้ำของวายาแห่งนี้”

ตลอดเวลาที่พระเจ้ากรุงขีดขินเล่าความ ทุกคนนิ่งฟัง ชนิดแทบจะไม่ยอมหายใจ

“วายาเอาสมุนไพรรักษาพิษบาดแผลจากการถูกงูกัดของคนหนุ่มและให้อาหารแก่คนแก่ คนหนุ่มหายจากพิษงูในสามวันที่นอนพัก ส่วนคนแก่แข็งแรงเพียงชั่วระยะกินอาหารอิ่ม และนอนหลับไปพักหนึ่ง แล้วเขาก็เพิ่งจะรู้แน่ว่าวายากับลิงทั้งหลายที่นี่เป็นมิตรผู้ช่วยเหลือเขา ไม่ได้เป็นศัตรูอย่างที่เขาคิดขณะที่เห็นพวกเราในครั้งแรก”

“ก็แปลว่าทั้งสองคนไม่ตายใช่ไหม?”

ดารินถามเร็วปรื๋อ เลือดฉีดไปทั้งตัวด้วยความปีติ

“ใช่แล้ว นายหญิง ทั้งสองคนไม่ตายในขณะที่พบวายาและตลอดเวลาที่เขาพักอยู่กับวายา 10 วัน จนแข็งแรงดีแล้วก็ลาจากเดินมุ่งหน้าต่อไป”

ราชสกุลสาวยิ้มออกมาได้ทั้งน้ำตา แทบจะโผเข้ากอดจอมวานรไว้ หันไปพูดเสียงสั่นกับทุกคน

“ทุกคนได้ยินที่วายาพูดไหม พี่กลางกับหนานอินยังไม่ตาย เขาเดินทางมาจนถึงที่นี่ และวายากับลิงพวกนี้ช่วยชีวิตไว้เพราะฉะนั้นที่ฉันช่วยชีวิตวายา และกำลังจะช่วยเขาต่อไปนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิดเลย วายาเคยมีบุญคุณช่วยพี่กลางไว้ก่อนแล้ว”

“เอาละ อย่าเพิ่งตื่นเต้นงันงกไปนักเลยน้อย”

พี่ชายควบคุมอารมณ์ได้เหนือกว่า กล่าวขึ้นต่ำๆ พร้อมกับดึงแขนน้องสาวให้ผละห่างออกมา พลางหันไปมองหน้าวายา

ด้วยสายตาเป็นประกาย ระหว่างนั้นดารินก็โผล่เข้ากอดมาเรียไว้แน่น แทบจะกระโดดโลดเต้น แปลข้อความทั้งหลายให้แม่เพื่อนสาวต่างแดนได้ทราบตามคำบอกเล่าของพญาวานร มาเรียนั้นเมื่อทราบความก็อุทานออกมา

“โอ! พระเจ้า โชคดีอะไรอย่างนี้ ฉันคิดไว้แล้วไม่ผิด ว่าเขาจะต้องรู้เห็นถึงการผ่านมาของทั้งสองนั่นแน่ๆ ถ้าหากว่าสองคนนั้นไม่ตายลงเสียก่อน มันเป็นข่าวที่วิเศษจริงๆ!!”

พวกพรานทั้งหมดที่แวดล้อมและได้ยินเรื่องราวอยู่ก็ตื่นเต้นยินดีกันไปตามๆ กัน พูดกันแซดจนรพินทร์ต้องยกมือขึ้นปรามให้ทุกคนอยู่ในอาการสงบ ปล่อยให้เชษฐาทำหน้าที่สอบถามวายาตามลำพังต่อไป

“วายา เจ้าบอกกับเราว่า เจ้าได้รักษาให้การต้อนรับคนทั้งสองนั่นจนปลอดภัย และเขาได้อยู่กับพวกเจ้าเป็นเวลาสิบวัน ก่อนจะออกเดินทางต่อเช่นนั้นหรือ?”

“เป็นเช่นนั้น นายใหญ่”

“และก่อนจากไป คนหนุ่มที่หน้าเหมือนฉันคนนั้นได้ให้มีดเล่มนี้แก่เจ้าไว้?”

วายาก้มหัวลง สยายยิ้มจนเห็นเขี้ยวโผล่แหลม

“ใช่แล้ว เหล็กมีดคมที่ตัดเนื้อได้คมกว่าหินของวายา”

“เจ้าติดต่อส่งภาษากับเขาทั้งสองคนรู้เรื่องได้อย่างไร?”

“ฤาษีโกฑัญญะให้ลิ้นแก่วายา เพื่อให้พูดภาษาของเขาได้เหมือนเช่นที่ได้ให้แก่วายาเพื่อติดต่อกับท่านอยู่ในขณะนี้ วายาพูดกับเขาได้รู้เรื่องทุกอย่างตลอดระยะเวลาที่อยู่กับวายาที่นี่”

เชษฐาสูดลมหายใจลึกตื้นตันในข่าวของน้องชายผู้สาบสูญจนไม่อาจกล่าวได้ถูก หันมาทางจอมพราน

“เราจะเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ได้แล้วหรือยังนี่ ว่าสองคนนั่นคืออนุชากับหนานอิน?”

“ลงถ้าวายาบอกว่า คนหนึ่งรูปร่างหน้าตาเหมือนคุณชายก็เห็นจะไม่มีปัญหาให้ต้องคิดอะไรอีกแล้วกระมังครับ”

แล้วรพินทร์ก็ถามพญาวานรว่า

“ทั้งสองคนนั่น มีกระบอกเสียงดังอย่างนี้มาด้วยหรือเปล่า?”

ขณะที่พูดเขาชูไรเฟิลให้วายาดู

พญาวานรพยักหน้าอีกครั้ง

“มีมาคนละด้น ทำเสียงดังเหมือนฟ้าผ่า หันไปทางไหนทางนั้นก็ตาย”

“ใช่แล้วครับ ปืนยังติดตัวอยู่คนละกระบอกและลูกก็คงยังพอมีพร้อม”

เขาแปลความหมายบอกไปทางนายจ้างทุกคน

“เจ้าพาเขาไปมนัสการโกฑัญญะมุนีบ้างหรือเปล่า ระหว่างที่เขาพักอยู่กับเจ้าที่นี่”

เชษฐาสอบรายละเอียดต่อไป

“วายาพาเขาไปพบฤาษี บอกเขาด้วยว่า ที่วายาไปช่วยเขาก็เพราะฤาษีสั่ง เขาบอกให้วายาพาไปกราบไหว้โกฑัญญะมุนี”

“แล้วเขาพูดคุยกับฤาษีอย่างไรบ้าง เจ้าคงได้ยินอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ถามสอดมาบ้าง อย่างเป็นเรื่องเป็นราวครั้งแรก

วายานิ่งไปครู่ แหงนหน้ามองเพดานหินเหมือนจะทบทวนความจำแล้วส่ายหน้าช้า ๆ

“วายาจำไม่ได้ว่าเขาพูดอะไรกับฤาษี คล้าย ๆ เขาจะบอกกับฤาษีว่าเขามีจุดประสงค์อะไร และจะบ่ายหน้าไปไหน เขาอยากจะถามความอะไรท่านอีกมากมาย แต่ท่านไม่ให้คำตอบอันใดนอกจากสั่งสอนและให้พรแก่เขา นี่คือสิ่งที่วายาพอรู้เห็น”

“ลองคิดดูให้ดี วายา คิดช้า ๆ ก็ได้ ในวันที่ทั้งสองคนจากที่นี่ไป เขาได้พูดอะไรกับเจ้าบ้าง เขาบอกเจ้าหรือไม่ว่าเขาจะมุ่งไปไหนเพื่ออะไร”

เชษฐาถามต่อไปอย่างระมัดระวัง ด้วยความตั้งใจที่จะให้วายาคลี่คลายทุกสิ่งทุกอย่างออกมาให้หมดสิ้นเท่าที่รู้เห็นเกี่ยวกับน้องชายผู้สาบสูญ

จอมวานรทอดตามองไปยังเปลวไฟที่ลุกติดไต้อันเสียบไว้กับผนังถ้ำ คล้ายจะเพ่งภาพในอดีตให้ปรากฏขึ้น

“เขานอนกับวายาอยู่ในถ้ำนี้ทั้งสองคน ในคืนสุดท้ายก่อนที่เขาจะจากไปในเช้าวันรุ่งขึ้น”

มนุษย์ยุคต้นเริ่มเล่า

“โดยแท้จริง วายาอยากจะให้เขาทั้งสองคนอยู่กับวายาที่นี่ตลอดไป แต่คนหนุ่มอันเป็นนายบอกกับวายาว่าเขามีภาระหน้าที่จะเป็นที่จะต้องเดินทางต่อ และกล่าวขอบใจวายากับลิงทั้งหลาย ที่ได้ช่วยชีวิตเขาทั้งสองไว้ ตลอดจนให้การเลี้ยงดูรับรองเป็นอย่างดี ในระยะที่เขาพักอยู่จนแข็งแรง ‘ถ้าไม่ตายเสียก่อน คงจะได้พบกันอีกวายา’ เขาบอกกับวายาเช่นนั้น พร้อมกันก็ชักเหล็กมีคมที่เขาแขวนติดเอวอยู่ส่งให้วายา บอกว่า ‘เจ้า

จงเก็บเหล็กมีคมเล่มนี้ไว้ใช้ประโยชน์และดูต่างหน้าเราเถิด มันคมและแข็งแกร่งกว่าหินที่เจ้าใช้อยู่มาก’”

แล้วผู้เล่าความก็ชี้มือมายังมีดโบวี่ ซึ่งขณะนี้ยังถืออยู่ในมือของเชษฐาประกอบคำบอกเล่า

“เล่าต่อไป วายา”

หมอดารินเตือน และบัดนี้ทุกคนนอกจากกลุ่มพรานพื้นเมืองได้พากันหย่อนกายลงนั่งบนแท่นหินของพระเจ้ากรุงขีดขินโดยรอบ

“วายาจำได้ว่า ได้ถามเขาว่า เขาจะบ่ายหน้าไปไหนเพื่ออะไร เขาไม่ได้ตอบความวายาตรงกับที่ถาม แต่กลับถามวายาว่า รู้จัก ‘เนินพระจันทร์’ หรือไม่”

ทุกคนใจเต้นแรง จ้องวายาเขม็ง เงียบกริบไปหมด ด้วยความตั้งอกตั้งใจรับฟังในสิ่งที่จะหลุดมาจากปากของพญาลิง

“วายาบอกว่า รู้จัก อย่างน้อยในชีวิตก็ได้เคยท่องเที่ยวตระเวนผ่านมาแล้วสี่หรือห้าครั้ง เป็นเนินราบสูงรูปร่างประหลาดสวยงามมาก แวดล้อมไปด้วยขุนเขาทะยานเยี่ยมเมฆ รอบด้านเนินพระจันทร์ไม่มีพืชพันธุ์ใดขึ้นปกคลุมให้เป็นที่รกตาเลย แต่เขียวชอุ่มนุ่มนิ่มไปด้วยหญ้าต้นเตี้ย ๆ มีระดับเสมอกันตลอดทุกฤดูกาลไม่เปลี่ยนแปลง อากาศเย็นจัดและชุ่มฉ่ำมีหมอกปกคลุมทั้งกลางวันและกลางคืน แสงตะวันที่สาดส่องมายังภูมิประเทศเนินพระจันทร์นี้ จะทำให้ปรากฏเป็นสีสันและภาพนิมิตได้ต่าง ๆ และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอสุดแต่ใครจะมองเห็นเป็นภาพใด คนหนุ่มบอกว่า จะบ่ายหน้าไปที่นั่น! แต่ไม่บอกจะไปเพื่ออะไร”

ขณะที่วายาเล่าความด้วยเสียงอันเนิบนาบแช่มช้ามาถึง

ตอนนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์งัดลายแทงของมังมหานรธาออกมาคลี่กางทันที สายตาจับนิ่งไปยังแผนที่ลายแทง บอกตำแหน่งเนินพระจันทร์ หูก็เปิดผึ่งเพื่อรับฟังเสียงที่จะบอกเล่าต่อไปของวายา เพื่อเปรียบเทียบกับลายแทงในแผ่นหนัง ส่วนไชยยันต์ก็สะกิดเชษฐาให้ดำเนินการกระตุ้นเตือนวายาให้พูดต่อ

“เจ้าไม่ได้ห้ามปรามทัดทานเขาหรอกหรือ เมื่อได้ยินดังนั้น เจ้าและเขาได้พูดกันต่อไปอย่างไรอีกบ้าง?”

วายาละสายตาจากเปลวไฟบนปลายไต้ มาจับอยู่ที่เชษฐา

“วายาไม่ได้ห้ามปรามหรือทัดทานเขา เพราะรู้ว่าถึงห้ามเขาก็จะไม่ฟังเสียง อีกประการหนึ่งหนทางจากเขานิลกาญจน์ไปยังเนินพระจันทร์นั้น เป็นหนทางซึ่งไม่มีภยันอันตรายใดๆ มากนัก ผิดกับที่เขาทั้งค่ได้ผ่านผจญกันมาแล้ว หนทางเดินเป็นที่ราบสูงและราบต่ำไต่ขึ้นสูงไปเป็นลำดับ อาจมีก็แต่เพียงการหลงทาง และขาดอาหารเท่านั้น แต่วายาก็รู้ว่าเขาทั้งสองเป็นนักเดินทางที่แม่นยำต่อจุดหมายที่สุด ถ้าวายาจัดหาเสบียงอาหารให้เขาไป และช่วยชี้บอกทิศกำหนดเส้นทางและบอกลักษณะภูมิประเทศทางผ่านให้ เขาก็น่าที่จะไปถึงได้ วันรุ่งขึ้นพอตะวันฉายแสงแรกเขาทั้งสองก็จากวายาไป วายากับลิงทั้งหลายไปส่งเขาจนสุดเขตแดนของเขานิลกาญจน์ และเฝ้ามองเขาเดินจากไปอย่างช้าๆ จนกระทั่งลับสายตาไปในเหลี่ยมโค้งของที่ราบสูง จากวันนั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ วายาและลิงทุกตัวที่นี่ไม่เคยพบเห็นหรือได้ข่าวเขาทั้งสองคนอีกเลย”

ความเงียบปกคลุมบริเวณชนิดที่ ถ้าเป็นเข็มตกก็คงได้ยิน คงมีแต่เสียงเปลวไฟที่ลุกวูบวาบอยู่บนปลายไต้เท่านั้น

‘จากวันนั้นจนกระทั่งวันนี้ วายาและลิงทุกตัวที่นี่ไม่พบเห็นหรือได้ข่าวเขาทั้งสองคนอีกเลย!’

คำพูดประโยคหลังสุดของพญาวานรเย็นวูบวาบหวิวเข้าไปกลางใจของทุกคน ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก

“วายา...

ครั้นแล้วพรานใหญ่ก็ทำลายสภาพอันเงียบงันขึ้น

“เจ้าบอกว่า เจ้ารู้จักเนินพระจันทร์ และเคยผ่านมาแล้ว บอกได้ไหมว่า ระยะทางห่างจากที่นี่ไปประมาณสักเท่าไหร่?”

“ถ้าเดินอย่างวายาและลิงทุกตัวที่นี่ ก็ประมาณ 5 วันถึง แต่มนุษย์อย่างพวกท่าน วายาไม่รู้ได้ว่าจะใช้เวลานานสักเท่าใด วายาเดินหนึ่งวัน อาจเท่ากับพวกท่านเดินสองวันก็ได้”

“ในเช้าวันออกเดินทาง ทั้งสองเป็นอย่างไรบ้าง เขาแข็ง-แรงดีหรือไม่?”

ดารินถามขึ้นมาบ้าง น้ำเสียงเริ่มแหบเครือลง

“ทั้งสองแข็งแรงสดชื่นดีในวันออกเดินทาง นายหญิง”

“เจ้าให้เสบียงติดตัวเขาไป กะว่าใช้ได้นานสักเท่าไหร่?”

ไชยยันต์ถาม หมดแววเล่นสนุกหรือคึกคะนองของอารมณ์ นอกจากความเคร่งขรึมจริงจัง

“วายาอยากให้เขานำติดตัวไปให้ใช้ได้นานมากที่สุดเท่าที่เขาจะขนไปได้ แต่ทั้งสองคนก็เอาไปเพียงกะใช้ได้เพียง 3 วันเท่านั้น เขาบอกวายาว่าไม่ต้องการแบกไปให้หนัก และมั่นใจว่าจะแสวงหาเอาได้ระหว่างทาง”

“แล้วเจ้าก็ไม่ได้ข่าวคราวใดๆ จากเขาอีกเลย?”

เชษฐาถามย้ำอย่างไม่แน่ใจ วายาสั่นหน้า

“เขาทั้งสองจากไปเหมือนสายน้ำ ที่ไหลจากที่สูงลงที่ต่ำ โดยไม่มีวันหวนกลับ ทุกวันนี้วายายังเฝ้ารอ รอเพื่อว่าจะได้เห็นเขากลับมาสักวันหนึ่ง แต่...

พญาวานรปล่อยคำพูดให้ขาดระยะ และใช้อาการส่ายหน้าไปมาแทน

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น

“ความจริง ระยะจากที่นี่กับเนินพระจันทร์ก็ไม่ห่างไกลกันนัก เจ้าบอกว่าอย่างเจ้าเดิน 5 วัน เขาเดินก็อาจประมาณสัก 10 วัน ถ้าเกิดอันตรายใดๆ ขึ้นแก่เขา เจ้าก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรือ?”

“ถ้าวายาส่งกองทหารสอดแนมตามหลังเขาไปด้วย วายาก็จะรู้ได้ แต่วายาก็ไม่คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่เขาจึงปล่อยให้เขาโดยอิสระ ครั้นล่วงนานต่อมาก็ไม่เคยได้ข่าวจากเขาอีกเลย”

“เจ้าคิดยังไง ได้เกิดอันตรายใดๆ แก่เขาทั้งคู่หรือไม่ เท่าที่เขาหายไปโดยที่เจ้าก็ไม่เคยได้ข่าวเช่นนี้”

“วายาไม่เคยมีความคิดใดๆ ในเรื่องนี้ทั้งสิ้น เขาไม่ได้คำมั่นสัญญากับวายาไว้ว่า จะต้องย้อนกลับมาที่เขานิลกาญจน์อีก เขาอาจไปถึงเนินพระจันทร์และเดินทางต่อไปไหนอีกซึ่งไม่มีใครรู้ได้ นอกจากฤาษีโกทัญญะหรือเทพเจ้าเบื้องบนเท่านั้น วายาไม่เคยถามฤาษีว่าเขาเลยไปที่ใดอีกหรือไม่ และขณะนี้อยู่ที่ไหน และฤาษีก็ไม่เคยบอกใดๆ แก่วายาเรื่องนี้” วายาพูดซื่อๆ

“หลังจากวันที่เขาได้จากไปแล้ว เจ้าได้เคยผ่านไปที่เนินพระจันทร์อีกบ้างหรือไม่?”

“ไม่เคยเลย พรานใหญ่ เนินพระจันทร์อยู่ในรัศมีที่ไกลกว่าที่วายาและบริวารจะลาดตระเวนไปถึงได้โดยไม่จำเป็น เมื่อ

แรกที่วายานอนเจ็บอยู่บนแท่นนี้ และลืมตาแลเห็นนายใหญ่ยืนอยู่ใกล้ๆ วายาคิดว่าเป็น ‘เขา’ ผู้นั้นกลับคืนมา แต่เมื่อเพ่งไป ก็รู้ว่าไม่ใช่ ‘เขา’ เพียงแต่ลักษณะคล้ายคลึงกันบ้างเท่านั้น”

จอมพรานกับคณะนายจ้างหันมามองหน้ากันเองอีกครั้ง และซุบซิบหารือกันเบาๆ อย่างเคร่งเครียด

“นี่เป็นรายงานข่าวล่าชิ้นสุดท้ายและแน่นอนซึ่งเราได้รับเกี่ยวกับอนุชาและหนานอิน แต่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็หายไปในความมืดอันลี้ลับตามเดิม นับตั้งแต่วันที่เขาจากวายาที่นี่ไประยะเวลามันห่างกันเป็นปีแล้ว โดยที่พวกลิงที่นี่อันเป็นสถานีสุดท้ายพบเห็นเขาไม่ได้ข่าวคราวใดๆ อีกเลย”

รพินทร์ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูกและนิ่งงันอยู่ ตาทอดจับนิ่งอยู่กับแผนที่ลายแทง ขณะนั้นมาเรียก็พูดมาด้วยเสียงกระซิบ

“ไพรวัลย์ ความจริงระยะทางจากที่นี่ไปเนินพระจันทร์ก็ไม่ห่างไกลอะไรนักตามที่คุณว่า ทั้งสองคนนั่นน่าจะย้อนกลับมาที่นี่อีกได้ไม่ใช่หรือ ถ้าเขาไม่หลงเตลิดเปิดเปิงไปอื่นจนหาทางกลับไม่พบ หรือว่าเกิดอะไรที่เราไม่อยากคาดดิดขึ้นกับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเขาก็ร้อยแล้วชาวภเขานิลกาญจน์เป็นมิตรที่ดีของเขา”

จอมพรานถอนใจยาว เขาไม่กล้าชำเลืองขึ้นสังเกตสีหน้าของเชษฐาหรือดาริน ซึ่งรู้สึกว่าขณะนี้กำลังจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว

“มันเป็นปัญหาใหญ่ ที่เรากำลังขบคิดอยู่ เมย์...สังเกตดู

ตามความรู้สึกของวายา ขณะที่เล่าให้เราฟังนี้ ก็รู้ว่าเขาไม่คิดว่าจะมีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับคนทั้งสองนั้นทั้งสิ้น เพราะเชื่อว่าหนทางเดินจากที่นี่ไปยังเนินพระจันทร์ ก็ไม่เสี่ยงอันตรายใดๆ มากนัก และก็ไม่ได้ไปส่งให้จนถึงที่และไม่ได้ติดตามข่าวด้วย เพียงแต่ส่งให้แค่สุดปลายแดนที่ครอบครองเท่านั้น แต่เดี๋ยวขอให้ผมได้สอบถามอะไรวายาอีกสักหน่อย”

กล่าวจบเขาก็หันไปทางจอมวานร ผู้เปรียบเสมือนกุญแจที่จะไขเข้าไปสู่ความลี้ลับทั้งหมด เกี่ยวกับบุคคลสาบสูญทั้งคู่

“วายา เจ้าเพียงแต่ชี้เส้นทางให้แก่เขาเท่านั้นเองหรือเขาขอร้องให้พวกเจ้าเดินนำทางไปส่งให้จนถึงเนินพระจันทร์ด้วยหรือไม่?”

“วายาถามเขาว่า จะต้องการให้วายาหรือลิงตัวใดนำไปส่งให้จนถึงที่หรือไม่ เขาบอกว่าไม่ต้องการจะทำให้วายาหรือลิงตัวใดต้องเดือดร้อนยุ่งยากไปด้วย เขาพอจะเดินไปได้เองตามลำพัง ทั้งสองคนเป็นคนกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่มาก มิฉะนั้นแล้วเขาจะไม่ผ่านแดนเข้ามาจนถึงถิ่นของวายาได้เป็นอันขาด”

“ตลอดชีวิต 60 ปีของเจ้าที่ครอบครองอาณาจักรนี้ยังจะได้เห็นมนษย์ใดผ่านมาด้านนี้บ้างหรือไม่ นอกเหนือจากสองคนและพวกเราที่มากันในครั้งนี้”

วายาสั่นหัวโดยเร็ว

“วายาไม่เคยเห็นมนุษย์อื่นใดอีกทั้งสิ้นนอกจากสัตว์ และวายาก็ไม่เคยพบเห็นมนุษย์ที่มีรูปร่างเหมือนพวกท่าน นอกเหนือไปจากฤาษีโกฑัญญะผู้นิ่งเหมือนท่อนหิน”

“ลองพยายามคิดอีกครั้ง วายา เจ้าพอจะจำได้หรือไม่ว่าขณะที่เขาเดินทางจากไป จากนั้นเป็นวันใดของฤดูใด คืนเดือนมืดหรือเดือนสว่าง”

พระเจ้ากรุงขีดขินเมืองลิงแหงนหน้ามองเพดาน

“คงเป็นคืนเดือนมืด พรานใหญ่ เพราะเขาจากไปแล้ว 4-5 วัน วายาจึงมองเห็นเดือนเสี้ยวบนท้องฟ้า”

รพินทร์มองแวบไปทางเชษฐา ท่านหัวหน้าคณะก็สะดุดเข้ากับความคิด รีบถามต่อมาโดยเร็ว

“เขาบอกเจ้าบ้างหรือเปล่า ว่าเขามีความจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปให้ถึงเนินพระจันทร์ ตามกำหนดระยะเวลาที่พระจันทร์เสี้ยวลอยอยู่บนท้องฟ้า”

“เขาไม่บอกวายาเช่นนั้น แต่เขาเร่งที่จะออกเดินทางภายหลังเมื่อบาดแผลหายสนิทและแข็งแรงดีแล้ว วายาให้เขาอยู่ต่อไปอีกสักระยะหนึ่งเขาก็ไม่ยอม”

“ถ้างั้นก็เข้าเค้าแล้ว รพินทร์”

“อนุชากับหนานอินมาถึงที่นี่ในระยะใกล้เคียงกับเราเมื่อปีก่อนนี้แหละ คือราวๆ ปลายเดือนตุลาคม และเร่งออกเดินทางไปเพื่อหวังจะให้ถึงเนินพระจันทร์ในคืนขึ้นห้าค่ำเดือนพฤศจิกายน มันแน่ชัดทีเดียวว่าทั้งสองคนนั่นจะต้องรู้รหัสในลายแทง ตรงกับที่เรารู้มาเหมือนกัน ปัญหาก็คือทั้งสองคนไปได้ถึงทันเวลาหรือไม่เท่านั้น”

“ก็คงไม่ทันแน่”

ไชยยันต์ว่า สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวล

“วายาบอกกับเราอยู่หยกๆ นี่เองว่า อนุชากับหนานอิน

จากไปได้ราว 4-5 วัน จึงเห็นพระจันทร์เสี้ยวขึ้นบนท้องฟ้า ระยะเวลาเพียง 4-5 วัน สองคนนั่นจะเดินได้ถึงเนินพระจันทร์หรือ”

“ก็แล้วถ้าทั้งสองคนนั่นไปไม่ทันวันขึ้น 5 ค่ำ เดือนพฤศจิกายนที่เนินพระจันทร์นั่น ก็น่าจะแปลว่า หมดหวังที่จะหาทางตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะแน่ๆ ไม่ใช่หรือ”

มาเรียสอดโพล่งมาบ้าง มองไปยังทุกคนเหมือนจะให้ช่วยคิด

“ก็...คงจะไม่ทัน...”

พรานใหญ่พึมพำแผ่วเบา

“ก็แล้วถ้าไม่ทันและหาทางขึ้นไม่พบ ทั้งสองก็น่าจะรู้รหัสดีอยู่แล้วว่า จะต้องรอจนกว่าขึ้นห้าค่ำเดือนพฤศจิกายนจะเวียนมาถึงอีกครั้งในรอบปีต่อไป คงเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะต้องเสียเวลารอคอยอยู่ที่เนินพระจันทร์ เพื่อรอเวลาอีกปีเต็มๆ แล้วทำไมเขาถึงไม่ย้อนกลับมาที่เมืองของวายานี่”

ต่างนิ่งเงียบ

ทันใดนั้นเอง เสียงอันกังวานแจ่มใสของใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ยืนออกันอยู่ ก็ดังมาว่า

“แงซาย ขออนญาตพด!”

ทุกคนหันขวับไปเป็นตาเดียว

“พูดไปเลย แงซาย ไม่ว่าแกอยากจะพูดอะไร”

เชษฐา ดารินกล่าวอนุญาตพร้อมกัน

จอมพเนจรชำเลืองไปทางพรานใหญ่ เหมือนจะขออนุญาตจากเขาเสียก่อน รพินทร์ก็พยักหน้า

“ว่ามา ฉันก็ต้องการจะฟังอยู่เหมือนกัน”

“ทั้งสองคนนั่น อาจเดินไปไม่ถึงทันตามกำหนดเวลาที่ปริศนาลายแทงระบุ คือเลยจากวันขึ้นห้าค่ำเดือนพฤศจิกายนไปแล้วและหาทางขึ้นไม่พบ แต่อะไรจะมาเป็นหลักประกันทำให้เราคิดว่า ทั้งสองจะต้องยึดถือมั่นตามปริศนาลายแทงจนถึงกับว่า เมื่อคลาดเคลื่อนจากเวลานี้ไป ก็ทำให้ต้องหันหลังกลับเขาทั้งคู่บุกบั่นฟันฝ่ามาจนบรรลุถึงจุดหมายปลายทางแล้วจะยอมเสียโอกาสนี้ จนถึงกับยอมถอยกลับทีเดียวหรือ?”

เชษฐาหรี่ตาฟังคำพูดของแงซายอย่างตั้งใจ

“ฮือม์ แล้วยังไงต่อไป”

“เขาอาจหาทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะโดยไม่คำนึงถึงปริศนาในลายแทงก็ได้ เป็นการค้นหาทางขึ้นเองโดยอิสระ อาจผ่านเข้ามรกตนครไปแล้วหรืออาจหลงวนเวียนหาทางออกไม่ได้อยู่ในเทือกเขาพระศิวะอันกว้างใหญ่ซับซ้อนอย่างใดอย่างหนึ่ง”

“ก็อาจเป็นไปได้อย่างที่แงซายว่าเหมือนกันค่ะ พี่ใหญ่”

ดารินพูด

“พี่กลางกับหนานอินลงได้ไปถึงที่นั่นแล้ว ถึงแม้จะไม่ตรงกับกำหนดเวลาก็คงไม่ยอมกลับแน่ นอกจากจะพยายามเพียรหาหนทางขึ้นให้ได้ ถึงเราก็เหมือนกัน”

แล้วหล่อนก็แลไปยังองครักษ์พิเศษ

“แงซาย เธอมีเจตนาที่จะพูดให้เราเข้าใจว่า ทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ และเราควรจะตามพบใช่ไหม?”

“แงซายแน่ใจว่า ทั้งสองจะต้องมีชีวิตอยู่และจะต้องถูกค้นพบนายหญิง!”

แงซายตอบอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง โดยไม่สนใจกับสายตาของรพินทร์ ไพรวัลย์ที่จ้องเขม็งมา พรานใหญ่ขยับปากแต่ก็ยังยับยั้งเสียเพียงนั้น **ไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เขาจะพูดอะไรกับแงซายในเรื่องขัดแย้งข้อนี้ต่อหน้าเจ้านายทุกคน เพราะถึงอย่างไรประโยคคำพูดของแงซาย ไม่ว่าจะมีเจตนาอะไรที่ซ่อนเร้นแฝงไว้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง แต่ฟังแล้วก็ยังเป็นมงคลหู เป็นความหวังของคณะนายจ้างทุกคน เพราะถึงอย่างไรก็คงไม่มีใครอยากจะได้ยินว่าบุคคลสาบสูญทั้งคู่หาชีวิตไม่แล้ว**

"แกมีเหตุผลอะไรอีกบ้างไหม ที่กล้ารับรองถึงขนาดนี้" ไชยยันต์ถามเสียงต่ำ ๆ

"มี นายทหาร"

จอมพเนจรผู้ลึกลับตอบด้วยน้ำเสียงอาจองมีกังวาน จากเค้าหน้าตายด้านซึ่งไม่อาจส่อความรู้สึกชนิดให้ใครจับได้

"แงซายมองโชคชะตาของนายชด ประชากรและหนานอินในแง่ดีมาตลอด ไม่เคยคิดเลยว่าเขาทั้งสองจะต้องตาย เชื่อมั่นอยู่เสมอว่าแม้ขณะนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ การเดินทางค้นหาในครั้งนี้จะต้องไม่ล้มเหลวแน่นอน เราเริ่มจับเค้าเงื่อนและสืบสวนการเดินทางของเขามาตั้งแต่จุดเริ่มต้น นับตั้งแต่ผู้กองรพินทร์พบกับเขาที่โป่งกระทิงและเรื่อยมาเป็นลำดับ จนกระทั่งได้ทราบรายงานข่าวครั้งล่าสุดจากวายาในขณะนี้ จุดหมายปลายทางที่เราติดตามเขามา ก็เหลือเพียงระยะทางช่วงสุดท้ายนี้เท่านั้น คือระหว่างเขานิลกาญจน์และเนินพระจันทร์เป็นช่วงสั้นที่กระชั้นชิดที่สุดแล้ว ตลอดเส้นทางมหาวิบากอันยาวไกลที่เราแกะรอยมา

ตลอด ทุกป่าเขาลำเนาไพร ตลอดเส้นทางกว่าครึ่งค่อน เต็มไปด้วยภยันตรายร้ายแรงสารพัดชนิด เราก็พบแล้วว่าทั้งสองดำรงชีวิตรอดบุกบั่นฟันฝ่าผ่านมาได้ จนถึงภูเขานิลกาญจน์แห่งนี้ เมื่อคนทั้งคู่มีความสามารถฝ่าชีวิตรอดมาถึงจนเกือบสุดปลายทางแล้วเช่นนี้ ทำไมเขาจึงจะต้องมาพลาดพลั้งเสียชีวิตลงเสียกับเพียงแค่ระยะทางช่วงสั้นๆ ซึ่งไม่ได้เป็นเส้นทางที่ยากแค้นกันดารใดๆ อีกแล้วนั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง ขอให้คณะเจ้านายทุกคน รวมทั้งผู้กองรพินทร์ด้วยได้ระลึกถึงความจริงข้อนี้ว่า แม้ดวงชะตาของทั้งสองจะถึงจุดดับ เขาก็ควรจะดับลงเสียแล้ว ในเขตแดนภูเขานิลกาญจน์นี่เอง นายชดถูกงูกัดกำลังจะตาย หนานอินหมดแรงและขาดอาหาร แต่วายากับลิงพวกนี้ได้ไปช่วยเหลือไว้ ไปช่วยโดยการเข้าดลใจของฤาษีโกฑัญญะ ผู้มองเห็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต การช่วยเหลือของวายาก็คือการช่วยเหลือปัดเป่าของฤาษีองค์นั้นนั่นเอง บุคคลทั้งสองย่อมมีบุญวาสนาที่สุดแล้ว ในการที่ได้มาพบกับฤาษีผู้ศักดิ์สิทธิ์เหมือนพบกับอรหันต์มาโปรด เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วควรหรือที่เขาจะประสบกับการหายนะแห่งชีวิต ลางดีสำหรับเขาก็คือการพบผู้ทรงศีลพิสุทธิ์ซ้ำยังช่วยชุบชีวิตให้รอด ถึงพวกเราทั้งหมดนี่ก็เช่นเดียวกัน”

คณะนายจ้างทุกคนหันมาแลตากัน และใช้ความคิดใคร่ครวญหนัก ตามเหตุผลที่แงซายพูด ซึ่งก็เริ่มคล้อยตามและมองเห็นจริงตามคำพูดนั้นขึ้นมาทุกที

ส่วนพรานรพินทร์ ไพรวัลย์บอกกับตนเองว่า เจ้าคนใช้บรรดาศักดิ์ของคณะเดินทางมีวาทศิลป์เยี่ยมยอดที่สุด และ

เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะกล้าขัดแย้งใดๆ ทั้งสิ้น ต่อหน้าบุคคลเหล่านี้ แย้งหรือคัดง้างแงซายเข้าเมื่อใด เมื่อนั้นมีแต่ผลเสียหายสำหรับตนเอง จึงได้แต่นั่งจังงังมองหน้าเจ้าคู่ปรับอึ้งอยู่ แงซายปรายหางตามาทางเขานิดหนึ่งอย่างยากที่จะตีความหมาย แต่รพินทร์ดูเหมือนจะเห็นรอยยิ้มนิดๆ อยู่ที่แววตาคู่นั้น ประหนึ่งจะเชิญชวนท้าทายว่า ถ้านายจะขัดแย้งโต้เถียงกับฉัน เพื่อให้บุคคลเหล่านี้เห็นว่าฉันกล่าวเท็จก็เชิญได้ตามสบาย

“ขอบใจมาก แงซาย ที่แกพูดให้กำลังใจแกพวก ราทุกคน แต่ฉันก็รู้ว่ายามใดก็ตามที่พวกเราเริ่มลังเล และมีแนวโน้มเอียงว่าจะเดินทางกลับ เมื่อนั้นแกจะต้องกระตุ้นให้เดินหน้า”

คนพูดแช่มช้า ชัดเจนระคนไปกับอาการหัวเราะอย่างอารมณ์ดี และส่อให้เห็นถึงการเท่าทันไม่ใช่รพินทร์ หากแต่เป็นเชษฐา หัวหน้าคณะผู้ชาญฉลาด

“แต่ถึงอย่างไร ก็น่าจะเชื่อตามเหตุผลของแงซายมากทีเดียวค่ะ”

ดารินเอ่ยเสียงใสขึ้น สีหน้าเริ่มส่อถึงความหวังขึ้นอีกครั้ง

“หรือพวกเราคนอื่นๆ เห็นเป็นอย่างไร”

ประโยคหลัง หล่อนขอความเห็นไปยังบรรดาพรรคพวกทุกคนที่ยังนั่งอยู่

“ไอ้เสือนี่เข้าใจพูดให้พวกเรามีความหวังอันแจ่มใสต่อไปอีก และเราก็มองไม่เห็นเหตุผลด้วยว่า ทำไมถึงจะต้องแย้งกับมันในเรื่องนี้”

ไชยยันต์ว่า ส่วนมาเรียยิ้ม มองไปทางจอมพเนจรด้วยสายตาเป็นประกายวาววามประหลาด

“บุคคลผู้นี้ แสดงคุณลักษณะอันแท้จริงที่ซ่อนเร้นของเขาออกมาให้พวกเราได้เห็นแจ่มชัดทีละน้อยเป็นลำดับ โดยที่ตัวเขาเองก็อาจไม่ทันรู้ตัว สักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว ฉันมีสิ่งที่จะบอกให้พวกเราทุกคนได้รู้ เกี่ยวกับคนใช้บรรดาศักดิ์ของเรา คนนี้”

คำพูดเป็นนัยปริศนาของมาเรียที่ทิ้งไว้ท้ายประโยค ทำให้ทั้งหมดบังเกิดความฉงนจ้องหน้าแงซาย ซึ่งยังยืนสีหน้าสงบตายด้านอยู่ แล้วหันไปจ้องมาเรีย

“เมย์! เธอหมายความว่ายังไง ที่พูดว่ามีสิ่งที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับแงซาย”

มาเรียหัวเราะเสียงใส แล้วยักไหล่

“ให้ถึงเวลาเสียก่อนเถอะ สำหรับขณะนี้ อย่าเพิ่งสนใจอะไรก่อนเลย เรามาพูดกันถึงปัญหาติดพันนี่ก่อนดีกว่า ไพรวัลย์ของเราสงบเฉยสงบท่าทีอยู่ตลอดเวลา เขากลัวจะพลาดท่าเสียทีอะไรแงซายกระมัง ถ้าหากจะปริปากอะไรให้เราฟังบ้าง”

ก็ประโยคหลังอีกเช่นเคย ที่มาเรียเหน็บประชดเสียดสีไปทางพรานใหญ่

จอมพรานขยับตัวอย่างอึดอัด

“ก็แงซายพูดในสิ่งที่เป็นมงคลต่อห และจิตใจของพวกเราทุกคนดีอยู่แล้ว พวกเราในที่นี้ทุกคนไม่อยากจะคิดหรอกว่าได้เกิดพิบัติภัยใดๆ ขึ้นกับคนสาบสูญคู่นั้น และเราจะต้องออกติดตามเขาต่อไป เช่นนั้นไม่ใช่รึ? ไม่เห็นมีปัญหาอะไรสักอย่างในเรื่องนี้”

เขาพูดอย่างเริ่มจะหงุดหงิด แต่พยายามระงับไว้

"สอบดูในลายแทงแล้วไม่ใช่หรือ รพินทร์ เส้นทางระหว่างเขานิลกาญจน์และเนินพระจันทร์ในลายแทงนั่น มีอะไรค้านกับที่วายาบอกเราหรือเปล่า"

"ใกล้เคียงกันหมดทุกอย่างครับ คุณชาย"

เชษฐาหันมาทางวายาอีกครั้ง วางมือลงบนไหล่อันรุงรังไปด้วยขนนั้น พร้อมกับยื่นมีดโบวี่ส่งคืนให้

"เก็บสิ่งอันเป็นที่เตือนระลึก ซึ่งเจ้าได้รับจากชายผู้นั้นไว้เถิดวายา และขอขอบใจเจ้ามากที่ครั้งหนึ่ง เจ้าได้ให้ความเอื้อเฟื้อเกื้อหนุนแก่คนคู่นั้นเป็นอย่างดี พวกเราทุกคนรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสช่วยชีวิตเจ้าในครั้งนี้ เป็นการทดแทนให้แก่ทั้งสองคนของฝ่ายเราที่เจ้าได้เคยมีบุญคุณไว้ก่อน"

วายารับมีดไปซ่อนไว้ใต้แผ่นหนังที่เดิม แล้วมองหน้าเชษฐานิ่งไปครู่ จึงเป็นฝ่ายถามขึ้นเป็นประโยคแรก

"พวกท่านเป็นฝ่ายถามวายามามากแล้ว และวายาก็ตอบโดยสุจริตทุกข้อเท่าที่รู้เห็น บัดนี้ วายาจะถามท่านบ้าง เหล่าท่านเกี่ยวข้องอย่างใดกับชายสองคนที่วายาเคยเป็นมิตรมาก่อน และท่านกำลังจะไปที่ใดด้วยวัตถุประสงค์ไร?"

"ชายคนที่ให้เหล็กมีคมเล่มนี้แก่เจ้า เป็นน้องชายของฉันและเป็นพี่ชายของนายหญิง"

ท่านหัวหน้าคณะตอบ ขณะที่ฝืนยิ้มให้จอมวานร

"เขาหนีจากเรามายังแดนอันลี้ลับห่างไกลจากถิ่นเดิมของเรา ส่วนพวกเราก็กำลังบ่ายหน้าติดตามเขา เพื่อเอาตัวเขากลับไปยังถิ่นเดิมของเรา ด้วยความรักและเป็นห่วง ดังนั้นเรา

จึงสอบถามข่าวคราวของเขาจากเจ้า และเจ้าก็ได้ให้ประโยชน์ทางด้านข่าวแก่เรามาก เราได้พยายามสอบถามฤาษีโกฑัญญะแล้ว แต่ท่านก็ไม่ยอมบอกอะไรแก่เราทั้งสิ้น”

วายาพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“เช่นนั้นพวกท่านก็ต้องเร่งออกเดินทางแกะรอยตามหลังเขาไป เขามุ่งไปที่เนินพระจันทร์แน่ เท่าที่วายารู้ แต่...ระยะเวลาที่พวกท่านติดตามมา ห่างกันเหลือเกินกับที่เขาได้จากที่นี่ไป ป่านนี้ไม่รู้แน่ว่าเขาอยู่ที่ไหน เป็นตายร้ายดีอย่างไร สำหรับฤาษีโกฑัญญะ ท่านอย่าได้พยายามถามสิ่งใดเลย ฤาษีจะไม่บอกอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคตแก่ผู้ใดทั้งสิ้น”

“เราทั้งหมดกำลังจะตามเขาไป แต่ภายหลังจากจัดการปราบตัวสามเขาให้พวกเจ้าเสร็จเรียบร้อยเสียก่อน”

ดารินกล่าวตัดบทขึ้น เมื่อเห็นสมควรแก่เวลาที่ทุกคนรบกวนคนไข้ของหล่อนมานานพอแล้ว ก็สะกิดแขนพี่ชายและพยักหน้าเป็นสัญญาณกับพรรคพวกทุกคนให้ถอยห่างออกมา

“วายา เธอจงนอนพักผ่อนเสียเถิด พวกเราก็จะพักเช่นเดียวกัน เพราะเหนื่อยหนักมาตลอดทั้งวันแล้ว เราจะสนทนากันใหม่เมื่อตะวันขึ้นพรุ่งนี้”

จอมวานรทอดตามองไปยังดารินด้วยประกายสำนึกคุณลึกซึ้ง แล้วค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงอย่างอ่อนเพลียอิดโรย ทุกคนก็เคลื่อนห่างจากแท่นของพระเจ้ากรุงขีดขินออกมาทั้งหมด ท่ามกลางความเงียบสงัด ได้ยินเสียงน้ำค้างพรมอยู่ในราวพฤกษ์ทั่วไปเบื้องนอก...

ทั้งหมดเอนกายลงนอนตรงบริเวณพื้นถ้ำ มุมตรงข้ามกับแท่นของวายา ด้วยความรู้สึกสะดวกสบายเหมือนได้เข้ามาอาศัยนอนอยู่ในเรือนของเจ้าของบ้าน ผู้ให้ความเป็นกันเองอย่างที่สุด โดยไม่ต้องคอยพะวง ระแวดระวังภัยที่จะมาถึงตัวยามราตรี เหมือนเช่นที่รอมแรมกันอยู่กลางไพรเถื่อน

อย่างน้อยที่สด ณ ที่นี้ มันก็คือเมือง แม้จะเป็นเมืองของเหล่าวานรก็ตามที วานรผู้ฉลาดเฉลียว มีความรู้สึกสำนึกคิดทั่วไปเกือบจะใกล้เคียงกับมนุษย์ปุถุชน และมีจำนวนประชากรหนาแน่นถึงพันกว่าชีวิตอันแวดล้อมอยู่โดยรอบ ซึ่งทั้งพันกว่าชีวิตเหล่านั้น บัดนี้ ก็คือมิตรที่ไว้วางใจได้อย่างสนิท โดยไม่มีอะไรต้องเคลือบแคลงอีกแล้ว

ในกลุ่มของพรานพื้นเมือง พอหลังแตะพื้นได้ชั่วครู่เดียว ก็พากันหลับไหลไปหมดด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมาตลอดทั้งวัน

ส่วนคณะนายจ้างยังไม่มีใครสามารถจะสงบจิตพักผ่อนหลับนอนลงได้โดยง่าย แม้แต่มาเรียเองผู้จัดว่าเป็นผู้สามารถตัดกังวลได้มากที่สุด ทั้งสี่คนนอนไหล่เบียดเคียงกัน ลืมตาโพลงแลดูเพดานหินอันดำมืดอย่างปราศจากความหมาย ข่าวล่าสุดของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ และพรานนำทางหนานอินที่ได้รับจากปากคำของวายา ทำให้เกิดความพะวงขึ้นจนยากที่จะระงับลงได้ มันเป็นข่าวที่ชัดเจนกระจ่างแจ้งเหนือกว่าร่องรอยหลักฐานทุกชนิดที่ได้ค้นพบกันมาแล้วระหว่างทาง นับตั้งแต่ได้รับรายงานข่าวจากคะหยิ่นขณะเมื่อถึงหล่มช้าง ก่อให้เกิดความกระสับกระส่ายเร่าร้อนใจจนบอกไม่ถูก

ไม่มีใครทราบความรู้สึกของรพินทร์ ไพรวัลย์ได้ เพราะเขานอนหงายเหยียดยาว แขนทั้งสองประสานกอดอกศีรษะหนุนเป้หลังและมีหมวกครอบไว้บนใบหน้า อันเป็นลักษณะเหมือนเช่นที่ทุกคนเห็นอยู่เสมอ ในการนอนของเขา ร่างของพรานใหญ่สงบนิ่งเหมือนกำลังหลับ

“คืนนี้ เห็นจะหลับยากเสียแล้ว”

ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นลอยๆ ในเงามืดพร้อมกับถอนใจยาว เยือกเป็นเสียงรำพึงเสียมากกว่าที่จะเจตนาพูดกับใคร

“ฉันก็เหมือนกัน”

ใครอีกคนหนึ่งตอบคำ

เชษฐากำลังพยายามจะข่มอารมณ์เพื่อหลับตาลงให้ได้

พอได้ยินเสียงน้องสาวและเพื่อนร่วมตายพูดกันเช่นนั้นก็ผงกศีรษะขึ้น

“คิดอะไรตอนนี้ มันก็ไม่มีประโยชน์ขึ้นมาได้หรอก นอนเอาแรงไว้เผชิญปัญหาใหม่ในวันพรุ่งนี้ดีกว่า”

เงียบกันไปได้ไม่นาน ดารินก็อดไม่ได้ที่จะหลุดปากออกมาอีก

“พี่ใหญ่ว่าพี่กลางกับหนานอินขณะนี้อยู่ที่ไหนคะ?”

“ถามไร้สาระเป็นเด็กไปได้น้อย...ใครจะรู้ได้”

“น้อยเจ็บใจตัวเองเหลือเกิน ที่ไม่อาจฝืนใจให้เป็นคนเยือกเย็นมั่นคงต่อความรู้สึกอันหวั่นไหวเหล่านี้ได้ ในทุกครั้งที่เราพบร่องรอยหลักฐานของพี่กลาง แม้จะเป็นร่องรอยแสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่ก็ตาม เป็นทุกครั้งที่น้อยไม่สบายใจเลย ที่ไม่สบายใจก็เพราะห่วงกังวลต่ออนาคต หรือเหตุการณ์ทางด้านเขาที่เราไม่อาจมองเห็น และคอยนึกอยู่เสมอว่าอีกสักเมื่อไหร่ถึงจะได้พบ พอข่าวคราวทางเขาจางหายไปและแม้ว่าเราจะอยู่ในระหว่างติดตามค้นหาก็ตาม มันก็พอจะทำให้ลืมๆ ถึงข้อกังวลไปได้บ้างเหมือนกัน พอได้วี่แววเข้าอีก เจ้าความทุกข์ก็กลับคืนมาทรมานความรู้สึกอีก หมุนเวียนสับเปลี่ยนกันอยู่เช่นนี้ตลอดเวลา สมมติว่าถ้าเขายังมีชีวิตอยู่หรือแม้แต่ว่า จะเหลือแต่วิญญาณแล้ว เขาจะรู้บ้างไหมหนอ ว่าเราพี่น้องเพื่อนฝูงต้องทรมานทุกข์ยากเพื่อเขาสักเพียงไหน?...”

น้ำตาของหญิงสาวเริ่มไหลเป็นทาง และเสียงเครือแหบหายไปในลำคอด้วยอาการสะอื้น

พี่ชายเองก็รู้สึกปวดร้าวขมขื่นไปหมดทั้งสมอง พูดอะไร

ไม่ออกเช่นกัน ได้แต่เอื้อมมือมาตบเบาๆ ที่ศีรษะของน้องสาวอย่างปลอบใจ

ส่วนไชยยันต์ผู้นอนชิดอยู่อีกด้านหนึ่งจับมือดารินไว้ บีบหนักหน่วง

“เราทุกคนที่มาด้วยกันนี่ มีความรู้สึกอย่างเดียวกับเธอทั้งนั้นแหละน้อย เพียงแต่ว่าใครจะเก็บความรู้สึกไว้ได้เพียงไรเท่านั้น ความจริงข่าวที่เราได้รับจากวายา ก็ต้องถือว่าเป็นข่าวดีทีเดียว และเรากระชั้นชิดเข้ามาเต็มทีแล้ว คงรู้ผลในเร็ววันนี่แหละ”

“ถ้าจะถือว่า เทือกเขาพระศิวะหรือเนินพระจันทร์เป็นจุดหมายปลายทาง เราก็กระชั้นชิดพี่กลางเข้ามาในด้านระยะทางเท่านั้นไชยยันต์ แต่ระยะเวลามันก็ยังห่างไกลกันกว่าขวบปีอยู่เช่นเดิมนั่นแหละ”

ดารินพูดทั้งร้องไห้ **หล่อนกลายเป็นคนอ่อนแอไปอีกครั้ง เมื่อราตรีอันเงียบเชียบวังเวงคืบคลานเข้ามา และยามที่จิตใจกำลังถูกเผาผลาญไปด้วยปริวิตกนานาประการเช่นนี้**

“มันทำให้ฉันต้องนึกถึงคำพูดตามข้อคิดของเมย์ ระยะทางจากที่นี่ไปถึงเนินพระจันทร์ มันไม่ห่างไกลอะไรกันนัก ไม่ว่าพี่กลางจะค้นหาทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะสำเร็จหรือล้มเหลว ถ้าหากเขายังมีชีวิตอยู่ เขาก็น่าจะผ่านกลับมาทางนี้ได้ตั้งนานแล้ว แต่นี่วายาและพวกลิงทุกตัวของที่นี่ ไม่ได้วี่แววข่าวคราวอะไรจากเขาอีกเลย นับตั้งแต่วันที่เขาจากไป”

“ก็ไม่มีความจำเป็นอะไรนักไม่ใช่หรือ ในการที่กลางกับ

หนานอินจะต้องย้อนกลับมาที่เขานิลกาญจน์นี่อีก ไม่ว่าเขาจะพบความสำเร็จหรือไม่”

พี่ชายแย้งเบา ๆ โดยใจจริงเขาก็ครุ่นคิดกังวลใจอยู่เช่นเดียวกับน้องสาวนั่นเอง หากแต่เป็นการพูดเพื่อปลอบโยนเท่านั้น

“คิดถึงในแง่ความจริงง่าย ๆ เถิดค่ะ พี่ใหญ่ เส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่จะต้องย้อนกลับอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ห่างไกลอะไรอีกอย่างหนึ่งชาวนิลกาญจน์ที่นี่ทั้งหลายก็เป็นมิตรที่ดีของเขาควรหรือที่เขาจะไม่แวะกลับมาอีกถ้าหากเขามีโอกาสที่จะกลับได้ไม่มีเหตุผลเลยในกรณีที่คิดว่า ทั้งสองคนแสวงหาเส้นทางอื่นเพื่อเดินกลับโดยไม่ต้องผ่านที่นี่ เพราะเส้นทางนี้เป็นเส้นทางที่เขาก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ถูกต้องที่สุดไม่ว่าจะไปหรือกลับ”

“เราตั้งสมมติฐานกันไว้ในขณะนี้ก่อนว่า ทั้งสองคนคงจะหลงอยู่ในเทือกเขาพระศิวะหาทางออกไม่ได้ และเรากำลังจะตามไปช่วยเขาออกมาก็แล้วกัน น้อย มันจะทำให้เราสบายใจและมีความหวังขึ้น”

เสียงมาเรียแทรกมาแผ่วเบา อย่างไม่สู้จะมั่นคงนักเพราะเจ้าตัวคนพูดเองก็ปราศจากความมั่นใจใด ๆ ทั้งสิ้น

“เมย์พูดถูกแล้ว พี่เชื่อว่าถ้าเราไปถึงเนินพระจันทร์เมื่อไหร่ เราอาจเห็นร่องรอยของเขาชัดเจนขึ้น เพื่อการวินิจฉัยที่ใกล้เคียงความจริงที่สุด”

เชษฐากล่าวหนักแน่น

“ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับฤาษีโกฑัญญะองค์เดียวเท่านั้น ถ้าท่านเพียงแต่จะเมตตาบอกความจริงแก่เรา...

“ก็ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น”

ไชยยันต์ขัดขึ้นอย่างทอดอาลัยและปลงตก

“มันจริงอย่างที่ท่านพูดนั่นแหละ อนาคตวีถีชีวิตของมนุษย์และอื่นใดทั้งหลายทั้งปวง เป็นความลี้ลับเกินกว่าที่ปุถุชนจะล่วงรู้ได้ ถ้าคนเราสามารถจะล่วงรู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ในอนาคตเสียอย่างเดียว โลกนี้จะยุ่งยากอลเวงไปหมด ยกตัวอย่างง่ายๆ สมมติว่าท่านบอกให้เรารู้ว่าพรุ่งนี้หรือมะรืนนี้ จะเป็นวันสิ้นสุดแห่งชีวิตของพวกเราทั้งหมดหรือคนใดคนหนึ่ง ก็แล้วลองคิดดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ฉันบอกตามตรงว่าฉันไม่เคยเชื่อหมอดูเลย เพราะหมอดูแอบทำนายทายทักอนาคตของคนเรา เป็นต้นว่าพรุ่งนี้อย่าออกจากบ้านนะ จะเกิดอุปัทวเหตุหรือว่าได้รับภัยพิบัติต่างๆให้สงบจิตอยู่กับบ้านอะไรทำนองนี้ ซึ่งฉันก็อยากจะถามหมอดูนั้นๆ เหมือนกันว่า ถ้ามันจะต้องเกิดขึ้นเช่นนั้นจริงๆ แล้ว มันจะหลีกเลี่ยงไปได้อย่างไร เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้จริง อย่างเช่นพระอริยบุคคลหรือพระโสดาบัน ท่านจึงไม่ยอมปริปากพูดใดๆ ทั้งสิ้นในสิ่งที่ท่านรู้และเห็น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เว้นระยะไปครู่ ท่ามกลางความเงียบแห่งการใช้สมองของทุกคน แล้วก็กล่าวเรื่อยๆ ต่อมาว่า

“แต่ฉันคิดว่า การที่เราได้รู้จักและคบเป็นมิตรกับวายาตลอดจนสามารถพูดติดต่อกับเขาได้รู้เรื่องเช่นนี้ เราน่าจะได้ประโยชน์อะไรมากทีเดียว เกี่ยวกับการติดตามสืบหาตัวอนุชา เราต้องไม่มองผ่านความจริงเสียว่า วายาและลิงทุกตัวของที่นี่เป็นเจ้าของถิ่น มีความชำนาญปรุโปร่งต่อภูมิประเทศแถบนี้เหนือกว่าเรามากมายนัก เพียงถ้าเขาจะให้ความร่วมมือกับเราเท่านั้น”

“แกหมายความยังไง ไชยยันต์?”

“เชื่อไหมว่า ในเรื่องการตามรอยกันแล้ว พรานใหญ่รพินทร์ของเราเองก็คงจะสู้วายากับลิงพวกนี้ไม่ได้ ถ้าหากเขาจะช่วยเรา โดยรู้จุดมุ่งหมายแน่นอนว่าจะตามรอยใคร”

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้อีกสามคนที่นอนฟังอยู่หูผึ่งขึ้นมาด้วยความสนใจ

“คุณหมายถึงว่า เราจะขอร้องให้วายากับบริวารของเขาช่วยติดตามค้นหาคนสาบสูญงั้นหรือ?” มาเรียถามขึ้น

“ถ้าเป็นไปได้ และมันก็ควรจะต้องเป็นไปได้ด้วย ผมเชื่อแน่ว่าวายาจะต้องยินดีร่วมมือกับเราอย่างไม่มีปัญหา มันอยู่ที่ว่าเราจะขอร้องเขาหรือไม่เท่านั้น”

“ไชยยันต์! ความคิดของเธอดีและมีเหตุผล แต่ลืมไปเสียแล้วหรือว่า วายาเองขณะนี้เจ็บหนัก แม้แต่ชีวิตตัวเองก็แทบจะเอาไม่รอด ไม่อาจขยับเขยื้อนไปไหนได้ทั้งสิ้น ถึงเขาอยากจะช่วยเราสักเพียงใดก็ตาม เขาก็ช่วยเราไม่ได้แน่”

หมอดารินแย้งมา ในขณะเดียวกันท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะก็เสริมต่อมาว่า

“และทางฝ่ายเราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะถ่วงเวลารอคอยจนกระทั่งวายาหายดี เพื่อช่วยเหลือร่วมมือกับเราในสิ่งที่แกหวังไว้นี้ได้ เพราะเราจะต้องไปให้ถึงจุดหมายเนินพระจันทร์ตรงตามกำหนดเวลา ถ้าวายาปกติเรียบร้อยดี ข้อแนะนำของแกก็ถูกต้องที่สุดแล้ว”

“ฉันเพียงแต่ให้ข้อคิดไว้เท่านั้น เผื่อเราจะมองเห็นช่องทางอื่น ซึ่งอยู่ในแนวเดียวกันนี้ได้บ้าง ฉันไม่ได้หมายความโดย

ตรงถึงว่า จะบังคับให้คนเจ็บลุกขึ้นจากที่ไม่ได้ต้องมาเป็นมัคคุเทศก์นำทางให้แก่เรา”

“ถ้าเช่นนั้นจะใช้วิธีนี้ได้ไหม”

มาเรียเสนอโดยที่ตนเองก็ไม่มีความมั่นใจอะไรทั้งสิ้น

“ถึงแม้ว่าวายาจะไปกับเราไม่ได้ แต่บริวารทหารเอกของเขาก็มีอยู่มากมาย พวกนี้เป็นนักแกะรอยชั้นเยี่ยมเฉลียวฉลาดทั้งสิ้น อย่างน้อยก็มีนีลาอยู่อีกตัวหนึ่ง เพียงแต่ให้วายาออกคำสั่งกับทหารเอกของเขา และให้ช่วยทำความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเสียล่วงหน้า โดยบอกให้นีลารู้ว่าจะต้องทำอะไรให้แก่เราบ้าง นีลาก็อาจแทนตัววายาได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ?”

“เป็นความหวังที่เลื่อนลอยเกินไป”

เชษฐาผู้สุขุมรอบคอบว่า

“นีลาสามารถทำความเข้าใจกับวายาได้ เพราะรู้ภาษากัน แต่นีลาพูดกับเราไม่รู้เรื่อง ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีทางจะใช้ประโยชน์ใดๆ จากลิงพวกนี้ได้ โดยปราศจากหัวหน้าควบคุมกำกับอยู่ด้วย มันอาจไปกับเราได้ครึ่งทางแล้วก็หนีกลับเสียก่อน หรือมิฉะนั้นก็พาเราเตลิดเปิดเปิงผิดเส้นทางไปไหนต่อไหน ยิ่งทำให้เกิดความยุ่งยากเสียผลมากขึ้น แล้วอีกอย่างหนึ่งนีลารักและเป็นห่วงเจ้านายของมันมาก สังเกตดูจะเป็นทหารเอกใกล้ชิดตัวพญาของมันมากที่สุด คงไม่ยอมตามเราไป โดยทิ้งวายาตามลำพังหรอก”

“นี่เราปรึกษาหารือกันอยู่เพียงสี่คนเท่านั้นหรือ พรานใหญ่ของเรา เขาทิ้งให้พวกเราเผชิญกับปัญหาไปตามลำพังหรือยังไง”

ดารินพูดเปรยขึ้นลอย ๆ

เงียบ! ไม่มีเสียงหรือปฏิกิริยาเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้นจากคนที่นอนเอาหมวกคลุมหน้าห่างออกไปทางหนึ่ง พี่ชายจึงบอกน้องสาวและทุกคนว่า

“อย่าเพิ่งรบกวนอะไรเขาในตอนนี้เลย น้อย ปล่อยให้เขาพักเถอะ รพินทร์เหนื่อยยากกรากกรำกว่าพวกเราทุกคน และสำหรับการปรึกษาหารือนั้น ความจริงเราก็ควรจะยุติลงได้แล้ว สำหรับคืนนี้โดยนอนพักผ่อนเสีย พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ทีนี้เมื่อพวกเรายังนอนกันไม่หลับก็อย่าไปกวนเขาดีกว่า”

ดารินอยากจะพูดว่า **คนคนนั้นนะหรือนอนหลับ หล่อนไม่เชื่อหรอก แกล้งลูกไม้ทำเป็นหลับไปงั้นเองแหละ เพื่อจะได้ไม่ต้องมาเสียเวลาพูดอะไรอยู่อีกตามประสาคนใจดำ**

คบกันมาจนถึงขนาดนี้แล้วทำไมจะไม่รู้เส้น แต่ก็ช่างเถอะ อย่าพูดเสียดีกว่า เกี่ยวกับความกระด้างชาเย็นและเฉยเมยประดุจท่อนหินของคนคนนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรวมกลุ่มอยู่พร้อมหน้ากันทั้งหมู่คณะเช่นนี้

แล้วการพูดจาก็สิ้นสดลงเพียงเท่านั้นกลายเป็นความเงียบที่คืบคลานเข้ามาครอบงำไว้ เวลาล่วงผ่านไปจนกระทั่งคะเนแน่ว่าทุกคนหลับสนิทหมดแล้ว เหลือแต่เพียงหล่อนคนเดียวเท่านั้น ซึ่งถึงแม้ตาจะหลับ พยายามข่มจิตหักใจสักเพียงไรสมองก็ไม่ยอมพัก เต็มไปด้วยความฟุ้งซ่าน

ดารินเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง ผงกกายขึ้นอย่างกระสับ-

กระส่ายอารมณ์ กวาดตามองไปยังพรรคพวกหมู่คณะที่นอนสงบนิ่งเรียงรายอยู่รอบด้าน บังเกิดความร้อนรุ่มกระวนใจจนสุดที่จะทนฝืนใจนอนอยู่ต่อไปได้ จึงลุกขึ้นอย่างแผ่วเบาคว้าไฟฉายกับไรเฟิลประจำมือจรดฝีเท้าออกมาจากกลุ่มที่นอนหลับกันอยู่นั่น มาสูอากาศอันมืดมนหนาวเย็นเบื้องนอก ตรงบริเวณลานกว้างของปากเวิ้งถ้ำพัก

มันเงียบเสียจนได้ยินเสียงน้ำค้างหยดกระทบก้อนหินอยู่ทั่วไป สายหมอกเป็นกลุ่มๆ ลักษณะคล้ายก้อนเมฆ พัดผ่านกายหล่อนไปอย่างแช่มช้า หอบเอาละอองไอน้ำอันเย็นฉ่ำเข้ามาอาบพรม จนใบหน้าและเสื้อผ้าแจ็กเกตหนังที่สวมอยู่เปียกชื้นไปหมด หญิงสาวทอดเท้าเดินช้าๆ ไปตามหมู่หินงดงามที่งอกแซมอยู่เป็นแถวแนวเหล่านั้น แล้วมาหยุดยืนอยู่ริมทางด้านหนึ่ง ในระหว่างถนนอันคดเคี้ยวพาดสลับกันไปมาของชาวนครลิง ตั้งใจว่าจะทรมานตัวเองด้วยความหนาวเย็นจนกว่าจะคลายความร้อนรุ่มภายในและสงบจิตลงได้ จึงจะกลับเข้าไปนอน

มีเสียงฝีเท้าที่เดินด้วยอาการปกติตามช้าๆ มาทางเบื้องหลัง ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่หล่อนจะต้องเหลียวกลับไปมอง เพราะก็รู้อยู่แล้วว่าจะอย่างไรเสีย การเคลื่อนไหวของตนเองไม่มีวันจะรอดพ้นจากสายตาของคนคนนั้นไปได้

แล้วเจ้าฝีเท้าก็เข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหลัง ในขณะที่ดารินใช้ไฟฉายส่องดูอะไรอย่างปราศจากจุดมุ่งหมายแน่นอนไปข้างหน้า มันกราดละไปตามหมู่หินแล้วพุ่งลำฝ่าสายหมอก ขึ้นไปสู่เงาอันสลัวรางแห่งรัตติกาลดำมืดแห่งยอดเขาบนหน้าผาที่สูงขึ้นไป

ต่างฝ่ายต่างนิ่งไม่พูดจากันอยู่เช่นนั้น และก็ไม่ได้มองเห็นหน้ากันด้วย เพราะฝ่ายที่ยืนฉายไฟอยู่ไม่ได้เหลียวกลับมา ส่วนฝ่ายที่ยืนอยู่เบื้องหลังก็ไม่ได้ก้าวล้ำออกไปในรัศมีเบื้องหน้า

ในที่สุด

“ถ้าคุณเห็นว่าฉันเป็นคนยุ่งที่สุด ในบรรดาคนที่อยู่ในความรับผิดชอบของคุณ ก็ควรจะปล่อยให้ฉันทำอะไรโดยลำพังเสียบ้าง โดยไม่จำเป็นจะต้องมาพลอยลำบากเดือดร้อนอะไรด้วย อย่างเช่นในเวลานี้เป็นต้น ฉันจะออกมาเดินอยู่เพียงคนเดียว ก็ปล่อยฉันเสียบ้างเป็นไร หน้าที่ของคุณคือนอนพักก็นอนไป

“ผมไม่เคยเห็นว่าคุณหญิงเป็นคนยุ่งอะไรเลย”

“ไม่จำเป็นต้องพูดเพื่อเอาใจฉันหรอก ฉันรู้ตัวฉันเองดีว่าฉันเป็นอย่างไรในความรู้สึกของคุณ ฉันชอบทำปัญหาจุกจิกกวนใจให้เกิดขึ้นกับคุณเรื่อยมา ทั้งๆ ที่ฉันก็ไม่ได้เจตนาเลย ความจริงฉันก็ไม่ต้องการให้คุณต้องลำบากตามออกมาดูแลอะไรฉันหรอกนะ และฉันก็ไม่คิดว่าจะไปไหนไกลจากที่พักในเวลาเช่นนี้ คุณควรจะกลับไปนอนเสีย อีกสักประเดี๋ยวฉันก็จะกลับไปนอนเหมือนกัน ขอยืนตากหมอกให้มันเย็นลงเสียหน่อยเท่านั้น”

“ความจริงอากาศในถ้ำพักนั่นก็เรียกว่า เย็นเยือกอยู่แล้ว แต่ข้างนอกนี้มันกลับหนาวลงไปอีก จนตัวคุณหญิงเองก็สั่นเป็นลูกนกอยู่เดี๋ยวนี้ ยังจะต้องการความเย็นลงอีกสักแค่ไหน”

“เย็นให้หัวใจมันเป็นก้อนน้ำแข็งเสียรู้แล้วรู้รอด”

“ในความรู้สึกของคุณหญิง เห็นว่าพรานรับจ้างที่ชื่อ

รพินทร์ ไพรวัลย์คนนี้ เอาใจใส่ต่อความทุกข์ยากของคุณหญิงหรือคณะนายจ้างน้อยไปเช่นนั้นหรือ เช่นในขณะนี้คุณหญิงกำลังกลัดกลุ้มวุ่นวายใจอยู่ในเรื่องคุณชายอนุชาแล้วผมก็ไม่ลุกขึ้นมานั่งร่วมรับฟังความทุกข์ของคุณหญิงด้วย โดยนอนเสียเช่นนั้นกระมัง?”

นายจ้างสาวผู้สูงศักดิ์นิ่งไปครู่ ก็ถอนใจเบาๆ

“บางทีฉันอาจคิดฟุ้งซ่านมาก และเอาแต่ใจตัวเองเกินไปก็ได้ แต่บางทีคุณทำเหมือนกับว่าเป็นคนใจดำจริงๆ นะรพินทร์ทั้งๆ ที่โดยแท้จริง ฉันรู้ว่าคุณไม่ใช่เป็นบุคคลเช่นนั้น ฉันรู้ว่าคุณไม่ได้หลับหรอก แต่แกล้งทำเป็นนอนหลับเพราะไม่อยากจะมาพูดอะไรซ้ำๆซาก โดยไม่เกิดประโยชน์อะไรกับพวกเรา เพราะมันก็เหมือนกับพายเรือวนเวียนอยู่ในอ่างนั่นแหละ”

“ก็เป็นอันว่าคุณหญิงรู้ใจ อ่านผมออกปรุโปร่งดีอยู่แล้วโดยที่ไม่ต้องให้ผมอธิบายอะไรอีกเลย”

“และฉันก็ไม่ได้ต่อว่าต่อขานอะไรคุณไม่ใช่หรือ?”

“แต่ภายในคุณหญิงก็ขุ่น หงุดหงิดใจกับผมจนได้”

“ฉันจะพยายามไม่ขุ่น ไม่หงุดหงิด ถึงได้ออกมายืนสงบใจคนเดียวอยู่นี่ยังไงล่ะ”

“แล้วเคยคิดเอาใจเขามาใส่ใจเราบ้างไหมครับ?”

“คิดยังไง?”

“คิดว่าเกิดมาเป็นรพินทร์นี้มันแสนยากไปทุกสิ่งทั้งกายและใจ”

ดารินหมุนตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว โผเข้ามากอดเขาไว้แนบแน่น ซุกหน้าลงกับแผ่นอก พรานใหญ่ยืนนิ่งอยู่ขณะจิตก็

ห้องสมุด
WBSWS:OU
ปราสาทสายน้ำ

ยกแขนทั้งสองขึ้นประทับกอดไว้แน่นเช่นกัน จนสามารถหยั่งเสียงหัวใจของกันและกันเต้นได้ ใบหน้าของเขาก้มลงแนบกับกลุ่มผมของหล่อนอยู่เช่นนั้น

ทั้งสองอยู่ในวงแขนนานเท่านานท่ามกลางสายหมอกอันเยือกเย็นและความมืดมิดวิเวกของสถานที่

“อย่ารำคาญฉันนะคะ รพินทร์ อายุฉันป่านนี้แล้วบางทีฉันก็ทำอะไรเหมือนเด็กๆที่ไร้เหตุผลเหมือนกันตระแหน่แง่งอนกระบึงกระบอนเอากับคุณเรื่อย ฉันอยากจะให้คุณเอาใจใส่กับฉันมากๆ ฉันรู้ว่าคุณก็เป็นเช่นนั้น แต่นิสัยคุณไม่ชอบแสดงออกให้ใครเห็น และฉันก็อดน้อยใจไม่ได้”

“ผมอยากจะเอาใจคุณหญิงให้มากที่สุด ไม่อยากจะให้ขุ่นข้องขัดใจแม้แต่เท่าปลายเล็บ แต่ผมก็ทำได้เพียงเท่านี้เอง”

“ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันจะแกล้งนอนหลับเฉยอยู่ต่อไป โดยไม่จำเป็นจะต้องเดินตามออกมาง้องอนพูดจาอะไรอีกทั้งสิ้น เพราะทำมาเสียจนเบื่อแล้ว ประเดี๋ยวก็ต้องกลับเข้าไปเอง ถึงอย่างไรก็คงไม่กล้าไปไหนได้ไกลหรอก ดัดนิสัยเสียบ้างคราวหลัง จะได้ไม่ทำกระบึงกระบอนอะไรอีก”

รพินทร์แตะปลายคางนั้นขึ้น แลลึกลงไปในดวงตาแล้วส่ายหน้าช้าๆ

“ไม่หรอกครับ คุณหญิง ผมทำเช่นนั้นไม่ได้ ทั้งๆ ที่เคยมีความคิดเช่นนั้นเหมือนกัน นี่มันก็เป็นการพิสูจน์ให้เห็นแล้ว

ว่า ผมแคร์คุณหญิงมาก ซึ่งคุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้วเว้นแต่จะแกล้งทำเป็นไม่ทราบเท่านั้น”

ดารินยิ้มออกมาได้บางๆจ้องสบตาเขาสนิทนิ่งด้วยประกายอันดื่มด่ำ ยกมือขึ้นลูบที่ปลายคางอันสากครึ้มไปด้วยเครานั้น

“ฉันก็ไม่ทำให้คุณลำบากใจแล้ว ไป! เรากลับเข้าไปในที่พักกันเถอะ ถึงฉันจะยังนอนไม่หลับ ก็จะพยายามนอนนิ่งๆอยู่กับที่ โดยไม่ทำให้คุณต้องคอยกังวลออกมาเฝ้าตามอยู่อย่างนี้”

พรานใหญ่ยิ้มตอบ จูบที่ข้อมือซึ่งลูบไล้อยู่บนใบหน้าของเขาข้างนั้น

“คุณหญิงกลับเข้าไปก่อนเถิดครับ ผมจะอยู่ที่นี่อีกสักครู่แล้วจะตามเข้าไป”

“ตอนนี้ก็เป็นเรื่องที่ฉันจะต้องขอร้องคุณบ้างละ เรากลับเข้าไปพร้อมกันเถอะ ฉันไม่ต้องการให้คุณมาแกร่วทรมานอยู่ที่นี่ ซึ่งต้นเหตุมาจากการแส่ไม่เข้าเรื่องของฉัน”

“ผมมีเหตุผลในข้อที่ว่า ไม่อยากจะให้พวกเราคนใดซึ่งอาจตื่นขึ้นมาเห็นได้ หากว่าเรากลับเข้าไปข้างในพร้อมกันทั้งสองคนในขณะนี้ ปัญหาจะติดตามมาว่าผมกับคุณหญิงออกไปไหนกันมา”

“ก็แล้วมันจะต่างอะไรกันนัก ถึงแม้คุณจะไม่ไปพร้อมฉัน แล้วบังเอิญตื่นขึ้นมาเห็นฉันเดินกลับเข้าไปคนเดียว และคุณไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย”

“ก็บอกเขาตามตรง ว่าคุณหญิงเดินออกมารับลมข้างนอก

ผมเห็นเลยออกมาตามให้คุณหญิงกลับเข้าไป ส่วนผมยังเดินตรวจดูบริเวณอยู่”

ราชสกุลสาวหัวเราะเบาๆ

“ผลมันก็ใกล้เคียงกันนั่นแหละ คือสรุปว่าระหว่างที่พวกเขานอนหลับกันอยู่ ฉันกับคุณปลีกตัวออกมาข้างนอก แต่เอาเถอะฉันจะเป็นฝ่ายว่าง่ายสำหรับคุณบ้าง”

กล่าวจบก็หันไปฉวยไฟฉายกับไรเฟิลที่วางไว้บนก้อนหินหมุนตัวช้าๆ จะเดินผละไป รพินทร์ก้าวเข้าไปใกล้

“ระวังนะครับ หมอกกำลังลงระยะทางมันใกล้ก็จริง แต่ถ้าเผลออาจเดินหลงไปได้ จำแนวทางเดินเส้นนี้ไว้ อย่าเลี้ยวไปทางอื่นเป็นอันขาด”

ดารินรีรอ

‘ก็ทำไมคุณไม่ไปส่งฉันให้ถึงปากถ้ำที่พัก’

หล่อนอยากจะพูดเช่นนั้นแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา เพียงแต่อ้อยอิ่งมองหน้าอย่างมีความหมายอยู่เช่นนั้น รพินทร์รวบเอาร่างงามเข้ามากอดประทับกับอกอีกครั้ง แล้วก้มลงจูบหนักหน่วงเหมือนจะรู้ใจว่า

“ไปเถิดครับ อย่าให้ผมไปส่งคุณหญิงเลย เดี๋ยวใครเห็น”

“ถ้าฉันหลงก็ไม่ต้องตามให้ยุ่งยากนะ”

อดไม่ได้ที่จะทิ้งท้ายไว้ให้สะดุ้งใจเล่น แล้วผละเดินย้อนทางเดิมหายเข้าไปในม่านหมอก

พรานใหญ่ยืนมองจนลับตาอย่างกริ่งเกรงลังเลใจ พอก้าวขาจะออกเดินตามไปดูให้รู้แน่ว่า หล่อนกลับไปถึงปากถ้ำ

ที่พักเรียบร้อยดีหรือไม่ ก็สะดุ้งขึ้นสุดตัวด้วยความตกใจ เมื่อเสียงทุ้มดังมาจากเบื้องหลังว่า

“คำพังเพยของชาวมรกตนครกล่าวไว้ว่า อันว่าสตรีนั้นมักจะทำให้บุรุษที่นางรักมีความกังวลอยู่กับนางเสมอ ตามธรรมชาตินิสัย”

เขาหันขวับไปเผชิญหน้า และยืนนิ่งอย่างทำอะไรไม่ถูก

แงซายเดินหน้าตายเข้ามาจนใกล้ แล้วค่อยๆ เผยยิ้มจนเห็นไรฟัน กล่าวต่อมาในระหว่างที่เขายังยืนงันอยู่ที่นั้นว่า

“นายใหญ่ตื่นขึ้นมา ไม่เห็นนายหญิงกับผู้กอง ก็เลยให้แงซายออกมาดู”

นั่นดูเหมือนจะเป็นไพ่ตายใบสำคัญที่สุด ซึ่งรพินทร์ไพรวัลย์ ไม่อาจแสดงสิ่งใดออกมาได้เลยทั้งสิ้น แม้แต่ความรู้สึกที่ว่า อยากจะกระทืบเจ้าแงซายเสียเดี๋ยวนี้ในความสอดรู้สอดเห็น

โดยไม่ได้ตั้งใจหรืออาจตั้งใจก็ไม่ทราบได้ระหว่างที่เหลียวขวับมาตามเสียงพูดในครั้งแรก ปลายกระบอกไรเฟิลของรพินทร์จี้ตรงแงซายพอดี และบัดนี้ขณะที่อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ปลายลำกล้องที่ยังถือค้างก็จ่ออยู่ตรงคอหอย แงซายค่อยๆ ใช้มือปัดปลายกระบอกปืนเบนห่างตัวออกไปอย่างนิ่มนวล พร้อมกับรอยยิ้มที่กว้างออกไปอีก

“เป็นความจริงหรือ ‘ที่ว่า’ นายใหญ่ตื่นขึ้นมา ไม่เห็นฉันกับนายหญิงจึงใช้ออกมาดู”

“ผู้กองทราบดีอยู่แล้ว ว่าผมไม่โกหกโดยไม่จำเป็น ผม

นอนหลับของผมอยู่ดีๆ ถ้าไม่เป็นคำสั่งผมก็คงไม่ลุกขึ้นมาให้ลำบาก”

“แกนะรึ นอนหลับ?”

“อ้อ! ขอโทษ ผมอาจพูดผิดไป ความจริงผมก็หลับๆ ตื่นๆ แต่ก็บังเอิญตื่นขึ้นมาครั้งสุดท้ายพร้อมกับนายใหญ่เลยถูกใช้”

“แกเห็นหรือเปล่า ว่านายหญิงลุกขึ้นออกมาเดินข้างนอก ฉันเลยต้องตามออกมาดู”

“คลับคล้ายคลับคลาว่าจะเป็นเช่นนั้นแหละครับ ในความหลับๆ ตื่นๆ ของผม”

“แล้วนายใหญ่ตื่นขึ้นมาตอนไหน?”

“ก็คงจะทีหลังที่ผู้กองสะกดตามนายหญิงออกมาแล้ว นายใหญ่ผงกตัวขึ้นนั่ง มองไปที่นอนของนายหญิงเห็นหายไป มองไปที่ผู้กองนอนก็หายไปอีกคน มองไปอีกทีเห็นแงซายนอนลืมตา”

“แล้วแกบอกความจริง ให้นายใหญ่ทราบตามที่แกเห็นหรือเปล่า ว่าเพราะนายหญิงลุกออกมาข้างนอกตามลำพัง ฉันจึงต้องตามออกมา”

“บังเอิญนายใหญ่ไม่ได้ถามผม นอกจากมีคำสั่งอย่างเดียว ผมก็เลยปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเดียวเหมือนกัน”

จอมพรานสบถอุบอิบในลำคอ ยกมือขึ้นเกากกหูแกรกๆ

“พับผ่าเถอะวะ ไอ้แงซาย! นี่นายใหญ่เขามิคิดหรือว่าฉันนัดน้องสาวของเขาออกมาพบในที่ลับตายามวิกาล ในขณะที่พวกเขาทุกคนหลับกันหมดแล้ว ทำไมแกถึงไม่บอกความจริงตามที่แกเห็น”

แงซายตีหน้าตื่นอย่างสนิท

“ผมก็ไม่เห็นว่าผู้กองจะต้องมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไร นายหญิงหลงป่าพลัดพรากไปกับผู้กองสองต่อสองหลายครั้ง นายใหญ่ก็ไม่เห็นพูดอะไรสักคำไม่ใช่หรือ กะอีเพียงลอบออกมาพบกันตามลำพังสองต่อสองแค่นี้ จะกระไรนักเทียวหรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้กองกับนายหญิงมีธุระสำคัญที่ไม่อยากจะให้ใครรู้เห็น”

“ถามจริงๆ เถอะแงซาย แกรู้สึกตัวบ้างไหมว่าฉันอยากจะกระทืบแกเต็มทนแล้ว”

“แต่ผู้กองก็ยังทำตามที่คิดไม่ได้นักหรอกครับ เพราะยังไม่มีเหตุผลเพียงพอ”

“มายืนอยู่ที่นี่นานสักเท่าไหร่แล้ว?”

“ก็ไม่หลังจากเหตุการณ์ ที่น้องสาวของนายจ้างกับพรานผู้นำทางจะทำความเข้าใจกันได้”

“ทำไมแกไม่ให้เสียงอะไรเลย?”

“ผมไม่ชอบการขัดจังหวะ”

พรานใหญ่พยักหน้า พูดเรียบๆ ว่า

“เอาละ นายหญิงก็กลับเข้าไปนอนแล้ว แกเองก็ควรจะตามเธอไปด้วย ถ้าขืนอยู่ที่นี่ต่อไปจะโดยเหตุผลเพียงพอหรือไม่ก็ตาม ฉันเตะแกแน่ ส่วนถ้านายใหญ่ถามแกจะรายงานอย่างไรก็ตามใจแก”

“ผู้กองนั่นแหละควรจะกลับเข้าไป และจะรายงายนายใหญ่อย่างไรก็สุดแล้วแต่ผู้กองเหมือนกัน ส่วนผมติดธุระจำเป็นเฉพาะหน้าเสียแล้ว”

รพินทร์ขมวดคิ้ว

“หมายความว่ายังไง? ธุระจำเป็นเฉพาะหน้าอะไร?”

“ก็ธุระที่ผู้กองบัญชาใช้ผมไว้นั่นแหละ”

พร้อมกับพูดแงซายหันไปเบื้องหลังของเขา ยกมือขึ้นดีดเป็นสัญญาณ พอสิ้นเสียงร่างดำสนิทของทโมนตัวหนึ่งก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจากหลังก้อนหิน

เมื่อเพ่งไปรพินทร์ก็จำได้ทันทีว่ามันคือนีลาเจ้าทหารเอกเมืองขีดขิน ค่อยๆ เดินสองขาเข้ามาหยุดเคียงข้างแงซาย ทำเสียงอืๆ ในลำคอเบาๆ

“ระหว่างที่ผมออกตามผู้กองมา”

แงซายพูดต่อโดยเร็ว

“พบนีลาพอดี มันกำลังวิ่งพรวดพราดกลับมา จะบ่ายหน้าไปเข้าไปในถ้ำที่นายของมันนอนอยู่ ผมสกัดหน้ามันไว้เสียก่อนพยายามสอบถามเรื่องดู ก็พอจะอ่านได้จากอาการใบ้ของมันว่า ไอ้ตัวสามเขากำลังจะปีนขึ้นมาทางเส้นทางด้านตะวันออกอันเป็นทางที่ขึ้นมาได้ง่ายที่สุด ซึ่งผู้กองสั่งให้มันไปคอยดักเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ ไอ้ตัวเจ้ากรรมนั่นค้นพบทางเข้าแล้ว ผมคิดว่าอย่างช้าอีกไม่เกินชั่วโมงนี้ มันคงจะบุกทะลวงเข้ามาถึงใจกลางเมืองลิง จึงเป็นโอกาสของผมแล้ว ที่จะทำตามคำสั่งของผู้กองให้สิ้นสุดไปในคืนนี้เลย”

จอมพรานตาลุกโพลงขึ้นในทันทีนั้น แทบจะลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้น ปราดเข้าไปชิดตัวนีลา ร้องซักถามออกมา ทั้งๆ ที่ก็ทราบอยู่แล้วว่าไม่มีวันส่งภาษาเจรจากันได้รู้เรื่อง นีลาแสดงอาการลุกลี้ลุกลนยกมือทั้งสองขึ้นทุบอกแล้วชี้มือไปทางด้าน

ตะวันออกอย่างชนิดน่าจะแปลความได้เช่นเดียวกับที่แงซายบอก รพินทร์หันไปทางแงซายโดยเร็ว

"นี่เจ้านายของเรารู้เรื่องแล้วหรือยัง?"

"ยัง ผมดักนีลาไว้ รั้งตัวมันออกมาก่อนที่มันจะเข้าไปโวยวายบอกนายของมันในถ้ำ ซึ่งจะพลอยให้พวกเจ้านายของเราทราบด้วย ถ้าผู้กองกลับเข้าไปจะบอกให้พวกเขารู้ภายหลังก็ได้ ว่าผมกำลังออกไปรับมือกับมันแล้วขอให้ทุกคนพักผ่อนตามสบาย ไม่ต้องห่วงผม"

กล่าวเพียงแค่นั้น แงซายก็พยักหน้าเป็นสัญญาณกับทโมนใหญ่นีลา แล้วทั้งสองก็ผละออกเดินจากไปทันทีโดยนีลาเป็นผู้นำไปอย่างรีบรุด รพินทร์ไม่ได้แยกกลับไปยังที่พัก หากแต่สาวเท้ากระชั้นชิดแงซายเข้ามาโดยเร็ว

"ดีมาก แงซายที่แกยังไม่ได้กระโตกกระตากบอกให้เจ้านายเรารู้ ฉันต้องการให้เขานอนพักผ่อนกันให้สบายที่สุด ค่อยให้รู้ตอนที่เราจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้ว"

"เรา?"

"ฉันไปกับแกด้วย!"

"อ้าว! ไหนผู้กองบอกจะใช้ให้ผมจัดการกับมันเองคนเดียว ผู้กองจะขอนอนพัก"

รพินทร์ ไพรวัลย์หัวเราะหึๆ ในลำคอ ตบหลังแงซายหนักหน่วง

"จะชังขี้หน้าแกสักขนาดไหน ฉันก็ยังไม่ต้องการให้แก

ตายห่าเสียก่อนในตอนนี้หรอกแงซาย หมอกกำลังลงจัดเหลือเกิน เวลากลางคืนด้วยและลูกปืนของแกมันก็เล็กไปสำหรับไอ้สามเขาตัวนั้น”

แงซายสูดลมหายใจลึก ยิ้มพราย เอียงหน้าเข้ามากระซิบ

“ผมรู้มานานแล้วว่า ผู้กองรักผม ไม่มีวันที่จะปล่อยให้ผมเป็นอันตรายหรือเผชิญกับภัยพิบัติใดๆ ได้ตามลำพังหรอก ตราบใดก็ตามที่ผู้กองยังมีลมหายใจอยู่”

รพินทร์ ไพรวัลย์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคออย่างหงุดหงิด หันไปจ้องตา แงซายหัวเราะกังวานทุ้ม ไม่เอ่ยหรือแสดงอาการอย่างใดทั้งสิ้นก้าวตามหลังการนำของนีลาไปอย่างรวดเร็ว โดยมีอีกฝ่ายหนึ่งที่ดาลใจเพราะถูกทั้งยั่วทั้งแหย่อยู่ตลอดเวลาติดตามหลังมาด้วย

ดาริน วราฤทธิ์ จรดฝีเท้ากลับเข้ามาในถ้ำที่พักโดยไม่มีโอกาสรู้เลยว่า เมื่อหล่อนคล้อยหลังจากรพินทร์เพื่อบ่ายหน้ากลับมานั้น เจ้าองครักษ์พิเศษของหล่อนได้ปรากฏตัวขึ้นทางเบื้องหลังของพรานใหญ่ และทั้งคู่มีการเจรจากันเช่นไร

ขณะที่ย้องมาถึงบริเวณที่พรรคพวกนอนเรียงรายกันอยู่ หล่อนสังเกตเห็นทุกคนหลับสนิทกันหมด ไม่มีใครเลยสักคนที่จะตื่นขึ้นมาเห็นการเคลื่อนไหวของตน แม้แต่พี่ชายเอง ซึ่งจัดว่าเป็นคนนอนไว ก็ส่งเสียงกรนอยู่เบาๆ แสดงว่า หลับเป็นตายจากความอ่อนเพลียที่กรำมาทั้งวัน

ถูกแล้ว! ท่านหัวหน้าคณะ ภายหลังจากม่อยหลับไป

[WBSWS:01]

แล้ว ก่อนหน้าที่ดารินจะย่องออกไปข้างนอก เขาก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย

ดังนั้นคำบอกเล่าของแงซาย ที่บอกกับพรานใหญ่ ว่านายใหญ่ตื่นและเห็นน้องสาวหายไปจากที่นอน จึงใช้ให้ออกไปตามนั้น จึงเป็นเรื่องตอแหลของเจ้ากะล่อนหน้าซื่อ ซึ่งโกหกเอาซึ่งๆ หน้าอย่างชนิดที่รู้แน่ว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ย่อมไม่มีโอกาสจะจับได้ ในภาวะเช่นนี้เชื่อแน่ว่าจะไม่มีการรื้อฟื้นซักซ้อมเพื่อแสวงหาความจริงออกไป

ดารินนั้นไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ว่าใครลูกไม้โกหกว่าใคร ไว้ด้วยเรื่องอันใด เพราะหล่อนเองก็ผละจากรพินทร์มาเสียก่อนที่แงซายจะปรากฏตัวขึ้น แต่ที่เห็นและรู้สึกในขณะนี้ ก็คือทุกคนพากันหลับสนิทหมด

หล่อนกำลังจะคลานเข้าไปแทรกตัวนอนประจำที่ของตนตามที่ตั้งใจและรับคำไว้กับเขาผู้นั้น แต่แล้วบังเอิญสายตาที่กวาดสำรวจไปรอบๆ โดยอาศัยความสลัวจากเปลวไฟบนไต้ตามผนังถ้ำ พลันสายตาก็แลไปพบตำแหน่งนอนของแงซายว่างเปล่า

ราชสกลสาวขมวดคิ้วจ้องอย่างสงสัย แงซายหายไปไหน? หล่อนฉงนและถามตัวเองอย่างเอะใจ

พยายามตรวจมองค้นหาไปรอบๆ ก็มองไม่เห็นวี่แววของเจ้าคนใช้พิเศษของหล่อน ก่อนจะออกไปข้างนอก หล่อนยังสังเกตเห็นมันนอนหลับอยู่เป็นปกติ แต่เดี๋ยวนี้อันตรธานไปจากที่นอนเสีย พร้อมกับไรเฟิลประจำตัว

ดารินชะงัก ในท่าที่ทรุดกายลงนั่งอยู่ทางปลายเท้าของพรรคพวกที่นอนเรียงรายกันอยู่ หันมองกลับออกไปทางปากถ้ำ ก็ยังไม่เห็นร่องรอยว่ารพินทร์จะกลับเข้ามา ในขณะเดียวกันหูหล่อนก็แว่วเสียงการเคลื่อนไหวคึกคักผิดปกติขึ้นในกลางความเงียบสงัดของยามดึก รู้สึกว่าจะเสียงของทหารลิงวายาที่นอนพากันเดิน หรือมิฉะนั้นก็วิ่งไปอย่างฉุกละหุกผ่านตรงบริเวณหน้าปากถ้ำ และบ่ายหน้าห่างไกลออกไปทางด้านหนึ่ง

ในพวกของหล่อนยังไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้นเลย จากสิ่งผิดปกติชวนคิดชนิดนี้ เพราะมันไม่ดังเอิกเกริกจนเกินไปนัก เจ้าทหารทโมนเหล่านั้นเคลื่อนไหวกันอย่างเดียว แต่ไม่ได้เปล่งสำเนียงร้องหรือส่งภาษาใดๆ กันทั้งสิ้น

แงซายหายไป

พรานใหญ่ก็ยังไม่โผล่กลับเข้ามา!

มันน่าจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน

และหล่อนคงไม่อาจสะกดใจรอฟังข่าวอยู่ภายในที่พักได้ทั้งๆ ที่ตื่นอยู่เช่นขณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หล่อนเพิ่งจะแยกมาจากรพินทร์หยกๆ นี่เอง การย้อนกลับไปพบเขาเสียเดี๋ยวนี้ บางทีอาจทำให้รู้ทันเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้าง

หญิงสาวตัดสินใจเด็ดขาดอีกครั้ง ลุกขึ้นยืนย้อนกลับออกมาทางปากถ้ำ และสาวเท้าอย่างรวดเร็วตรงไปยังตำแหน่งที่หล่อนเพิ่งจะเดินมาเมื่อหยกๆ ด้วยความหวังว่าอาจพบพรานใหญ่เดินสวนทางมา หรือมิฉะนั้นเขาก็น่าจะอยู่ตรงบริเวณใกล้เคียงกับที่ยืนพูดอยู่กับหล่อนเมื่อครู่

เงาของทโมนขนาดใหญ่หลายตัว เคลื่อนกายอย่างรวดเร็วสับสนในสายหมอก ระหว่างที่ไฟฉายของหล่อนสาดออกไป ทำให้ต้องแปลกใจยิ่งขึ้น พวกมันเหล่านั้นสองสามตัวพอมองเห็นหล่อนก็ปรี่เข้ามาห้อมล้อม ทำกิริยาบุ้ยใบ้ซึ่งหล่อนไม่อาจทำความเข้าใจในขณะนั้นได้ รีบเดินย้อนมายังที่รพินทร์เคยยืนอยู่ โดยมีทหารลิงเหล่านั้นตามติดมาด้วยเป็นพรวน

ตำแหน่งที่เคยยืนคุยกันอยู่เมื่อครู่นี้ ไม่ปรากฏเงาของพรานใหญ่เสียแล้ว หญิงสาวอุทานออกมาอย่างตกใจกราดไฟฉายหมุนตัวไปรอบ ๆ

“รพินทร์!”

หล่อนร้องเรียกออกไปด้วยเสียงค่อนข้างดัง

เงียบ! ปราศจากสำเนียงขานตอบ หรือเสียงอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากเสียงร้องเบา ๆ ในลำคอของเจ้าพวกลิงทโมนทั้งหลายที่กำลังเข้าห้อมล้อมส่งภาษาใบ้ทำมือทำไม้อยู่

ดารินขมวดคิ้วอย่างฉุกใจสุดขีด พยายามฉายไฟอีกครั้งแต่ก็มองไม่เห็นอะไร นอกจากสายหมอกและก้อนหินที่งอกอยู่ทั่วไปในระยะใกล้ ๆ กดไฟฉายลงส่องดูกับพื้นก็เห็นรอยเท้าของคนสองคนย่ำไว้กับพื้นหินที่เปียกชุ่มน้ำค้างบ่ายหน้าไปทางด้านตะวันตก สังเกตเห็นได้ชัดโดยแยกจากรอยเท้าของเจ้าทโมนเหล่านั้นเพราะพื้นเกือก

“เอ๊ะ! มีรอยเท้าของแงซายด้วยสองคนไปไหนกันนี่”

หล่อนอุทานออกมากับตัวเองอย่างมึนงง แล้วก็หันไปถามทหารลิงสองสามตัวที่กระโดดโลดเต้นทำอาการกระสับ-กระส่ายอยู่ตรงหน้า พวกมันทำเสียงหนัก ๆ ในลำคอเหมือนจะ

บอกความอะไรสักอย่างหนึ่ง ระหว่างที่หล่อนส่ายหน้าอย่างอัดอั้นตันใจ เพราะส่งภาษาเจรจากันไม่รู้เรื่องนั้นเอง เจ้าตัวหนึ่งก็กระโดดเข้าคว้าข้อมือหล่อนดื้อ ๆ ลากให้ออกเดิน ในขณะที่อีกตัวหนึ่งก็เข้ามาผลักดันข้างหลัง

หล่อนรู้ในทันทีว่า นั่นคืออาการชักชวน เร่งให้มุ่งไปยังที่ใดที่หนึ่งอย่างรีบด่วน ซึ่งแน่ละ มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวพันกับการหายไปอย่างลึกลับของรพินทร์กับแงซายแน่นอน

ระยะเวลามันห่างกันเพียงชั่วไม่กี่นาทีเท่านั้น หลังจากที่หล่อนผละจากเขาไป เพราะฉะนั้นไม่ว่าพรานใหญ่จะมุ่งไปที่ไหน และเกิดอะไรขึ้น หล่อนก็น่าจะตามได้ทันการณ์

ดารินตัดสินใจทันที

“ไหน นำไปเร็ว ฉันต้องการพบพรานใหญ่โดยเร็วที่สุด!”

หล่อนบอก แล้วก็ออกวิ่งเหยาะ ๆ ตามหลังการนำของทหารลิงชุดนั้น เลาะลัดไปตามเส้นทางระหว่างก้อนหินซึ่งมันนำล่วงหน้าไปก่อน เต็มไปด้วยความร้อนใจเหลือที่จะกล่าว ลืมแม้กระทั่งจะย้อนกลับไปปลุกพรรคพวกและบอกให้ทราบ

เจ้าลิงชุดนั้น เป็นมัคคุเทศก์นำทางหล่อนได้อย่างดีที่สุด และแห่แหนล้อมมาเป็นขบวน ตัวหนึ่งนำอยู่ข้างหน้าอีกสองสามตัววิ่งเคียงมากับหล่อน หญิงสาวบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าจุดหมายปลายทางของหล่อนอยู่ที่ไหน ท่ามกลางราตรีอันมีแต่ความมืดมิดและหมอกลงจัดเช่นนั้น ความกล้าหาญตามนิสัยและการตัดสินใจอันเฉียบขาด ทำให้หล่อนยอมตามไปกับมันโดยไม่ครั่นคร้ามต่อสิ่งใดทั้งสิ้น อย่างน้อยที่สุดหล่อนก็ถือเสีย

ว่ามีพวกมันเป็นเพื่อน และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นท่ามกลางทหารลิงพวกนี้ มันย่อมไม่ทอดทิ้งหล่อนแน่นอน

หญิงสาววิ่งไปพลาง ก็ตะโกนเรียกชื่อรพินทร์ไปพลาง เสียงของหล่อนดังก้องไปท่ามกลางความเงียบ

ชั่วครู่เดียว ที่ออกวิ่งและร้องเรียกไปพลาง กำลังใจ ของหล่อนก็ดีขึ้นในทันที เมื่อได้ยินเสียงตอบมาจากความมืดเบื้องหน้าไม่ห่างนัก

"คุณหญิงหรือนั่น คุณหญิง!"

"ใช่ รพินทร์ ฉันเอง รอด้วย"

หล่อนร้องกระหืดกระหอบออกไป เร่งฝีเท้าขึ้นอีกชั่วอึดใจเดียวก็เห็นลำแสงไฟฉาย ส่องฝ่าสายหมอกสวนเข้ามาจากเงาตะคุ่มๆ ที่ปรากฏอยู่ในหมู่หินข้างหน้าไม่ห่างออกไปนัก

ดารินวิ่งตรงเข้าไปทันที

ที่นั่น รพินทร์ ไพรวัลย์ แงซาย นีลาและพลลิงอีกกลุ่มใหญ่กำลังยืนคอยอยู่แล้วเป็นกลุ่ม ทันทีที่หญิงสาววิ่งหอบเข้าไปถึง พรานใหญ่ก็ถลันเข้ามารวบต้นแขนทั้งสองไว้ ร้องถามละล่ำละลักอย่างตกใจ

"อะไรกันนี่ คุณหญิง ยังไม่กลับเข้าไปนอนอีกหรือ ตามผมมาทำไม"

"บอกฉันก่อน คุณกับแงซายกำลังจะไปไหน"

ราชสกุลสาวพูดปนหอบ เพราะออกกำลังวิ่งมาจนสุดฝีเท้า ขณะเมื่อได้ยินเสียงขานตอบของเขา ตามองไปยังแงซาย

ผู้ยืนสงบนิ่งอยู่ ตลอดจนเจ้าพวกทหารลิงทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พากันหยุดจ้องมองมาเป็นตาเดียว

“คุณหญิงนั่นแหละ บอกผมก่อนว่าทำไมถึงย้อนกลับมาอีก แล้วทำไมถึงกล้าตามมาคนเดียวอย่างนี้ ไม่ได้กลับเข้าไปในที่พักหรอกรึ?”

พรานใหญ่กล่าวเร็วปรื๋อ กิริยายังเต็มไปด้วยความตกใจที่เห็นน้องสาวของนายจ้างลักษณะเช่นนี้

“ฉัน...ฉัน...” ดารินอึกอัก พูดลิ้นพันกันจนแทบจับศัพท์ไม่ได้ “ฉันกลับเข้าไปในที่พักแล้ว เห็นแงซายหายไปจากที่นอน และคุณก็ยังไม่ตามกลับเข้าไป ฉันสังหรณ์ว่ามันน่าจะเกิดอะไรขึ้น จึงย้อนกลับออกมาเพื่อจะไปบอกกับคุณเรื่องที่แงซายหายไป แต่แล้วก็ไม่เห็นคณอย่ตรงบริเวณที่เก่า พอดีเจ้าทหารพระ-รามเหล่านี้ มันช่วยกันฉุดลากนำฉันมาทางนี้ ฉันก็เลยเสี่ยงวิ่งตามมาจนพบคุณนี่แหละ”

รพินทร์ยิ่งฉงน· ยังจับแขนหล่อนไว้แน่น

“คุณหญิงกลับเข้าไปถึงที่พักแล้ว?”

“ใช่!”

“แล้วก็ย้อนออกมาอีก?”

อีกฝ่ายพยักหน้า

ครั้นแล้วก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะเอ่ยซักไซ้คำใดกันขึ้นอีกนั่นเอง เสียงแงซายก็บอกขัดจังหวะมาเรียบ ๆ ว่า

“อนุญาตให้ผมล่วงหน้าไปกับนีลาก่อนดีกว่าผู้กอง ขืนช้าปล่อยให้มันผ่านทางขึ้นมาได้ เราจะรับมือลำบาก”

แล้วโดยไม่รอฟังคำเขาว่าจะอนุญาตหรือไม่ เจ้ากะ-

เหรี่ยงโฉมงามจอมกะล่อนเงียบก็หันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับนีลาที่ยังหยุดยืนรีๆ รอๆ อยู่ พากันจ้ำอ้าวหายลับไปในเส้นทางเบื้องหน้าโดยเร็ว ปล่อยให้พรานหนุ่มกับนายจ้างสาวยืนประจันหน้าอยู่ตามลำพัง พร้อมกับทหารพระรามบางส่วนซึ่งตามหลังดารินมาคอยเฝ้ารออยู่ด้วย

รพินทร์ซอยเปลือกตาถี่ๆ พอหันขวับมาตามเสียงพูด บอกความนั้น ก็ปรากฏว่าเจ้าตัวดีนำกายหายไปในม่านหมอกเสียแล้ว จึงหันกลับมาทางน้องสาวของนายจ้างอีกครั้ง

“เดี๋ยว!...”

เข้าร้องหนักๆ ในลำคอ จ้องหน้าหล่อนเขม็ง

“คุณหญิง ย้อนกลับออกมาข้างนอกนี่อีกครั้งได้ยังไง คุณชายไม่ได้ทักท้วงอะไรหรอกหรือ?”

ดารินหน้าตื่น ส่ายหน้าอย่างพาซื่อ

“พี่ใหญ่กับทุกคนหลับ ไม่มีใครรู้สึกตัวขึ้นตอนนี้เลยสักคน”

จอมพรานอ้าปากค้าง

“ฮ้า! ไม่มีใครตื่นเลยหรือ แม้แต่คุณชายเชษฐา”

“ก็ไม่มีใครตื่นเลยสักคนนะซิ พวกนั้นหลับเป็นตายกันหมด พี่ใหญ่ก็เหมือนกัน”

“คุณหญิงแน่ใจรึ?”

“ทำไมจะไม่แน่ ถ้าเขาตื่นอยู่ เขาต้องถามฉันแน่นอนว่าฉันจะออกไปไหน นี่ฉันเห็นนอนกรนกันหมดทุกคนระหว่างที่ฉันย้อนกลับมาอีกครั้ง”

รพินทร์ ไพรวัลย์หันขวับไปทางด้านที่แงซายเดินหายลับไปแล้ว พร้อมกับเม้มริมฝีปากแน่น โคลงหัวดิก

“ห่าจวกแงซาย...มึงนะมึง ต้มกูจนได้...ชะ! รีบเผ่นหลบหน้าไปแล้ว”

เขาสบถพำอยู่ในลำคอชนิดที่ดารินไม่อาจจับกระแสความได้ถนัด

“คุณว่าอะไรนะ?”

พรานใหญ่ฝืนหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“เปล่า...ไม่ได้ว่าอะไรหรอกครับ ถึงจะไม่มีพวกเราคนใดตื่นขึ้นเลย คุณหญิงก็ไม่ควรจะตามผมออกมา อุตส่าห์วิ่งตามมาไกลจนถึงนี่เสี่ยงเหลือเกิน นี่ดีว่าตามมาถูกทาง ไหนสัญญากับผมไว้ว่าจะกลับเข้าไปนอน”

“ก็ฉันบอกแล้วว่า ทีแรกฉันก็ตั้งใจจะกลับเข้าไปนอนแล้ว แต่เห็นแงซายหายไป สงสัยก็เลยจะออกมาบอกคุณ ฉันไม่กลัวหลงหรือเกิดอันตรายอะไรขึ้นหรอก เพราะอย่างน้อยก็มีเจ้าทหารพระรามเหล่านี้มาเป็นเพื่อนด้วย แต่คุณยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า คุณกับแงซายกำลังจะไปไหนกันรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติเหลือเกิน”

จอมพรานจ๊ปากจิ๊กจั๊ก โคลงหัวเดียะอยู่เช่นนั้น ในที่สุดก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้อย่างถอนฉิว ดารินหน้าตื่นงงอยู่เช่นเดิม ถามต่อมาว่า

“แล้วนั่นแงซายพรวดพราดหายไปเสียแล้ว คุณใช้ให้เขาไปทำอะไรหรือ?”

“ก็ทำไมมันถึงจะไม่พรวดพราด เผ่นหนีไปก่อนละครับ

ในเมื่อคุณหญิงมาทำให้ผมจับตอแหลของมันได้ มันต้มผมเสีย
เกือบสุก ไอ้เปรตนี่มันกลเม็ดเด็ดพรายสารพัด ประเดี๋ยวต้อง
กระทืบให้ได้พับผ่าซิ”

“เอ๊ะ! อะไรกัน ฉันไม่เข้าใจ”

ดารินร้องอย่างงุนงง

“โปรดทราบไว้เสียด้วย พอคุณหญิงคล้อยหลังจากผม
เมื่อตะกี้นี้ เพียงแค่ลับตาเท่านั้น ไอ้เวรนั้นก็โผล่พรวดออกมา
ทางข้างหลังผม”

“ไอ้เวรไหน?”

“โธ่ ก็ไอ้เวรคนใช้พิเศษของคุณหญิงนะซิ!”

“เหรอ! แล้วยังไง?”

“ผมเป็นห่วงคุณหญิง กลัวจะเดินหลงทางกลับที่พักไม่
ถูก กำลังจะออกตามไปส่งมันก็มาขัดจังหวะเสียก่อน พูดเป็น
เชิงไม่ให้ผมตามคุณหญิงไปให้เสียเวลา แล้วก็พูดเชิงให้ผมรู้
เสียว่า มันมาแอบยืนดูรู้เห็นการพบปะระหว่างผมกับคุณหญิง
หมดแล้ว ผมกำลังจะเตะมันเพราะความเสือกกะโหลกไม่เข้า
ท่า มันก็เลยรีบบอกเสียก่อนว่าคุณชายตื่น เห็นคุณหญิงหายไป
ก็เลยใช้ให้มันออกมาตาม ผมเชื่อสนิทว่าเป็นความจริง ก็เลย
ลืมเรื่องที่คิดจะเตะมันเสียในความทะลึ่งข้อนั้น แต่ก็ปรากฏ
จากปากคำของคุณหญิงเดี๋ยวนี้เองว่า คุณชายหรือพวกเราคน
ใดไม่ได้ตื่นขึ้นมาเลย ไอ้แงซายมันเอาชื่อคุณชายมาโกหก ขู่ผม
ให้เสียวสันหลังเล่นซึ่งๆ หน้างั้นแหละ นี่ถ้าบังเอิญคุณหญิงไม่
ตามมาและบอกความจริงให้ทราบ ผมก็คงถูกมันแหกตาสนิท
ไปเลย”

“ตายจริง!...

ดารินอุทานลืมตากว้าง แล้วหัวเราะออกมา

“ร้ายเหลือเกิน แงซายนี่ ทำไมเขาถึงต้องบอกคุณอย่างนั้นด้วย”

“มันใช้คำพูดประโยคนั้น สกัดผมเสีย ในกรณีที่ถ้าผมจะด่า หรือเตะมันในเรื่องที่มันเสือกมาแอบสังเกตการณ์อยู่ คุณ-หญิงรู้ไว้เสียด้วยเถิดว่า พอผมตามหลังคุณหญิงมามันก็ลุกขึ้นสะกดรอยซ้อนมาทันทีและแอบไปซุ่มอยู่หลังก้อนหินที่เรายืนพูดกันอยู่ แอบดู แอบฟังตามสันดานสอดรู้สอดเห็นของมัน เป็นแบบนี้มาหลายครั้งหลายหนแล้ว แต่ผมไม่อยากจะบอกให้คุณหญิงทราบเอง”

“อนิจจังสุขังเอ๊ย...

ราชสกุลสาวแทนที่จะเดือดเนื้อร้อนใจอย่างเขา กลับเห็นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะคิกจนตัวงอ

“อ้อ! มิน่าละ พอเห็นฉันวิ่งตามคุณมา ก็เลยหลบหน้าเปิดแน่บไปเลย”

“คุณหญิงกลับเห็นเป็นเรื่องน่าเอ็นดูไปงั้นรึ สำหรับพฤติการณ์ชวนเตะของไอ้คนใช้พิเศษของคุณหญิงคนนี้”

รพินทร์กระชากเสียงออกมาอย่างหงุดหงิด

“ใช่! ฉันไม่ได้โกรธเคืองหรือเห็นว่าเป็นความผิดอะไรของเขาเลย ฉันเอ็นดูเขาเสียอีก แงซายทำถูกแล้ว เขามีหน้าที่องครักษ์ประจำตัวของฉัน ไม่ว่าอะไรที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของฉัน เขาควรจะต้องสอดส่องอยู่ทุกขณะ ดีแล้วละที่เขาสะกดตามหลังคุณออกมา ในขณะที่คุณตรงเข้ามาหาฉัน ว่าได้หรือ

ถ้าคุณคิดจะบีบคอฉันขึ้นมา แงซายก็ยังช่วยฉันได้ทัน หรือถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเราทั้งสองอย่างน้อยก็มีแงซายคอยระวังคุมเชิงอยู่อีกคนหนึ่ง พรานอื่นๆ ของคุณหาที่ไหนอย่างนี้ได้สักคน พอหลังแตะพื้นก็กรนครอกกันไปหมด จะอาศัยใครเป็นหูเป็นตาบ้างไม่ได้เลย มีแงซายอยู่คนเดียวเท่านั้น ที่ไว้วางใจได้ในเรื่องเช่นนี้”

“ไว้ใจมันไปให้ดีเถอะ”

“แล้วนี่คุณจะไม่ยอมบอกฉันหรือว่า ก่อนที่ฉันจะวิ่งตามมาคุณกับแงซายกำลังจะไปไหนกัน?”

“ไทรเซราทอปส์กำลังจะหาทางขึ้นมาทางด้านตะวันออกของเมืองลิงนี่ นีลามาบอกข่าวเช่นนี้กับแงซายเป็นเหตุการณ์บังเอิญ ตอนที่เจ้าแงซายสะกิดหลังผมมานั่นแหละ ผมคิดว่ามันเป็นโอกาสดีแล้วที่จะจัดการให้เสร็จสิ้นไปภายในคืนนี้ตามความต้องการของคุณหญิง”

“ไอ้ตัวสามเขาศัตรูของวายานั่นนะรึ?”

“ครับ”

“ก็แล้วมาหยุดยืนชักช้ากันอยู่ทำไม รีบตามแงซายไปเดี๋ยวนี้เถอะ ก่อนที่ฉันจะวิ่งตามหลังคุณมา คุณกับแงซายก็กำลังไปด้วยกันไม่ใช่หรือ”

ดารินพูดอย่างตื่นเต้นรีบร้อน

รพินทร์มองดูหน้าน้องสาวนายจ้างอย่างอึดอัดยุ่งยาก ใจผสมกับอารมณ์เสีย ที่ถูกเจ้าตัวดีออกลูกไม้ตุ๋นไว้เกือบสุก

“ครั้งแรก ผมตั้งใจไว้ว่าจะไปช่วยเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้วิธีที่ถูกต้องที่สุดก็คือ ปล่อยให้มันไปตายคนเดียวดีกว่า”

“อะไรกันรพินทร์ ทำไมคุณพูดแบบนี้?”

“จริงๆ! เจ้าคนใช้ตัวดีของคุณหญิงต้มผมหลายซับหลายซ้อนเหลือเกิน ผมออกคำสั่งกับมันไว้ก่อนแล้ว เรื่องไทรเซรา-ทอปส์ตัวนี้ ผมจะให้มันดำเนินการไปคนเดียวโดยผมเองจะไม่ยุ่งด้วย แงซายพยายามออกลูกไม้เลี้ยวลดมาหลายอย่างแล้วที่จะดึงผมไปทำงานร่วมกับมันให้ได้ พูดมาตรงๆ ก็คือมันไม่ชอบเสียเปรียบ ลำบากหรือเสี่ยงคนเดียว แต่ผมก็ไม่ยอมบังคับให้มันไปทำคนเดียว จนกระทั่งมันเองก็จำนนเพราะผมถือไม้ตายเหนือกว่า แต่วาระสุดท้ายจริงๆ ผมก็กลับเสียรู้มันเข้าจนได้”

“เสียรู้ยังไง ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูดนี่เลย”

“ก็ทำไมจะไม่เสียรู้ มันแอบตามหลังผมกับคุณหญิงออกมา แล้วก็โกหกว่าคุณชายตื่นขึ้น เห็นน้องสาวหายลึกลับออกไปกับพรานนำทาง เลยใช้ให้มันออกมาตามดู มันแหย่ผมไว้แบบนี้ ผมก็สะดุ้งใจไม่ดีอยู่แล้ว แล้วมันก็บอกว่ามันจะไปจัดการกับตัวสามเขาเพราะนีลามาตามบอกข่าวให้รู้ ผมก็เลยต้องตกกระไดพลอยโจนจำต้องไปกับมันอย่างดี เพราะถึงอย่างไรผมก็ไม่อยากจะย้อนกลับเข้าไปเผชิญหน้ากับคุณชายในตอนนี้ก่อน ทั้งหลายแหล่ถึงได้บอกไว้ว่ามันออกอุบายบังคับให้ผมต้องไปกับมันทางอ้อม หาทางแก้ลำที่ผมเคยสั่งไว้ให้มันไปทำงานคนเดียว”

ดารินยิ้มพราย มองดูเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย

“ความจริง คุณควรจะรักแงซายให้มากๆ นะ”

“รักมันทำไมกัน!”

รพินทร์โพล่งออกมาเกือบจะเป็นเสียงตะคอก

“คุณเป็นคนฉลาด คนเก่ง คุณก็ควรจะรักคนที่เขาฉลาดและเก่งเหมือนคุณด้วย เพราะคนประเภทนี้ ถ้าคุณพลั้งพลาดอะไรลงไป มีเขาอยู่ด้วยก็ยังช่วยเหลือแก้ไขกันได้ และแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว แงซายพยายามจะกะล่อนเหนือเมฆกับคุณอย่างไร คุณก็จับลูกไม้เขาได้ทุกที อย่าถือเป็นเรื่องจริงจังขุ่นข้องใจอยู่เลย คุณยิ่งโมโหเกรี้ยวกราดกับแงซายเท่าไหร่ แงซายก็ยิ่งสนุกแอบยิ้มเยาะคุณได้มากเท่านั้น มาว่ากันถึงเดี๋ยวนี้เถอะ คุณจะเอายังไง”

“ผมจะกลับละ”

“โดยปล่อยให้แงซาย เผชิญหน้ากับตัวสามเขานั่นตามลำพังงั้นรึ?”

“ควรเป็นเช่นนั้น สาสมกับที่มันพยายามจะลูกไม้พลิก-แพลงเอากับผม”

“ก็ได้เหมือนกัน แต่ขอให้รู้ไว้ล่วงหน้าด้วย ถ้า ‘คนของฉัน’ เป็นอะไรลงไป ฉันขอโทษคุณอย่างเต็มที่นะ”

จอมพรานชะงัก

“ทำไมจะต้องโทษผม ทำไมถึงไม่ให้ความยุติธรรมแก่รพินทร์บ้าง”

“โทษซิ!”

หล่อนเอียงคอซ่อนยิ้ม ภายใต้สีหน้าเคร่งจริงจัง

“เพราะว่าคุณรู้เรื่องดีอยู่แล้ว คุณกำลังจะไปช่วยเขาแต่

แล้วก็กลับใจ ปล่อยให้เขาเผชิญหน้ากับอันตรายตามลำพังทั้งๆ ที่ถ้าจะช่วยคุณก็ช่วยได้”

“ผมเชื่อมือแงซาย ว่ากะอีเพียงแต่ไทรเซราทอปส์นั้น มันต้องปราบได้ตามลำพัง”

“นั่นแหละ คุณจะเชืออย่างไรหรือไม่ไม่สำคัญหรอก หรือคุณจะกลับเสียเดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่ว่าอะไร แต่อย่างที่ฉันบอกไว้แล้ว ถ้าแงซายเป็นอะไรลงไป ฉันจะไม่มีวันให้อภัยคุณเป็นอันขาด เราไม่ต้องมามองหน้ากันตลอดไปอีกในชาตินี้”

“ในที่สุด คุณหญิงก็บังคับผมให้ไปช่วยมัน”

“ฉันไม่ได้บังคับ แต่มีเงื่อนไขให้คุณชั่งใจเอาเองอย่างนี้ เมื่อคุณแน่ใจว่าแงซายมีฝีมือดีพอที่จะจัดการกับไอ้นั่นตามลำพัง คุณจะกลับไปนอน ปล่อยแงซายเดี่ยวตามลำพังฉันไม่ว่าอะไรนี่”

“แล้วคุณหญิง”

“ฉันจะไปกับแงซาย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขยี้จมูกอย่างหงุดหงิดใจเหลือที่จะกล่าว หมุนตัวกระสับกระส่ายอยู่ไปมา แล้วพูดมาห้วนๆ

“เอาละ ผมจะตามมันไป แต่คุณหญิงต้องกลับที่พัก!”

ดารินสั่นศีรษะจับแขนเขาไว้ ฉุดให้เดินต่อไปข้างหน้าพร้อมกับพูดว่า

“เราอย่าเสียเวลาโต้เถียงหรือเอาแง่เอางอนอะไรกันอยู่เลย ไปช่วยแงซายกันเถอะ ฉันรู้หรอกว่าถ้าฉันเสนอเงื่อนไขกับคุณแบบนี้ จะอย่างไรเสียคุณก็ทอดทิ้งแงซายไม่ได้ เพราะอะไรรู้ไหม?”

“เพราะผมกลัวว่าคุณหญิงจะตามแงซายไปด้วยอย่างที่ขู่ไว้นะซิ”

“นั่นมันไม่สำคัญหรอก ถ้าคุณเชื่อว่าแงซายจะทำงานได้สำเร็จด้วยตนเองได้ แต่นี่มันก็พิสูจน์ออกมาแล้วว่า ถึงตัวคุณเองคุณก็ยังไม่วางใจนักว่าแงซายจะทำได้สำเร็จ แล้วจะปล่อยให้เขาไปเดี่ยวได้อย่างไร แงซายนั้นถึงจะแพรวพราวสักแค่ไหนก็แน่ใจเสียเถิดว่า เขาไม่มีวันเหนือไปกว่าพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ได้ในทุกสถานการณ์ คิดเสียว่าเขายั่วคุณเล่น แล้วคุณจะไม่โกรธเขาเท่ากับคิดว่า เขาพยายามจะลบเหลี่ยมลูบคมอะไรคุณ”

“แต่มันโกหกผม โกหกเพื่อหลอกต้อนเอาผมไปกับมันให้ได้”

“ทำไมถึงไม่คิดบ้างว่า ที่เขา ‘หลอกต้อน’ เอาคุณไปกับเขาด้วยในงานเสี่ยงอันตรายครั้งนี้เพราะอะไร?”

“มันไม่ต้องการให้ผมได้อยู่สบาย เมื่อผมใช้มันให้ไปลำบาก มันก็จะลากเอาผมไปด้วย ตามสันดานที่ไม่ยอมเสียเชิงอย่างมัน”

“ก็แทนที่จะคิดเช่นนั้น ทำไมไม่คิดในแง่มุมกลับตรงข้ามบ้าง คิดในแง่ดี”

“คิดยังไง?”

ทั้งสองโต้เถียงกันไปพลาง ในระหว่างที่เดินตามรอยแงซายไปอย่างรีบรุด อีกฝ่ายกำลังร้อนเป็นไฟ ทั้งๆ ที่อากาศหนาวเยือกจนคางแทบสั่น

"คิดว่าที่เขาพยายามจะรั้งตัวคุณไปด้วยให้ได้นั้นก็เพราะหวังไว้ว่า ถ้าเขาพลาดพลั้งอย่างใดคุณจะได้เป็นหลักประกันความปลอดภัยช่วยเหลือเขาได้ ถ้าคิดอย่างนี้ คุณน่าจะสงสารแงซายนะ แทนที่จะโกรธ"

รพินทร์อึ้งไปครู่ใหญ่ หน้านิ่วคิ้วขมวดระหว่างที่ก้าวเดินไปอย่างรีบเคียงคู่ดาริน โดยมีทหารพระรามชุดนั้นเข้าขบวนแวดล้อมไปด้วยทำหน้าที่แกะรอยนำทางให้กลายๆ

"ก็แล้วทำไมมันไม่บอกผมเสียตรงว่า มันกลัวจะทำงานคนเดียวไม่สำเร็จ"

"เป็นคุณคุณจะบอกไหม บอกให้เสียเหลี่ยมทำไม ในเมื่ออีกฝ่ายใช้อำนาจขู่เข็ญบังคับให้ทำงานชิ้นนี้คนเดียว ซึ่งขึ้นอยู่ในหลักที่ว่า ไว้วางใจเชื่อฝีมือ"

จอมพรานถอนใจเฮือกใหญ่

"ในที่สุด คนที่ฉลาดเหนือกว่ารพินทร์กับแงซาย ก็คือคุณหญิงดารินนี่เอง"

"ไม่หรอก ถึงอย่างไรเสียฉันก็ไม่มีวันตามคุณกับแงซายได้ทันในทุกกรณี เพียงแต่เมื่อรู้เรื่องราวเข้า ก็พอจะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางอธิบายปรับความเข้าใจให้แก่ทั้งสองฝ่ายได้บ้างเท่านั้น ก็น่าจะประสานความเข้าใจกันได้ง่ายๆ คุณมัวแต่จะคอยจับผิดแงซายอยู่ทุกฝีก้าว ส่วนแงซายฉันก็เชื่อว่าไม่มีอะไรมากไปกว่านิสัยของเขา เป็นคนขี้เล่นเงียบๆ มักจะชอบยั่วแหย่คุณเล่นอยู่เสมอ เท่าที่สังเกตเห็นมา อะไรที่จะจี้จุดให้คุณเต้นได้ เขาก็แอบทำอยู่เสมอเพราะรู้เส้นเสียแล้ว แต่ฉันกล้ารับรองว่าแงซายไม่เคยมีอคติหรือประสงค์ร้ายอะไรกับคุณเลย เขารัก

เคารพและยำเกรงคุณมากในด้านฝีไม้ลายมือ หรือความจัดเจนทุกชนิด ฉันก็เชื่อว่าเขารู้ตัวดีว่าเขาเป็นรองคุณและหวังพึ่งคุณอยู่เสมอ”

“คุณหญิงทราบได้อย่างไร”

“ฉันรู้สิ แงซายพูดกับฉันและพวกเราทุกคนอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าปราศจากพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์เสียแล้ว ถึงแม้จะมีเขาเหลืออยู่ก็ตาม เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะนำทางพวกเราทุกคนไปได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่”

“นั่นเป็นการพูดด้วยความฉลาดของหมาจิ้งจอก”

“คุณจะไม่น่ารัก ก็อีตอนที่มองเห็นอะไรในแง่ร้ายอยู่เสมอนี่แหละ แต่ฉันก็รู้ว่าคุณทำพูดว่าแงซายไปงั้นเอง ใจจริงคุณก็รักชอบแงซายอยู่เหมือนกัน แงซายตกอยู่ในห้วงอันตรายหรือเป็นอะไรลงไป คุณก็ทนนิ่งดูดายไม่ได้”

“อย่ามาเล่นจิตวิทยากับผมนะ คุณหญิงดาริน ผมบอกแล้วยังไงล่ะ ว่าคนที่ลูกไม้เก่งที่สุดไม่ใช่รพินทร์หรือแงซายหากแต่คุณหญิงนั่นแหละ”

“นี่ยังหัวเสียไม่หายอีกหรือ พ่อคนขี้เก๊ก...เก๊กเสียจนหน้าแก๊แก่ รู้ตัวมั่งไหม?”

“รู้สึกว่าคณหญิงอารมณ์ระรื่นเหลือเกิน ไม่รู้หรอกหรือว่า นี่เรากำลังจะบ่ายหน้าไปไหน”

“เซย์ ฮัลโลกับไอ้ตัวสามเขานั่นยังไงล่ะ ทำไมฉันจะไม่รู้”

“เห็นรึเปล่า สถานการณ์รอบตัวเราขณะนี้ว่ามันอันตรายสักแค่ไหน”

“จะต้องหวั่นอะไร ในเมื่อฉันอยู่ใกล้รพินทร์ ไพรวัลย์

เพียงแค่นี้ หนักยิ่งไปกว่านี้หลายร้อยเท่าก็เคยผ่านกันมาแล้ว ไม่ใช่หรือ”

“คุณชายและคนอื่น ๆ จะตำหนิผม หาว่าผมชวนคุณหญิงออกมาเสี่ยงโดยไม่จำเป็น”

“ฉันมีปากที่จะบอกกับพวกเขาได้ ว่าฉันตามคุณออกมาเอง โดยที่คุณก็ขัดขืนไม่ได้ คุณเป็นห่วงฉันที่พลอยมาเสี่ยงอันตรายอยู่กับคุณด้วยโดยใช่เหตุ นั่นฉันเข้าใจ แต่คุณไม่เข้าใจบ้างหรือว่าในทุกครั้งที่คุณเผชิญหน้ากับอันตราย ฉันอยากจะอยู่ใกล้ชิดคุณด้วยเพราะความเป็นห่วงเช่นกัน”

โดนเข้าไม้นี้ พรานใหญ่รพินทร์ก็จำนนโดยราบคาบ ไม่มีทางที่จะพูดให้หล่อนผละกลับไปได้ ทั้ง ๆ ที่เต็มไปด้วยความห่วงพะวงสารพัดชนิด การดื้อดึงติดตามมาด้วยของราชสกุลสาวทำให้ความคล่องตัวของเขาหมดสิ้นไปเสียแล้ว เพราะจะต้องมัวคอยกังวลอยู่กับหล่อน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์มันเป็นเวลากลางคืนอันมืดมิดและปกคลุมไปด้วยหมอกหนาทึบเช่นนี้ **การประจันหน้ากับมหันตภัยลักษณะเช่นนี้ของเขา โดยมีน้องสาวคนสวยของนายจ้างร่วมอยู่ด้วย ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นครั้งแรก หล่อนเคยผจญร่วมกับเขามานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว**

และในวินาทีสำคัญสุดยอดอันหมายถึงความเป็นความตายนั้น ดารินก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเก่งกล้าสามารถเพียงไร และมักจะโชคเข้าข้าง คล้าย ๆ จะมีปาฏิหาริย์เข้าช่วยอยู่เสมอ ซึ่งบ่อยครั้งเสียด้วยซ้ำที่หล่อนกลับเป็นฝ่ายแก้ไขช่วยเหลือเขาไว้ได้ทันการณ์

“มีลูกปืนสำรองมาด้วยหรือเปล่า?”

“มี! สามชุด”

“มีแรงวิ่งแน่นะ”

“ถ้าจำเป็น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่กล่าวอะไรอีก ตบลูกเลื่อนขึ้นแง้มดูลูกที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงเพื่อความแน่ใจอีกครั้งแล้วตบเข้าที่ ใช้ลำไฟฉายในแวดวงจำกัดเพียงแต่ส่องสังเกตทางไปเป็นระยะ นอกนั้นส่วนมากใช้เดินไปด้วยสัญชาตญาณ และประสาทสัมผัสจัดเจนพอ ๆ กับสัตว์ป่า

อย่างน้อยที่สุด เขาก็พอสังเกตเห็นได้จากการนำของเจ้าทหารพระรามเหล่านั้น ซึ่งพวกมันล้วนชำนาญดีอยู่แล้วในการบุกป่าฝ่าไพรไปในยามวิกาล และสามารถจะมีฌานประสาทอันเฉียบไวล่วงรู้ได้ในทันทีว่า ศัตรูอยู่ในรัศมีใกล้หรือไกลเพียงใด แม้หมอกและความมืดจะเป็นฉากบังอยู่ในขณะนี้ ดารินติดหลังเขามาในระยะที่เอื้อมมือถึงกันได้ ไรเฟิลและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือ หล่อนไม่ฉายไฟขึ้นเลยอาศัยเขาเป็นเครื่องนำทางในความมืดนั้น

หนทางเดินแม้จะสังเกตภูมิประเทศไม่ถนัดนักก็ตาม แต่รู้สึกได้ว่ามันเป็นเส้นทางที่เดินลาดส่ที่ต่ำเป็นลำดับ ท่ามกลางป่าหินที่สลับไปกับต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นเรียงรายอยู่เป็นระยะทางด้านซ้ายมือ ในความรู้สึกของรพินทร์ดูเหมือนจะเป็นที่ลาดชันลงไปสู่เบื้องล่างลึกสักเท่าใดยังประมาณไม่ได้ เส้นทางนั้นจึงเปรียบเสมือนเดินเลียบไปตามไหล่เขา ตามพื้นซึ่งอุดมไปด้วยกรวดหินและดินลูกรังเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง

มีรอยของแงซายและพลลิงชุดที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น นำไปเบื้องหน้า แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของพวกนั้นเลย คล้ายจะทิ้งระยะห่างล้ำออกไปไกล

พอล่วงเข้าบริเวณอันหนาแน่นไปด้วยหมู่ก้อนหิน สูงๆ ต่ำๆ ซึ่งเรียงรายหนาตาผิดกับบริเวณอื่นๆ ที่ผ่านกันมา แล้วบัดนั้นเองเจ้าทโมนที่นำอยู่เบื้องหน้าของรพินทร์ก็หยุดชะงักทรงกายขึ้นสองขา

พริบตาเดียวที่เขาสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ และฉายไฟกราดไปกระทบกับด้านหลังของมัน เสียงหนึ่งก็ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ท่ามกลางความเงียบสงัด จนต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว

มันเป็นเสียงแผดคำรามสนั่นหวั่นไหว พร้อมกับแผ่นดินที่ยืนอยู่ลั่นคึก เสียงร้องอย่างตกใจของทหารพระรามทั้งหลาย ซึ่งแซ่ประสานกันจนแยกสรรพสำเนียงไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร และติดตามมาด้วยกัมปนาทของไรเฟิล .375 ซึ่งแน่ละ! ไม่มีใครนอกจากแงซายนั่นเอง แผดสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นสองตูมติดๆ กัน

จะเป็นด้วยอปาทานหรือหฝาดไปก็ไม่ทราบได้ ทั้งรพินทร์และดาริน ซึ่งยืนตะลึงเคียงกันอยู่ชั่วขณะจิต คลับคล้ายคลับ-คลาว่าจะได้ยินเสียงร้องลั่นขึ้นครั้งหนึ่ง ภายหลังจากเสียงระเบิดของกระสุนไรเฟิลนัดที่สอง น่าจะเป็นเสียงของแงซาย เพราะผิดสำเนียงไปจากเจ้าทหารพระรามเหล่านั้นดังแว่วมา เกือบจะเป็นเสียงเดียวกับการเคลื่อนไหวกระทบกันของก้อนหิน

สองก้อน ประดุจภูเขาทั้งลูกถล่มปะทะกันแล้วก็เงียบหายไปทั้งเสียงคนร้องและเสียงไรเฟิล เหลือไว้แต่เสียงคำรามอย่างดุร้ายและเสียงฝีเท้าหนักๆปานช้างสารสักสามเชือกวิ่งพสุธาสะเทือนสวนหน้าตรงเข้ามา

“แงซาย!!”

ดารินร้องลั่นอย่างลืมตัว

พริบตานั้นเอง ร่างของหล่อนก็ถูกเหวี่ยงกระเด็น พ้นจากเส้นทางด่านเข้าไปกลิ้งอยู่หลังก้อนหิน พร้อมกับพรานใหญ่ผู้พุ่งกายตามติดเข้ามา

มันเป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าทโมน ซึ่งบังอยู่เบื้องหน้าทั้งสองปะทะเข้ากับภูเขาเคลื่อนที่ลูกหนึ่ง ซึ่งพุ่งฝ่าหมอกและความมืดเข้ามาอย่างรวดเร็วประดุจเงาปีศาจ ปรากฏเสียงพลั่กสนั่นหวั่นไหวเกินกว่าที่เจ้าลิงเคราะห์ร้ายจะหลบทัน ร่างขนาด 6 ฟุตของมันลอยละลิ่วขึ้นไปบนอากาศ เพราะถูกเสยงัดแล้วหล่นโครมลงมากระทบกับก้อนหินที่รพินทร์กับดารินหมอบหลบอยู่ กระเซ็นเลือดสาดกระจายไปทั่วพรมลงมาบนร่างของคนทั้งสองแดงฉาน

แล้วสิ่งอันแลเห็นสัณฐานในความมืดว่า เป็นภูเขาเคลื่อนที่ลูกนั้นก็วิ่งแผ่นดินไหวพ่งเข้าหาเหล่าวานรกลุ่มที่อยู่เบื้องหลังถัดไป ตามเส้นทางนั้นอย่างกระหายเลือด ทหารพระรามเมืองขีดขินจำนวนสี่ห้าตัวเหล่านั้นร้องสุดเสียง แตกกระจายกันออกสองฝั่งทางอย่างจ้าละหวั่น บางตัวเผ่นเข้าหลบหลังก้อนหิน บางตัวเผ่นขึ้นเกาะต้นไม้ริมทางและไต่ลนลานหนีขึ้นไปตาลี-ตาเหลือก

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในเสี้ยวของวินาทีเหล่านี้ มันสับสนชุลมุนไปหมดราวกับฝันร้ายในคืนที่ธาตุผิดปกติ

แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ตัวแข็งไปหมด เลือดในกายทุกหยดแทบจะจับเป็นก้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสียงร้องของแงซายที่กึกก้องขึ้นและเงียบสนิทหายไปเมื่ออึดใจที่แล้ว **เขาแทบจะไม่ยอมเชื่อหูเลยว่า นั่นมันเป็นเสียงของแงซาย มันทำให้ขวัญและกำลังใจของจอมพรานสลายไปสิ้น แทบจะหมดเรี่ยวแรงเคลื่อนไหวได้**

ส่วนดารินนั้น บัดนี้ หัวใจดูเหมือนจะหยุดเต้นไปชั่วขณะ...

อย่างน้อยที่สุด ในช่วงที่มันพุ่งดะลุยเข้าใส่กลางวง ไอ้มัจจุราชสามเขา ซึ่งเห็นกับตาบัดนี้ว่า ตัวของมันใหญ่โตมโหฬารกว่าช้างไดโนเทเรี่ยมมากมายนัก ก็ได้ชีวิตพลิกขอบวายาไปอีกตัวหนึ่ง ในการก้มหัวลงขวิดแว้บ

เขาหรือมออันแหลมคมอันดับแรกบนดั้งจมูก ซึ่งยาวโค้งราวกับงาช้าง เสียบทะลุเข้ากลางลำตัวของเจ้าทโมนเศราะห์ร้ายตัวที่สอง อาการไม่ผิดอะไรกับฉมวกแทงปลา

เจ้าลิงหาญผู้น่าสงสาร และติดหลังดารินมาต้อย ๆ ตัวนั้นไม่ได้ร้องหรือดิ้นรนเลยแม้แต่น้อย วิญญาณหลุดลอยออกจากร่างทันที...แล้วร่างปราศจากชีวิตของมันก็ถูกสะบัดลอยคว้างขึ้นไปกลางอากาศสูงเกือบถึงยอดไม้ในบริเวณนั้น ประดุจทารกน้อยที่ถูกจับโยนหล่นลงมาแหลกเหลวยับอยู่ในพุ่มไม้

ไทรเซราทอปส์ผู้กระหายเลือด และเป็นศัตรูคู่อาฆาตของชาวนครลิงทั้งหลายมาเป็นเวลาช้านาน ไม่ยอมเสียเวลาของมันอีกเลยแม้แต่น้อย

และไม่สนใจด้วยว่า ในกลุ่มลิงข้าศึกศัตรูจำนวนน้อยที่ประจันหน้า และมันกำลังตะลุยเข้าบดขยี้อยู่นี้ จะมีสัตว์อีกประเภทหนึ่งเข้ามารวมอยู่ด้วย

สัตว์มนุษย์!

มันห้อตะบึงพร้อมกับเสียงแผดคำรามราวกับฟ้าร้อง พุ่งเขาขวิดชนต้นไม้ต้นหนึ่งที่แลเห็นศัตรูของมันอีกตัวหนึ่งเผ่นหนีขึ้นห้อยโหนตัวอยู่บนนั้น กะให้พินาศพังทลายลงมาทั้งต้นไม้และทั้งเจ้าลิงที่หลบภัยอยู่ ด้วยพลังของสัตว์ประเภทไดโนเสาร์

เสียงครืนกึกก้องสะท้านไปทั้งหบหิน จะเปรียบเทียบกับรถแทรกเตอร์ยักษ์ที่แล่นเข้าชนต้นไม้ ก็ยังต่ำกว่าสภาพความเป็นจริงที่สายตาอันเบิกโพลงของรพินทร์แลเห็นอยู่ขณะนี้ ต้นไม้ขนาดคนเดียวโอบไม่รอบต้นหักสะบั้น ถอนรากถอนโคนแล้วฟาดลงมาถล่มทลายไปทั้งป่า ไอ้ลิงเจ้ากรรมที่เผ่นขึ้นไป ห้อย-โหนอยู่บนกิ่งแรกต่ำที่สุดทิ้งตัวลอยละล่ว พร้อมกับร้องออกมาสุดเสียงด้วยความตกใจร่วงหล่นหายไปในหุบลึกเบื้องล่าง อนาคตของมันจะเป็นอย่างไรทายไม่ถก

ปลายกิ่งของต้นไม้สูงชะลูดต้นนั้น แหวกอากาศฟาดอู้ลงมาตรงตำแหน่งหมู่หินริมทาง ที่พรานใหญ่กับดารินทรุดหมอบอยู่ รพินทร์ตกใจแทบชีวิตหลุดออกจากร่าง เขามาได้สติเอาตอนที่กิ่งไม้ฟาดลงมานั่นเอง กดศีรษะของดารินซึ่งกำลังจะลุกเผยอตัวขึ้น ให้แนบต่ำลงไปเบื้องล่างเพื่อหลบ

แต่แล้วตัวเองก็ถูกยอดช่อหนึ่งของกิ่งด้านนั้น พร้อมทั้งอำนาจความสะเทือนที่ฟาดลงมาอย่างรุนแรง ปัดกระเด็นกลิ้งไปอีกทางหนึ่งอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ ไรเฟิลและไฟฉายกระเด็นหลุดมือตกอยู่ที่ใดที่หนึ่งภายใต้กิ่งไม้อันกองสุมพะเนินหนาทึบและบัดนี้ปกคลุมร่างของเขาไว้นุงนัง ได้แว่วๆ เหมือนอุปาทานว่าจะได้ยินเสียงร้องแหลมกรีดของดารินตะโกนเรียกชื่อเขาติดๆ กันหลายครั้ง พร้อมกับเสียงดิ้นรนแหวกใบไม้อยู่ภายในอาณาบริเวณเดียวกัน กับที่ปกคลุมร่างอันนอนหงายเหยียดยาวมืนตื้อไปหมดของเขา

จอมพรานรวบรวมกำลังพยายามลุกขึ้นโดยเร็ว มันมืดมิดไปหมดเหมือนตกอยู่ในถ้ำ ภายใต้กองพะเนินปกคลุมของใบไม้อันหนาแน่นเหล่านั้น จิตใจก็เร่าร้อนไปหมดด้วยความเป็นห่วงน้องสาวของนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหนในสถานการณ์ใด ตัวเขาเองก็ตะโกนเรียกชื่อหล่อนเสียงหลงออกไปเช่นนั้น และใช้มือแหวกใบไม้ที่ปกคลุมอยู่ทุกด้านเพื่อหาทางออก

ในบัดเดียวกัน ก็ได้ยินเสียงหายใจหนักๆ ของไอ้มัจจุราชสามเขา ดูเหมือนมันจะหยุดพักการเคลื่อนไหวลงขณะหนึ่งเพื่อดมกลิ่นเขม้นมองหาศัตรูที่จะบดขยี้ต่อไป แล้วไม่ถึงเสี้ยวของอึดใจ ก็ได้ยินเสียงมันสะบัดหัว งัดชนก้อนหินก้อนเขื่องพลิกไหวกลิ้งไปอย่างรุนแรงด้วยอาการหงุดหงิดงุ่นง่าน

สำเนียงรอบตัวต่างๆ บัดนี้ก็พลอยสงบนิ่งหยุดชะงักไปด้วยราวกับว่าโลกทั้งโลกจะถูกหยุดตรึงให้นิ่งอยู่กับที่ ไม่มีระแคะระคายใดๆ จากดารินซึ่งเขาไม่ทราบว่า บัดนี้หล่อนอยู่

ตำแหน่งไหน แต่ก็รู้ว่านั่นเป็นความฉลาดอย่างเยี่ยมยอดของหญิงสาวที่จะไม่ทำเสียงใดๆ ขึ้นอีกทั้งสิ้นในวินาทีดับจิต ซึ่งเจ้ามัจจุราชสามเขากำลังค้นหาเป้าหมายอยู่ในขณะนี้

พวกทหารพระรามทั้งหลาย ซึ่งกระจัดกระจายกันออกไปราวกับผึ้งแตกรังก็ซุ่มหลบตัวเงียบกันไปหมด ราวกับพวกมันจะรู้ตัวได้ดีที่สุดว่าหากกระโตกกระตากออกไปยามนี้ ก็เท่ากับเรียกมฤตยูให้รู้ที่ซ่อนหลบตัวและพุ่งเข้าบดขยี้ ซึ่งพวกมันไม่มีทางจะต่อสู้ใดๆ ได้ทั้งสิ้น นอกจากคอยหลีกหลบเอาตัวรอดประการเดียว

มันเป็นขณะจิตที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ต้องว้าวุ่นใจขีดสุด สถานการณ์ของเขาเลวร้ายสิ้นดีเอาตอนที่บัดนี้ ไม่รู้จะไปงมหาไรเฟิลกับไฟฉายได้ที่ไหน ก่อนที่ไอ้มหากาฬนั่นจะพุ่งเข้ามาถึงตัว ในขณะเดียวกันก็เป็นห่วงดารินขีดสุด จากการที่ไม่รู้สภาพของหล่อนยามนี้

เจ้าสัตว์ครึ่งแรดครึ่งช้าง ซึ่งเป็นต้นตระกูลของสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีเขาสำแดงอาการเคลื่อนไหวช้าๆ นิดหนึ่ง ฟังด้วยประสาทหูอันชำนาญ น่าจะทายได้ว่ามันกำลังหมุนตัวเพื่อเขม้นหาศัตรูอันดับต่อไป และดูทีท่าจะสงสัยอยู่เป็นอันมากว่าภายใต้ยอดไม้อันหนาทึบที่ล้มกองพะเนินอยู่นั้น น่าจะมีเหยื่อของมันหลบซ่อนอยู่

ดาริน วราฤทธิ์ยามนี้ก็เงียบจริงๆ เงียบเสียจนเขาอดคิดไม่ได้ ว่าหล่อนอาจหมดลมหายใจไปแล้วก็ได้

ส่วนไอ้ลิงเวรพวกนั้น ก็พากันหดหัวเอาตัวรอดกันไปหมด **นรกจกเปรตอะไรเช่นนี้ ผ่านผจญกับมหันตภัย ชีวิต**

เสี่ยงกับความเป็นความตายมาเสียนักต่อนัก พรานใหญ่รพินทร์ไม่เคยต้องตกอยู่ในภาวะที่ตัดสินใจอะไรไม่ถูกเช่นนี้มาก่อน ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่เคยประมาณการณ์ไว้ก่อนเลยว่าเจ้าไทรเซราทอปส์จะเป็นปัญหาอะไรมากมายเกินไปนัก

ทว่าที่รู้แน่ๆ ในขณะนี้ก็คือแงซายพลาดไปคนหนึ่งแล้ว พลาดอย่างทายอนาคตไม่ถูก!

แล้วก็ใจหายวาบ เมื่อได้ยินเสียงมันคำรามออกมาเบาๆ ครั้งหนึ่ง พร้อมกับเอาหัวขวิดชนโคนต้นไม้ต้นนั้นที่ส่วนโคนถอนรากอยู่ใกล้ๆ กับที่มันยืนคุมเชิงอยู่ เหมือนจะเป็นการทำให้ต้นไม้เผยิบเคลื่อนไหวเพื่อหยั่งเชิงหาร่องรอยของศัตรู แรงงัดนั้น แม้จะเบาะๆ ก็จริง แต่ทั้งต้นที่ล้มอยู่สั่นครืนครันไปหมดจนตัวเขาเองซึ่งยืนอยู่ภายใต้การปกคลุมของใบหนาทึบก็ถูกกิ่งเล็กๆ กระแทกซวนเซอยู่ไปมา

โดยอาการเคลื่อนไหวของต้นไม้ล้มนั้นเอง รพินทร์ก็พอจะมองเห็นช่องทางโล่งบางของใบไม้ทางด้านซ้ายมือของเขาที่สามารถจะแหวกออกไปเบื้องนอกได้ถ้าจำเป็น ซึ่งเขาก็เขม้นหมายกำหนดทิศทางไว้แล้ว ระยะแห่งการสะกดกลั้นลมหายใจนี้ อาจพบไรเฟิลตกอยู่ข้างเคียงบ้าง แต่ก็ปราศจากผล จะเดินแหวกกิ่งไม้คลำหาต่อไป ก็กลัวจะเกิดเสียง เป็นการบอกให้มันรู้ตัว จึงได้แต่ยืนนิ่งนึกสบถสาปแช่งเหตุการณ์อยู่

ไอ้ยักษ์สามเขาเริ่มเคลื่อนที่ แผ่นดินลั่นคึกๆ อีกแล้ว!

ฟังได้แน่ว่ามันกำลังคลานเข้ามายังกลุ่มของกองใบไม้ที่สุมอยู่

อย่างแช่มช้า เขาไม่แน่ใจในระบบฆานประสาทของมันนัก ว่าจะเฉียบไวสักขนาดไหน แต่อย่างน้อยก็รู้ว่าที่มันยืนอยู่นั้น เป็นตำแหน่งใต้ลม ลักษณะของมันยามนี้ ราวกับว่าจะเดินเข้ามาค้นหาศัตรูที่แอบซ่อนอยู่ภายใต้กองสุมของกิ่งใบอย่างใจเย็นที่สุด

สภาพของเขาในยามนี้ เหมือนลิงที่ติดอยู่ภายใต้ครอบของร่างแห ซึ่งรอให้พรานก้าวเข้ามาคลำค้นหาตัวได้อย่างสะดวกง่ายดายที่สุด ชนิดที่ไม่มีทางจะดิ้นรนไปไหนได้เลย ถ้าเผ่นพรวดออกไปข้างนอก ก็เท่ากับวิ่งวนอยู่ในความมืดที่แลไม่เห็นทาง ถ้ายังหลบซ่อนอยู่ภายใต้กิ่งไม้เหล่านี้ ก็รอเวลาให้มันจะตะลุยขยี้เท่านั้น

ครั้นแล้ว น้ำใจอันกล้าหาญและฉลาดล้ำของทหารพระรามทั้งหลาย ซึ่งร่วมเป็นร่วมตายอยู่ในขณะนี้ก็สำแดงให้เห็นชัด

มีเสียงร้องคว๊ากลั่นขึ้นจากเจ้าตัวใดตัวหนึ่ง ที่หลบเล่นเอาเถิดเจ้าล่ออยู่เบื้องหลังของไอ้ยักษ์สามเขา มันเป็นเสียงร้องยั่วเพื่อเรียกความสนใจของมฤตยู ที่กำลังเคลื่อนเข้าหารพินทร์เหมือนเบนความสนใจออกไป และก็ได้ผลอย่างชะงัด ไอ้สามเขาแผดเสียงโกญจนาทจนหินสะเทือนตอบประดุจรับคำท้าทายแล้วก็หมุนตัววูบกลับ ปรี่เข้าใส่ทางด้านเสียงที่ร้องล่อนั้นทันที

เมื่อนั้นเขาได้ยินเสียงกระสุนนัดหนึ่ง ระเบิดขึ้นใกล้ๆ จนแก้วหูแทบร้าว กลบสรรพเสียงสำเนียงใดๆ หมดทั้งสิ้นชั่วขณะ มันเป็นเสียง .300 เวฯ แมกฯ ซึ่งดังมาจากบริเวณกองไม้ไม่ห่างออกไปทางด้านขวามือของเขาเท่าไหร่นั่นเอง

ด้วยสัญชาตญาณอันเจนกับการต่อสู้ รพินทร์ไม่จำเป็นจะต้องรอฟัง หรือรอดูท่าทีคืบหน้าใดๆ ต่อไปอีกทั้งสิ้น พอประสาทหูบอกกับตนเองชัดว่ามันเป็นเสียงปืน อันหมายถึงว่าดารินกระหน่ำเข้าให้แล้ว

ยังไม่ทันจะสิ้นกัมปนาทของกระสุนระเบิดกึกก้อง เขาก็เผ่นพรวดออกมาพ้นบริเวณที่ใบปกคลุมอยู่นั้น ราวกับมีพลังของพระเจ้าช่วยส่งให้ พอวูบออกมาปะทะกับอากาศเบื้องนอกได้ ก็แลเห็นลำแสงไฟสาดจ้า

เขาก็โจนตะลุยข้ามใบไม้เข้าไปยังตำแหน่งนั้นเหมือนเหาะ

“คุณหญิง! ส่งปืนกับไฟฉายให้ผมเร็ว!!”

ได้ร้องออกไปเช่นนั้น แต่จะฟังเป็นภาษาหรือไม่ไม่ทราบได้ วิบตาเดียวกับถึงตัว กระชากไรเฟิลจากมือหญิงสาวซึ่งยังไม่ทันสลัดปลอกกระสุนออก ติดมือมาด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ เร็วเท่าที่จะชิงแข่งกับชีวิตของตนเอง ส่งกระสุนนัดที่สองขึ้นรังเพลิง

“ถอยหลบเข้าไปในกิ่งไม้!”

ปากร้องสั่งเร็วปรื๋อต่อไปและก็ไม่อาจเห็นได้ว่า อีกฝ่ายจะปฏิบัติตามหรือไม่ รพินทร์ก็ประเคนนัดที่สองเข้าใส่เงาอันมหึมานั้น เขายิงด้วยประสาทสัมผัสและสัญชาตญาณพรานอีกตูม ที่ดังเหมือนฟ้าแตก

คราวนี้เอง! ที่ได้ยินเสียงร้องแสดงถึงผลแห่งกระสุนนัดนั้น! สำเนียงของมันบอกถึงความเจ็บปวดรวดร้าว

ไฟฉายจากดาริน เบนวูบวาบไปทางอื่นในขณะที่เขากระ-โจนเข้าปะทะแย่งปืนในครั้งแรก แต่ทันทีที่เขายิงนัดที่สองของ

ปืนกระบอกนั้น โฟกัสไฟก็สาดจ้าไปยังเป้าหมายทำให้พอจะเห็นอะไรได้ในชั่วพริบตา

ไอ้ยักษ์สามเขาในท่าที่หันก้นให้ บ่ายหัวไปทางหมู่ก้อนหินใหญ่อันยังเป็นท่าที่มันวิ่งเข้าไปไล่เจ้าทโมนตัวที่ทำเสียงล่อนั่นเอง ถูกถ่วงสมอไว้ชั่วขณะหนึ่ง ขาหลังด้านซ้ายและขวาของมัน อันใหญ่โตมหึมายิ่งกว่าขาช้างแต่สั้นม้อต้อกว่ามาก บัดนี้ทะลักแดงฉานไปด้วยเลือดกำลังไหลปรี่ราวท่อประปาแตก ทั้งดารินและเขายิงจากกระบอกเดียวกันกระทบกลางกระดูกขาหลังของมันใกล้เคียงกับตะโพกอย่างจัง

และบัดนี้ มันกำลังอ้าปากกว้างพยายามตะแคงศีรษะจะเอี้ยวมาเบื้องหลัง เพื่อจะดึงร่างกายอันใหญ่โตหมุนกลับมาด้วย แต่ความคล่องแคล่วว่องไว หมดสิ้นไปเสียแล้ว ในเมื่อกระดูกขาแตกเป็นเสี่ยงอยู่ภายในก้อนเนื้อหนาทึบ ด้วยแรงปะทะมหาศาลของหัวกระสุนเล็ก ๆ ที่เคยดับไอ้แหว่งมาแล้ว

“ซ้ำเร็ว!”

เจ้าของปืนเต้นเร่า ตะโกนสุดเสียงกรอกหูเขา หล่อนไม่ได้หลบไปไหนตามที่เขาต้องการ หากแต่ช่วยฉายไฟให้

เจ้าทหารพระรามที่แต่เดิมหดหัวกันไปหมดนั้น บัดนี้โผล่พรวดออกมาจากซอกหินรอบด้านไปหมด ทางเบื้องหน้าของไทรเซราทอปส์ที่โดนยิงแล้ว พวกมันแยกเขี้ยวยิงฟันช่วยกันทำท่าพรูเข้ามา เพื่อหลอกล่อสร้างความพะวงของไอ้มหา-กาฬไว้ เสียงโครกครากโวยวายกึกก้องโกลาหลไปทั่ว

ไอ้ยักษ์สะบัดตัวดิ้นรนอยู่ไปมา ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะหันเข้ามาขยี้ทางด้านไหนดี เบื้องหน้าไอ้ฝูงทโมนที่แสดง

ท่าหลอกอยู่เหล่านั้น หรือเบื้องหลังมนุษย์ตัวจ้อยๆ สองคนที่ส่งความเจ็บปวดพร้อมกับเสียงดังปานฟ้าผ่ามาที่มัน

รพินทร์สลัดปลอกกระสุนในครั้งนี้อย่างใจเย็นที่สุด กัดกรามแน่นไม่สนใจกับเสียงเร่งเร้าให้ยิงซ้ำจากดาริน แต่กะวางกระสุนให้แน่นอนที่สุดโดยการวางชีวิตเป็นเดิมพัน ส่วนหลังของมันใหญ่โตมโหฬารและเนื้อมากเกินไป ไม่ใช่เป้าหมายที่จะหยุดกันได้อย่างเฉียบขาด เขาต้องการให้มันหันกลับมาเผชิญหน้าในมุมตรง แต่เจ้ากรรมเหลือเกิน ไอ้ลิงผู้เป็นห่วงและหวังดีต่อเขาเหล่านั้น กลับไปล่อให้ไล่อยู่เบื้องหน้า จะตะโกนบอกมันให้หลบไปเช่นไรก็ไม่เป็นผลหรือรู้เรื่องกันได้ ท่ามกลางความชุลมุนฉุกละหุกเช่นนี้

มีอย่วิธีเดียวที่จะเรียกความสนใจ ล่อให้มันแว้งกลับมาทางเขา ไม่ใช่มันพะวงไล่ไอ้ลิงพวกนั้น

รพินทร์เผ่นพรวดออกไปทันที วิ่งเข้าใส่มันจนใกล้ประมาณ 4-5 วา ท่ามกลางการร้องห้ามเสียงหลงของดารินผู้แทบจะเป็นบ้าตาย

พอแลเห็นเขาได้ชัด มันก็หลงกลแว้งตัวยักแย่ยักยันเพราะขาหลังมีอาการขัดไม่สะดวก หันกลับมาทันทีไม่ทันใจยังสะบัดหัว ขวิดปังเอาก้อนหินเขื่องๆ ขนาดครกตำข้าวที่เกะกะอยู่ใกล้ กลิ้งกระจายไปยังกับถูกระเบิดดัน

วาระนั้นจอมพรานก็ประทับไรเฟิลขึ้น กดตูมอย่างเผาขนเข้าไปที่ขมับใกล้เคียงกับดวงตาข้างขวาอย่างถนัดถนี่ที่สุด

เขายิงอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์... 'ยิงสั่ง'

ไดโนเสาร์สามเขา ศัตรูคู่พิฆาตของชาวนครลิงทั้งหลาย ชะงักนิ่งกับที่อย่างกะทันหัน ราวกับถูกเข็มตรึง

วินาทีต่อมามันก็เสือกกายสุดช่วง พุ่งไปยังทิศทางเบื้องหน้าซึ่งขณะนั้นศีรษะยังหันมาไม่ตรงกับคู่ต่อสู้ของมันได้ถนัดนัก

หินเตี้ยๆ กลุ่มหนึ่ง อันขวางอยู่ใกล้ที่สุด ถูกชนปะทะด้วยพลังเท่าที่มีอยู่ในช่วงออกฤทธิ์ครั้งสุดท้ายของมัน ปรากฏเสียงสนั่นหวั่นไหวกระเด็นปลิวกระจัดกระจายออกไปทั่ว ส่วนปลายของหางที่กวาดสะบัดกระตุกด้วยอาการเกร็ง ก็ตวัดมาที่พรานใหญ่รพินทร์ ชนิดถ้ากระทบก็ไม่ผิดอะไรกับงวงช้างฟาด

แต่อาการนั้นก็ช้ากว่านักล่าผู้ชำนาญและจัดเจนต่อปฏิกิริยาต่อสู้โต้ตอบของสัตว์ทุกชนิดในพิภพนี้ เพราะภายหลังที่กดตมเข้าให้แล้ว **ตัวเขาเองก็สปริงกายถอยห่างออกไปพ้นระยะรัศมีปลายทาง บังชิดก้อนหินใหญ่ด้านตรงข้าม แล้วก็รอดูฤทธิ์เดชของมันต่อไปด้วยใจอันแกร่งกร้าวเย็นเยียบนัดต่อไปพร้อมที่จะลั่น ถ้าจำเป็น**

แต่มันไม่จำเป็นเสียแล้ว!

ภายหลังจากที่ชนก้อนหินที่ขวางหน้ากระจายไป ร่างทรงเตี้ยค่อมแต่ใหญ่โตปานภูเขาเลากาของมันก็ถลำหลุดพ้นแนวทางด่าน กลิ้งลงไปตามแนวอันลาดชันของหบเบื้องล่างนั้น ไม่มีเสียงร้องใดๆ จากมันทั้งสิ้น คงมีแต่เสียงร่างกายตันทึบน้ำหนักมากมาย ปะทะกระแทกไปกับแง่หินที่งอกรับอยู่เป็นชั้นๆ และพุ่มพงไม้ที่งอกอยู่แหลกพินาศ สำเนียงนั้นเหมือนก้อนหิน 20 ตัน ถูกกลิ้งให้หล่นลงมาจากภูเขาดังห่างออกไปเบื้องล่างเป็นลำดับจนแผ่นดินที่ยืนอยู่สะเทือนไหว แล้วก็ไปสิ้นสุดสงบเงียบ

เชียบเป็นดุษณีอยู่ในส่วนเบื้องล่างต่ำสุด มันคงจะลึกไม่ใช่น้อยทีเดียวจากหูของรพินทร์ ที่คอยจับฟังเสียงอยู่

ต่อให้ตลอดทั้งตัวของมันหุ้มด้วยเกราะเหล็ก ก็ไม่มีเหลือสำหรับการเอาหัวทิ่ม ชนก้อนหินไปตามหน้าผาสูงชันนั้นจนกระทั่งไปกองอยู่ก้นโตรก!

มีเสียงแหลมเรียกชื่อเขาถี่ ๆ ระงม พร้อมกับรู้สึกว่าถูกกระโจนเข้ากอดไว้แน่นทางเบื้องหลัง เวลาเดียวกันเจ้าสหายวานร ผู้ร่วมผจญศึกที่เหลืออยู่จำนวน 5-6 ตัวเหล่านั้นก็ส่งเสียงโหวกเหวกอื้ออึงไปหมด พวกมันกระโดดโลดเต้นหกคะเมนตีลังกาแสดงความลิงโลดใจขีดสุด พากันวิ่งวนอยู่รอบ ๆ กายหนุ่มสาว และบางส่วนก็วิ่งไปยืนดูอยู่ริมหน้าผาตรงตำแหน่งที่ไอ้สามเขามหากาฬกลิ้งหลุดเป็นทางราบลงไป

“คุณหญิงเป็นอะไรหรือเปล่า?”

รพินทร์ร้องเร็วปรื๋อขึ้นด้วยเสียงสั่น

“ไม่เป็นไร คุณล่ะ?”

ราชสกุลสาวละล่ำละลักตอบ เต็มไปด้วยความยินดี กอดเขาไว้แน่นอยู่เช่นนั้น พรานใหญ่ไม่มีเวลาที่จะสนใจกับสิ่งใดได้ต่อไป คว้าไฟฉายจากดารินมาถือไว้ในมือ

“ผมจะไปดูแงซายก่อน”

เขาพูดพร้อมกับออกวิ่งสวนไปตามเส้นทางนั้นโดยเร็ว ดารินก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้แล่นตามหลังเขาไปติด ๆ ปากของหล่อนก็ตะโกนเรียกชื่อเจ้าองครักษ์ประจำตัวไปพลางไม่ขาดเสียง

เงาของทโมนใหญ่อีกตัวหนึ่ง กระโดดลงจากยอดหินริมทาง พอมองเห็นได้ถนัด รพินทร์ก็ร้องออกมา

“นีลา!”

อากัปกิริยาของนีลายามนี้ ส่อให้เห็นถึงความเร่าร้อนกระสับกระส่ายขีดสุด มันร้องเสียงถี่ๆ ในลำคอ ปัดมืออยู่ไปมายุ่งไปหมดแล้วออกวิ่งล้ำหน้ารพินทร์นำไปก่อน ทำให้เขาไม่จำเป็นต้องค้นหาทางหรือตรวจร่องรอยใดๆ อีกแล้ว นอกจากตามการนำของมันไป ตามเส้นทางใหญ่ในระหว่างหมู่ก้อนหินที่ขึ้นอยู่สองฝั่งนั้น ดารินตะเบ็งเสียงเรียกแงซายอยู่เช่นนั้นตลอดทางที่รีบรุดกันมา แต่ก็ไม่ได้ยินวี่แววการตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น ยิ่งทำให้ใจแทบไม่เหลืออยู่เลย

“แงซาย โธ่...แงซาย”

หล่อนครวญคราง มีอาการเหมือนจะร้องไห้

“ทำใจดีๆ ไว้ครับ คุณหญิง”

อย่างมากที่สุด เขาก็กระซิบปลอบโยนหล่อนได้เพียงแค่นั้น เพราะตนเองก็ใจแป้วอยู่เหมือนกัน

ห่างจากตำแหน่งปะทะของทั้งสองกับไทรเซราทอปส์ เพียงไม่เกิน 40 เมตร ตามเส้นทางเดินใหญ่นั้น ทหารเอกเมืองขีดขินซึ่งมองเห็นชัดว่าตัวมันเองไม่ได้รับอันตรายเช่นไรเลย แม้จะเป็นชุดแรกที่สวนประจันหน้ากับไอ้ยักษ์สามเขาพร้อมกับแงซาย ได้นำทั้งสองห้อมาถึงบริเวณที่สิ้นสุดของเส้นทางด่านสายนั้น ซึ่งโค้งลาดต่ำลงไปสู่หุบเบื้องล่างตำแหน่งนั้น มีก้อน

หินใหญ่ขวางสองก้อน ก้อนหนึ่งวางอยู่ในตำแหน่งอันอยู่เดิมของมัน ส่วนอีกก้อนหนึ่งที่ย่อมลงไปเล็กน้อยมีรอยเห็นชัดว่าถูกงัดให้หลุดจากที่เคยวางอยู่เดิม เคลื่อนร่นเข้ามาปะทะกับก้อนตรงข้ามจนชิดกันในลักษณะกลิ้ง เพราะอำนาจการชนหรือผลกอย่างมหาศาล

หินก้อนนี้เคลื่อนห่างจากที่เดิมเป็นระยะทางถึง 4 เมตรเศษ กว่าจะมาปะทะอัดเข้ากับอีกหนึ่งและวางเกยเบียดพิงกันอยู่เช่นนั้น

นีลากระโดดเข้าไปที่หิน ซึ่งกลิ้งเข้ามาปะทะชนกับก้อนนั้น ส่งเสียงร้องกระเส่าถี่รัวก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงนั้น บางขณะก็แสดงอาการเหมือนจะผลักดันหินให้แยกจากกันออกไป

มือของรพินทร์ ไพรวัลย์สั่น ขณะที่ฉายไฟจับนิ่งไปยังก้อนหินคู่นั้น

“แงซาย!”

เขาร้องขึ้นเสียงหนักๆ อย่างลืมตัว

เงียบ! ไม่มีเสียงตอบใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเสียงร้องระงมของเจ้านีลาเอามือตีอกชกหัวอยู่ตรงนั้น ขณะนี้พวกทโมนที่เหลืออยู่ในกลุ่มนั้นทั้งหลาย ก็เข้ามามุงรายล้อม ช่วยกันส่งเสียงแซ่อึงมี่ไปหมด แต่ละตัววิ่งพล่านวนรอบๆ ก้อนหิน

รพินทร์หันไปมองหน้าน้องสาวนายจ้าง ซึ่งยืนหน้าขาวเผือด ริมฝีปากสั่นอยู่ แล้วเอื้อมมือไปกุมข้อมือหญิงสาวไว้ เขารู้สึกว่ามือของ ม.ร.ว.หญิงดารินเย็นราวกับน้ำแข็ง จูงมือเดินตรงเข้าไปยังหินก้อนนั้น ด้วยความรู้สึกอันยากจะบรรยายถูกมึนงงเหมือนตกอยู่ในสภาพผีอำ

สิ่งหนึ่งที่โผล่พ้นออกมาจากก้อนหินลูกซึ่งเป็นฝ่ายเคลื่อนเข้ากระแทกกับก้อนอันตั้งอยู่กับที่ ปรากฏเป็นเงารางๆ ทางด้านปลายไฟฉาย ระดับติดพื้นดินความสนใจของทั้งสองเบนไปที่นั่น ก็เพราะเห็นเจ้านีลาผละออกจากที่เดิม ตรงเข้าไปก้มหยิบมีอาการเหมือนจะพยายามกระชากออกมาให้ได้

พรานใหญ่เบนไฟฉายตาม แล้วทั้งเขากับดารินก็ตัวแข็งอุทานแทบไม่เป็นภาษาออกมาพร้อมกันอย่างลืมตัว

มันคือพานท้ายไม้อันแหลกเหลวของไรเฟิล .375 ยี่ห้อเบราว์นิ่งของดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งมอบให้เป็นปืนประจำมือของแงซายนั่นเอง!

หินมหึมาก้อนนั้น บดทับอยู่เบื้องบนบังเอากว่าครึ่งค่อนของไรเฟิล ให้หายลับเข้าไปภายใต้ซึ่งบัดนี้แนบติดกับพื้น ซึ่งแน่ละ! ส่วนที่หายเข้าไปภายใต้การทับนั้น คงจะหักสะบั้นแหลกยับเยินไม่เป็นปืนอีกต่อไป ลักษณะไม่ผิดอะไรกับครกที่ทับเอาไม้จิ้มฟันไว้ โผล่แต่เฉพาะพานท้าย มีช่วงยาวไม่เกิน 1 คืบ ล้ำออกมาให้เห็นเบื้องนอกหักแตกจนเห็นเสี้ยนไม้พานท้าย

นีลากำลังพยายามจะทำโง่ๆ แต่ก็ฉลาดที่สุดเท่าที่สัตว์ประเภทลิงเช่นมันจะทำได้ คือการออกแรงฉุดพานท้ายนั้นให้หลุดพ้นออกมาราวกับมันจะคิดว่านั่นเป็นวิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยแงซายได้ แต่ต่อให้มีกำลังสักขนาดไหน มันก็ไม่สามารถจะขยับเขยื้อนพานท้ายไรเฟิล ที่มีส่วนใหญ่ถูกบดทับอยู่นั้นให้หลุดออกมาได้เลย เพราะความสั้นของส่วนพานท้ายที่โผล่ออกมานั้นไม่อาจทำให้มันจับงัดได้ถนัด

ทั้งสองตะลึงพรึงเพริดกันอยู่ชั่วขณะ พอได้สติก็เผ่นพรวดเข้าไปตำแหน่งอันแลเห็นพานท้ายปืนโผล่ลอดออกมานั้นพร้อมกันราวกับนัดกันไว้ ทรุดกายราบลงกับระดับพื้นใช้ไฟฉายพยายามจะส่องลอดเข้าไปใต้รอยเผยอ ระหว่างก้อนหินที่ทับปืนและพื้นดินลูกรังนั้น

มันไม่ช่วยให้เห็นอะไรได้มากไปกว่า ส่วนปลายของพานท้ายที่แตกหักของปืน และเนื้อหินที่ปิดหน้าพื้นดินเท่านั้น! ทุกสิ่งทุกอย่างถูกทับอยู่ภายใต้ก้อนอันใหญ่โตมีน้ำหนักมากมายนั้นกลืนหายเข้าไปหมด

ห่างจากตำแหน่งพานท้ายปืน ที่โผล่ออกมาประมาณวาเศษ ฉายไฟไล่ละตามขอบไปก็พบเศษผ้าผืนหนึ่งโผล่ล้ำออกมาดารินกระชากออกมาโดยแรง แล้วยกขึ้นจ้องด้วยดวงตาเบิกกว้าง**ทั้งสองจำได้ดีที่สุด มันคือผ้าคาดหัวสีดำของแงซาย!**

ราชสกุลสาวพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ทิ้งกายจากท่าที่คุกเข่านั่งแผละอย่างหมดเรี่ยวแรงลงกับพื้น รพินทร์ฉวยเศษผ้าชิ้นนั้นไปจากมือของหล่อน ยกขึ้นพิจารณา หน้าอันเครียดคล้ำของเขายามนี้ซีดเหมือนศพ ทั้งสองมองตากันค้างอยู่เช่นนั้น โดยไม่มีคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น

ทกสิ่งทกอย่างถกตรึงเงียบสงบ ราวกับโลกจะหยุดหมนไปอีกครั้ง แม้แต่ไอ้ลิงพวกนั้นที่วุ่นวายส่งเสียงโหวกเหวกอยู่ก็พากันนิ่งกันไปหมดชั่วขณะ

จอมพรานสะบัดหน้าแรงๆ ครั้งหนึ่ง พยายามถามตัวเองว่า เขาฝันไปหรือเปล่าแล้วพยายามสงบจิตใจ ใช้ไฟฉายส่องกราดพิจารณาบริเวณไปรอบๆ ค่อยๆ พยุงกายขึ้น

ส่วนดารินนั้นหมดกำลังใจสิ้นแรงที่จะคลื่อนไหวต่อไปได้เสียแล้ว หล่อนนั่งพับเพียบเอามือเท้าพื้นดินอยู่ตรงโคนหินนั่นเอง

หินก้อนที่เคลื่อนเข้ามาชน ปะทะกับอีกก้อนหนึ่งนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 3 เมตรเศษ และสูงในส่วนที่สูงที่สุด 2 เมตร ลักษณะของมันเหมือนแท่นหกเหลี่ยมคะเนน้ำหนักว่าไม่ต่ำกว่า 15 ตัน ส่วนก้อนที่ยืนอยู่กับที่เป็นหัวตะโหงกแง่หินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภูเขาซีกขวามือที่ทอดต่ำลงมา ลักษณะเดิมของมันก่อนที่จะถูกอีกก้อนเข้ามาเบียดชิดนั้น เป็นพุ่มไม้เตี้ย ๆ ขึ้นอยู่ตรงด้านหน้า แต่ยามเมื่อถูกเบียดชนแล้วเช่นนี้ ยอดของพุ่มไม้บางส่วนโผล่หักพับขึ้นมาให้เห็นในตอนบน ส่วนตอนล่างก็คงจะถูกบดแหลกยับไปทั้งพุ่ม

จอมพรานค่อย ๆ เดินตรวจดูจนรอบ อาการของเขายามนี้ก็ไม่ผิดอะไรกับคนถูกสะกดจิต เรี่ยวแรงจะเหือดหายไปหมดสิ้นเช่นกัน

แล้วก็เดินคอตกกลับมายังดารินผู้ยังนั่งพับเพียบแปะอยู่อีกครั้ง ทรุดกายลงตรงหน้า

“เป็นไปไม่ได้! เป็นไปไม่ได้...”

ในความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินนั้น ดารินพึมพำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเองอย่างเลื่อนลอย

“ฉันไม่เชื่อ นี่เราต้องฝันไป...

ประโยคต่อไป หล่อนร้องดังขึ้นในลักษณะกรีดก้อง โผเข้ามาเขย่าไหล่ของรพินทร์โดยแรง

“รพินทร์! คุณเดินหาดูให้ทั่วเถอะ เขาต้องหลบอยู่แถวนี้แหละ ตอนที่มันพุ่งเข้าใส่ เพียงแต่ว่าเขาทำปืนและผ้าโพกหัวตกไว้เท่านั้น ตะโกนเรียกเขาเข้าสิ แงซาย! แงซาย!”

แล้วหล่อนก็แผดเสียงหลง เหมือนคนหมดสติ

รพินทร์อุดปากหญิงสาวไว้แน่น เมื่อนั้นเองหล่อนจึงรู้สึกตนขึ้นมาอีกครั้ง

“อย่าเรียกเลยครับ ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น แงซายไม่สามารถจะตอบคำเรียกของเราได้อีกต่อไปแล้ว...

“รพินทร์!! ฉันไม่เชื่อ!!”

“ผมก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน...

“ไม่เห็นร่องรอยอะไรทางด้านอื่นบ้างเลยหรือ ฉันบอกแล้วว่าเขาอาจทำปืนกับผ้าโพกหัวตกไว้ ตัวเองเผ่นหนีรอดไปได้”

“ถ้าเขาอยู่ที่อื่น นอกจากใต้หินก้อนหิน นีลากับลิงพวกนี้จะบอกเราแล้ว”

พรานใหญ่พูดเสียงเครือ พยายามข่มความรู้สึกเต็มที่ ดวงตาที่แลประสานหล่อนคู่นั้นแห้งผาก สิ้นหวัง

“มันจะต้องเป็นเหตุการณ์กะทันหันที่สุด ขณะที่แงซายกับนีลาเผชิญกับไอ้สามเขานั่น เขาไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนว่ามันไต่ทางขึ้นมาได้สำเร็จ และแอบซุ่มคุมเชิงอยู่แล้ว พอได้ระยะ มันก็พรวดเข้าใส่ แงซายหลบเข้าไปบังอยู่หลังหินก้อนนี้ ซึ่งแต่เดิมมันตั้งอยู่ตรงโน้น ขณะที่หลบก็ยิงสกัด ไอ้มหากาฬนั่นพุ่งเข้าชนดันก้อนหินที่แงซายหลบอยู่ แล้วผลักเข็นเข้ามาชนปะทะกับหน้าผานี่โดยแรง ในขณะที่แงซายยังอยู่เบื้องหลัง

ของก้อนหินที่ถูกผลักดันให้ถอยร่นเข้ามาอย่างเร็ว ปืนและผ้าโพกหัวที่ถูกทับอยู่ข้างใต้นี่ เป็นพยานหลักฐานบอกชัดที่สุด”

“แล้ว...แล้วตัวเขาอยู่ไหน?”

ดารินถามขึ้นในครั้งนี้แทบไม่มีเสียง

รพินทร์ไม่ตอบ หรืออย่างน้อย คอหอยเขาก็ตีบตันไปเสียแล้วชั่วขณะหนึ่ง แต่ชี้มือเป็นความหมายเข้าไปใต้หินที่เบียดทับกันอยู่มีระดับราบชิดพื้นดิน โดยมองไม่เห็นว่าอะไรก็ตามที่อยู่ข้างใต้ จะเป็นตัวตนต่อไปได้ถ้าไม่ใช่มดหรือแมลงเล็กๆ

ดารินกายสั่นเทิ้ม ยกมือขึ้นปิดปากไว้ จอมพรานกัดริมฝีปากแน่น กล่าวออกมาแหบพร่าจนจำเสียงตัวเองไม่ได้

“เป็นความผิดของผมเอง ที่ปล่อยให้แงซายล่วงหน้ามาก่อนตามลำพัง”

เขาพูดอย่างขมขื่นปวดร้าวที่สุด

“เป็นความผิดของฉันมากกว่า ที่วิ่งตามมาถ่วงเวลาพูดกับคุณอยู่ตรงนั้น ทำให้แงซายผละมาก่อน ถ้าฉันไม่ตามมาด้วยคุณก็คงมาพร้อมๆ กับแงซาย และสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้มันคงไม่เกิดขึ้น”

พร้อมกับพูดกระท่อนกระแท่นแทบไม่เป็นคำ ดารินซบหน้าลงกับก้อนหินนั้น ปล่อยโฮออกมาดังๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ พยุงกายขึ้นยืนอย่างแทบจะไม่รู้สึกว่าตนเองทำอะไรอยู่ เขาเดินอย่างปราศจากจุดหมายเปะปะได้สามสี่ก้าวแล้วก็หยุดยืนซึมอยู่ริมก้อนหินก้อนหนึ่ง ริมก้อนหินก้อนนั้น บังเกิดอาการวิงเวียนเหมือนจะเป็นลม จนต้องเอามือเท้ายันเพื่อทรงกายไว้

แล้วก็เพิ่งจะรู้สึกตนเองว่า **มีน้ำอุ่นๆ จากดวงตาไหลผ่านเป็นทางลงมาที่แก้มอันกร้านเกรียม พรานใหญ่กัดกรามแน่น ยกนิ้วขึ้นแตะ คลำอย่างไม่แน่ใจ**

ใช่แล้ว...น้ำตา! น้ำตาของลูกผู้ชายอันมีชีวิตเหี้ยมเกรียมกระด้างที่สุด ซึ่งยากนักที่มันจะหลั่งออกมาให้ใครได้ ความรู้สึกของรพินทร์ ไพรวัลย์ยามนี้ สวรรค์หรือนรกก็ไม่อาจหยั่งทราบได้ เขายกมือข้างที่เท้ายันอยู่นั้น ทุบกระหน่ำลงไปบนก้อนหินนั้นอย่างไม่คำนึงถึงว่ามือจะป่นพินาศไป

บัดนี้ประสาททุกส่วนซาดิกไปหมดด้วยความโทมนัสและเคียดแค้นเศร้าสลดจนจำแนกไม่ถูก

เบื้องหลังของเขา เป็นเสียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ของดารินหล่อนอาลัยรักและเสียดายเจ้าคนใช้ผู้เฉลียวฉลาดและจงรักภักดีต่อหล่อน เป็นความรู้สึกของนายที่มีต่อบ่าวคนที่รักสนิทที่สุด

ส่วนเขาล่ะ!

มันดูเหมือนจะยิ่งไปกว่าความรู้สึกของหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์สักร้อยเท่า

เมื่อหวนนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ในอดีต ระหว่างเขากับแงซายผู้เป็นสหายศึก เคยช่วยเหลือเจือจานก้ชีวิตกันมานับครั้งไม่ถ้วน แม้ว่าโดยผิวหน้าเบื้องนอกจะมีลักษณะเป็นเสมอคู่ปรับที่กินเหลี่ยมคูกันมาตลอด

บัดนี้ มันถึงวาระแล้ว ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ตั้งคำถามกับตนเองว่า เป็นความจริงหรือที่เขาเคยบอกกับตนว่า เขาชิงชังเกลียดน้ำหน้ามันที่สุด ถึงขนาดที่เคยแช่งชักกล่าวอาฆาตไว้

แล้วไฉนเล่า คนใจเพชรอย่างเขาจึงต้องเสียน้ำตาเช่นเดี๋ยวนี้

‘คิดว่า ที่เขาพยายามจะรั้งตัวคุณไปด้วยให้ได้ นั่นเป็นเพราะหวังไว้ว่า ถ้าเขาพลาดพลั้งอย่างใด คุณจะได้เป็นหลักประกันความปลอดภัยช่วยเหลือเขาได้ ถ้าคิดอย่างนี้คุณจะสงสารแงซายนะ แทนที่จะโกรธ’

ประโยคคำพูดของดาริน เมื่อไม่กี่นาทีที่แล้วมานี้เองบัดนี้แว่วก้องอยู่ในหูของเขา

ยิ่งคิดยิ่งทบทวนคำพูดของราชสกุลสาว ที่กล่าวให้สติและพยายามจะเป็นตัวกลาง สร้างความเข้าใจอันดีในระหว่างเขากับแงซายก็ยิ่งทำให้พรานใหญ่แทบจะทนทานต่อความรู้สึกอันเศร้าสะเทือนใจมิได้ บัดนี้เขาได้ยินเสียงร้องไห้ของตนเองดังมาจากห้วงลึกของหัวใจ

ดารินพูดไว้ถูกต้องแล้ว แงซายปรารถนาในความช่วยเหลือร่วมมือจากเขา ในทุกครั้งแห่งการเผชิญมหันตภัย แม้จะเก่งกล้าสามารถสักเพียงใดก็ตาม แงซายก็ต้องการที่จะมีเขาใกล้ชิดร่วมผจญอยู่ด้วยเสมอ

แต่เขากลับปฏิเสธและผลักไสมันออกไป ด้วยอารมณ์เพียงแค่ข่นข้องเดือดดาลอันไร้สาระ ถึงจะอย่างไรเสียเขาก็รู้อยู่ตลอดเวลาแล้วว่า แงซายอ่อนเยาว์กว่าเขาในทุกด้าน ชนิดที่ไม่ควรจะทอดทิ้งเมินเฉยหรือปล่อยให้เผชิญหน้ากับอันตรายโดดเดี่ยวอย่างคนใจร้าย

ดารินเคยพูดไว้ว่า เขาเป็นคนใจร้ายใจดำ มันก็ถูกอีก... รพินทร์ ไพรวัลย์เป็นคนใจร้าย ใจแคบจริงๆ เขาผรุสวาทแช่ง

ตนเอง อยากจะเอาหัวชนหินให้ตายดับไปเสียเดี๋ยวนี้รู้แล้วรู้รอด

มันสายเสียแล้ว...คนนามสกุลไพรวัลย์บอกกับตนเอง ...สายเกินไปกว่าแงซายจะมีโอกาสได้ยิน

โดยห้วงลึกของหัวใจนั้น เขารักมันเสมอด้วยน้อง-ชายร่วมสายโลหิต และในชีวิตนี้ไม่เคยเสียน้ำตาให้แก่ใครมาก่อนทั้งสิ้น!!

อีกความรู้สึกหนึ่ง ที่แทรกซ้อนขึ้นมาจากความรวดร้าวขมขื่นนั้น ก็คือ สิ้นแงซายเพียงคนเดียว ก็เปรียบว่าแขนซ้ายและขวาของรพินทร์ ไพรวัลย์ ขาดสะบั้นลงแล้วในการเดินทางมหาวิบากครั้งนี้...

ทางด้านปากเว้งถ้ำ อันเป็นวังสถิตของวายาจอมวานร ซึ่งขณะนี้คณะนายจ้างและพวกลูกหาบทุกคนกำลังหลับสนิทโดยไม่ได้ระแวงเฉลียวคิดถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

เชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะสะดุ้งตื่นขึ้นเป็นคนแรก จากเสียงระเบิดกึกก้องของไรเฟิลสองนัด ที่แว่วมาตามลมดึก เสียงนั้นชัดเจนทีเดียวจะว่าใกล้ก็ไม่ใกล้ หรือจะว่าไกลก็ไม่ไกล

อดีตท่านทูตทหารบกลืมตาโพลงขึ้น แต่ยังนอนอยู่ในท่าเดิม เพราะไม่แน่ใจว่าจะเกิดจากอุปาทานหรือไม่ เอามือตบควานด้านซ้าย ซึ่งจำได้ว่าเป็นที่นอนของน้องสาว รู้สึกว่าโล่งว่างเปล่า ต่อเมื่อเอื้อมห่างออกไปอีกจึงพบหน้าอกของไชยยันต์

เขาผงกกายขึ้นนั่งในทันทีนั้น ด้วยความสงสัย

ดารินหายไปจริงๆ เชษฐาขมวดคิ้วย่น ความงัวเงียแทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง หมุนกายไปมองรอบๆ อย่างรวดเร็ว

รพินทร์หาย!

แงซายก็อันตรธานไปจากตำแหน่งที่เคยนอน!

“เอ๊ะ!”

ท่านหัวหน้าคณะร้องขึ้นดังๆ

จากเสียงนั้นเอง ไชยยันต์กับมาเรียจึงพลิกกายลืมตาขึ้นมอง ทั้งสองรู้สึกตัวขึ้นพร้อมกัน พอแลไปในความสลัวรางตะคุ่ม เห็นเชษฐานั่งเหลียวหน้าเหลียวหลังอยู่ก่อนแล้ว ก็พรวดพราดลุกขึ้นมาทันที

“มีอะไรหรือคะ พี่ใหญ่?” มาเรียถามเสียงตื่น

“น้อย รพินทร์ แล้วก็แงซายหายไปไหน และเมื่อหยกๆ ไม่ถึงอึดใจมานี่เอง คลับคล้ายคลับคลาว่าจะได้ยินเสียงไรเฟิลสองนัด

“ฮ้า!”

ไชยยันต์สะดุ้ง หันมาสำรวจไปรอบๆ ตัวโดยเร็วพร้อมกับมาเรีย แล้วทั้งสองก็พบความจริงตามที่เชษฐาบอก พรานใหญ่ ดาริน และแงซายไม่ได้นอนร่วมอยู่ในที่พักด้วย แต่พวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ ขณะนี้ยังหลับสนิท ไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเลยเพราะความอ่อนเพลีย

“แกรู้สึกตัวเมื่อไหร่นี่?” สหายของเขาถามเร็วปรื๋อ

“ก็เดี๋ยวนี้เอง หูมันแว่วเสียงปืนก่อน แกกับเมย์ไม่ได้ยินเลยรึ”

“ฉันไม่ได้ยินเลย เพิ่งจะตื่นตอนที่แกเอามือเขย่าตัวนี่แหละ ถ้าเป็นเสียงปืนก็น่าจะมีพวกเราคนอื่นๆ ได้ยินบ้าง เธอได้ยินหรือเปล่า เมย์?”

มาเรียสั่นหัว

“ฉันก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน เสียงปืนมันยังไม่สำคัญเท่ากับว่าสามคนนั่นหายไปไหนตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ยังไม่ทันจะขาดคำพูดของแหม่มสาว ทั้งสามก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว เพราะได้ยินเสียงระเบิดของกระสุน แทรกความเงียบมาอีกครั้ง สะท้อนก้องไปทั้งหุบเขาอีกหนึ่งนัด

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียถลันพรวดขึ้นยืนโดยไม่ได้นัดกันไว้ กลุ่มพรานพื้นเมืองก็ตื่นพรวดพราดกันหมดเพราะเสียงสนั่นหวั่นไหวของนัดนั้น ตาพรานเฒ่าบุญคำร้องลั่นออกมาว่า

“เฮ้ย! นั่นมันเสียงปืนนี่นาย!!”

ท่ามกลางการตื่นตกใจและลุกขึ้นอย่างชุลมุนของทุกคน อีกสองนัดก็ลั่นติดตามมาอีก มันเป็นของจริงจนเกินกว่าที่ใครจะคิดว่าฝันละเมอไปเสียแล้ว สอดแทรกมากับเสียงระเบิดของกระสุน ซึ่งดังทอดจังหวะเป็นระยะห่างชั่วอึดใจต่อหนึ่งนัดนี้ หูของทุกคนดูเหมือนจะแว่วเสียงต้นไม้ใหญ่ล้ม เสียงก้อนหินพลิกและเสียงแผดร้องคำรามฟังคล้ายๆ ช้าง

“เอาเข้าให้แล้ว ชัดเลยคราวนี้!”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา ทั้งๆ ที่ยังไม่สามารถจะบอกได้ว่าอะไรเป็นอะไร หรือเท่าที่ทุกคนรู้ในขณะนี้ ก็แต่เพียง 3 คน

ของคณะหายไปอย่างลึกลับ แล้วก็มีเสียงของการยิง ท่ามกลางราตรีอันสงัดเยียบเย็น

ทุกคนก้มลงคว้าอาวุธคู่มือขึ้นมา ด้วยสัญชาตญาณแล้วเผ่นพรวดไปชุมนุมกันอยู่หน้าปากถ้ำ อาการรวนเรพะว้าพะวงอย่างตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

วายาเองก็ดูเหมือนจะสะดุ้งรู้สึกกายขึ้นมาในครั้งนี้ ส่งเสียงคำรามออกมาจากลำคอพร้อมกับพยุงยันกายจะลุกขึ้น เชษฐากับมาเรียเหลือบเห็นเสียก่อนจึงวิ่งเข้าไปจับไหล่ไว้

“อย่าลุกขึ้นมา วายา นอนอยู่กับที่”

ท่านหัวหน้าคณะสั่ง

จอมวานรดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์

“นายใหญ่ วายาได้ยินเสียง...เสียงของไอ้สามเขา มันกำลังบุกเข้ามาแล้ว”

“เจ้าไม่ต้องกังวลหรอก วายา เราทุกคนรู้ตัวแล้ว และพวกเราบางส่วนคงจะกำลังปะทะกับมันอยู่ขณะนี้”

เขาพูดปลอบใจพญาวานรผู้บาดเจ็บ ทั้งๆ ที่ยังไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์ได้ถูก ใจของเชษฐายามนี้ร้อนราวกับไฟเผา ขณะที่พูดก็กระสับกระส่ายอยู่ไปมา ขณะนี้พวกพรานพื้นเมืองทกคน กำลังพดกันเอะอะเอ็ดตะโรอยู่หน้าปากเพิงถ้ำ ทุกคนจะออกตามเสียงปืนไปเพราะร้อนใจเช่นกัน แต่ก็รวนเรกันอยู่เพราะยังไม่มีคำสั่งจากนายใหญ่

ขณะนั้นทโมนฉกรรจ์สามสี่ตัวก็วิ่งพรวดสวนปากทางเข้ามาตรงเข้าไปส่งภาษาบอกความพญาของมันลั่นไปหมด วายาหันไปพูดภาษาลิงกับบริวารเหล่านั้นเร็วปรื๋อ แล้วหันมา

มองเชษฐากับมาเรียด้วยอาการตื่นเต้นเร่าร้อนแทบจะระงับไว้ไม่ได้ กิริยาก็ฮึดฮัดเหมือนจะเผ่นลุกจากแท่น แต่ทั้งสองคงช่วยกันรั้งตัวไว้

"บอกเร็ว วายา บริวารของเจ้ามารายงานเช่นไร?"

เชษฐาถามในขณะที่ตนเองก็ยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

"ใช่แล้ว นายใหญ่ วายาเข้าใจไม่ผิด ไอ้สามเขาค้นพบทางและบุกรุกเข้ามาถึงถิ่นของชาวนครลิงแล้ว นีลามาตามพวกของท่านล่วงหน้าไปดักและคงเกิดปะทะกันขึ้น ลิงพวกนี้ไม่ได้ติดตามไปด้วย แต่คอยฟังเสียงอยู่ ได้ยินเสียงของการต่อสู้ ยังไม่มีลิงพวกนี้ตัวใดรู้ข่าว ขณะนี้พวกเราทั้งหมดตื่นขึ้นเตรียมพร้อมแล้ว อีกไม่นานมันจะบุกตะลุยเข้ามาถึงใจกลางเมืองเรา"

"สั่งให้พวกเราออกตามหลังไปเดี๋ยวนี้เถิดค่ะ พี่ใหญ่"

มาเรียพูดอย่างกระวนกระวาย

"เราจะตามกันไปทั้งหมดนี่แหละ"

เชษฐาตัดสินใจ แล้วบอกกับวายาโดยเร็วว่า

"สำหรับเจ้า เราขอร้อง ให้สงบนิ่งอยู่กับที่ตามเดิมและสั่งลิงบริวารของเจ้าให้ช่วยนำทางแก่พวกเราด้วย เราจะไปเดี๋ยวนี้"

วายาหันไปบงการกับทโมนที่แวดล้อมอยู่เหล่านั้นทันที สองสามตัวผละออกจากแท่นของประมุขมัน ลงวิ่งสี่ขา นำออกไปรอคอยอยู่เบื้องนอกทันที เชษฐาเอื้อมมือมาตบไหล่วายาเบาๆ แล้วพยักหน้ากับเมย์ ชวนกันรุดตามออกมาสมทบกับไชยยันต์และพรรคพวกทุกคนที่ยืนกระสับกระส่ายรอคอยอยู่แล้ว ต่างมีปืนและไฟฉายครบมือ

ท่ามกลางบริเวณหน้าลานของถ้ำที่พัก ซึ่งบัดนี้แม้หมอกจะลงจัดและถูกปกคลุมด้วยม่านอันดำสนิทของรัตติกาล ก็ยังรู้สึกได้ดีว่า ทั่วบริเวณเมืองลิงตื่นขึ้นพร้อมกันหมด เคลื่อนไหวกันอยู่อย่างพลุกพล่านตื่นตระหนก

โดยไม่ปล่อยเวลาให้สูญเปล่าไปเลยแม้แต่วินาทีเดียว มาเรียตะโกนสั่งเป็นภาษาพม่า ไปยังส่างปากับคะหยิ่นให้ออกติดตามหลังทโมนซึ่งทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ไปโดยเร็ว เพื่อจะได้ไม่หลงรอย เพราะเจ้าลิงพวกนั้นจำนวนหนึ่งห้อรุดหน้าไปโดยไม่ยอมรั้งรอ บุญคำ จัน เกิดและเส่ยก็กวดหลังไปอย่างกระชั้นชิด เป็นชุดถัดมาโดยทิ้งจันไว้ให้รั้งท้าย เป็นเครื่องหมายสังเกตเห็นได้ของกลุ่มนายจ้าง

ทั้งหมดเคลื่อนไปในลักษณะครึ่งวิ่งครึ่งเดิน แล้วก็ รู้สึกว่าแผ่นดินเบื้องหลัง ไหวสะเทือนคึกคักไปหมด มันหมายถึงว่า กองกำลังของนครขีดขินอย่างน้อยก็เป็นจำนวนไม่ต่ำกว่าร้อยร่วมสมทบมาด้วยเป็นกองทัพทีเดียว ซึ่งเป็นตรงข้ามกับเสียงของการปะทะเบื้องหน้าที่ได้ยินแว่วมา

เพราะบัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นความเงียบอย่างเต็มไปด้วยปริศนา ภายหลังจากเสียงระเบิดของกระสุนนัดสุดท้าย และเสียงการแผดร้องอย่างดุร้ายของไอ้สามเขา ไม่มีใครกล้าทำนายเหตุการณ์ได้นอกจากจะรีบรุดไปให้ถึงและเห็นกับตาเอง

ปัญหาที่เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียต้องขบคิดหนักอยู่ใน

ขณะนี้ก็คือ รพินทร์ แงซายและดารินย่องออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ และทำไมเมื่อระแคะระคายข่าวของไทรเซราทอปส์ที่บุกรุกล่วงถิ่นเข้ามา จึงไม่ปลุกบอกฝ่ายตนให้ทราบบ้าง ทั้งสามคนมีอาการเหมือนจะเลี่ยงออกไปรับมือไอ้สามเขาโดยไม่ต้องการให้ฝ่ายที่นอนหลับรู้ตัวเลย

“สำหรับรพินทร์กับแงซายก็ช่างเถอะ แต่ทำไมน้อยถึงต้องไปกับพวกนั้นด้วยในเวลาเช่นนี้ ไม่ยอมบอกให้เรารู้เสียด้วย”

“ไพรวัลย์ชวนน้อยออกไปกระมัง”

มาเรียว่า หล่อนมีความเป็นห่วงเพื่อนสาวขีดสุด

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น พยายามจะขบคิดถึงเหตุผลอย่างผู้ใหญ่แล้วสันศีรษะ

“เรายังเดาอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น แต่ไม่น่าเชื่อว่ารพินทร์ชวนน้อยออกไปในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้”

“เสียงปืนทั้งหมด ดังกี่นัด?”

“ครั้งแรกมันดังสองนัดติดๆ กัน ตอนที่ฉันนอนฟังอยู่เว้นระยะมาสักสองสามอึดใจที่ปลุกแกกับเมย์ขึ้นมา แล้วตอนที่เรากำลังพูดกันอยู่มันก็ดังอีกสามนัด เว้นช่วงเป็นจังหวะทั้งหมดก็ควรจะเป็นห้านัดแล้วก็เงียบฉี่ไปเลย ทั้งเสียงพวกเราสามคนนั่นกับเสียงไอ้สามเขา”

“แกคิดว่ายังไง เชษฐา?”

ท่านหัวหน้าคณะเงียบกริบไม่ตอบอะไรทั้งสิ้น เพราะเขาเองก็ไม่กล้าที่จะคาดการณ์อย่างใดได้ทั้งสิ้น แต่มาเรียบอกมาอย่างคนใจหนักว่า

“ฉันเชื่อมือไพรวัลย์กับแงซาย ลักษณะของเสียงปืนที่ดังให้ได้ยินตามที่พี่ใหญ่บอก มันน่าจะแปลได้ชัดเจนว่าสองคนนั่นเอาไอ้ตัวสามเขาอยู่ราบคาบแล้ว”

“ลำพังแค่สองคนนั่นก็ไม่เป็นไรหรอก และเราทั้งหมดก็คงไม่จำเป็นต้องเดือดร้อนตามออกมาเดี๋ยวนี้ นอกจากจะนอนรอฟังข่าว แต่นี่มีน้อยติดไปด้วยอีกคนหนึ่ง ก็เหมือนกับว่าทั้งสองคนนั่นมีภาระเพิ่มขึ้น”

“เรากำลังจะไปดูให้เห็นกับตาเดี๋ยวนี้แล้ว ไชยยันต์ วิตกวิจารณ์อะไรในขณะนี้ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาได้หรอก”

เชษฐาตัดบท ในส่วนลึกของจิตใจเขาเองก็หวั่นไหวสังหรณ์อย่างไรบอกไม่ถูก แล้วทั้งสามก็ยุติการพูดจาอะไรกันลงเพียงเท่านั้น นอกจากเร่งฝีเท้ารุดหน้าไปอย่างเดียว

ไม่เกิน 15 นาที ของการเดินกันอย่างแทบไม่มีเวลาหายใจ ทั้งสามก็ได้ยินเสียงพูดกันเอะอะเบื้องหน้า ท่ามกลางม่านหมอกที่คลุมมัวไปหมด ในระหว่างป่าหินรอบด้านสำเนียงเสียงพูดจากันเหล่านั้น มันแสดงความตื่นเต้นตระหนกตกใจจนทำให้เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียซึ่งยังไม่เห็นเหตุการณ์กับตา ถึงกับใจหายรีบวิ่งตรงเข้าไปโดยเร็ว

เมื่อใกล้เข้ามาก็แลเห็นกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ล่วงหน้ามาก่อนทั้งหมด กำลังยืนรายล้อมอยู่ตรงก้อนหินใหญ่ส่งเสียงพูดกันแซดฟังไม่ได้ศัพท์ แล้วรพินทร์กับดารินก็แหวกคนเหล่านั้นแล่นสวนออกมาเมื่ออีกสามคนวิ่งกรูเข้าไป

“น้อย! รพินทร์!!”

เชษฐาร้องขึ้นอย่างปีติยินดี ที่แลเห็นน้องสาวและพรานนำทางปลอดภัยและอยู่พร้อมหน้า ส่วนไชยยันต์ก็ถามในทันทีว่า

“เป็นยังไงบ้าง เอาอยู่หมัดแล้วใช่ไหม ไอ้สามเขานั่นหรือว่ามันเปิดหนีไปได้”

ขณะที่ถามสามคนที่เป็นฝ่ายเข้ามาทีหลังยังไม่มีใครทันสังเกตเห็นอากัปกิริยาของบุคคลทั้งสองได้ถนัด ดารินนั้นวิ่งเข้ารวมกลุ่มแล้วก็ยืนหน้าซีดขาว เหมือนคนเป็นใบ้อยู่ ส่วนรพินทร์ก้าวเข้ามายืนอยู่เบื้องหน้ากลุ่มนายของเขาเสียงพูดแหบเครือไปกว่าทุกครั้ง

“ไทรเซราทอปส์ถูกปืนตกหน้าผาไปแล้ว คิดว่าคงอยู่แน่เพราะไม่ได้ยินเสียงมันเคลื่อนไหวอีกเลย แต่...

เสียงของพรานใหญ่ขาดหายชะงักไปเพียงแค่นั้น

“ทำไม มีอะไรหรือ รพินทร์?”

เชษฐาฉุกใจ ถามมาโดยเร็ว

คำถามนั้นเอง สร้างความเงียบงันให้เกิดขึ้นชั่วขณะ และบัดนั้นเอง ทุกคนก็แทบหัวใจวายดับ เมื่อได้ยินเสียงสะอื้นของดาริน ต่างเหลียวขวับไปเห็นนักมานุษยวิทยายกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้ากายสั่นเทาอย่

“น้อย! อะไรกันนี่ หมายความว่ายังไง”

เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียร้องขึ้นเกือบจะเป็นเสียงตะโกนพร้อมกัน

“กรุณาตามผมมาทางนี้เถิดครับ”

รพินทร์ ไพรวัลย์พูดแผ่วต่ำ ใบหน้าของเขายามนี้ทุกคน

เห็นว่ามันเชียวคล้ำ มองผิดไปกว่าที่เคยเห็นมา ตลอดนัยน์ตาทั้งคู่แห้งผาก กล่าวเพียงแค่นั้นเขาก็หมุนกลับเดินนำตรงไปที่ก้อนหิน ซึ่งพวกพรานพื้นเมืองกำลังรายล้อมก้มลงมองอะไรอยู่ชุลมุน ทั้งสามคนที่ตามมาภายหลังสาวเท้าตามเข้าไปในทันใดอย่างใจหายใจคว่ำ

ท่ามกลางดวงไฟฉายอันสว่างจ้าหลายดวง ที่สาดไปตามพื้นบริเวณก้อนหินซึ่งเคลื่อนเข้ามาประชิดชนกันทั้งสองก้อนนั้น **สิ่งที่ปรากฏชัดกับสายตาของเชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย มันบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยไม่จำเป็นที่ใครจะต้องปริปากคำใดออกมาในขณะนี้**

ไรเฟิล .375 แมกฯ ของแงซาย ที่ถูกบดแหลกลาญอยู่ใต้ก้อนหิน โผล่ท้ายส่วนน้อยออกมาให้เห็นและผ้าโพก-หัวผืนนั้น!!

เชษฐากับไชยยันต์ยืนจ้องตัวแข็งเป็นหินไปชั่วขณะ

มาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง อย่างตกใจสุดขีด เบิกตามองทั้งสองสิ่งนั้นอย่างแทบจะไม่เชื่อสายตา มีอาการเข่าอ่อนเหมือนจะเป็นลม ทั้งๆ ที่เป็นคนใจแข็งที่สุด ทรุดฮวบลงไปนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นตรงหน้าพานท้ายปืนที่โผล่ออกมา

“พระเจ้า! พระองค์หลอกลวงเสียแล้ว...สิ่งนี้จะต้องเกิดขึ้นไม่ได้...มันเป็นสิ่งที่เราไม่เชื่อว่าจะเกิดขึ้น ในลักษณะการเช่นที่เห็นอยู่นี้...!!”

หล่อนครางออกมาอย่างลืมตัว

ไชยยันต์ อนันตรัย หลับตาสะบัดศีรษะอยู่สองสามครั้งแล้วลืมขึ้นจ้องมองอีก พร้อมกับแลสลับไปยังหน้าของรพินทร์

ซึ่งยืนมึนซึมคอตกอยู่เหมือนจะถามว่านี่เป็นความจริงหรือ...ฝันไปหรือเปล่า

ส่วนเชษฐา วราฤทธิ์ ผู้จัดว่าเป็นบุคคลผู้มีสติสัมปชัญญะดีที่สุด บัดนี้ก็ชาไปหมดทั้งสมอง

“โธ่ไม่น่าเลย แงซายเอ๊ย ข้าเห็นเอ็งอยู่หลัดๆ...”

เสียงใครคนหนึ่งรำพันขึ้นปนร่ำไห้ ดังมาจากกลุ่มพรานพื้นเมืองในขณะนี้ปลุกภวังค์อันมึนงงของเชษฐาขึ้น ท่านหัวหน้าคณะยกมือขึ้นลูบใบหน้า กวาดสายตามองไปยังทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ อันเป็นภาวะอัน เงียบสงัดและเศร้าซึมจนสุดที่จะบรรยายได้

รพินทร์ในขณะนั้นไม่มองสบตาใคร นอกจากแลจ้องอย่างปราศจากจุดหมายไปยังหินก้อนนั้น ดารินไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เอาแต่ปิดหน้าสะอื้นกระซิกๆ อยู่เช่นนั้น พวกพรานพื้นเมืองทุกคนเริ่มปรากฏร่องรอยของน้ำตา ที่หลั่งออกมาจากความอาลัยรักเศร้าเสียดายสุดซึ้ง แม้แต่เจ้าส่างปาซึ่งเป็นคนกระด้างที่สุด

กองทัพทโมนนับร้อยก็แห่กันมาเต็มบริเวณในขณะนี้ ก็ดูจะหยุดการเคลื่อนไหวทั้งมวลลงโดยสิ้นเชิง พากันนิ่งสงบกันไปหมด

“รพินทร์!...

ในที่สุด ท่านหัวหน้าคณะก็ปรับอารมณ์ให้ลงสู่ปกติสภาพด้วยความยากเย็นขีดสุด เอ่ยเรียกพรานใหญ่ขึ้น

“ครับผม”

“เป็นความจริงอย่างที่เราเห็นอยู่นี่หรือ?”

“ผมมาเห็นในครั้งแรก อย่างที่พวกเราทุกคนเห็นอยู่ในขณะนี้เป็นการเห็นภายหลังจากที่ยิงไอ้สามเขาตกหน้าผาไปแล้วและตามเข้ามาถึงตรงนี้”

พรานใหญ่ฝืนใจพูดทั้งๆ ที่แทบจะไม่มีเสียง เขาเองยามนี้มีความรู้สึกที่ไม่อยากพูดอะไรกับใครทั้งสิ้น

“หมายความว่ายังไง? ไม่ได้มาพร้อมกัน และมองเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วยกันหรอกหรือ?”

ก่อนที่พรานใหญ่จะตอบ ดารินก็บอกมาทั้งสะอื้นเป็นครั้งแรกว่า

“เป็นความผิดของน้อยเองค่ะ พี่ใหญ่ น้อยวิ่งตามหลังสองคนนี่มา ตอนที่นีลาไปบอกข่าวเรื่องการบุกเข้ามาของไอ้ตัวร้ายนั่น รพินทร์มัวแต่หยุดพูดกับน้อยเพื่อจะไล่ให้กลับ แงซายล่วงหน้ามาก่อน รพินทร์กับน้อยตามเว้นระยะห่างมาทางเบื้องหลัง แงซายปะทะกับไอ้มหากาฬนั่นเข้าก่อน น้อยมัวแต่ถ่วงเวลารพินทร์ไว้เอง ถ้าทั้งสองคนนั่นมาพร้อมกันก็คงไม่เกิดความสูญเสียถึงเพียงนี้”

ท่านหัวหน้าคณะมองหน้าน้องสาวและพรานใหญ่สลับกันไปมา

“ผมยังไม่เข้าใจนัก รพินทร์ ไหนลองว่าไปให้ละเอียดซิเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไรกันแน่ เสียงปืนสองนัดครั้งแรกเป็นของใคร?”

“แงซายประจันหน้ากับมันก่อน ในระหว่างที่ผมกับคุณ-หญิงตามทิ้งท้ายมาเบื้องหลัง เสียงปืนสองนัดแรกเป็นเสียงปืนแงซาย ผมได้ยินเสียงมันพุ่งเข้าชนก้อนหินกลิ้งพร้อมๆ กับเสียง

ปืน มีเสียงแงซายร้องแล้วก็เงียบไป ต่อจากนั้นมันก็พุ่งสวนมาที่ผมกับคุณหญิง”

แล้วเขาก็เล่าเหตุการณ์ที่เผชิญกับตนเอง เท่าที่สายตาเห็นและหูได้ยินให้คณะนายจ้างทั้งสามทราบโดยละเอียด มาเรียกับไชยยันต์ฟังด้วยอาการเลื่อนลอยเพราะความหวั่นไหวตกประหม่าต่อเหตุการณ์ ส่วนเชษฐาฟังด้วยอาการพิเคราะห์ใคร่ครวญอย่างรอบคอบที่สุด

“คุณสันนิษฐานว่า แงซายหลบกำบังอยู่หลังก้อนหินนี้ขณะที่มันวิ่งเข้าชน และผลักก้อนหินเข้ามากระแทกกับอีกก้อนหนึ่งนี่ใช่ไหม?”

“รูปการณ์มันเป็นเช่นนั้น จากปืนและผ้าโพกหัวที่โผล่ออกมาให้เห็น และแงซายก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอย”

“ค้นหาทั่วแล้วหรือ ลองตะโกนเรียกดูแล้วหรือยัง?”

“ผมหาจนทั่วแล้ว และถึงแม้ว่าผมอาจค้นไม่พบร่อง-รอยทางรอดด้านอื่นของแงซาย แต่นีลาและลิงที่ร่วมเหตุการณ์อยู่กับแงซายในขณะนั้น ย่อมรู้เห็นเหตุการณ์ได้ดีที่สุด ถ้าแงซายผละหนีจากที่นี่ไปได้และไปหลบอยู่ที่ไหน เขาจะพ้นการสังเกตหรือดมกลิ่นของนีลาไปไม่ได้เลย นีลาเป็นผู้ที่ยืนยันได้ดีที่สุดว่าแงซายอยู่ใต้ก้อนหินนี้”

เชษฐาอึ้ง เห็นจะไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกแล้วสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นแก่แงซายผู้เคราะห์ร้าย มันทำให้เขาหดหู่สลดใจเหลือที่จะกล่าว ไม่ผิดอะไรกับสมาชิกผู้ใกล้ชิดที่สุดในครอบครัวได้ล้มหายตายจากไป

ท่านหัวหน้าคณะ ก้มลงพิจารณาตรงตำแหน่งที่ด้ามปืน

โผล่ออกมา และตามแนวขอบหินที่บดชิดพื้นนั้นอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง เขาก็ไม่เชื่อเหมือนกันว่าอะไรก็ตามที่ถูกบดอยู่ใต้น้ำหนักอันมากมายนี้จะคงชีวิตรอดอยู่ได้ นอกจากมดปลวก

ลักษณะของหินนั้น ตันทึบและมีขนาดใหญ่โตกว้างขวางมาก ในพื้นหน้าตัดตรงที่ทาบแนวดินอยู่ กระดูกกระเดี้ยวเนื้อหนังมังสาของแงซายคงจะแหลกเหลวอยู่ภายใต้ และถูกบดบังมิดชิดอยู่เบื้องล่างตรงใจกลาง ชนิดที่แม้แต่เลือด ก็ไม่มีโอกาสจะกระเซ็นออกมาถึงข้างนอกให้เห็นได้

อดีตท่านทูตทหารบก บอกกับตนเองว่า บัดนี้เขาได้สูญเสียบุคคลที่มีค่าที่สุดในคณะไปเสียคนหนึ่งแล้ว เป็นบุคคลที่เคยถ่ายเลือดช่วยชีวิตของเขาไว้ด้วย ในอดีตที่ผ่านมา ถ้าแม้จะซื้อชีวิตของคนคนนี้กลับคืนมาได้ด้วยมลค่าของเงินสักขนาดไหนเขาก็ยินดีที่จะสละได้ทันที

แต่...มันสายเสียแล้ว สำหรับเจ้าคนใช้พิเศษนามว่าแงซาย ซึ่งเมื่อยังมีชีวิตอยู่ร่วมด้วยนั้น ทุกคนก็ไม่สู้จะรู้สึกอะไรนัก แต่ยามที่รู้ว่าได้จากไปแล้วเช่นนี้จึงเพิ่งจะตระหนักได้ดีที่สุด

ทุกคนเต็มไปด้วยความรัก อาลัย และเสียดายขีดสุดจนยากที่จะกลั้นน้ำตาไว้ได้

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าแงซายจะพลาดในครั้งนี้ โธ่...

ไชยยันต์พึมพำ พร้อมกับโคลงศีรษะอย่างเศร้าใจ

“หมอกลงหนัก มองอะไรไม่เห็น และมันก็ซุ่มรอคอยจังหวะอยู่แล้ว ระยะประจันหน้าจวนตัวกะทันหันเหลือเกิน...”

เชษฐาพูดด้วยเสียงกระซิบ ขณะที่ออกเดินตรวจบริเวณ

อย่างถี่ถ้วน ซึ่งเขามองเห็นจริงตามข้อสันนิษฐานของรพินทร์ทุกอย่าง

“คนเรามันอยู่ที่ดวง ถ้าถึงคราวจะสิ้น ต่อให้มีฝีมือเก่งกาจสักขนาดไหนก็พลาดได้เหมือนกัน แงซายมีเกณฑ์ชะตาชีวิตสร้างสมมาแค่นี้เอง น่าเสียดายเหลือเกินเราไม่น่าจะสิ้นคนดีไปเสียคนหนึ่งเลย แต่ถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับน้อยหรือรพินทร์เราจะยิ่งสูญเสียมากกว่านี้หลายเท่า”

ท่านหัวหน้าคณะ ก็เรียกพรานใหญ่เข้ามาใกล้ท่ามกลางบรรยากาศอันเศร้าซึม ตบไหล่โดยแรงพร้อมกับกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“รพินทร์ อย่าเสียใจไปเลย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ไม่มีใครผิดหรอก แต่เป็นคราวชะตาดับของแงซายเอง ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดีที่สุด ส่วนตัวคุณเองก็ได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้วเช่นกัน มาปรึกษากันดีกว่าว่าจะเอายังไงต่อไปดีกับเหตุการณ์เฉพาะหน้านี่”

“ผมมึนงงไปหมดแล้วครับ คุณชาย คิดอะไรไม่ออกในขณะนี้”

พรานใหญ่สารภาพตามความรู้สึกแท้จริง อาการของเขาโผเผเหมือนคนใกล้จะสิ้นแรง และบังเกิดอาการหนาวสะท้านเยือกขึ้นมาเป็นระลอก

ไชยยันต์เอามือเท้ายันหินก้อนนั้น คะเนวัดน้ำหนักอย่างหนักใจแล้วว่า

“เราคงทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว นอกจากช่วยกันหาทางเขยื้อนก้อนหินนี้ออก และเอาศพแงซายออกมาจัดการเผา ไม่

ควรจะปล่อยทิ้งให้เขาถูกทับแหลกอยู่ใต้ก้อนหินนี่ตลอดไป นั่นคือสิ่งเดียวที่เราจะทำให้แก่แงซายได้เป็นครั้งสุดท้าย”

“ก็ควรจะต้องเป็นเช่นนั้นแหละหรือคุณว่ายังไง รพินทร์” เชษฐาขอความเห็นมาอีก

“ครับ สุดแต่คณะนายจ้างของผมจะเห็นสมควร แต่คืนนี้เราคงยังทำอะไรไม่ได้ถนัดนัก หินก้อนนี้ใหญ่โตหนักมาก และต้องระดมแรงไพร่พลส่วนใหญ่ของวายามาช่วยด้วย เราต้องรอจนกว่าพรุ่งนี้”

ท่านหัวหน้าคณะออกเดินพิจารณาดูหินก้อนนั้นไปจนครบรอบอีกครั้ง แล้วก็เห็นด้วยตามคำพูดของจอมพรานหันไปหารือไชยยันต์และมาเรียอยู่อีกก็พยักหน้าบอกว่า

“ตกลง รพินทร์...เป็นอันเอาตามที่คุณว่า คืนนี้เราถอยกลับไปก่อน ปล่อยให้แงซายนอนสงบอยู่นี่แหละ พรุ่งนี้เช้าค่อยมาจัดการกับเขา ไป! กลับกันเถอะ เพราะถึงจะยืนเศร้าเสียดายอาลัยแงซายอยู่ตรงนี้ มันก็ไม่ช่วยอะไรคนที่ตายให้กลับชีวิตขึ้นมาได้ พักผ่อนเอาแรงไว้ดีกว่า”

ในยามที่ทุกคนเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อย เผชิญกับเหตุการณ์อันสั่นสะเทือนใจที่สุดในยามนี้ จึงพิสูจน์ให้เห็นชัดได้ว่าเชษฐา วราฤทธิ์ ท่านหัวหน้าคณะเป็นบุคคลที่มีกำลังใจอันแข็งแกร่งมั่นคง และคุมสติได้เหนือกว่าทุกคนเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้นำ

ทั้งหมดพากันเคลื่อนถอยห่างจากหินก้อนนั้นออกมาอย่างสงบเงียบและรวมกลุ่มกัน เดินทางบ่ายหน้ากลับ

บรรยากาศเต็มไปด้วยความเศร้าสลดอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ไม่ว่าจะผ่านผจญกับความทุกข์หนักมาสักปานใดสำหรับที่แล้วๆ มา

รพินทร์ ไพรวัลย์กับตาพรานเฒ่าบุญคำ ดูเหมือนจะเป็นสองคนสุดท้าย ที่ยังยืนนิ่งอยู่เบื้องหน้าก้อนหินนั้น ในระหว่างที่ทุกคนเคลื่อนถอยออกมาหมด แล้วก็มีนีลาอีกตัวหนึ่ง ซึ่งนั่งจ่องอยู่ใกล้ๆ ท่าทางเหงาหงอย ดูเหมือนมันและพวกทโมนทุกตัวจะเข้าใจสถานการณ์ได้ดีที่สุดและพลอยซึมเศร้าไปด้วย

พรานใหญ่ถอดหมวกออก ยืนตรงสงบนิ่งเหมือนจะเป็นการคารวะไว้อาลัยแด่สหายศึกผู้ร่วมเป็นร่วมตายกับเขามาโดยตลอด

ขณะจิตต่อมาก็หมุนตัวกลับตัดใจเดินจากโดยไม่เหลียวกลับมามองอีกเลย คงทิ้งให้บุญคำกับนีลายืนอยู่ที่เดิม ตาพรานเฒ่าสั่งขี้มูกแล้วเข้าไปตบเบาๆ ที่หินก้อนนั้น

“เอ็งนอนคนเดียวอยู่ใต้นี้ไปก่อนนะ แงซาย...”

แกพูดปนสะอื้น เอาแขนป้ายเช็ดตา

“พรุ่งนี้ข้าจะมาเอาเอ็งออก ขาดเอ็งเสียคนหนึ่ง พรานใหญ่ก็เหมือนขาดแขนขวาไปแล้ว แขนซ้ายแก่ๆ อย่างข้าช่วยอะไรนายไม่ได้มากนักหรอก ขอให้วิญญาณเอ็งไปสู่ที่ชอบๆ และอโหสิให้ข้าด้วยที่เคยล่วงเกินอะไรเอ็งไป”

เหลียวกลับมาเห็นนีลา นั่งจ่องกะพริบตาปริบๆ อยู่ตาเฒ่าก็เกิดโมโหจี๋ขึ้นมาทันใด ยกมือขึ้นชี้หน้าร้องว่า

“มึง! ไอ้ชิบหาย นีลา! เพราะมึงตัวเดียว เสือกนำเซ่อซ่าเข้ามาจนคนของข้าแหลกไปคนหนึ่ง คนดีเสียด้วย ความจริงมึง

น่าจะรู้ล่วงหน้าว่าไอ้สามเขาดักอยู่ที่ไหน ดันนำกะเร่อกะร่าเข้ามาจนถึงจมูกมัน”

นีลาร้องครอกหนึ่งในลำคอ แล้วแยกเขี้ยวขาวแหง่ ถ้ามันพูดตอบได้มันก็คงตอบไปแล้วว่า ‘ก็ข้าจะไปตรัสรู้ได้ยังไงละโว้ย ตาเฒ่า มันดักอยู่ใต้ลม หมอกก็ลงจัดแล้วแงซายตายคนเดียวเมื่อไหร่ ถึงลิงพวกข้าก็เละไปหลายตัว เสือกมาโทษซัดกันทำไม’

บุญคำหมั่นไส้อาการของมันเต็มที ก็เลยยกเท้าถีบเปรี้ยงเข้าให้ แต่ลิงย่อมรักษาคุณสมบัติลิงไว้เสมอ ไม่ว่าจะตัวใหญ่สักขนาดไหนมันหลบฉากแผล็บ ปล่อยให้ตาเฒ่าถีบอากาศหวืดจนเสียหลักล้มจ้ำเบ้าลงเอง แล้วตัวมันก็ร้องเจี๊ยก ออกห้อแน่บหนีไปทันทีเหมือนจะรู้ตัวกลัวผิด ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงมันไม่ได้หวั่นบุญคำเลยสักนิด มนุษย์แก่ๆ ตัวเล็กนิดเดียวแค่นี้ ไอ้นีลาทุบทีเดียวก็คอหักตายเปล่า มันคงเห็นว่าแกกำลังโมโหก็เลยไม่อยากจะตอแยด้วย ปล่อยให้บุญคำลุกขึ้นมาขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สบถด่าโขมงโฉงเฉงอยู่คนเดียว ก่อนที่จะเดินกระย่องกระแย่งตามหลังพรรคพวกไป

รพินทร์แวะกลับเข้าไปริมทางด่าน ตรงที่ต้นไม้ล้มกองพะเนินอยู่ บอกให้คนของเขาช่วยกันส่องไฟฉายค้นหาไรเฟิลและไฟฉายของตนเองที่ตกหายอยู่ในกองใบไม้เหล่านั้น ชั่วไม่นานก็พบ แล้วบ่ายหน้านำกลับที่พักทันทีโดยไม่ได้ชี้ร่องรอยให้คณะนายจ้างของเขาดูตำแหน่งที่ไทรเซราทอปส์วิ่งถลำหลุดพ้นหน้าผาลงไปเบื้องล่าง ซึ่งทุกคนก็หมดแก่จิตแก่ใจที่จะสนใจอะไรอีกทั้งสิ้น

เมื่อกลับเข้ามาถึงถ้ำพักของวายาท่ามกลางความเงียบ เหงาวังเวงใจอย่างประหลาด ทั้งหมดเห็นวายานั่งพิงพนักหินอยู่บนแท่น นีลาลัดทางล่วงหน้ามาถึงเจ้านายของมันตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วไม่ทราบ บัดนี้พวกทโมนกลุ่มใหญ่กำลังรุมล้อมเหมือนจะรายงายให้พญาของมันทราบในสิ่งที่เกิดขึ้น

ดังนั้นเมื่อเชษฐากับคณะเดินเข้าไปหา และก่อนที่จะพูดขึ้นเช่นไร จอมวานรก็กล่าวขึ้นเสียก่อน ด้วยน้ำเสียงอันแหบห้าวแช่มช้า

“วายารู้เรื่องจากนีลาทั้งหมดแล้ว‘ตัวสามเขา’ศัตรูคู่แค้นของวายาพินาศด้วยฝีมือคนของท่าน แต่คนหนึ่งของฝ่ายท่านก็ต้องเสียชีวิตไป วายาเสียใจด้วยกับพวกท่านเป็นอย่างมาก”

ท่านหัวหน้าคณะฝืนยิ้มเศร้าๆ

“เจ้าคงจะสบายใจได้แล้วนะ วายา ต่อไปนี้จะไม่มีตัวสามเขามาคอยรังควานพวกเจ้าอีก เราได้ทำตามสัญญาที่ให้แก่เจ้าไว้แล้ว”

เค้าหน้าของพระเจ้ากรุงขีดขินสลดหมอง ถอนใจเฮือกพลางส่ายหน้าช้าๆ

“แต่คนผู้กล้าหาญและมีฝีมือของท่าน ก็สูญเสียไป”

“เอาเถอะ อย่ากังวลไปเลย วายา เราเองก็เสียใจที่สูญเสียชีวิตคนดีของเราไปในครั้งนี้ แต่ก็คิดเสียว่าเขาถึงที่ตายเองอะไรก็ช่วยไม่ได้ ถึงอย่างไรเราก็ยินดีที่เราช่วยพวกเจ้าไว้ได้จากศัตรูร้ายครั้งนี้”

“ท่านเป็นบุคคลที่มีน้ำใจอันยิ่งใหญ่นัก”

วายากล่าวชัดถ้อยชัดคำ

“วายาจะไม่ลืมบุญคุณของท่านและพวกในครั้งนี้เลย และสักวันหนึ่งคงจะตอบแทนได้ ว่าแต่ศพคนของท่านที่ติดอยู่ใต้ก้อนหินใหญ่ ท่านจะจัดการเช่นไร”

“พรุ่งนี้ เราจะไปเคลื่อนหินออก นำเขาออกมาเผา”

“วายาจะสั่งให้นีลานำกองทัพทโมนทั้งหมดไปช่วยเคลื่อนหินก้อนนั้นให้แก่ท่านพรุ่งนี้ ขอให้พวกท่านพักผ่อนเสียเถิด อีกนานกว่าตะวันจะขึ้น”

“ดีมาก วายา”

เชษฐาบอกแล้วนำทุกคนกลับไปยังที่นอน แต่แล้วก็ชะงัก เมื่อเห็นตรงบริเวณที่พักนอนนั้น บัดนี้ร่างของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังนอนตะแคงคู้ ตัวสั่นเทาเป็นลูกนก มีเกิดกับเสี่ยสองคนกำลังวิงวุ่น เอากระสอบป่านมาห่มทับคลุมตัวให้หลายผืน ส่วนบุญคำกำลังสาละวนจับคลำอยู่

“รพินทร์!”

ทุกคนอุทานขึ้นพร้อมกัน วิ่งกรูกันเข้ามา
จันก็เงยขึ้น บอกเสียงสั่นอย่างตกใจว่า
“นาย! พรานใหญ่ตัวร้อนยังกะไฟทีเดียว!!”

คนแรกที่เข้านาทีบตัวจอมพราน คือเชษฐา วราฤทธิ์ ผู้ซึ่งไม่เคยยอมให้สถานการณ์ชนิดใด มีอิทธิพลอยู่เหนือสติสัมปชัญญะของเขาได้ ระหว่างที่อีกสามคน ยังยืนตะลึงจับงันต่อเหตุร้ายที่ทวีทับโถมซ้ำสอง

ท่านหัวหน้าคณะจับที่ใบหน้าอันมีคางสั่นกระทบกันกราว ลักษณะหมดสตินั้นแล้วก็รู้ได้ในทันทีว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังใช้ขี้นสูงอย่างน่ากลัว

"น้อย!"

เขาร้องเรียกหมอดารินด้วยเสียงหนัก ๆ

เมื่อนั้นเอง จึงดูเหมือนจะปลุกให้อีกสามคนไหวตัวได้พรูกันเข้ามา

ดารินตัวสั่นงันงกต่อเหตุการณ์จนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

เข้ามาทรุดคุกเข่าจ้องมองอยู่เฉย ๆ ไชยยันต์กับมาเรียช่วยกันจับตรวจดูตามร่างกายของพรานใหญ่ด้วยความตกใจ แล้วก็ปลุกเตือนสติแพทย์สาวประจำคณะอีกครั้ง

"ทำไมตะลึงอยู่อย่างนั้น น้อย! เร็วเข้าเถิด ไข้กำลังสูงมาก ตัวร้อนจี๋เลย"

ไชยยันต์ละล่ำละลัก แล้วพยายามเขย่าเรียกคนเจ็บ แต่รพินทร์ไม่รู้สึกตัวเสียแล้วในขณะนั้น นอกจากครางอือ ๆ อยู่ในคอ ตาทั้งคู่ปิดสนิท สั่นสะท้านอยู่เป็นระลอก หมอดารินเองในขณะนี้สีหน้าของหล่อน ไม่มีใครบรรยายได้ถูก มีอาการเหมือนจะสิ้นลมหายใจไปในบัดนั้น

"โธ่! เวรกรรมอะไรอย่างนี้หนอ คนหนึ่งสิ้นไปเสียแล้วเมื่อหยก ๆ อีกคนหนึ่งก็มีอันเป็นไป นี่พวกเราจะถึงคราววิบัติกันทั้งหมดแล้วหรือ...

หล่อนคร่ำครวญออกมาปนร้องไห้

พี่ชายก็ตบลงไปกลางหลังน้องสาวโดยแรง พร้อมกับตวาดลั่น

"น้อย! การคร่ำครวญรำพันมันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก ลืมเสียแล้วหรือ ว่าตัวเองเป็นหมอ!!"

น้องสาวพลันได้สติสำนึกตนขึ้นมาอีกครั้ง จากเสียงและอาการกระตุ้นโดยแรงชนิดนั้น หล่อนกัดริมฝีปากแน่นพยายามฝืนบังคับกำลังใจอย่างเต็มที่ มาเรียเผ่นพรวดเข้าไปที่หีบเวช-ภัณฑ์ หิ้วมาให้ทั้งหีบพร้อมกับปลอบใจว่า

"ควบคุมสติให้ดีน้อย คนตายไปแล้วเราช่วยให้ฟื้นไม่ได้ ลืมคนตายเสียก่อน แต่คนเป็นเรายังพอมีโอกาส ฉันจะเป็น

ลูกมือเธอเอง รพินทร์คงไม่เป็นอะไรมากนักหรอก โรคเก่าของเขานั่นแหละ”

ถูกของมาเรียแล้ว คนตายไปแล้วใครก็ไม่สามารถจะช่วยให้ฟื้นขึ้นมาได้ แต่คนที่กำลังจะตายในขณะนี้เล่า? หล่อนจะมัวแต่มึนงงทุกข์โศก จนปล่อยเวลาให้ล่วงสายไปฉะนั้นหรือในเมื่อโอกาสนั้นยังพอมี จากความรู้ความสามารถในวิชาชีพของหล่อน

ชีวิตและความปลอดภัยของรพินทร์ยามนี้ อยู่ในกำมือของหล่อนแต่เพียงคนเดียว ชีวิตของเขาผู้นี้ไม่เพียงแต่จะมีค่าที่สุดสำหรับการเดินทางในครั้งนี้เท่านั้น

ยังมีค่าที่สุดของหัวใจหล่อนเองอีกด้วย

ถ้าเขาเป็นอะไรลงไป หัวใจของหมอดารินก็คงแหลกพินาศ!!

วิญญาณแพทย์มือเกียรตินิยม กลับมาเป็นของหล่อนในบัดนั้น

มันช่างเป็นคืนที่ฉุกละหุกที่สุด ชนิดตั้งตัวตั้งใจไม่ติดของคณะเดินทางทั้งหมด แต่อย่างน้อย ‘กัปตัน’ ของคณะก็ยังเป็นบุคคลชั้นปรีชาชาญ เป็นผู้นำและควบคุมสถานการณ์ได้ดีที่สุดเช่นกัน เขาคือ เชษฐา วราฤทธิ์ซึ่งเป็นหลักของทุกคน

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครสามารถเดาได้ถูกว่าเหตุการณ์คืนนี้มันจะสิ้นสุดในลักษณะใด แม้แต่หมอดารินเอง พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดนั่งกอดเข่าเงียบกริบ ลืมตาโพลงล้อมดูอยู่พร้อมต่อการที่จะปฏิบัติตามคำสั่งทุกขณะจิต ‘นายหญิง’ ผู้เป็นหมอและกลุ่มนายจ้างอีกสามคนเท่านั้น ที่ช่วยกันทำงานกันอย่างเคร่งเครียด พร้อมทั้งปรึกษาหารือกันอยู่เบาๆ

พักใหญ่ต่อมา ‘นายหญิง’ ก็ถอยออกมานั่งหน้าซีดเผือดอยู่ที่มุมหนึ่ง ‘นายแหม่ม’ เกณฑ์เอาผ้าห่มทุกผืนเท่าที่มีอยู่ไปคลุมทับให้พรานใหญ่ และ ‘นายทหาร’ ก็ออกคำสั่งให้ทุกคนไปเอาฟืนข้างนอกก่อสุมไฟขึ้นตรงนั้น ส่วน ‘นายใหญ่’ ก็ลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมาอย่างใช้ความคิดหนัก ไม่มีใครพักผ่อนหลับนอนลงได้

ภายหลังจากสุมไฟจนลุกโชติ ส่งประกายอบอุ่นไปทั่วทั้งบริเวณที่รวมกลุ่มพักกันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายล้อมรอบกายพรานใหญ่ผู้ตายไปจากความรู้สึกสำนึกทั้งมวล บุญคำก็คลานเข้าไปที่นายหญิง

“พรานใหญ่จะฟื้นไหม นายหญิง”

นั่นเป็นคำถามอย่างแผ่วเบาที่สุด และโดยภาษาซื่อตรงไปตรงมาที่สุดของตาพรานเฒ่า

“พรานใหญ่ไม่สบายมาก...มากกว่าทุกครั้งที่ฉันเคยเห็น”

นายหญิงตอบเกือบไม่มีเสียงเช่นกัน แต่ไม่ตรงคำถาม

“บุญคำก็รู้สึกอย่างนั้น ตอนที่กลับเข้ามาถึงที่นี่ พวกเจ้านายเดินเข้าไปพูดกับวายา พรานใหญ่เดินมาตรงนี้ บุญคำเห็นแกล้มเหมือนคนเป็นลมหมดสติลงเฉยๆ วิ่งเข้ามาเขย่าก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย เหมือน...เหมือนคนถูกของสัตว์หรือไม่ก็ผีกระทำ”

ดารินขนลุกขึ้นทั้งกาย

“เหลวไหล บุญคำ...พูดอะไรก็ไม่รู้ พรานใหญ่มีโรคประจำตัวเดิมอยู่ก่อนแล้ว แต่คราวนี้มีไข้อื่นแทรกซ้อนเข้าอีกด้วย อย่าพูดอะไรเลอะเทอะอย่างนั้น”

เสียงร้องดังอย่างตกใจของหล่อนทำให้เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียหันขวับมามองทันที แล้วปราดตรงเข้ามา เมื่อนั้นเองพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดก็เข้ามานั่งมุงเป็นกลุ่ม พูดอะไรกันอยู่ซุบซิบ สีหน้าอาการเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นใจสังเกตดูอากัปกิริยาของคนเหล่านั้น เชษฐาก็บอกได้ทันทีว่าพวกนั้นกำลังขวัญเสีย

“อะไรกัน น้อย บุญคำว่าอะไรหรือ?”

เชษฐาถามเสียงหนักๆ ขมวดคิ้ว

ดารินบอกให้ทุกคนทราบ ตามคำพูดพิลึกๆ ของบุญคำทำเอาไชยยันต์บังเกิดอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นอีกคนหนึ่งมาเรียโบกมือร้องออกมาว่า

“ซิลลี่ ทอล์ค”

ส่วนเชษฐานิ่งงันไปครู่ แล้วหันไปทางน้องสาวอีกครั้ง

“น้อย ในฐานะหมอ เธอยังไม่ได้บอกพี่เลยว่า อาการของรพินทร์เป็นอย่างไรบ้าง จับสั่นเรื้อรังธรรมดาอย่างที่เขาเคยเป็นไม่ใช่หรือ?”

ดารินมีอาการกลัดกลุ้มเหมือนอยากจะตายไปเสียบัดนั้น ถอนใจเฮือก

“น้อยก็บอกไม่ถกเหมือนกันแหละค่ะ พี่ใหญ่ บอกได้อย่างเดียวว่า อาการของรพินทร์ครั้งนี้หนักใจเหลือเกิน เขาไม่ได้สติเอาเลย ดูครั้งแรกก็เหมือนคนเป็นโรคเก่าของเขามันเกิดขึ้นมาอย่างกะทันหันเหลือเกิน แต่มันมีอะไรที่แทรกซ้อนมากกว่านั้น เราจะเฝ้าดูอาการเขาอีกครึ่งชั่วโมง”

“ลองคิดดูให้ดี น้อย ตอนที่ไอ้สามเขาชนต้นไม้ล้ม และ

ต้นไม้ล้มฟาดลงมาที่เขาและเธอ ซึ่งเธอเองอยู่ใกล้ชิดร่วมเหตุการณ์กับเขามากที่สุด ไพรวัลย์ได้รับบาดเจ็บอะไรจากการล้มทับของต้นไม้บ้างหรือเปล่า ตอนนั้นเขากำลังตื่นเต้น อาจไม่รู้สึกตัวก็ได้ แต่อาการเพิ่งจะแสดงออกเดี๋ยวนี้”

มาเรียบอกมาเรว

ทุกคนจ้องมองมาที่ราชสกุลสาวเป็นตาเดียว

ภายหลังจากพยายามนิ่งคิดทบทวนอยู่ครู่ ดารินก็สั่นศีรษะ

“ฉันไม่คิดว่ารพินทร์จะได้รับบาดเจ็บ หรือเป็นอันตรายอะไรจากการที่ยอดไม้ฟาดลงมาที่เรา เพราะมันเป็นแต่เพียงปลายกิ่งไม้เล็กๆ ที่หนาแน่นไปด้วยใบเท่านั้น อีกประการหนึ่งก็มีโขดหินกั้นบังไว้อีกชั้นหนึ่ง ขณะที่เกิดการต่อสู้ ฉันก็เห็นเขาคล่องแคล่วรวดเร็วเป็นปกติ ไม่ได้แสดงท่าว่าบาดเจ็บอะไรมากนักเลย เขายิงไอ้สามเขาจนมันพุ่งหล่นหน้าผาลงไปอย่างใจเย็นที่สุด และก็ยังมีสติดีพอที่จะชวนฉันไปค้นหาแงซาย เราอยู่กันที่ก้อนหินที่ทับแงซายอยู่นานทีเดียว ก่อนที่พวกเราส่วนใหญ่จะตามไปถึง ตอนนั้นถ้าเขาเป็นอันตรายอย่างใด เกี่ยวกับต้นไม้ล้มฟาดมาทับก็น่าจะแสดงอาการออกมาบ้างแล้ว แต่ที่รู้แน่ก็คือเขาตกใจมากที่เห็นก้อนหินทับร่างแงซาย ตกใจพอๆ กับฉันนั่นแหละ แต่ก็ยังสติดีกว่า”

“มีใครสังเกตบ้างไหม ในเที่ยวเดินกลับนี่ อาการของรพินทร์เป็นอย่างไรบ้าง?”

เชษฐาสอบทุกคน

ไม่มีใครนึกออกในขณะนั้น มีแต่มาเรียคนเดียวที่บอกว่า

“รู้สึกว่าไพรวัลย์เงียบขรึม ไม่ได้พูดอะไรกับใครอีกเลย เขาเดินอยู่รั้งท้ายขบวน และถามอะไรบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่หินกลิ้งทับแงซาย แต่เขาไม่ได้ตอบฉันเลยสักคำเดียว นิ่งเฉยเหมือนไม่ได้ยินหรือสนใจกับคำถามของฉัน ฉันเลยไม่ได้รบกวนพูดอะไรกับเขาอีก คิดว่าเพราะเขาอิดโรยมึนงง และอ่อนเพลียมาก เห็นเดินปัดๆ เซๆ อยู่สองสามครั้ง แต่ไหนแต่ไรไม่เคยเห็นไพรวัลย์อิดโรยอย่างครั้งนี้เลย ฉันยังช่วยประคองเขาไว้ครั้งหนึ่ง ตอนที่เขาเดินสะดุดหิน มีอาการเหมือนจะล้ม”

เชษฐา ไชยยันต์และดารินเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ระหว่างที่มุ่งหน้าเดินกลับที่พักกันมานั้น ไม่มีใครทันสังเกตอาการของพรานใหญ่เลย เพราะความทุกข์เศร้าเกี่ยวกับมรณกาลของแงซาย และขณะที่กลับเข้ามาถึง ทั้งหมดต่างก็ตรงไปที่วายาผู้นั่งรอฟังข่าวอยู่บนแท่น โดยไม่ทันจะพิจารณาในขณะนั้นว่า มีรพินทร์ตามเข้าไปด้วยหรือเปล่า

“พรานใหญ่เข้ามาในเพิงถ้ำเป็นคนสุดท้าย” จันบอก “เมื่อแรกพวกผมนึกว่าแกจะลงนั่งพัก แต่เห็นล้มลงเฉยๆ พวกผมช่วยกันเขย่าเรียกก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย”

ท่านหัวหน้าคณะกัดริมฝีปากแน่น เหลือบมองดูหน้าพรรคพวกของเขาที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ แล้วแลไปยังร่างอันหมดสติของพรานใหญ่ภายใต้ผ้าคลุมหนาอีกครั้ง

“เอ รูปการณ์มันพิกลกว่าที่เราคิดเสียแล้ว ถ้าเป็นอาการจับสั่นโรคประจำตัวของเขาอย่างที่เคยเป็น มันก็ไม่น่าจะเป็นอย่างนี้”

เขาพึมพำแผ่วต่ำ แล้วมองหน้าน้องสาว

“น้อย! ตรวจละเอียดแล้วหรือ”

ดารินน้ำตาซึม

“ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วค่ะ”

“ชีพจร? อาการเต้นของหัวใจ? ความดันโลหิต?”

“เมื่อแรก มันอยู่ในระดับที่สูงเหนือขีดปกติทั้งหมด แต่แล้วต่อมามันก็ลดต่ำลง...ต่ำลงทุกที...น้อยถึงได้บอกว่าต้องดูอาการต่อไป เราจะตรวจเช็คเขาทุกๆ 5 นาที สังเกตไหมคะตอนนี้เขาไม่ได้สั่นอีกเลย สงบนิ่งไปแล้ว”

หมอดารินพูดอย่างยากเย็น คำพูดของหล่อนไม่มีใครจับฟังได้ถนัดนัก เพราะมันขาดห้วงกระท่อนกระแท่น แล้วเจ้าตัวคนพูดก็ยกมือขึ้นกุมขมับอย่างกลัดกลุ้มขีดสุด ซุกหน้าลงกับเข่าที่ตั้งชันทั้งสอง มาเรียเข้ามาจับตัวไว้คอยเขย่า และเรียกเพื่อไม่ให้หมอดารินขาดความรู้สึกไปอีกคนหนึ่ง

“เข้มแข็งไว้ น้อย ขอให้รู้ไว้ด้วย ขณะนี้เธอคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นหลักประกันความปลอดภัยของไพรวัลย์ ถ้าขืนสติงกๆ เงิ่นๆ อยู่อย่างนี้ เธอจะช่วยเขาไม่ได้ เอาละเมื่อตะกี้นี้เธอพูดถึงอาการแทรกซ้อนของไพรวัลย์ ฉันเองหรือใครในบรรดาพวกเราก็ไม่มีความรู้ในทางแพทย์เลย นอกจากเธอคนเดียวเท่านั้น ลองคิดดูให้ดีซิ ว่าอาการแทรกซ้อนนั้นมันคืออะไร เป็นต้นว่า หัวใจวาย เส้นโลหิตตีบตันในสมองหรืออะไรที่คนไม่ใช่หมอจะคิดไปไม่ถึงได้ ถ้าเธอได้สาเหตุการแก้ไขมันก็จะง่ายขึ้นไม่ใช่หรือ?”

“ฉันนึกไม่ออกจริงๆ และไม่มีความสามารถที่จะค้นสาเหตุในขณะนี้”

ดารินพูดอย่างน่าสงสาร

“อาการที่เธอยกตัวอย่างมา ถ้ามันเกิดขึ้นจริง ก็แปลว่ารพินทร์น่าจะช็อคนิ่งกับที่ไป ตั้งแต่ตอนต้นไม้ล้มทับแล้ว ส่วนมันจะเกิดตามมาภายหลังนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ ระยะเวลามันห่างกันเกือบครึ่งชั่วโมง นับตั้งแต่ต้นไม้ล้มลงมาฟาดเราจนกระทั่งเดินกลับมาถึงที่พักนี่ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับร่างกายของมนุษย์อันเป็นผลให้ไปสู่ความตายได้นั้นมันอยู่นอกเหนือทฤษฎีทางการแพทย์เท่าที่ร่ำเรียนกันมาแล้วได้เหมือนกัน”

ท่านหัวหน้าคณะหันไปทางบุญคำซึ่งนั่งจับเข่า เซื่อง-ซึมผิดไปจากทุกครั้งเท่าที่เคยเห็น

“เมื่อกี้นี้ บุญคำบอกอะไรกับนายหญิง เกี่ยวกับอาการของพรานใหญ่”

“บุญคำว่า...

แกอึกอัก ไม่ค่อยจะกล้าพูด

“บุญคำกลัวว่าพรานใหญ่จะถูกอาถรรพณ์จากวิญญาณของ ไอ้สามเขานั่น บุญคำอาจคิดเหลวไหลเกินไปตามประสาคนป่าคนดง แต่อาการของพรานใหญ่ครั้งนี้ผิดวิกลจริงๆ อยู่ร่วมกันมานาน ไม่เคยเห็นพรานใหญ่มีอาการอย่างนี้มาก่อน ถึงจะจับไข้สั่น ก็ยังปลุกเรียกพูดกันได้รู้เรื่องบ้าง นี่ไม่เป็นสติเลย แน่นิ่งไปเฉยๆ นายหญิงเป็นหมอสมัยใหม่นายหญิงเองก็ยังค้นสาเหตุไม่ได้”

“เป็นไปได้หรือ ที่พรานชั้นยอดอย่างนายของบุญคำ จะ

ถูกอาถรรพณ์จากสัตว์ที่เขาฆ่าตายเล่นงานเอาได้ บุญคำก็รู้ไม่ใช่หรือ ว่ารพินทร์มีครูพรานที่แรงมากและเขาก็มีของดีคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าอาถรรพณ์จากป่าชนิดใด ไม่เคยปรากฏว่าทำอะไรเขาได้มาตลอดแล้วมาครั้งนี้เขาจะพลาดได้อย่างไรกัน”

ไชยยันต์ว่า

บุญคำสั่นหน้าอย่างอัดอั้นใจ

“บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“เอาละ บุญคำ สมมติว่าพรานใหญ่ถูกของจากสัตว์สาม-เขาตัวนั้นเล่นงานเข้าจริงอย่างที่บุญคำสงสัย บุญคำพอจะมีทางแก้ไขไหม?”

“พรานใหญ่ ถึงแม้จะมีอายุคราวลูกหลานของบุญคำแต่แกกมีวชาพรานเหนือกว่าบุญคามากนก ถาเทยบกบบุญคาแล้ว ก็ชั้นครูกับลูกศิษย์ ถ้าศิษย์เป็นอะไรไป ครูยังแก้ไขได้ แต่ถ้าครูเป็นบ้าง ศิษย์จะแกไหวหรือไม่ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้านายหญิงยอม บุญคำก็จะลองแก้ไขดู”

“บุญคำจะทำยังไง?”

หมอดารินถามโดยเร็ว

“ก็ตามวิธีคนป่าคนดอยอย่างบุญคำนั่นแหละ นายหญิงเสกเป่าคาถา บวงสรวงเจ้าป่าเจ้าเขา แล้วก็เอายาหม่ผสมสมุนไพรให้กิน ถ้าพรานใหญ่อาเจียนออกมาได้ ก็เป็นผล แต่ถ้าไม่อาเจียนบุญคำก็จนปัญญา”

“ว่ายังไงน้อย เห็นจะต้องพึ่งวิชาทางไสยศาสตร์ และยาสมุนไพรของบุญคำเสียแล้วหรือยังไง? ว่าแต่วิธีของบุญคำจะขัดอะไรกับยาที่เธอวางไปแล้วหรือไม่เท่านั้น”

ระหว่างที่หมอดารินยั่งนิ่งงัน เพราะตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ไชยยันต์ก็กระซิบถามมาด้วยน้ำเสียงกระวนกระวายจริงจังมากกว่าจะเป็นการประชดหรือพูดเล่น

แพทย์สาวประจำคณะ ยังไม่ได้ตอบคำใดๆ ทั้งสิ้น แต่ตรงเข้าไปตรวจดูคนไข้อีกครั้ง ทุกคนเห็นหล่อนเอามือคลำที่หน้าผาก แล้วร้อง “อี้” คำหนึ่งออกมาอย่างสะดุ้งใจ และทันทีก็เลิกผ้าห่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จับตามแขนและชีพจรที่ข้อมือด้วยอาการรีบด่วนลุกลน

อาการชนิดนั้นของหมอดาริน ทำให้ทุกคนต้องฮือเข้าไปล้อมคนเจ็บอีกครั้ง

“ทำไม มีอะไรหรือน้อย” เชษฐาถามเร็วปรื๋อ

ดารินมือสั่น เค้าหน้าของหล่อนยามนี้สำแดงถึงความตระหนกตกใจขีดสุดแทบจะช็อค เงยหน้ามองทุกคนและเบิกตาค้างอยู่เช่นนั้น ไม่สามารถจะเอ่ยคำพูดเช่นไรออกมาได้

เชษฐาจับมือคนเจ็บบ้าง แล้วคลำอย่างรวดเร็วขึ้นไปจนถึงทรวงอกและลำตัว ภายใต้เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่พร้อมกับอุทานอย่างลืมตัว

“รพินทร์!...เอ๊ะ! ทำไมตัวถึงเย็นชืดลงอย่างนี้”

ไชยยันต์กับมาเรีย กระโจนไปทางปลายเท้า เลิกผ้าห่มขึ้น และช่วยกันถอดรองเท้าพรานใหญ่ออก ใช้มือจับสำรวจ

ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนกันหมด นั่นก็คือรพินทร์ไพรวัลย์ แทบจะไม่มีอุณหภูมิของร่างกายเหลืออยู่เลย

ทุกส่วนของร่างกายของเขาเย็นลงเกือบจะเท่ากับก้อนหิน ที่แวดล้อมรอบกายในขณะนี้!

"ฟังหัวใจเร็ว น้อย!"

มาเรียร้องลั่น หล่อนไม่ใช่หมอ ไม่มีความรู้ในทางการแพทย์ใดๆ เกินไปกว่าคนธรรมดาคนหนึ่ง แต่ในยามนี้หล่อนสติดีเหนือกว่าทุกคน แม้แต่เชษฐาเองซึ่งก็ตะลึงพรึงเพริดไปชั่วขณะเสียแล้ว ไม่ได้พูดเปล่า แหม่มสาวคว้าหูฟังยัดเยียดส่งให้หมอดารินราวกับตัวเองจะเป็นแพทย์ใหญ่ผู้บงการฉะนั้น

นี่เป็นวินาทีสุดยอด ความคับขันของชีวิตรพินทร์ ไพร-วัลย์ ดาริน วราฤทธิ์ บอกกับตนเองเช่นนั้น

แล้วความตื่นตัวคล่องแคล่วว่องไวก็กลับคืนมาครบถ้วน มันเป็นประสาทส่วนพิเศษ ในสมองของมนุษย์เราซึ่งถูกปลุกขึ้นมาใช้งานยามจำเป็นขีดสุด

ไชยยันต์แกะกระดุมเสื้อพรานใหญ่แบะอกออกทันที ในขณะที่หมอดารินเอาหูฟังอาการเต้นของหัวใจ สอดเข้าหูทั้งสองแล้วกดส่วนปลายสายแนบลงไปบนทรวงอกซีกซ้ายอย่างรวดเร็ว

ระหว่างนี้ทุกคนแทบจะลืมหายใจกันหมดสิ้น จ้องอาการของแพทย์สาวประจำคณะเป็นตาเดียว ด้วยความกระวนกระวายขีดสุด ไม่มีใครคิดฝันเลยว่า เหตุการณ์อันเลวร้ายมันจะทวีประดังทับถมขึ้นมาถึงเพียงนี้

หมอดารินนั้น หล่อนไม่มีเลือดบนใบหน้าที่จะให้จางสีลงไปได้อีกแล้ว บัดนี้ในเงาสลัว ทุกคนเห็นหน้าของแพทย์สาวนักมานุษยวิทยาขาวโพลนเหมือนกระดาษ มีอาการลังเลอยู่ชั่วพริบตาหนึ่งเหมือนจะตัดสินใจ แล้วโดยไม่เอ่ยคำใดกับใคร

อีกทั้งสิ้น หล่อนหันเข้าค้นหีบเวชภัณฑ์ด้วยมืออันสั่นเทา แต่ก็รวดเร็วและแม่นยำต่อสิ่งที่หล่อนต้องการเป็นอย่างยิ่งด้วยสติสัมปชัญญะที่คุมมั่น

"คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกด้วยเถิด...ช่วยในการกู้ชีวิตของเขาไว้ในครั้งนี้ หัวใจของเขากำลังจะหยุดทำงานเต็มทีแล้ว!...

ริมฝีปากของหล่อนขมุบขมิบภาวนา แต่ไม่มีใครได้ยิน แล้วก็เห็นหมอดารินใช้เข็มฉีดยา ดูดตัวยาชนิดหนึ่งสีเข้มออกมาจากหลอด มือที่พยายามบังคับไม่ให้สั่น ไม่มีใครกล้าเอ่ยคำใดขึ้นมาทั้งสิ้นในยามนี้ นอกจากช่วยส่องไฟฉายสว่างจ้าเพื่อช่วยให้การทำงานของดารินถนัดขึ้น

ปักปลายเข็มเข้าไปใต้ผิวหนังที่บริเวณใต้ข้อมือของคนเจ็บไม่ทราบแน่เป็นการฉีดเข้าเส้นเลือดหรือเข้ากล้ามเนื้อ แต่ทั้งหมดเห็นหมอดารินเดินตัวยาอย่างแช่มช้าระมัดระวังที่สุด จนกระทั่งหมดหลอดแล้วดึงออก ส่งเข็มอันนั้นไปให้มาเรียพร้อมกับรีบเอาหูคอยจับฟังที่หัวใจอีก สลับไปกับอาการบีบนวดคลึงแรงๆ ตรงบริเวณทรวงอก เหมือนจะกระตุ้นที่หัวใจ

ทั้งคณะดูเหมือนจะถูกสะกดให้เป็นใบ้เบื้อกันไปหมด รุมล้อมจ้องจังงังเฉยอยู่ อย่างไม่ทราบว่าจะช่วยเหลือหมอดารินอย่างไรได้ถูก เพราะไม่มีคำสั่งใดๆ จากหมอทั้งสิ้น นอกจากจะช่วยฉายไฟเท่านั้น

ต่อมาอีกขณะใหญ่ ดารินก็ถอดหูฟังหัวใจออกคล้องคอไว้ หยิบไฟฉายขนาดเล็กของแพทย์ เปิดเปลือกตาคนเจ็บขึ้นส่องไฟดู

“เป็นยังไงบ้าง น้อย!”

พี่ชายสุดที่จะระงับความกระวนกระวายใจอยู่ต่อไปได้

“บอกอะไรในขณะนี้ยังไม่ได้ทั้งนั้นค่ะ พี่ใหญ่ อาการที่เห็นอยู่นี้เป็นระยะที่เรียกกันว่า ‘โคม่า’ เส้นอันตรายขีดสุด น้อยจะพยายามจะกระตุ้นหัวใจให้ทำงานต่อไป จากอาการที่ทำท่าเหมือนจะหยุดลงเต็มที อุณหภูมิในร่างกายของเขา ทำไมมันถึงลดฮวบฮาบลงอย่างรวดเร็วเช่นนี้ก็ไม่รู้ ตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด เป็นอาการที่แปลกมาก ไม่เคยพบมาก่อนเลย มันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้จากพิษไข้ธรรมดา”

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

เชษฐาคราง

“มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเหลือเกิน ยังไงก็ตามเถอะน้อย ถึงจะทำอะไรยังไม่ได้ ก็กระตุ้นเลี้ยงหัวใจไว้ก่อนประวิงไว้ให้สุดความสามารถของน้อยทีเดียว!”

“นาย...”

เสียงแหบเครือของบุญคำดังขึ้น

“นายจะเชื่อบุญคำหรือไม่ก็ตาม แต่นายดูที่คอของพรานใหญ่นั่น...”

“ทำไม มีอะไรผิดปกติหรือบุญคำ?”

คณะนายจ้างร้องถามเกือบเป็นเสียงเดียวกัน

“ผิดปกติไปแน่...บุญคำสาบานว่านายของบุญคำมีเครื่อง-รางประจำตัว แขวนสร้อยเหล็กสีขาวติดตัวอยู่ตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้ มันหายไปแล้ว?”

ทุกคนหันขวับมาจ้อง

อีกหลายๆคนอาจงุนงง ไม่เข้าใจต่อถ้อยคำของตาพรานเฒ่านัก แต่ดารินเบิกตากว้าง หล่อนก็เพิ่งจะเห็นจริงตามที่บุญคำพูดเดี๋ยวนี้เอง

ทำไมหล่อนจะจำไม่ได้

สร้อยเหล็กสแตนเลสที่แขวนเครื่องรางประจำตัวรพินทร์หล่อนคุ้นตาดีที่สุด เพราะครั้งหนึ่งที่สมัยหลงป่าอยู่ด้วยกันครั้งหลังสุดก่อนจะเข้านิทรานคร รพินทร์เคยถอดออกมอบให้หล่อนแขวนเป็นเครื่องรางประจำตัวไว้

และภายหลังผ่านเหตุร้ายนั้นมาแล้วหล่อนก็เป็นคนคืนไปให้เขา และพรานใหญ่ใช้ติดตัวอยู่ตลอดเวลา

บัดนี้มันอันตรธานไปจริงๆ มีรอยแดงผื่นและถลอกที่ก้านคอเหมือนกับว่าสร้อยเส้นนั้นจะถกกระชากขาดไปเมื่อไม่นานนี่เอง

“แล้วมันเกี่ยวอะไร กับการที่สร้อยของพรานใหญ่หายไป?” ไชยยันต์ถามอย่างงงๆ

“เกี่ยวซิ นายทหาร เกี่ยวแน่ๆ บุญคำเองก็ประหลาดใจเสียนักว่านายของบุญคำไม่เคยพลาดพลั้งเหมือนครั้งนี้มาก่อน แต่คราวนี้ทำไมถึงมีอันเป็นไป ก็เครื่องรางของขลังของนายหายไปจากตัวเช่นนี้ นายจึงไม่มีอะไรคุ้มตัว บุญคำสงสัยว่า ทำไมเครื่องรางของนายจึงหายไปและหายไปไหน? มีรอยสร้อยขาดหลุดออกจากคอนั่น เห็นชัดทีเดียว”

“บุญคำ ถ้าสร้อยจะขาดออกจากคอพรานใหญ่ ก็คงตอนที่ต้นไม้ใหญ่ล้มลงมาฟาดทับนั่นแหละ เพราะก่อนหน้านี้ฉันก็ยังเคยเห็นเขาแขวนสร้อยเครื่องรางนั่นอยู่เสมอเหมือนกัน”

หมอดารินบอกมาโดยเร็ว

“ต้นไม้ล้มฟาดลงมาก่อน แล้วนายถึงแหวกใบไม้ออกมายิงไอ้สามเขาตกหน้าผาลงไปใช่ไหม นายหญิง?”

“ใช่!”

“ถ้ายังงั้น สร้อยเครื่องรางของนายก็ขาดตอนต้นไม้ล้มฟาดถูกตัว นายคงยังไม่รู้ตัวว่าสร้อยเครื่องรางหลุดพ้นตัวไปแล้ว แหวกใบไม้ออกมายิงไอ้สามเขาตกหน้าผาลงไปตาย นายฆ่ามันในขณะที่สร้อยเครื่องรางไม่มีติดตัว นายหญิงเชื่ออย่างนี้ไหม?”

“ก็...ถ้าสร้อยขาดหายไปตอนที่ต้นไม้ล้มฟาดพรานใหญ่ก็ต้องยิงไอ้สามเขาโดยที่ไม่มีเครื่องรางติดตัวแน่ละ”

“ไม่มีอะไรต้องสงสัยอีกแล้ว”

พรานเฒ่าพูดเหมือนกระซิบ ร้องไห้ไปพลาง

“นายของบุญคำพลอยเคราะห์ร้าย ตามแงซายไปอีกคน เพราะโดนดีจากวิญญาณของไอ้สัตว์โลกล้านปีนั่นแน่ๆ ของของมันแล่นสวนเข้าตัว มันทวงจะเอาชีวิต บุญคำจะแก้ได้หรือไม่ได้ ก็ขอให้บุญคำได้ทำอะไรเป็นการพยายามช่วยเหลือนายของบุญคำเถิด พวกเจ้านายทั้งหลายอย่าขัดขวางเลย”

“ข้าว่าแงซายมันมาชวนพรานใหญ่ไปกับมันมากกว่า มันรักพรานใหญ่มาก”

คะหยิ่นพึมพำออกมาเป็นภาษาของมัน

“ถึงอย่างไร เราก็ไม่สามารถทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้อีกแล้ว น้อย”

เชษฐาพูดภายหลังจากตัดสินใจ

“ขณะนี้ พวกเราทั้งหมดก็เปรียบเหมือนคนลอยคออยู่กลางทะเลนั่นแหละ แม้แต่เศษฟางสักชิ้นเดียวที่ลอยผ่านมาก็ต้องโผไปเกาะ ยอมให้บุญคำแกทำพิธีไปตามประสาของแก เชื่อว่าคงจะไม่มีอะไรขัดกับน้อยหรอก เพราะอย่างมากแกก็เอายาสมุนไพรกรอกปากเท่านั้น”

ดารินพยักหน้าอย่างสิ้นหวัง ทอดอาลัย

“ตกลง บุญคำ จะทำอะไรก็ทำเถิด อย่างน้อยที่สุด ถ้านายของบุญคำไม่ฟื้นขึ้นมาอีกแล้วในครั้งนี้ บุญคำและพวกของบุญคำก็จะได้มีความภาคภูมิใจว่า ถึงอย่างไร เราทุกคนทุกฝ่ายได้พยายามกันทุกวิถีทางแล้ว”

ตาพรานเฒ่าแยกห่างออกไปในบัดนี้ งัดยาหมู่ อัน ประกอบด้วยเขี้ยวงาของสรรพสัตว์มาตั้งไว้ จุดธูปเจ็ดดอกปักควันโขมงไว้ตรงหน้า ตนเองลงนั่งขัดสมาธิเอาผ้าขาวม้าห่มแทนสไบ พนมมือหลับตา สวดบวงสรวงภาวนาเป็นทำนองอะไรของแกไปตามเรื่อง โดยไม่มีใครฟังรู้เรื่อง เสียงวิเวกโหย-หวนอย่างไรบอกไม่ถูก พลางก็เอามือกำทรายเสก ซัดไปรอบๆ

คณะนายจ้างทั้งหมดนั่งซึมมองดการกระทำของแกอย่างปราศจากความหมาย และไม่ศรัทธาใดๆ ทั้งสิ้น แต่ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะขัดขวางได้ ปล่อยความคิดคำนึงไปคนละทาง แต่ก็มีจุดหมายบั้นปลายแห่งความนึกคิดคล้ายๆ กัน คือเหมือนคนที่กำลังเดินอย่างโดดเดี่ยวอ้างว้างใกล้จะสิ้นแรงอยู่กลางทะเลทรายกันดาร ปราศจากที่หวังใดๆ ทั้งสิ้น

มาเรีย ฮอฟมันลงนั่งชันเข่า เอาหน้าซุกอยู่กับท่อนแขนที่วางเข่าทั้งคู่ ดารินเหม่อลอยคลับคล้ายคลับคลาเหมือนจะอยู่ในห้วงฝันร้าย

เชษฐากับไชยยันต์ลุกขึ้นเดินสวนกันอยู่ไปมาเหมือนชะมดติดจั่น

ในห้วงรำพึงอันขาดๆ หายๆ ไม่ปะติดปะต่อกันของหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์...**หล่อนถามตัวเองว่า คืนนี้มันเป็นคืนแห่งความหายนะวิบัติของคณะเดินทางทั้งหมด ถึงเพียงนี้เทียวหรือ?**

มันเป็นความจริง หรือเพียงแค่ฝันร้ายไปกันแน่

แงซายดับชีพสยองอยู่ภายใต้ก้อนหินใหญ่บดทับพรานใหญ่ผู้เป็นหัวใจของแผนการเดินทางทั้งหมดเล่า ก็กำลังจะหมดลมหายใจต่อหน้าต่อตาอยู่บัดนี้อย่างลึกลับหาสาเหตุไม่ได้ โอ! คุณพระช่วย!...

อีกแวบหนึ่งของห้วงรำพึงอย่างว้าเหว่โทมนัส...ดูเอาเถิดครั้งก่อนๆมานั้น ไม่ว่าชีวิตใครก็ตามที่กำลังตกอยู่ในข่ายวิกฤตเป็นเส้นตาย เขาผู้นี้ก็ยังแข็งแกร่งยืดหลักอยู่เป็นหลักประกันผงาดอยู่ให้เห็นเป็นที่อบอุ่นใจนัก

เขาเปรียบเสมือนเกราะป้องกันภัยให้แก่ชีวิตภายใต้การรับผิดชอบแก้ไขช่วยเหลือให้หมู่คณะรอดพ้นอันตรายมาเป็นลำดับคนแล้วคนเล่า เป็นสรณะให้ยึดมั่นพักพิงฝากชีวิตได้ในอาณาจักรไพรอันกว้างใหญ่ ใครจะเป็นอะไร ตกอยู่ในสถาน-การณ์ร้ายสักเพียงไหนก็ตาม เห็นหน้ารพินทร์ ไพรวัลย์เพียงคนเดียว ก็พลอยทำให้ทุกคนอบอุ่นมีความหวังขึ้น แล้วปัญหา

ทุกเปลาะ สุภาพบุรุษไพรผู้นี้คลี่คลายได้ทั้งสิ้น ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม

แต่บัดนี้เล่า เขาผู้นี้ล้มลงเสียแล้ว ก็ใครเล่าจะแก้ไขช่วยเหลือเขาได้?

มาตรว่า ถ้ามีแงซายอยู่สักคน ก็ยังพอได้หวัง

แต่นี่...

บุญคำเสร็จพิธีกรรม บวงสรวงเทวดาหรือปลุกเสก

ขับผีของแกลุกขึ้นเดินกระย่องกระแย่ง ถือยาหมู่ที่ฝนละลายกับน้ำใส่ถ้วยพลาสติกเดินเข้ามา ดารินและทุกคนจึงตื่นจากห้วงภวังค์ หันกลับมามอง ก็เห็นแกจบถ้วยขึ้นเหนือศีรษะเหมือนจะบอกกล่าวครูบาอาจารย์ขออำนาจอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง ก่อนที่จะช่วยกันประคองศีรษะของรพินทร์ขึ้นโดยการร่วมมือของจันเกิด และเส่ย ซึ่งช่วยกันเป็นทีม

ฝ่ายนายจ้างทุกคน อดไม่ได้ที่จะชะโงกเข้าไปมอง เห็นพวกนั้นช่วยกันพยายามเปิดปากคนเจ็บกันอย่างทุลักทุเลผิดสังเกตอย่างไรพิกล พอเอายากรอกปาก น้ำยาก็ไหลออกหมดดเหมือนจะไม่ได้ล่วงผ่านเข้าไปในลำคอเลย

เชษฐาเห็นผิดสังเกตไปมาก ก็โดดเข้าจับข้อมือบุญคำไว้ผลักให้ห่างออกไปก่อน ตนเองจับคางของคนเจ็บเขย่าเบาๆ แล้วร้องลั่นออกมาอย่างตกใจขีดสุดว่า

“น้อย! รพินทร์ขากรรไกรแข็งไปเสียแล้ว!!”

ไชยยันต์กระโจนพรวดเข้ามาเป็นคนที่สอง

มาเรีย เงยหน้าวูบขึ้นจากอาการที่ซบบนท่อนแขน

ส่วนดาริน วราฤทธิ์ หัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ

ความตกใจของหมู่คณะทั้งหมดยามนี้ จะมีอยู่เช่นไรก็ตามที ทุกคนที่กำลังตะลึงอยู่ ก็ต้องสะดุ้งตัวอีกครั้ง ด้วยเสียงร้องโวยวายไม่เป็นภาษาของส่างปากับคะหยิ่น ซึ่งแหกประสานกันดังกึกก้องไปทั้งคูหาหิน ทั้งสองแสดงอาการหวาดกลัวเหมือนคนบ้า ตาเหลือกลานชี้มือออกไปทางปากถ้ำพร้อมกับซุกหน้าลงหลบซ่อนกับพื้นที่มันทั้งสองลงไปนอนหมอบตัวสั่นอยู่

"ผีไอ้แงซาย! มันมายืนอยู่นั่น มันจะมารับเอาวิญญาณของพรานใหญ่ไป!!..."

นั่นเป็นถ้อยคำที่เจ้าองคลีมาลแห่งหล่มช้าง และเจ้าต่องสุหยองกรอดแหกปากร้องเสียงหลง ลิ้นพันกันฟังไม่ได้ศัพท์

ทั้งหมดหันขวับไปทางปากถ้ำพร้อมกัน

เปลวไฟอันลุกโชนจากกองที่ก่อไว้ ส่องแสงสว่างพลอม-แพลมไปทั่วบริเวณ และสาดออกไปยังปากทางซึ่งบัดนี้แลเห็นขาวมัวอยู่ด้วยละอองหมอก ประดุจม่านอำพรางไว้ เบื้องนอกออกไป เป็นสีดำสนิทของรัตติกาล และในความเงียบที่สุดของความเงียบอันเกิดขึ้นชั่วขณะนี้ ได้ยินแต่เสียงลมพัดผ่านโขดหินอยู่หวีดหวือ

ไม่มีใครเห็นอะไร นอกจากละอองหมอก!

ต่างหันกลับมายังคะหยิ่นและส่างปาซึ่งกำลังซุกหน้าหลบตัวสั่นเหมือนไม่อยากจะมองเห็นภาพอะไรอีกทั้งสิ้นนั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก บุญคำเผ่นผลุงเดียวถึงเจ้า

กะเหรี่ยงกับเจ้าต่องสู่ ยอดนักเลงกลัวผีขนาดหนักด้วยกันทั้งคู่ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันง้างเท้าขึ้น ตั้งใจจะกระทืบให้เต็มรัก

"ไอ้ชิบหายสองตัวนี่ เดี๋ยวพัดกระทืบ...เสือกตาฝาดโวย-วายออกมาได้...

ทั้งสองคนยังตัวสั่นงันงกอยู่เช่นนั้น บุญคำชัดด้วยเท้าให้คนละพลั่กร้องด่าเอ็ดอึง คะหยิ่นจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา หน้าของมันซีดเผือด ตาลอกแลกกวาดไปมา

"ข้าเห็นจริงๆ ตาเฒ่า ไอ้แงซายมายืนอยู่ตรงนั้น"

"ไหนมึงแหกตาดูอีกทีซิ ไอ้แงซายอยู่ตรงไหน?"

บุญคำแยกเขี้ยวคำราม ตะครุบคอคะหยิ่นจิกให้เงยหน้าและหันหน้าไปทางหน้าปากถ้ำอีกครั้งอย่างเดือดดาลขีดสุด พรานใหญ่กำลังจะตาย ไอ้สองคนนี่กลับยิ่งมาทำให้ประสาทเสียโวยวายไม่เข้าเรื่องขึ้นอีก บุญคำอยากจะฆ่าเสียนัก

คะหยิ่นทำหน้าเลิ่กลั่ก อาการของมันน่าสงสารที่สุด เจ้านักเลงหนุ่มหล่มช้างเกิดมาไม่เคยกลัวอะไรสักอย่าง กลัวอย่างเดียวคือ ผี! แต่อย่างน้อยที่สุด บุญคำก็เตะเอามันจุก ทำให้มันพอจะได้สติขึ้นมาบ้าง ยกมือขึ้นขยี้ตาจ้องออกไปยังปากทางเขม็ง อึดใจเดียวมันก็ร้องว้ากสุดเสียงออกมาอีก ฉวยกระสอบป่านได้ก็ตะครบขึ้นหัวไว้แน่น สองคนกับส่างปาผัดกอยู่ในอาการเดียวกัน

บุญคำผู้คงแก่เรียนทางไสยศาสตร์ ยกตนเป็นหมอผีเองบัดนี้ก็แทบช็อค ถึงกับจ้ำเบ้าก้นกระแทกกับพื้น จากสิ่งที่สายตาแกเลยไปไหน

"นะ...นะ...นาย...ดะ...ดะ...ดูนั่น...

เสียงของแกสั่นกระเส่า ขนบนศีรษะลุกเด่ตั้งชัน

ทุกคนเหลียวไปทางปากทางอีกครั้ง แล้วก็เห็นอย่างที่บุญคำ คะหยิ่นและส่างปาเห็น

กลางหมอกขุ่นมัว ประเดี๋ยวจางเบาบางลง ประเดี๋ยวก็หนาทึบขึ้นมาตามกระแสลมปรวนนั้น

ณ บัดนี้ ปรากฏเงาหนึ่งเด่นชัดขึ้นทีละน้อย เป็นรูปร่างอยู่ในละอองหมอกคลุมเครือนั้น ครั้งแรกเห็นครึ่งท่อนส่วนล่างก่อน ต่อมาอีกไม่ถึงอึดใจ เมื่อหมอกกระจายผ่าน ก็ปรากฏเค้าของใบหน้าเลือนลาง

มันเป็นใบหน้าที่ทุกคนจำได้ติดตาที่สุด แงซาย!!

ไชยยันต์อุทานออกมาว่า “เฮ้ย!” แล้วจ้องตะลึงตัว แข็งเหมือนถูกสาปเป็นหินไปชั่วขณะ รู้สึกว่าศีรษะจะขยายโตเท่ากระบุง ดารินร้องหวีดออกมาสุดเสียงยกมือปิดหน้า ส่วนมาเรียแทบเป็นลมไปด้วยความตกใจ เกิด เส่ย จัน เผ่นพรวดเข้าไปรวมกลุ่มกันอยู่ในซอกลึกตรงที่นอนของวายาอย่างลืมตัว

คงมีแต่เชษฐา วราฤทธิ์ เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่คุมสติได้ดีที่สด เขายกมือขึ้นขยี้ตาและจ้องอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

ภาพนั้น คลุมเครือจริงๆ จากกระแสปกคลุมของหมอก ประกอบกับแสงจากเปลวไฟที่สาดออกไปวับแวม ประเดี๋ยวทำท่าจะชัดเจนแลเป็นรูปร่างเด่นขึ้น ประเดี๋ยวทำท่าจะกลืนหายสนิทไปกับความมืด แต่ท่านหัวหน้าคณะก็บอกกับตนเองว่ารูปร่างลักษณะชนิดนั้น มันจะเป็นอื่นไปไม่ได้เป็นอันขาด นอก

จากแงซาย ผู้ซึ่งร่างกายแหลกเหลวอยู่ใต้ก้อนหินใหญ่ไปแล้ว เมื่อชั่วโมงเศษๆ ที่ผ่านมานี่เอง

“แงซาย!”

เขาเปล่งเสียงหนักๆ ในลำคอ เรียกนามนั้นออกไป

เมื่อนั้น จึงรู้สึกคล้ายๆ กันว่า ร่างรางๆ ที่แลเห็นอยู่ในขณะนี้เริ่มเคลื่อนไหว เมื่อแรกเชษฐาเข้าใจว่าอาจเกิดจากอุปาทานตาฝาดไปจากการเคลื่อนไหวชนิดนั้น แต่แล้วก็ยิ่งตื่นตะลึงเพิ่มขึ้น เพราะรูปร่างนั้นเคลื่อนฝ่าสายหมอกตรงเข้ามาอย่างแช่มช้า ยิ่งใกล้ยิ่งชัดเจนขึ้นทุกที จากแสงไฟในกองที่สาดออกไป

จนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีหมอกบังอยู่อีกเลย เพราะล่วงผ่านปากถ้ำเข้ามาเต็มร่างครบถ้วนเด่นชัด ทั้งองคาพยบที่บริบูรณ์ด้วยอาการสามสิบสองเยี่ยงมนุษย์ปุถุชน ผู้มีร่างกายอันสมบูรณ์ นอกจากสภาพของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายขาดวิ่นกะรุ่งกะริ่งเลอะเทอะไปด้วยธุลีดิน

ภาพนั้น เดินตรงเข้ามาที่กลุ่มของนายจ้างทุกคนซึ่งกำลังล้อมอยู่ที่ร่างหมดสติของพรานใหญ่รพินทร์

ไชยยันต์ อนันตรัยบอกกับตนเองว่า **เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเห็นอิทธิฤทธิ์ หรือปรากฏของวิญญาณที่สำแดงอย่างเด่นชัดประจักษ์กับสายตาต่อหน้าผู้ร่วมเห็นเหตุการณ์ทั้งคณะ โดยไม่มีใครตาฝาดไปหมดสักคนเดียว เพราะเห็นในเวลาเดียวกันและสภาพเดียวกันทั้งหมด** อดีตนายทหารปืนใหญ่ผงะหลังถอยกรูดออกไปอย่างลืมตัวด้วยความหวาดเสียวตื่นตระหนกขีดสุด มาเรีย ฮอฟมันก็เช่นเดียวกัน

หล่อนผุดลุกขึ้น ปากยังอ้ากว้างค้างอยู่เช่นนั้น ส่วนเท้าก็เดินถอยหลัง เมื่อภาพของแงซายตรงใกล้เข้ามา

ดารินยามนี้มองไม่เห็นเหตุการณ์ใดๆ เพราะมัวแต่นั่งก้มหน้าปิดตาอยู่ นอกจากเชษฐาเท่านั้นที่เขม้นจ้องดวงตาแทบปะทุ

ใกล้เข้ามา...และใกล้เข้ามาเป็นลำดับ จนกระทั่งมาหยุดยืนฝั่งตรงข้ามกับท่านหัวหน้าคณะ ราวกับจะเอื้อมมือถึงกัน เชษฐาก็ยังจ้องตาไม่กะพริบ ปักหลักยืนนิ่ง เขาสาบานว่าสามารถจะได้ยินเสียงดังแซกๆ จากฝีเท้าแผ่วเบาที่เดินเสียดลากขามากับพื้นหินนั้นด้วย

แค่วาเดียวที่ร่างนั้นมายืนประจันหน้า จนสามารถจะแลลึกลงไปให้เห็นแววตาได้ วงหน้านั้นคือวงหน้าอันคมสันของเจ้ากะเหรี่ยงโฉมงาม ไม่ได้มีอะไรผิดเพี้ยนไปจนนิดเดียว เห็นชัดแม้แต่รอยขะมุกขะมอมขีดข่วนซึ่งปรากฏเป็นทางโลหิตซึมเล็กน้อย ตาคู่นั้นแลประสบประสานเชษฐาที่จ้องในสภาพพรึงเพริดมาชั่วขณะจิตหนึ่ง แล้วจึงค่อยๆ ทรุดคุกเข่าลงกับพื้น ตรงที่พรานใหญ่รพินทร์นอนอยู่ ร่างที่คุกเข่าลงนั้นห่างจากหมอดารินผู้นั่งปิดตาตัวสั่นเทิ้มอยู่เพียงฝ่ามือเดียว

แล้วก็เอื้อมมือไปแตะที่กายพรานใหญ่

“นายหญิง ผู้กองอาการหนักหรือ เขาตายหรือยัง?”

ในหูของทุกคนยามนี้ แว่วเสียงลึกทุ้มกังวาน ดังออกมาจากร่างที่เห็นว่าเป็นแงซาย

ดารินสั่นศีรษะอยู่ไปมา ทั้งๆ ที่ยังปิดหน้าอยู่เช่นนั้น ร้องกรีดลั่นออกมาว่า

“ไปเสียเถอะ แงซาย! ไปสู่สุคติตามทางของเธอ...อย่ามาสำแดงตนเช่นนี้เลย และอย่ามาเอารพินทร์ไปด้วย เธอจากเราไปแล้ว จงปล่อยเขาไว้กับเราสักคน...

เชษฐาทรุดกายวูบลงนั่งในระดับเดียวกันในพริบตานั้น เอื้อมมือข้ามร่างรพินทร์ไปจับคว้าเข้าที่ไหล่ที่แลเห็นอยู่ แล้วเขาก็ตะโกนออกมาสุดเสียง

“แงซาย! อะไรกันนี่ ร่างกายของแกยังอยู่ครบให้ฉันสัมผัสแตะต้องได้ แกยังไม่ตายหรอกหรือนี่??”

ไหล่ข้างที่เชษฐาขยุ้มไว้ เต็มไปด้วยความอบอุ่นแห่งเลือดเนื้อและชีวิต แม้ว่าจะเปียกชื้นไปด้วยละอองหมอก และธุลีดิน!

คนใช้พิเศษอันไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ ที่จะแสดงให้ทั้งคณะทราบมาก่อนเลยว่าเหลือร่างกายคงอยู่ต่อไปได้ นอกจากจะแหลกเละอยู่ภายใต้ก้อนหินใหญ่บดทับ ใช้มืออีกข้างหนึ่งกุมทับลงไปบนหลังมือของนายใหญ่ ผู้กำลังวางอยู่บนไหล่เหมือนจะให้อีกฝ่ายแน่ใจในสัมผัส พร้อมกับเงยหน้าขึ้น ตาแลกวาดไปยังพรรคพวกคนอื่นๆ ซึ่งขณะนี้ ถอยกรูดออกไปยืนรวมหมู่กัน ห่างไกลรอบด้านจ้องจับมาเป็นตาเดียวอย่างมหัศจรรย์ใจระคนความตื่นกลัวเหลือที่จะกล่าวไว้

“อย่ามัวห่วงว่าแงซายจะตายหรือไม่ แต่จงห่วงว่าผู้กองรพินทร์ต่างหากจะรอดหรือไม่”

เสียงนั้นประกาศขึ้นดังชัดเจนกังวานก้องไปทั้งคูหาหิน พร้อมกับร่างตระหง่าน ซึ่งบัดนี้ทุกคนเห็นแจ่มชัดแล้วว่ามนุษย์ปุถุชนธรรมดานี่เอง หาใช่ปรากฏการณ์ของวิญญาณหรือภาพหลอนของปิศาจใดๆ ไม่ ก็ลุกขึ้นยืนเต็มสัดส่วนอันสูงใหญ่นั้น

กล่าวต่อมาด้วยเสียงอันดังหนักแน่น เหมือนเจตนาจะให้ทุกคนได้ยินชัดโดยไม่คิดว่าหูฝาด

“แงซายยังไม่ตาย! แต่ผู้กองรพินทร์กำลังจะตาย!! ทุกคนฟัง ที่ทุกสายตาแลเห็นอยู่นี้ คือร่างกายของแงซาย ซึ่งประกอบด้วยเลือดเนื้อชีวิตและวิญญาณพร้อม ไม่ได้เป็นภูตปิศาจใดๆ ทั้งสิ้น แงซายมีลมหายใจ ร่างกายจิตสำนึกครบถ้วน”

เหตุการณ์มันผันแปร อย่างชนิดเปลี่ยนความรู้สึกของทุกคนจนตั้งตัวไม่ติดอะไรฉะนี้!

คะหยิ่นกับส่างปา สองสหายผู้เป็นชาวดงอย่างแท้จริง ไม่ต้องเอ่ยถึง เพราะถึงอย่างไรเจ้าสองคนนั้นก็ยังหวาดกลัวตัวสันอยู่ตามเดิม

เกิด เส่ย จัน และบุญคำงุนงงลังเลเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งด้วยสีหน้าของแต่ละคนที่บรรยายไม่ถูก ดารินนั้นลดมือลงไปจากใบหน้า จ้องมองร่างที่ยืนผงาดค้ำอยู่ใกล้ๆ ส่วนไชยยันต์กับมาเรียกระโจนกลับเข้ามาอีกครั้ง

เสียงเปล่งเรียกนามแงซายประสานกันฟังไม่ได้ศัพท์ เชษฐาปราดเข้ายึดแขนของแงซายกำไว้แน่นแทบจะบีบให้แหลกไปคามือ ไชยยันต์ก็กระโดดคว้าแขนขวา มาเรียเอามือจับที่อก

“พระเจ้าทรงโปรด แงซายจริงๆ แหละ แงซายยังไม่ตาย!”

แหม่มสาวร้องตะโกน

ดารินพยุงร่างของตนเองขึ้นอย่างมึนงง ระหว่างที่ใครต่อใครรุมล้อมรอบตัวเจ้าองครักษ์พิเศษของหล่อนและพูดกัน

แซ่สับสน หล่อนค่อยๆ เอื้อมมืออันสั่นไปลูบคลำที่ใบหน้าสีทองแดงมันระยับ อาบชุ่มไปด้วยละอองหมอกและคราบดินนั้น กายก็สั่นเทิ้มเหมือนคนเป็นไข้หนัก ดูไม่ออกว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะจากใบหน้าที่ฟมฟายไปด้วยน้ำตานั้น

“แงซาย ร่างกายของเธอจริงๆ ด้วย เป็นความจริงหรือที่เธอไม่ตาย โอ...อะไรกันนี่ ทำไมเหตุการณ์มันถึงกลับตาลปัตรไปหมดเช่นนี้”

ไม่ทันจะขาดเสียงร่างของหมอดารินก็ล้มฮวบ เป็นลมหมดสติไปในทันทีนั้น ด้วยความผันผวนของอารมณ์หลายชนิดที่ประดังกันขึ้นมาจนเกินกว่าที่จะทนทานต่อไปได้

คนที่ทุกๆ คนเข้าใจอย่างแน่นแฟ้นว่า ตายไปแล้ว และบัดนี้ได้โผล่กลับเข้ามาอย่างลึกลับที่สุด ถลันเข้าคว้าร่างของ‘นายหญิง’ ไว้ได้ทันก่อนที่จะลงไปกองกับพื้น อุ้มประคองร่างอันอ่อนปวกเปียกขึ้น ส่งไปให้มาเรีย

มาเรียกุลีกุจอประคองหมอดาริน ซึ่งบัดนี้หมดความรู้สึกไปชั่วขณะให้ไปนอนพักอยู่ทางหนึ่งก่อน เชษฐากับไชยยันต์นั้นไม่เป็นห่วงต่อเหตุการณ์ของราชสกุลสาวนัก เพราะก็เชื่อเช่นเดียวกันว่า ดารินคงไม่เป็นอะไรมากนอกจากความตื่นเต้นเหลือขนาดจนปรับจิตไม่ทัน สิ่งที่ทั้งสองคนประจันหน้าอยู่ขณะนี้ก็คือ **คนที่คิดว่าตายไปแล้ว ดันโผล่กลับเข้ามาอย่างปลอด-ภัยที่สุด**

คนที่ไม่มีวี่แววว่าจะเป็นอะไรเลย กำลังจะตาย

เหตุการณ์มันช่างยอกย้อนเล่นกลอย่างคาดคิดไปไม่ถึง!

ระหว่างที่ทั้งสองยังยืนชนิดพูดหรือทำอะไรไม่ถูก แงซายก้มลงไปที่ร่างของพรานใหญ่อีกครั้งอย่างรวดเร็ว หยิบไฟฉายที่วางอยู่ใกล้ๆ เปิดสว่างจ้า ส่งตรวจไปตามบริเวณก้านคอ และไหล่ทั้งสองด้านของจอมพรานอย่างขะมักเขม้นเหมือนจะค้นหาร่องรอยอะไรสักอย่างหนึ่ง อาการชนิดนั้นเองทำให้เชษฐา ไชยยันต์ปราดเข้าไปสมทบ

"แงซาย ไปยังไงมายังไงกันนี่ แกรอดตายได้อย่างไร พวกเราทุกคนแน่ใจว่าแกแหลกอยู่ใต้ก้อนหินนั้น"

นายจ้างทั้งสองถามด้วยอาการสำลักเป็นเสียงเดียวกัน

"ถ้าแงซายอธิบายอะไรในขณะนี้ โอกาสที่จะช่วยชีวิตผู้กองก็จะลดน้อยลงไปทุกขณะเท่าที่เวลาเสียไป เรามาช่วยแก้ไขผู้กองก่อนเถิด เรื่องราวทั้งหลายแงซายจะบอกทีหลัง ขอให้รู้ในขณะนี้ก่อนว่า คนเคราะห์ร้ายที่สุดในครั้งนี้ คือผู้กองรพินทร์ หาใช่แงซายอย่างที่ทุกคนเข้าใจไม่"

จอมพเนจรผู้ปรากฏว่ายังมีชีวิตอยู่ได้ราวกับปฏิหาริย์พูดน้ำเสียงเครียดโดยเร็ว แล้วตะโกนไปยังคะหยิ่นกับส่างปาผู้ยังด้อมๆ แอบๆ อยู่หลังแท่นวายาด้วยน้ำเสียงอันเฉียบขาดเกือบจะเป็นตวาด

"ส่างปา มานี่เร็ว ชีวิตผู้กองรพินทร์จะรอดหรือดับขึ้นอยู่กับเจ้าคนเดียว ข้าไม่ได้ตายหรอก ไม่ได้เป็นผีสางอย่างที่เจ้าตกใจกลัวอยู่ในขณะนี้ข้ายังเป็นคนเป็นๆอยู่เหมือนเจ้ากับคะหยิ่นทุกอย่าง"

"แงซาย เอ็งตายไปแล้ว นี่เอ็งมาหลอกข้า"

เจ้าส่างปาร้องเสียงแหลม ทำท่าเหมือนจะเผ่นหนีต่อไปอีก ถ้าไม่ใช่เพราะฝาผนังตันไม่มีทางจะแทรกตัวเข้าไปได้

บุญคำกับจันผู้ซึ่งมีไหวพริบเฉลียวฉลาดเหนือกว่าพวกพื้นเมืองทุกคน ก็ปรี่เข้าไปตะครุบตัวส่างปาและคะหยิ่นหิ้วคอลากตัวออกมาท่ามกลางเสียงร้องโวยวาย แล้วผลักไอ้นักเลงขี้ขลาดผีทั้งสองคนนั่นคะมำหน้าเข้าไปอยู่เบื้องหน้าของแงซาย เมื่อนั้น มันทั้งสองจึงเริ่มจะเชื่อว่าที่มันเห็นอยู่ในขณะนี้ไม่ใช่ผีสางที่มันหวาดหลัวที่ไหน

กว่าจะทำความเข้าใจกันได้ก็ล่วงเวลาไปอีกพักใหญ่ โดยมีบุญคำกับจันเป็นผ้อธิบายและพิสจน์ให้เจ้ากะเหรี่ยงกับเจ้าต่องสู่แน่ใจ มันทั้งสองก็กลับความรู้สึกมาเป็นความตื่นเต้นดีใจเป็นล้นพ้น แต่แงซายไม่เปิดโอกาสให้ใครซักสอบถามใดๆ นอกเหนือไปจากสิ่งอันจำเป็นเฉพาะหน้าทั้งสิ้น

แล้วแงซายก็หันมาทางเชษฐา

“อาการที่เกิดขึ้นกับผู้กองในครั้งนี้ นายหญิง หรือต่อให้หมอคนใดในโลกนี้ก็ไม่สามารถจะกู้ชีวิตของผู้กองได้ นอกจากส่างปาคนเดียวเท่านั้น”

“แงซาย! แกหมายความว่ายังไง?”

เชษฐาร้อง ลืมตาโพลง

“จำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผมเองในครั้งหนึ่งได้ไหมครับในครั้งนั้นทุกคนแน่ใจว่าผมตายไปแล้ว แต่ผู้กองรพินทร์สั่งให้ส่างปาดำเนินการแก้ไขผมจนฟื้นขึ้นมาได้”

ทั้งหมดอุทานออกมาพร้อมกันด้วยความแปลกใจขีดสุด

“แงซาย! นี่แกหมายความว่า รพินทร์โดนพิษของไอ้แมงมุมหกขานั่นเข้าให้หรือ?”

ไชยยันต์พูดกระหึดกระหอบ

“ครับ! ที่ต้นคอเยื้องไปทางท้ายทอยนั่น ผู้กองเองขณะที่โดนมันกัดในครั้งแรกก็ยังไม่รู้สึกตัว พิษของมันค่อย ๆ แทรกซึมและสำแดงขึ้นทีละน้อย จนกระทั่งในที่สุดก็เข้าขีดอันตรายตายไปแล้วกว่าครึ่งตัวอย่างที่เห็นอยู่นี่”

ขณะที่พูด แงซายก้มลงช้อนประคองศีรษะของรพินทร์ไพรวัลย์ขึ้น และพลิกต้นคอด้านหลัง ชี้ให้ทุกคนที่มุงล้อมรอบอยู่ในขณะนี้ดูที่จุดแดงสองจุดเหมือนรอยเข็มฉีดยา ปรากฏอยู่ที่ต้นคอด้านหลัง ต่ำกว่าตีนผมลงไปเล็กน้อย โดยเยื้องไปทางซีกซ้าย รอยจุดหรือรอยเขี้ยวนั้นมีระยะห่างกันประมาณนิ้วเศษ

ทั้งหมดอ้าปากค้างและก็พลันระลึกจำได้ทันทีนั้น เหตุการณ์ลักษณะเดียวกันนี้ ทุกคนยังจำได้ติดตาและไม่เคยลืมเลือนไปได้ มันได้เคยปรากฏขึ้นกับแงซายมาก่อนแล้วในครั้งหนึ่ง ขณะที่วิญญาณของขุนพลวรมันต์นำร่างของแงซายไปนั่งหลับหมดสติอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ภายหลังจากที่อาถรรพณ์นิทรานครได้เสื่อมสิ้นไปแล้ว วรมันต์นำแงซายไปนั่งบังอยู่ปากรูของแมงมุมหกขาพอดี มันจึงกัดเข้าที่ข้อเท้าขณะที่ทุกคนตามไปพบนั้น แงซายมีสภาพเหมือนคนตายไปแล้ว

แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้รู้เคล็ดในความชำนาญเป็นพิเศษของส่างปาด้านการเยียวยารักษาพิษกัดต่อยทุกชนิด อันเป็นวิชาที่มันได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ ได้สั่งให้นำร่าง

ของแงซายกลับมาท่ามกลางความสิ้นหวังของทุกคน และในครั้งนั้นส่างปาได้กู้ชีวิตของแงซายกลับคืนมาได้อย่างน่าอัศจรรย์

บัดนี้ เหตุการณ์ชนิดที่เคยเกิดขึ้นกับแงซายแล้วนั่นนะรึที่ได้เกิดขึ้นกับตัวจอมพรานเองเช่นขณะนี้

บาดแผลนั้น น่าจะยืนยันได้ชัด ตามที่แงซายบอก! ทุกคนมองข้ามไปเสียหมดและคาดฝันไปไม่ถึง

“แงซาย เธอรู้ได้อย่างไรว่าไอ้หกขานั่นเล่นงานไพรวัลย์?”

“ดูที่บาดแผลนั่น นายแหม่ม!”

“บาดแผลนะ ก็เห็นอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว แต่พวกเราสงสัยว่าแกรู้ได้อย่างไร พอถึงแกก็ตรงเข้าไปตรวจดูรพินทร์ ค้นพบตรงตำแหน่งได้ราวกับรู้มาก่อนงั้นแหละ”

เชษฐาถาม

“ผมจะเรียนให้ทราบภายหลังว่าผมรู้ได้อย่างไร พร้อมๆ กับเล่าให้ฟังด้วยว่า ผมรอดตายจากก้อนหินก้อนนั้นได้อย่างไร แต่ที่ควรจะรู้ในขณะนี้ก็คือ ไอ้หกขานั่นแน่ๆ ที่กัดและปล่อยพิษเข้าไปในตัวผู้กองโดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว เหตุการณ์เกิดขึ้นในขณะที่ไทรเซราทอปส์ชนต้นไม้ใหญ่ล้ม และกิ่งใบส่วนยอดของต้นไม้ต้นนั้นฟาดทับลงมาบนผู้กองทำให้เขาล้มและถูกบังมิดอยู่ภายใต้ใบไม้ อำนาจการล้มของต้นไม้ต้นนั้นทำให้ไอ้หกขาซึ่งมีอยู่ใกล้ๆ ซอกหินที่ช่วยชีวิตผู้กองไว้ได้รับความสะเทือนตกใจจึงวิ่งออกมาจากรูและตรงเข้ากัดตรงก้านคอด้านหลังของผู้กองในระหว่างที่เขายังนอนล้มมึนงงอยู่ใต้กิ่งไม้ปกคลุม ความชาของประสาทและความตกใจต่อเหตุการณ์ทำให้เขาไม่รู้สึกตัวว่าได้

ถูกมันกัดเอา พิษมันที่ซึมซาบไปตลอดสายเลือดและเซลล์ของร่างกายจึงค่อยๆ สำแดงออกมาภายหลัง ทำให้เขาตกอยู่ในสภาพที่ไม่มีใครค้นหาสาเหตุได้ว่า ได้เกิดอะไรขึ้นกับเขา ผมพยายามมาอย่างเร็วที่สุดเพราะรู้ล่วงหน้าแล้วว่าทางด้านนี้ผู้กองกำลังตกอยู่ในขีดอันตราย ทุกคนเข้าใจว่าอันตรายเกิดขึ้นกับผม แต่ความจริงแล้วมันเกิดขึ้นกับผู้กองต่างหาก”

“ถ้าแมงมุมหกขากัดรพินทร์จริง เหมือนอย่างที่กัดแกมาก่อนแล้ว แกก็รู้ไม่ใช่หรือว่า ก่อนที่ส่างปาจะจัดการอย่างใดลงไปได้ เราจะต้องได้แมงมุมชนิดนั้นมาก่อน เพื่อรีดเอาพิษของมันผสมกับตัวยา”

“ผมทราบดี นายใหญ่”

“แล้วเราจะไปหาตัวมันได้จากไหน ในเวลาเช่นนี้”

แงซายก้มลงหยิบสิ่งหนึ่ง ที่ถือติดมือเข้ามาด้วยแต่แรกชูขึ้น มันเป็นสิ่งที่ไม่มีใครทันสังเกตหรือสนใจแต่แรกเลย ในยามที่เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามโผล่ร่างกลับเข้ามาอย่างลึกลับ

สิ่งนั้นคือห่อผ้าดำๆที่ผูกมุมทุกด้านไว้ในลักษณะเหมือนถุง เมื่อต่างจ้องไปก็บอกได้ทันทีว่ามันเป็นเศษเสื้อขาดของแงซายในขณะนี้นั่นเอง สิ่งที่บรรจุถ่วงอยู่ในถุงผ้านั้นขณะนี้มีการกระดุกกระดิกเคลื่อนไหวอยู่เบาๆ

“มันอยู่นี่แล้ว นายใหญ่ ผมกลับมาถึงที่นี่ช้าไปกว่าที่ควรเกือบชั่วโมง เพราะมัวแต่ค้นหาตัวมันตรงบริเวณที่ต้นไม้ล้มทับผู้กอง แต่ผมก็แน่ใจว่าผมมาทันเวลา”

พร้อมกับพูด แงซายโยนถุงผ้าอันทำด้วยเศษเสื้อของตนเองถุงนั้นไปยังส่างปา ส่งภาษาพม่าบอกความให้รู้ว่า คณะ

นายจ้างผู้ยังจ้องค้างอยู่ ไม่อาจเข้าใจได้ว่าแงซายพูดกับส่างปาเช่นไร แต่เห็นเจ้าต่องสู่ลืมตาโตอย่างพิศวงระคนยินดี รีบรับถุงนั้นไปอย่างกระวีกระวาดลุกลน คะหยิ่นและพวกพรานทั้งหมดก็รุมล้อมกันเข้าไปช่วยโดยเร็วพร้อมกับพูดกันแซด

“พรานใหญ่มีหวังรอดตายแล้ว นาย แงซายไม่ได้กลับมามือเปล่า แต่เอาตัวไอ้หกขามาด้วย!”

จันร้องออกมาอย่างลิงโลดแทบเต้น

โดยไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปแม้แต่วินาทีเดียว ส่างปาดำเนินการตามถนัดของมันทันที โดยมีมาเรียผู้เป็นนายโดยตรงคอยคุมบงการอยู่ ท่ามกลางความรู้สึกอันผันผวนจับต้นชนปลายแทบไม่ติดของคณะนายจ้าง

ดารินนั้นคืนสติรู้สึกตัวขึ้นมาแล้ว และได้รับการบอกเล่าอธิบายจากเชษฐา หล่อนนั่งนิ่งมองดูการเยียวยาตามวิธีการของส่างปา พร้อมทั้งคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือนี้ ชนิดแทบจะเชื่อเสียมิได้ หล่อนทำหรือพูดอะไรไม่ออกในยามนี้ ทกคนดเหมือนจะลืมเรื่องอื่นใดทั้งหลายชั่วขณะมัวแต่พะวงคอยดูอย่างชนิดเอาใจจดจ่อกับการรักษาตามแบบฉบับส่างปา และคอยให้การช่วยเหลือกันอย่างกุลีกุจอต่องานกู้ชีพ

รพินทร์ ไพรวัลย์ นอนนิ่งกายเย็นชืดฝากความหวังทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้ความสามารถของส่างปาเพียงคนเดียว!

ห่างออกมาประมาณ 3 ก้าว ร่างตระหง่านกำยำของแงซาย ยืนค้ำอยู่เบื้องหลังของทุกคน กำลังจ้องมองสภาพความช่วยเหลือกันอย่างฉุกละหุกนั้นด้วยดวงตาอันเคร่งขรึมเยือกเย็น

ดารน วราฤทธิมองทรางอนนอนเหยียดยาว และรางทยืนผงาดนั้นสลับกันอยู่คนเดียวเงียบ ๆ

เมื่อไม่นานนี้นัก หล่อนได้แลเห็นรพินทร์ผู้นอนสงบนิ่งอยู่นี้ยืนคอตกอยู่ริมก้อนหินด้วยอาการรำพึงเศร้า และโทมนัสใจต่อการจากไปของแงซาย ซึ่งเขาคิดว่าแหลกลาญอยู่ภายใต้ก้อนหินบดทับ **หล่อนได้เห็นความสะเทือนใจอย่างหนักของบุรุษผู้นี้ผู้ซึ่งสำนึกในขณะนั้นว่า สหายศึกของเขาได้จากไปเสียแล้ว โดยที่เขาไม่มีโอกาสจะได้ช่วยเหลือทันการณ์**

แต่บัดนี้เล่า แงซายผู้ซึ่งใครๆ คิดว่าได้เสียชีวิตไปแล้วกลับมายืนคอตกเศร้าสลดสังเวชใจอยู่กับอาการเป็นกับตายเท่ากันของสุภาพบุรุษไพร แงซายไม่ตายหากแต่กลับมาเพื่อการกู้ชีวิตรพินทร์ ชนิดที่ฟ้ากำหนดให้ทั้งสองฝ่ายถือกำเนิดมาเพื่ออุปถัมภ์เกื้อกูลแก่กันโดยแท้

บุรุษชาติชาตรีคู่นี้ มีความผูกพันซึ่งกันและกันอย่างแน่นแฟ้นที่สด แม้จะดโดยพื้นเบื้องหน้าว่าจะเป็นค่ปรับผ้ชิงเหลี่ยมคไหวพริบและหักล้างกันด้วยชั้นเชิงสักเพียงไรก็ตาม

และดูเอาเถิด หล่อนและทุกคนปีติตื้นตันอย่างล้นเหลือในการรอดตายกลับคืนมาได้ของแงซาย แต่กลับต้องระทมทุกข์หวั่นวิตกต่อภาวะเส้นเป็นเส้นตายของรพินทร์แทนที่ โดยไม่คาดฝันว่ามันจะพลิกตลบกลับมาเป็นตรงข้ามได้ถึงเพียงนี้

ดารินมีความรู้สึกที่อยากจะร้องไห้ หัวเราะ และก็กลับร้องไห้สลับกันอยู่เช่นนั้น!

ในกลุ่มที่กำลังรุมล้อมสาละวนช่วยเหลือกันอยู่ มีเสียงอุทานกันออกมาอย่างยินดี เมื่อปรากฏว่าแท่งยาชุดแรกของส่างปาถูกบาดแผลตรงรอยที่ถูกขบกัดนั้นดูดติดตั้งเด่ขึ้น นั่นหมายความถึงว่าตัวยาเริ่มปฏิบัติหน้าที่ในการดูดซึมพิษร้ายออกแล้ว

เมื่อนั้นแงซายผู้ยืนสงบดูอยู่อย่างนิ่งเฉยแทบไม่ติงกายก็ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เดินเข้ามาทรุดกายลงตรงหน้าของนายหญิง ชสิ่งหนึ่งในมือขึ้นพร้อมกับส่งให้หล่อน

“นายหญิง”

เสียงนั้นแผ่วเบาอ่อนโยน แต่ชัดเจน

“นี่คือสร้อยเครื่องรางประจำตัวของผู้กอง แงซายค้นพบตรงบริเวณกองไม้ใกล้รูของไอ้หกขาตัวนั้น คงจะขาดหลุดจากคอผู้กองขณะที่กิ่งไม้ฟาดลงมาทับ”

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างซีดเซียวเป็นครั้งแรก รับไปพิจารณาในมือแล้วกำไว้แน่น อีกมือหนึ่งเอื้อมมาลูบคลำที่ใบหน้าของเจ้าองครักษ์พิเศษอย่างสนิทเสน่หา ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น แต่ลุกขึ้นเดินตรงไปยังร่างของพรานใหญ่ที่ยังนอนสงบอยู่ภายใต้การดูแลของส่างปาและพรรคพวกทุกคน บรรจงเอาสร้อยสแตนเลสเส้นนั้นใส่ให้ที่คอรพินทร์ตามเดิม ยิ้มทั้งน้ำตาพูดเบาๆ กับใบหน้าอันมีแต่ตาทั้งคู่หลับสนิทนั้นว่า

“รพินทร์ คุณปลอดภัยแล้ว แงซายไม่ตายและเขากลับมาช่วยคุณจนได้”

“นายหญิง! นั่นไปได้สร้อยเครื่องรางของนายมาจากไหน?”

บุญคำร้องถามอย่างแปลกใจ จ้องเขม็ง

“แงซายเก็บได้ ใต้กิ่งใบของต้นไม้ล้มนั่นแหละ”

“ไหนบุญคำบอกว่าพรานใหญ่ถูกของของไอ้สามเขา ที่เขายิงตกหน้าผาไปยังไงล่ะ ถึงกับทำพิธีขับผีเป็นการใหญ่ ที่แท้ก็เพิ่งจะมารู้กันเดี๋ยวนี้เองว่า พรานใหญ่ถูกแมงมุมหกขากัด นี่ถ้าหากแงซายไม่รอดตายกลับมาบอกกับเราเรื่องนี้ เราทุกคนก็คงไม่รู้อะไรเลย นอกจากเฝ้าดูพรานใหญ่ตายอย่างช้าๆ ไปต่อหน้าต่อตา” ไชยยันต์ว่า

ตาบุญคำทำหน้ากะเรี่ยกะราด กะพริบตาปริบๆ

“บุญคำก็นึกไม่ถึงว่านายจะถูกแมลงมีพิษนั้นกัดเอา ก็นึกว่าถูกวิญญาณของไอ้สามเขาเล่นงาน แต่บุญคำก็บอกแล้วว่า เครื่องรางที่นายเคยใช้ประจำตัวขาดหลุดหายไป ถ้ายังติดอยู่ไม่ว่าอะไรก็ทำอันตรายนายไม่ได้แน่ ขอให้พวกเจ้านายทุกคนวางใจเถอะ ลงถ้าปากแผลดดยาแท่งของส่างปาติดเด่อย่างนี้พรานใหญ่ไม่ตายแล้ว โชคดีเหลือเกินที่แงซายรอดตายมาได้กลับมาบอกให้เรารู้ แล้วก็เอาไอ้แมงมุมพิษตัวนี้มาให้ส่างปาผสมยาด้วย ถ้าแงซายตาย พรานใหญ่ก็คงตายตามไปด้วยแน่ๆ เพราะไม่มีพวกเราคนไหนนึกรู้ทันว่าพรานใหญ่ถูกอะไรเข้า”

แล้วแกก็เงยหน้าหันไปมองแงซาย พึมพำออกมา

“เป็นกุศลแท้ๆ เทียว แงซายเอ๊ย! ที่เอ็งไม่ตาย กลับมาช่วยพรานใหญ่ได้ทันการณ์ ข้าและพวกเราดีใจเหลือเกินที่เอ็งรอดตายกลับมาได้ หะแรกนึกว่าแหลกอยู่ใต้หินก้อนนั้นเสียแล้ว กำลังคิดกันว่าพรุ่งนี้จะไปช่วยกันพลิกหินลากศพเอ็งออกมาเผา พรานใหญ่เองก็เสียใจมากที่นึกว่ากระดูกกระเดี้ยวของเอ็งป่นไปหมดแล้ว แต่กลับกลายเป็นว่า ตัวพรานใหญ่เองเคราะห์ร้ายหนักกว่าเอ็งเสียอีก”

“เอ็งทำให้ข้าขวัญหนีดีฝ่อ นึกว่าเป็นผีมาหลอก!”

ส่างปากับคะหยิ่นช่วยกันต่อว่า

แงซายเพียงแต่ยิ้มมืนซึมอยู่ในสีหน้า ในขณะที่ทุกสายตาจับจ้องมาเป็นตาเดียวอีกครั้ง บรรยากาศอันตึงเครียดขีดสุดของหมู่คณะทั้งหมด บัดนี้พอจะคลี่คลายลงบ้างแล้ว ภายหลังจากมีหวังแน่นอนว่ารพินทร์ ไพรวัลย์กลับฟื้นคืนคงขึ้นมาได้อีกครั้ง

บัดนี้ทั้งหมดจึงเหลือแต่ความพิศวงอยู่ประการเดียว ว่า แงซายรอดตายมาได้อย่างไร ในเมื่อหลักฐานเท่าที่เห็นบ่งชัดเสียเหลือประมาณว่าไม่มีทางจะรอดได้เลย แม้รพินทร์ผู้ซึ่งทุกคนไว้วางใจที่สุดในด้านการคาดคะเน ก็ยังเชื่ออย่างแน่นแฟ้นว่าเจ้าสหายศึกย่อยยับไปแล้ว

เชษฐา วราฤทธิ์ สีหน้าเริ่มจะแช่มชื่นขึ้น เขาพยักหน้าเรียกเจ้าคนใช้พิเศษให้เข้ามาใกล้ ยกมือขึ้นจับที่ไหล่ทั้งสองจ้องสำรวจไปทั้งกาย แล้วกอดไว้แน่นอย่างรักสนิท หัวเราะออกมาเบาๆ ทั้งน้ำตาคลอ

“แงซาย พวกเราทุกคน แม้แต่ฉันเองหรือพรานใหญ่รพินทร์ก็ได้เสียน้ำตาให้กับแกแล้ว เมื่อพวกเราคิดว่าแกตายจากเราไป แกอาจไม่รู้ตัวก็ได้ว่าพวกเราทั้งหมดรักอาลัยแกเพียงไหน”

อดีตท่านทูตทหารบกเสียงเครืออย่างตื้นตัน

“แต่แล้วในที่สุด คนดีมีฝีมืออย่างแกก็กลับรอดตายจนได้ มิหนำซ้ำยังกลับมาแก้ไขวิกฤตการณ์สุดยอดของชีวิตผู้กองรพินทร์ได้เสียอีกด้วย พวกเราบอกไม่ถูกว่าปลาบปลื้มยินดีสักแค่ไหน”

“เป็นความเมตตาของนายใหญ่ และทุกคนเป็นอย่างยิ่งที่มีความปรารถนาดีห่วงใยต่อแงซาย และแงซายก็ตระหนักซึ้งอยู่ทุกขณะจิต...”

เจ้าคนใช้พิเศษกล่าวน้ำเสียงลึก ก้มตัวต่ำลงไปจนมือแตะติดกับเท้าของเชษฐา แล้วทรุดตัวนั่งอยู่แทบเท้านั้นแสดงอาการคารวะอย่างสูง

“เมื่อแรกแงซายเองก็คิดว่า ตนต้องตายในครั้งนี้แน่ ไม่มีทางจะรอดได้เลย ที่รอดมาได้ ก็คงเป็นเพราะดวงชะตายังไม่ถึงคราวดับขันธ์นั่นเอง แงซายไม่มีเจตนาที่จะให้ผู้กอง นายใหญ่ หรือทุกคนเข้าใจว่าแงซายได้ตายไปแล้ว แต่ไม่สามารถจะบอกความหรือส่งข่าวใดๆ ได้ในขณะนั้น”

“เอาละ แงซาย เดี๋ยวนี้ เราก็ได้ช่วยเหลือพรานใหญ่ทันการณ์แล้ว รอแต่เพียงว่าเมื่อไหร่เขาจะฟื้นขึ้นมาเท่านั้น เธอควรจะอธิบายให้เรารู้ชัดกันเสียทีว่า เธอรอดตายมาได้อย่างไรและไปหลบอยู่ที่ไหน ขณะที่พวกเราทั้งหมดตามไปยืนล้อมดูอยู่ที่ก้อนหินนั้นเป็นเวลานาน กว่าจะกลับมาที่นี่”

มาเรีย ฮอฟมัน กล่าวเตือนมาโดยเร็ว

แงซายหยิบกระบอกน้ำที่วางอยู่ข้างๆ ยกขึ้นดื่มอย่างกระหาย ทุกคนเพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า อากัปกิริยาของเจ้าคนใช้พิเศษของคณะ เต็มไปด้วยความโหยละเหี่ยอิดโรยยิ่ง ภายหลังจากดื่มน้ำแล้วก็ถอนใจเฮือก ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับนิ่งไปครู่หนึ่ง เหมือนจะพยายามลำดับเหตุการณ์ที่ตนเองได้ผ่านผจญมา

แล้วเริ่มเล่าความขึ้นด้วยน้ำเสียงอันชัดเจนแช่มช้าว่า...